

FORORD

I lovsamlingen findes nogle af de vigtigste erhvervsretlige love gengivet fuldt ud, mens andre er medtaget i uddrag. Lovsamlingen er ajourført til den 1. juli 2019, således at lovsamlingen passer til fagets lærebog. Få ekstra love er dog medtaget, fx Forældelsesloven, og Gældsbrevsloven.

Lovsamlingen er udarbejdet specielt med henblik på at dække pensum til faget Erhvervsret/erhvervsjura niveau C og B på HHx samt EUX.

Skjern, den 14. juli 2019

INDHOLDSFORTEGNELSE

LOVSAMLING:

Aftaleloven	9
Danske Lov af 1683 i uddrag	15
Deponeringsloven	17
Erstatningsansvarsloven i uddrag + hunde + børn (7.500 kr.).....	18
EU's domsforordning (Bruxelles I-forordningen) i uddrag	24
EU's lovvalgsforordning i uddrag	30
Forbrugerftaleloven.....	34
Forældelsesloven	43
Fragtaftaleloven i uddrag.....	50
Færdselsloven i uddrag.....	53
Grundloven af 1953 i uddrag.....	55
Gældsbrevsloven i uddrag	57
Handelsagentloven.....	61
International købelov i CISG.....	66
International løsøre købelov i lovvalgsloven (løsøre køb).....	83
Kommissionsloven i uddrag.....	84
Konkursloven i uddrag.....	90
Kreditaftaleloven i uddrag	116

Købeloven.....	126
Produktansvarsloven.....	139
Renteloven.....	142
Retsplejeloven i uddrag	146
Tinglysningsloven i uddrag	164
Værgemålsloven i uddrag	174
Værdipapirhandelsloven i uddrag	177
Ægtefælleloven	181

Aftaleloven

Lov nr. 242 af 8.5. 1917 Lovbekendtgørelse nr. 193 af 2. marts 2016

I. Om afslutning af aftaler

§ 1. Tilbud og svar på tilbud er bindende for afgiveren. Reglerne i §§ 2-9 kommer til anvendelse, for så vidt ikke andet følger af tilbudet eller svaret eller af handelsbrug eller anden sædvane.

§ 2. Har tilbudsgiveren fastsat en frist for antagelse af tilbudet, må antagende svar være kommet frem til ham inden fristens udløb.

Stk. 2. Fristen regnes, hvis tilbudet er gjort i brev, fra den dag, brevet er dateret, og hvis det er gjort i telegram fra den tid på dagen, da telegrammet er indleveret til afsendelsesstedets telegrafstation.

§ 3. Gøres tilbud i brev eller telegram, uden at der fastsættes nogen frist for antagelse, må antagende svar være kommet frem til tilbudsgiveren inden udløbet af det tidsrum, som ved tilbudets afgivelse af ham kunne påregnes at ville medgå. Ved beregningen af dette tidsrum forudsættes, når ikke andet følger af omstændighederne, at tilbudet kommer frem i rette tid, samt at svaret afsendes uden ophold, efter at den, til hvem tilbudet er rettet, har haft rimelig betænkningstid, og at det ikke forsinkes undervejs. Er tilbudet gjort i telegram, skal antagelsen sendes telegrafisk, hvis den ikke på anden måde kommer lige så tidligt frem.

Stk. 2. Tilbud, som fremsættes mundtlig uden at give frist for antagelse, må antages straks.

§ 4. Kommer antagende svar for sent frem, anses det som nyt tilbud.

Stk. 2. Dette gælder dog ikke, hvis afsenderen af svaret går ud fra, at det er kommet frem i rette tid, og tilbudsgiveren må

indse dette. I så fald skal denne, hvis han ikke vil godkende svaret, uden ugrundet ophold give afsenderen meddelelse derom. Undlader han dette, anses aftale for sluttet.

§ 5. Afslås tilbudet, er det bortfaldet, selv om fristen for svar endnu ikke er udløbet.

§ 6. Svar, som går ud på, at tilbud antages, men som på grund af tillæg, indskrænkninger eller forbehold ikke stemmer med tilbudet, anses som afslag i forbindelse med nyt tilbud.

Stk. 2. Dette gælder dog ikke, når afsenderen af svaret går ud fra, at det er overensstemmende med tilbudet, og tilbudsgiveren må indse dette. I så fald skal denne, hvis han ikke vil godkende svaret, uden ugrundet ophold give meddelelse derom. Undlader han dette, anses aftale for sluttet med det indhold, svaret har.

§ 7. Tilbud eller svar, som tilbageskaldes, er bortfaldet, såfremt tilbageskaldelsen kommer frem til den anden part forinden eller samtidigt med, at tilbudet eller svaret kommer til hans kundskab.

§ 8. Har tilbudsgiveren erklæret, at han vil anse den anden parts tavshed for antagelse af tilbudet, eller fremgår det i øvrigt af forholdet, at han ikke venter udtrykkeligt svar, er den anden part alligevel pligtig til, såfremt han vil antage tilbudet, på forespørgsel at afgive erklæring derom. Undlader han dette er tilbudet bortfaldet.

§ 9. Har nogen i henvendelse, som ellers ville være at anse som tilbud, anvendt ordene »uden forbindtighed«, »uden obligo« eller lignende udtryk, anses henvendelsen alene som opfordring til at gøre

tilbud i overensstemmelse med dens indhold. Fremkommer sådant tilbud inden rimelig tid fra nogen, som henvendelsen er rettet til, og må modtageren gå ud fra, at det er fremkaldt ved henvendelsen, skal han uden ugrundet ophold give tilbudsgiveren meddelelse, hvis han ikke vil antage det. Undlader han dette, anses tilbudet for antaget.

§ 9 a. §§ 1-9 finder ikke anvendelse på afslutning af aftaler om løsørekøb, der er omfattet af den internationale købelov.

II. Om fuldmagt

§ 10. Den, som har givet en anden fuldmagt til at foretage en retshandel, bliver umiddelbart berettiget og forpligtet over for tredjemand ved retshandel, som fuldmægtigen foretager i fuldmagtsgiverens navn og indenfor fuldmagtens grænser.

Stk. 2. Indtager nogen ifølge aftale med en anden en stilling, som efter lov eller sædvane medfører beføjelse for ham til indenfor visse grænser at handle på den andens vegne, anses han befuldmægtiget til at foretage retshandler, som falder indenfor disse grænser.

§ 11. Har fuldmægtigen ved retshandelens foretagelse handlet i strid med fuldmagtsgiverens forskrifter, er retshandelen ikke bindende for denne, såfremt tredjemand indså eller burde indse, at fuldmægtigen således overskred sin beføjelse.

Stk. 2. Er fuldmagten en sådan som omtalt i § 18, og har fuldmægtigen ved foretagelsen af retshandelen overskrevet sin beføjelse, er retshandelen ikke bindende for fuldmagtsgiveren, selv om tredjemand var i god tro.

§ 12. Vil fuldmagtsgiveren tilbagekalde en sådan fuldmagt som omtalt i §§ 13-16, har han, selv om han har underrettet fuldmægtigen om, at fuldmagten ikke længere skal gælde, at foretage, hvad der i de nævnte paragraffer for hvert enkelt tilfælde er foreskrevet; er flere af disse for-

skrifter anvendelige på samme fuldmagt, bliver de alle at iagttage.

Stk. 2. Den tredjemand, over for hvem en fuldmagt er tilbagekaldt på den i § 13 omtalte måde, kan ikke påberåbe sig, at tilbagekaldelsen ikke er sket på anden måde.

§ 13. En fuldmagt, som er bragt til tredjemands kundskab ved en til ham særskilt rettet erklæring fra fuldmagtsgiveren, er tilbagekaldt, når særskilt erklæring om, at fuldmagten ikke længere skal gælde, er kommet frem til tredjemand.

§ 14. En fuldmagt, som af fuldmagtsgiveren er offentlig bekendtgjort i bladene eller på anden måde, tilbagekaldes ved en erklæring, som bekendtgøres på samme måde.

Stk. 2. Er dette ikke muligt, skal tilbagekaldelsen tilkendegives på anden ligeså virksom måde. Fuldmagtsgiveren kan forlange, at den i § 17 omtalte myndighed skal afgøre, hvad han i så henseende har at foretage.

Stk. 3. Fuldmagten anses ikke som offentlig bekendtgjort, fordi den er tinglæst.

§ 15. En sådan fuldmagt, som omtales i § 10, 2det stykke, tilbagekaldes derved, at fuldmægtigen fjernes fra stillingen.

§ 16. En skriftlig fuldmagt, som er overgivet fuldmægtigen, og som må anses bestemt til at være i hans besiddelse og at forevises for tredjemand, tilbagekaldes derved, at den på fuldmagtsgiverens forlangende tilbagegives ham eller tilintetgøres.

Stk. 2. Fuldmægtigen er pligtig til på forlangende at give fuldmagten tilbage til fuldmagtsgiveren.

§ 17. Gør fuldmagtsgiveren det antageligt, at en sådan fuldmagt som i § 16 omtalt er forkommet eller af anden grund ikke kan erholdes tilbage inden rimelig tid, kan den erklæres for uvirksom.

Stk. 2. Begæring herom indgives til den

almindelige underret på det sted, hvor fuldmagtsgiveren bor eller sidst havde bopæl. Finder retten, at begæringen bør bevilges, udfærdiger den en erklæring om, at fuldmagten skal være uvirksom, når erklæringen een gang er optaget i Statstidende, og der efter optagelsen er gået en fastsat tid, som ikke må være længere end 14 dage. Retten kan i erklæringen bestemme, at den også skal bekendtgøres på anden måde forinden optagelsen i Statstidende. Når bekendtgørelse på foreskreven måde har fundet sted og den af retten fastsatte tid er udløbet, er fuldmagten uden retsvirkning over for fuldmagtsgiveren; herom kan fuldmagtsgiveren forlange attest fra retten.

Stk. 3. Rettens afgørelse efter denne paragraf er upåankelig. Består retten af flere medlemmer, er det formanden, som træffer afgørelsen.

§ 18. En fuldmagt, der alene hviler på fuldmagtsgiverens erklæring til fuldmægtigen, er tilbagekaldt, når erklæringen om, at fuldmagten ikke længere skal gælde, er kommet frem til fuldmægtigen.

§ 19. Har fuldmagtsgiveren særlig grund til at formode, at fuldmægtigen, uagtet fuldmagten er tilbagekaldt eller erklæret uvirksom, på hans vegne vil foretage en retshandel over for en bestemt tredjemand, skal han, hvis han må antage, at denne er ubekendt med, at fuldmagten ikke længere gælder, så vidt muligt give ham meddelelse herom. Undlader han dette, bliver retshandelen bindende for ham, såfremt tredjemand var i god tro.

§ 20. Er fuldmagten ikke tilbagekaldt eller erklæret for uvirksom, men har fuldmagtsgiveren forbudt fuldmægtigen at gøre brug af den eller på anden måde tilkendegivet, at den ikke længere skal gælde, er en retshandel, som foretages i henhold til fuldmagten, ikke bindende for fuldmagtsgiveren, såfremt tredjemand havde eller burde have kendskab om forholdet.

§ 21. Dør fuldmagtsgiveren, er fuldmagten alligevel gældende, for så vidt det ikke følger af særlige omstændigheder, at den skal bortfalde. Selv om sådanne omstændigheder foreligger, er dog en på fuldmagten støttet retshandel gældende over for dødsboet, såfremt tredjemand hverken havde eller burde have kendskab om dødsfaldet og dets betydning for fuldmægtigens beføjelse til at foretage retshandelen; er fuldmagten en sådan som omtalt i § 18, udkræves det til retshandelens gyldighed, at heller ikke fuldmægtigen havde eller burde have sådan kendskab, da han foretog retshandelen.

Stk. 2. Fuldmagten ophører fra udløbet af det døgn, hvor bekendtgørelse i Statstidende af indkaldelse til fordringshaverne finder sted. Betaler fuldmægtigen gæld efter dødsfaldet, og er boet insolvent, kan dette dog altid fordre, at den stedfundne betaling går tilbage.

§ 22. Kommer fuldmagtsgiveren under værgemål med fratagelse af den retlige handleevne, jf. Værgemålslovens § 6, erhverver tredjemand ikke ved en retshandel med fuldmægtigen anden retsstilling over for den, der er under værgemål, end tredjemand ville have erhvervet, hvis retshandelen var foretaget med denne selv. I de tilfælde, hvor tredjemand ville være afskåret fra at påberåbe sig retshandelen over for den, der er under værgemål, hvis tredjemand havde kendt eller burde have kendt værgemålet, kan tredjemand, når retshandelen er foretaget i henhold til en sådan fuldmagt, som er omtalt i § 18, heller ikke påberåbe sig den, såfremt fuldmægtigen, da retshandelen blev foretaget, havde eller burde have sådan kendskab.

§ 23. Kommer fuldmagtsgiveren under konkurs, erhverver tredjemand ikke ved retshandel med fuldmægtigen anden retsstilling over for konkursboet, end han ville have erhvervet, hvis retshandelen var foretaget af fuldmagtsgiveren selv. Er

retshandelen foretaget i henhold til en sådan fuldmagt som omtalt i § 18, kan tredjemand ikke påberåbe sig retshandelen over for boet, såfremt fuldmægtigen, da han foretog den, kendte eller burde kende konkursen.

§ 24. Er fuldmagtsgiveren død, kommet under værgemål med fratagelse af den retlige handleevne, jf. værgemålslovens § 6, eller kommet under konkurs, kan fuldmægtigen, indtil de fornødne foranstaltninger kan træffes af boet eller værger, i kraft af fuldmagten foretage de retshandlinger, som er nødvendige for at beskytte boet eller den, der er kommet under værgemål, mod tab.

§ 25. Den, der optræder som fuldmægtig for en anden, indestår for, at han har fornøden fuldmagt. Oplyser han ikke, at han havde sådan, eller at hans retshandel er godkendt af den opgivne fuldmagtsgiver eller af andre grunde er bindende for denne, skal han erstatte den skade, tredjemand lider ved, at retshandelen ikke kan gøres gældende mod den opgivne fuldmagtsgiver.

Stk. 2. Denne bestemmelse kommer ikke til anvendelse, når tredjemand vidste eller burde vide, at den, som foretog retshandelen, ikke havde fornøden fuldmagt. Ej heller kommer den til anvendelse, når den, som foretog retshandelen, handlede i henhold til en fuldmagt, der var ugyldig eller uvirksom af grunde, som han var uvidende om, og som tredjemand ikke kunne påregne, at han vidste besked om.

§ 26. Hvad ovenfor i dette kapitel er fastsat om fuldmagt til at foretage retshandlinger, finder tilsvarende anvendelse på fuldmagt til at optræde for fuldmagtsgiveren ved retshandler, som foretages over for ham.

§ 27. Hvad der i den gældende lovgivning særligt er fastsat for enkelte fuldmagtsforhold, forandres ikke ved denne lov.

Stk. 2. Med hensyn til tilbagekaldelsen af

prokura, som er anmeldt til handelsregisteret, gælder således fremdeles, hvad der er fastsat i lov nr. 23 om handelsregistre, firma og prokura af 1. marts 1889 §§ 7 og 32. Når tilbagekaldelsen er indført i handelsregisteret og lovlig kundgjort, påhviler det ikke prokuragiveren at tilbagekalde fuldmagten på anden måde.

III. Om ugyldige viljeserklæringer

§ 28. Er en viljeserklæring retsstridigt fremkaldt ved personlig vold eller ved trussel om øjeblikkelig anvendelse af sådan, er den ikke bindende for den tvungne.

Stk. 2. Er tvangen udøvet af tredjemand, og var den, til hvem erklæringen er afgivet, i god tro, må den tvungne, hvis han over for ham vil påberåbe sig tvangen, give ham meddelelse derom uden ugrundet ophold, efter at tvangen er ophørt. Undlader han det, er han bundet ved erklæringen.

§ 29. Er en viljeserklæring retsstridigt fremkaldt ved anden tvang end i § 28 omtalt, er den ikke bindende for den tvungne, hvis den, til hvem erklæringen er afgivet selv har udøvet tvangen eller har indset eller burdet indse, at erklæringen retsstridigt var fremkaldt ved tvang fra tredjemands side.

§ 30. En viljeserklæring er ikke bindende for afgiveren, hvis den, til hvem erklæringen er afgivet, har fremkaldt den ved svig eller har indset eller burdet indse, at den var fremkaldt ved svig fra tredjemands side.

Stk. 2. Har den, til hvem erklæringen er afgivet, svigagtigt givet urigtige oplysninger om omstændigheder, som kan antages at være af betydning for erklæringen, eller gjort sig skyldig i svigagtig fortielse af sådanne omstændigheder, anses erklæringen for at være fremkaldt ved den således udviste svig, medmindre det gøres antageligt, at denne ikke har indvirket på erklæringen.

§ 31. Har nogen udnyttet en andens betydelige økonomiske eller personlige vanskeligheder, manglende indsigt, letsind eller et bestående afhængighedsforhold til at opnå eller betinge en ydelse, der står i væsentligt misforhold til modydelsen, eller som der ikke skal ydes vederlag for, er den, der således er udnyttet, ikke bundet ved den af ham afgivne viljeserklæring.

Stk. 2. Det samme gælder, hvis tredjemand har gjort sig skyldig i et sådant forhold som omtalt i stk. 1 og den, til hvem viljeerklæringen er afgivet, indså eller burde indse dette.

§ 32. Den, der har afgivet en viljeserklæring, som ved fejlskrift eller anden fejltagelse fra hans side har fået et andet indhold end tilsigtet, er ikke bundet ved erklæringens indhold, hvis den, til hvem erklæringen er afgivet, indså eller burde indse, at der forelå en fejltagelse.

Stk. 2. Bliver en afgiven viljeserklæring, som befordres ved telegraf eller mundtlig fremføres ved bud, forvansket ved fejl fra telegrafvæsenets side eller ved urigtig gengivelse af budet, er afgiveren ikke bundet ved erklæringen i den skikkelse, hvori den kom frem, selv om den, til hvem erklæringen er afgivet, var i god tro. Vil afgiveren gøre gældende, at erklæringen er uforbindende, har han dog at give meddelelse derom uden ugrundet ophold, efter at forvanskningen er kommet til hans kundskab. Undlader han det, er han bundet ved erklæringen i den skikkelse, hvori den kom frem, såfremt den, til hvem erklæringen er afgivet, var i god tro.

§ 33. Selv om en viljeserklæring ellers måtte anses for gyldig, kan den, til hvem erklæringen er afgivet, dog ikke påberåbe sig den, når det på grund af omstændigheder, som forelå, da erklæringen kom til hans kundskab, og hvorom han må antages at have været vidende, ville stride imod almindelig hæderlighed, om han gjorde den gældende.

§ 34. Er en skriftlig viljeserklæring oprettet på skrømt, og har den, til hvem erklæringen er afgivet, overdraget en ret ifølge samme til en godtroende tredjemand, kan det ikke over for denne gøres gældende, at erklæringen var afgivet på skrømt.

§ 35. Er kvittering for et pengebeløb frakommet fordringshaveren uden hans vilje, bliver skyldneren desuagtet frigjort ved betaling, som han efter forfaldstid i god tro erlægger mod kvitteringens udlevering.

§ 36. En aftale kan ændres eller tilsidesættes helt eller delvis, hvis det vil være urimeligt eller i strid med redelig handlemåde at gøre den gældende. Det samme gælder andre retshandler.

Stk. 2. Ved afgørelsen efter stk. 1 tages hensyn til forholdene ved aftalens indgåelse, aftalens indhold og senere indtrufne omstændigheder.

§ 37. (ophævet).

§ 38. (ophævet)

IV. Særlige regler om forbrugeraftaler

§ 38 a. Bestemmelserne i dette kapitel finder anvendelse på forbrugeraftaler, herunder vilkår i forbrugeraftaler.

Stk. 2. Ved en forbrugeraftale forstås i denne lov en aftale, som en erhvervsdrivende indgår som led i sit erhverv, når den anden part (forbrugeren) hovedsagelig handler uden for sit erhverv. Den erhvervsdrivende har bevisbyrden for, at en aftale ikke er en forbrugeraftale.

Stk. 3. Som forbrugeraftale anses under i øvrigt samme betingelser som nævnt i stk. 2 endvidere en aftale, som er indgået eller formidlet for den ene part af en erhvervsdrivende.

§ 38 b. Opstår der tvivl om forståelsen af en aftale, og har det pågældende aftalevilkår ikke været genstand for individuel

forhandling, fortolkes vilkåret på den måde, som er mest gunstig for forbrugeren. Den erhvervsdrivende har bevisbyrden for, at et aftalevilkår har været genstand for individuel forhandling.

Stk. 2. En skriftlig aftale, der tilbydes forbrugeren, skal af den erhvervsdrivende være udarbejdet på en klar og forståelig måde.

§ 38 c. Ved forbrugeraftaler gælder § 36, stk. 1. Såfremt det vil være stridende mod hæderlig forretningsskik og bevirke en betydelig skævhed i parternes rettigheder og forpligtelser til skade for forbrugeren at gøre et aftalevilkår gældende, gælder de i § 36, stk. 1, nævnte retsvirkninger også, idet forbrugeren dog i så fald kan kræve, at den øvrige del af aftalen skal gælde uden ændringer, hvis dette er muligt.

Stk. 2. Ved forbrugeraftaler gælder § 36, stk. 2, med den ændring, at der ikke ved bedømmelsen af de forhold og omstændigheder, som er nævnt i § 36, stk. 2, herunder vilkår i andre aftaler, som hænger sammen med den pågældende aftale, kan tages hensyn til senere indtrufne omstændigheder til skade for forbrugeren med den virkning, at aftalen ikke kan tilsidesættes eller ændres.

§ 38 d. Er det i en aftale bestemt, at lovgivningen i et land uden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde skal finde anvendelse på aftalen, gælder en sådan bestemmelse ikke i spørgsmål om regler om urimelige aftalevilkår. Dette

gælder dog kun, hvis det uden bestemmelsen ville være lovgivningen herom i et land inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, der gjaldt for aftalen, og hvis denne lovgivning giver forbrugeren en bedre beskyttelse mod urimelige aftalevilkår.

V. Almindelige bestemmelser

§ 39. Når en viljeserklærings forbindende kraft ifølge denne lov er afhængig af, at den, til hvem erklæringen er afgivet, ikke havde eller burde have kundskab om et vist forhold eller i øvrigt var i god tro, bliver hensyn at tage til, hvad han indså eller burde indse på det tidspunkt, da viljeserklæringen blev ham bekendt. Dog kan der under særlige omstændigheder også tages hensyn til den kundskab, han har fået eller burde have fået efter det nævnte tidspunkt, men forinden viljeserklæringen har virket bestemmende på hans handlemåde.

§ 40. Når nogen, som efter denne lov skal »give meddelelse« har indleveret meddelelsen til befordring med telegraf eller post eller, hvor andet forsvarligt befordringsmiddel benyttes, har afgivet den til befordring dermed, går det ikke ud over ham, at meddelelsen forsinkes eller ikke kommer frem.

§ 41. Ved nærværende lov ophæves Christian den Femtes danske lov, for Færøernes vedkommende samme konges norske lov 5-1-4 og 5-1-5

Danske Lov af 15.4. 1683 i uddrag

3-19-1.

Tienistefolk maa ej med deris Forseelse føre deris Husbond Skade paa, men de bør selv at lide for hvis de brut have.

3-19-2.

End giver Husbond sin Tiener, eller anden, Fuldmagt paa sine Vegne at forrette noget, da bør Husbonden selv at svare til hvad derudj forseis af den, som hand Fuldmagt givet haver, og af hannem igien søge Opretning.

5-1-1.

Een hver er pligtig at efterkomme hvis hand med Mund, Haand og Segl, lovet og indgaaet haver.

5-1-2.

Alle Contracter, som frivilligen giøris af dennem, der ere Myndige, og komne til deris Lavalder, være sig Kiøb, Sal, Gave, Mageskifte, Pant, Laan, Leje, Forpligtelser, Forløfter og andet, ved hvad Navn det nævnis kand, som ikke er imod Loven, eller Ærbarhed, skulle holdis i alle deris Ord og Punkter, saa som de indgangne ere.

5-5-1.

Hvis Gods og Ejendom nogen haver haft i Haand og Hævd i tyve Aar Ulast og Ukært til Tinge, det beholder hand, uden anden Adkomst at fremvise, angerløst og Uafvundet, med mindre det bevises, at han hafde det, enten til Pant, eller i Forlæning, eller i Forsvar.

5-5-2.

Mand kan saa vel paa Brug som paa Ejendom fange Hævd.

5-7-1.

Haandfaaet Pant skal den, som det tager, giemme som sit eget Gods. End kommer der Ild i hans Huus og opbrænder det, el-

ler Tyv stiel det bort, eller det ved anden Ulykkelig Tilfald forekommer tillige med hans eget, som Creditor ikke ved sin Skiødisløshed, eller Forsømmelse, er skyldig udj, da kand Skyldneren Pantet ej igienkræve, og Creditor mister det, som hand der paa laant haver.

5-7-4.

Haandfaaet pant maa ingen til anden overdrage for højere Sum, end som hand det selv til Pant annammet haver, og naar den Pantsettendis betaler Hovedstoelen, som det er udsat for, med sin tilbørlig Rente skadisløs, da bør Pantet hannem igien at leveris af den, som det er overdraget til, og hand søge sin Skadis Opretning hos den, som det til hannem overdrog.

5-8-1.

Laan maa ej fortabis, men skal lydisløst hiemkomme og lige saa got, som Mand det annammende, være sig Fæ, Klæde, Vaaben, eller andet Gods. End forekommer det, saa at det ikke kand igienskaffis, da bør dets Værd nøjagtig at betalis.

5-8-12.

Giør nogen Fremlaan, sælger, eller pantsætter det, som hand selv til Laans bekommet haver, da maa den, som det udlaant haver, søge sit igien hos hvilken hand vil, enten den, som det til Laans bekom, eller den, som det findis hos; Og hvo, som sælger, eller pantsætter det, som hannem laant er, hand bør at bøde til den, som udlaante, foruden Laanets Igiengivelse og saa sine tre Mark.

5-14-4.

Alle Gieldsbreve, som ere ældre end tyve Aar, skulle være døde og magtisløse, med mindre de inden fornævnte Tid med Skyldnerens Paaskrivelse, eller med nyt Brev, eller Creditorens Opsigelse, eller

Beskikkelse, eller Tingsvidne, ere fornyede.

5-14-55.

Ingen er pligtig til at betale hvis hand i Dobbelt taber og der skyldig bliver.

6-10-2.

Fanger mand Skade af anden Mands Hors, eller Nød, eller noget andet Fæ, eller Hund, som gaar løs, og den som Skaden fik, ikke selv forarsagede det, da skal den, som Fæet eller Hunden ejer, give Badskerløn. End fanger hand Lyde deraf, da bøde den, der Fæet eller Hunden ejer, Lyden efter Sagens Beskaffenhed.

6-10-3.

Dræber nogen Mands Hest, eller noget andet Fæ, som mand lovligen maa have, noget Menniske, da skal Ejermænden bøde tre Lod Sølv, og gjøre sin Eed, at han ej viste, at det Fæ hafde den Vane. End skeer det anden Gang, imens hand haver saadant Fæ i sin Hævd, da afsone det hos den Afdødis Arvinger efter sin Formue.

6-10-4.

Føder mand vilde Dyr op, som ere Ulve eller Bjørne; Hvad Skade de gjøre, derfor bøder Ejermænden og den, som dem i Hævd haver, ligesom hand den selv gjort hafde.

6-10-5.

Bide, stange, eller slaa, een Mands Bæster, eller Fæ, anden Mands Bæster eller Fæ ihjel, da skal den, som ejer Bæst, eller Fæ, der Skaden gjorde, betale den anden half saa meget, som det Bæst, eller Fæ, var værdt, der dræbt blev, saa fremt at det, som dræbt blev, var saa got, eller bedre, end som det, der dræbte; Men var det, som dræbt blev ringere end det, som dræbte, da skal dets fulde Værd betalis.

6-10-6.

Bider Hund anden Mands Qvæg ihjel, eller jager det i Uføre, da bøde den, der Hunden ejer, første Gang half Skaden;

Men skeer det tiere, da bøde for hver Gang heel Skaden.

6-17-5.

Torvekiøber mand nogen staaarne Koster, og Ejermænden kommer og kiender sig derved, da bør den, som kiøbte, lovligen med Vidne at bevise, at hand torvekiøbte dem, og gjøre sin Eed, at hand hverken er Tyv, eller Tyvs Medvider, og veed ej hvo hans Kiøbmand var, og have dog tabt sit Værd. Kand hand opspørge sin Kiøbmand, da søge hannem sin Skadis Opregnsning.

6-17-31.

End Nøder maa hand plukke saa mange, som hand der fortærer, og ej videre.

Deponeringsloven, lovbek. nr. 339 af 2. april 2014

Om skyldneres ret til at frigøre sig ved deponering

§ 1. Bliver en Skyldner paa grund af Fordringshaverens Forhold ude af Stand til at opfylde sin Forpligtelse til at erlægge en Ydelse, bestaaende af Penge eller Værdipapirer, skal han være berettiget til for Fordringshaverens Regning af deponere Ydelsen med den Retsvirkning, at han anses, som om han havde opfyldt sin Forpligtelse.

Stk. 2. Det samme gælder, hvis Fordringshaveren undlader at foretage, hvad Skyldneren kan kræve som Betingelse for at yde, eller hvis der er begrundet Tvivl om, hvem der er rette Fordringshaver, og Uvisheden herom ikke kan lægges Skyldneren til Last.

Stk. 3. Om Deponeringen skal Skyldneren saa vidt muligt underrette Fordringshaveren; Undladelse heraf medfører Erstatningspligt for deraf flydende Tab.

§ 2. Skyldneren kan ikke kræve Ydelsen tilbage, medmindre han ved Deponeringen har taget Forbehold derom.

Stk. 2. Er saadant Forbehold taget, har Deponeringen ikke de i denne Lov angivne Retsvirkninger.

§ 3. Ved Ydelsens Deponering skal Skyldneren angive, til Fordel for hvem Deponeringen sker, og oplyse, hvilket Skyldforhold Ydelsen angaar.

Stk. 2. Er Angivelsen mangelfuld, og er Ydelsen som Følge deraf betalt til urigtig Person, indtræder Frigørelse ikke. Fordringshaveren kan dog ikke afkræve Skyldneren mere end det Beløb, som er unddraget ham ved Skyldnerens Forsømmelse.

§ 4. Den deponerede Ydelse skal udbetales til Fordringshaveren, naar denne godtgør sin Ret.

Stk. 2. Har Deponeringen fundet Sted paa Grund af Uvished om, hvem der er rette Fordringshaver, kan Ydelsen først kræves udbetalt, naar det mellem de Personer, der gør Krav paa Ydelsen, ved Dom, Forlig eller paa anden bindende Maade er endeligt afgjort, hvem af dem Retten tilkommer.

§ 5. Fordringshaverens Krav paa den deponerede Ydelse bortfalder efter Udløbet af 20 Aar fra Deponeringen. Indtil et Aar derefter kan Ydelsen kræves tilbage af den, der har deponeret den.

Stk. 2. Er saadant Krav ikke rejst, tilfalder Ydelsen Statskassen.

§ 6. Deponering efter denne lov kan gyldigt finde sted i Nationalbanken eller i et pengeinstitut med tilladelse til at drive pengeinstitutvirksomhed efter lov om finansiel virksomhed, hvis det pågældende pengeinstitut fungerer som deponeringssted.

§ 7. De hidtil gældende særlige Regler om Frigørelse ved Ydelsers Deponering i visse Tilfælde forbliver i Kraft.

§ 8. Justitsministeren fastsætter de nærmere Regler om de deponerede Ydelsers Forvaring.

Stk. 2. Hvorefter alle vedkommende sig have at rette.

Erstatningsansvarsloven i uddrag

Lovbekendtgørelse nr. 1070 af 24. august 2018

Kapitel 1

Erstatning og godtgørelse for personskade og tab af forsørger

Personskade

§ 1. Den, der er erstatningsansvarlig for personskade, skal betale erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, helbredelsesudgifter og andet tab som følge af skaden samt en godtgørelse for svie og smerte.

Stk. 2. Har skaden fået varige følger, skal der tillige betales godtgørelse for varigt mén samt erstatning for tab eller forringelse af erhvervsevne.

Stk. 3. Værdien af arbejde i hjemmet ligestilles med erhvervsindkomst.

§ 1 a. Erstatning for fremtidige helbredelsesudgifter og andet fremtidigt tab som følge af skaden, jf. § 1, stk. 1, fastsættes til et kapitalbeløb, som højst kan udgøre den forventede gennemsnitlige årlige udgift ganget med 10. Er der tale om varige løbende udgifter, finder § 4, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

Tabt arbejdsfortjeneste

§ 2. Erstatning for tabt arbejdsfortjeneste ydes, indtil skadelidte kan begynde at arbejde igen. Må det antages, at skadelidte vil lide et erhvervsevnetab på 15 pct. eller derover, ydes erstatning indtil det tidspunkt, hvor det er muligt midlertidigt eller endeligt at skønne over skadelidtes fremtidige erhvervsevne.

Stk. 2. I erstatningen fradrages løn under sygdom, dagpenge fra arbejdsgiver eller

kommunalbestyrelsen erstatning i henhold til en midlertidig afgørelse om erstatning for erhvervsevnetab efter lov om arbejdsskadesikring, i det omfang denne erstatning dækker en periode, hvor der også tilkommer skadelidte erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, og forsikringsydelser, der har karakter af en virkelig skadeserstatning, samt lignende ydelser til den skadelidte.

Svie og smerte

§ 3. Godtgørelse for svie og smerte udgør 130 kr. for hver dag, den skadelidte er syg. Der kan i særlige tilfælde ydes godtgørelse for svie og smerte, selv om skadelidte ikke er syg. Godtgørelsen kan ikke overstige 50.000 kr.

Varigt mén

§ 4. Godtgørelse for varigt mén fastsættes til et kapitalbeløb, der beregnes under hensyn til skadens medicinske art og omfang og de forvoldte ulemper i skadelidtes personlige livsførelse. Godtgørelsen udgør ved en méngrad på 100 pct. 573.500 kr. Ved lavere méngrader nedsættes beløbet forholdsmæssigt. I særlige tilfælde kan méngodtgørelsen fastsættes til et højere beløb, dog højst 687.500 kr. Ved en méngrad på under 5 pct. ydes ingen godtgørelse.

Stk. 2. Var skadelidte ved skadens indtræden fyldt 40 år, nedsættes godtgørelsen med 1 pct. for hvert år, skadelidte var ældre end 39 år ved skadens indtræden. Var skadelidte fyldt 60 år, nedsættes godtgørelsen med yderligere 1 pct. for hvert år, skadelidte var ældre end 59 år ved skadens indtræden. Godtgørelsen nedsættes dog ikke yderligere efter det fyldte 69. år.

Erhvervsevnetab

§ 5. Har en personskade medført varig nedsættelse af skadelidtes evne til at skaffe sig indtægt ved arbejde, tilkommer der skadelidte erstatning for tab af erhvervsevne.

Stk. 2. Ved bedømmelsen af erhvervsevnetabet tages hensyn til skadelidtes muligheder for at skaffe sig indtægt ved sådant arbejde, som med rimelighed kan forlanges af den pågældende efter dennes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling og genoptræning eller lignende.

Stk. 3. Skadelidtes erhvervsevnetab beregnes i procent (erhvervsevnetabsprocenten). Der ydes ikke erstatning, såfremt erhvervsevnetabet er mindre end 15 pct.

§ 6. Erstatningen fastsættes til et kapitalbeløb, der udgør skadelidtes årsløn, jf. § 7, ganget med erhvervsevnetabsprocenten, jf. § 5, stk. 3, og herefter ganget med 10.

Stk. 2. Erstatningen kan højst udgøre 6.020.000 kr.

§ 7. Som årsløn regnes skadelidtes samlede erhvervsindtægt i det år, der går forud for datoen for skadens indtræden.

Stk. 2. Årslønnen fastsættes dog efter et skøn, når særlige indtægts- eller ansættelsesforhold eller andre særlige forhold har gjort sig gældende. For en skadelidt, som er optaget på en gymnasial uddannelse eller på den grundlæggende del af en erhvervsuddannelse, fastsættes årslønnen på baggrund af normalårslønnen i § 8, medmindre der konkret er grundlag for at foretage et skøn i medfør af 1. pkt.

§ 8. For en skadelidt, der ved skadens indtræden ikke er fyldt 15 år, fastsættes erstatningen som et kapitalbeløb, der udgør 276.000 kr. ganget med méngraden,

jf. § 4, og herefter ganget med 10. Ved en méngrad på under 5 pct. ydes ingen erstatning.

§ 9. Var skadelidte ved skadens indtræden fyldt 30 år, nedsættes erstatningen med 1 pct. for hvert år, skadelidte var ældre end 29 år ved skadens indtræden. Var skadelidte fyldt 55 år, nedsættes erstatningen med yderligere 2 pct. for hvert år, skadelidte var ældre end 54 år ved skadens indtræden. Erstatningen nedsættes dog ikke yderligere efter det fyldte 69. år.

Forelæggelse for Arbejdsmarkedets erhvervssikring

§ 10. Såvel skadelidte som skadevolder kan indhente en udtalelse om spørgsmålet om fastsættelsen af méngraden og erhvervsevnetabet fra Arbejdsskadestyrelsen. Udtalelsen skal så vidt muligt afgives inden 1 år og senest 2 år efter fremsættelsen af anmodningen om en udtalelse. Hvis den erhvervsmæssige situation ikke er afklaret, kan Arbejdsskadestyrelsen, når der foreligger særlige omstændigheder, afgive en midlertidig udtalelse. I så fald skal det af udtalelsen fremgå, at den er midlertidig. Stk. 2. Arbejdsskadestyrelsens udtalelse skal begrundes efter forvaltningslovens § 24. Stk. 3. Skadelidte og skadevolder har ret til aktindsigt i Arbejdsskadestyrelsens sag efter forvaltningslovens kapitel 4.

Genoptagelse

§ 11. En afsluttet sag om godtgørelse eller erstatning kan på skadelidtes begæring genoptages, hvis sagens faktiske omstændigheder ændrer sig væsentligt i forhold til dem, der blev lagt til grund ved sagens afslutning. Vurderingen af, om genoptagelse kan ske, skal foretages for hver enkelt erstatningspost for sig, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Hvis der tidligere er fastsat et erhvervsevnetab på mindst 15 pct., kan der ved en genoptagelse af sagen ikke ydes erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Stk. 3. En afsluttet sag om godtgørelse eller erstatning kan ikke genoptages alene med henblik på, at der ydes yderligere erstatning for helbredelsesudgifter og andet tab og godtgørelse for svie og smerte. Hvis sagen genoptages efter stk. 1, kan der dog ydes erstatning for helbredelsesudgifter og andet tab og godtgørelse for svie og smerte, hvis der foreligger væsentlige uforudsete ændringer i helbredstilstanden.

Stk. 4. Under en genoptagelse af sagen finder § 10 tilsvarende anvendelse.

Tab af forsørger mv.

§ 12. Den, som er erstatningsansvarlig for en andens død, skal betale erstatning for rimelige begravelsesudgifter og erstatning til den, som ved dødsfaldet har mistet en forsørger. Forsørgelse omfatter også værdien af afdødes arbejde i hjemmet.

Erstatning til ægtefælle eller samlever

§ 13. Erstatning for tab af forsørger til ægtefælle eller samlever udgør 30 pct. af den erstatning, som afdøde må antages at ville have opnået ved et fuldstændigt tab af erhvervsevnen, jf. §§ 5-8. Erstatningen udgør dog mindst 644.000 kr., medmindre der foreligger særlige omstændigheder.

Stk. 2. Var forsørgeren fyldt 30 år, nedsættes erstatningen efter reglerne i § 9.

Forsørgertabserstatning til børn

§ 14. Erstatning for tab af forsørger til efterlevende børn fastsættes til et beløb, der svarer til summen af de bidrag til barnets underhold, som afdøde på skadestidspunktet kunne være pålagt efter lov om børns forsørgelse, hvis afdøde havde væ-

ret bidragspligtig. Var afdøde eneforsørger, forhøjes erstatningen med 100 pct.

Overgangsbeløb

§ 14 a. Der tilkommer den efterlevende ægtefælle eller samlever et overgangsbeløb, der udgør 108.000 kr. Efterlader afdøde sig ikke ægtefælle eller samlever, kan overgangsbeløbet tilkendes en anden efterladt person, når særlige omstændigheder taler derfor. Udbetales der overgangsbeløb, kan den pågældende ikke tilige kræve erstatning for begravelsesudgifter.

Regulering af erstatnings- og godtgørelsesbeløb

§ 15. De i § 3, § 4, stk. 1, § 6, stk. 2, § 8, § 13, stk. 1, 2. pkt., og § 14 a nævnte beløb reguleres årligt pr. 1. januar med 2,0 pct. tillagt tilpasningsprocenten for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent. De herefter fremkomne beløb afrundes til nærmeste med 500 delelige kronebeløb, for det i § 3, 1. pkt., nævnte beløb dog til nærmeste med 5 delelige kronebeløb. Reguleringen sker på grundlag af de på reguleringstidspunktet gældende beløb før afrunding.

Stk. 2. Justitsministeren bekendtgør hvert år, hvilke reguleringer der skal finde sted.

Stk. 3. Erstatning og godtgørelse fastsættes på grundlag af de beløb, der efter stk. 1 var gældende på det tidspunkt, hvor erstatningen og godtgørelsen kunne kræves betalt efter § 16, stk. 1. Årslønnen efter § 7 og erstatningen efter § 14 reguleres efter reglerne i stk. 1 i perioden mellem skadens indtræden og det tidspunkt, hvor erstatningen og godtgørelsen kunne kræves betalt efter § 16, stk. 1.

Betaling, forrentning og forældelse

§ 16. Godtgørelse og erstatning kan kræves betalt 1 måned efter, at skadevolderen

har været i stand til at indhente de oplysninger, der er fornødne til bedømmelse af erstatningens størrelse. Er det, forinden endelig opgørelse kan finde sted, givet, at skadevolderen i alt fald skal betale en del af det krævede beløb, kan denne del forlanges udbetalt efter reglerne i 1. pkt. Et sådant udbetalt beløb samt beløb, der er udbetalt som midlertidig erhvervsevnetabserstatning, kan ikke senere kræves tilbagebetalt eller modregnet i andre erstatningsposter.

Stk. 2. Beløbet forrentes fra det tidspunkt, hvor det kan kræves betalt efter stk. 1, med en årlig rente, der svarer til den fastsatte referencesats med et tillæg på 7 pct. Som referencesats anses i denne lov den officielle udlånsrente, som Nationalbanken har fastsat henholdsvis pr. 1. januar og 1. juli det pågældende år. Justitsministeren kan hvert andet år efter forhandling med Danmarks Nationalbank og Økonomi- og Erhvervsministeriet ændre renten, dog således at det i 1. pkt. nævnte tillæg ikke kan fastsættes til mindre end 7 pct.

Stk. 3. Krav på godtgørelse og erstatning forældes efter forældelsesloven, medmindre andet følger af særlige bestemmelser om forældelse i anden lov. Forældelseslovens § 2, stk. 2, finder dog ikke anvendelse på betalingsfristen efter stk. 1.

Regres mod den erstatningsansvarlige

§ 17. Ydelser i henhold til den sociale lovgivning, herunder dagpenge, sygehjælp, pension efter den sociale pensionslovgivning og ydelser i henhold til lov om arbejdsskadeforsikring, som tilkommer en skadelidt eller efterlevende, kan ikke danne grundlag for regreskrav mod den erstatningsansvarlige. Det samme gælder pensionsydelser, der udbetales af stat, kommune eller i henhold til anden pensionsordning, samt forsikringsydelser uanset forsikringens karakter, jf. § 22, stk. 2.

Sygedagpengeydelser efter sygedagpengeloven kan dog danne grundlag for regreskrav mod den erstatningsansvarlige i medfør af sygedagpengelovens § 78, stk. 1.

Stk. 2. En arbejdsgiver, der har udbetalt dagpenge eller sygeløn til en skadelidt eller har udbetalt dertil knyttede ydelser, kan gøre regres mod den erstatningsansvarlige i det omfang, arbejdsgiveren har lidt et tab.

Overdragelse mv. af erstatnings- og godtgørelseskrav

§ 18. Krav om erstatning og godtgørelse for personskade og krav om erstatning til den, der har mistet en forsørger, kan ikke overdrages, så længe kravet og dets størrelse ikke er anerkendt eller fastslået af domstolene. 1. pkt. finder ikke anvendelse på krav om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Kapitel 2

Erstatningsansvar for skade, der er dækket af forsikring

§ 19. I det omfang en skade er dækket af en tingsforsikring eller en driftstabsforsikring, er der ikke erstatningsansvar.

Stk. 2. Reglen i stk. 1 gælder ikke, såfremt:

- 1) den erstatningsansvarlige har forvoldt skaden forsætligt eller ved grov uagtsomhed, eller
- 2) skaden er forvoldt ved udøvelse af offentlig eller erhvervsmæssig virksomhed eller virksomhed, der kan ligestilles hermed.

Stk. 3. Har en arbejdstager forvoldt en skade, der er dækket af en tingsforsikring, en driftstabsforsikring eller arbejdsgivers ansvarsforsikring, ifalder arbejdstageren ikke erstatningsansvar, medmindre skaden er forvoldt forsætligt eller ved grov uagtsomhed.

§ 20. Staten, en kommune eller en anden offentlig institution, der i almindelighed er selvforsikrer, er stillet, som om forsikring var tegnet, jf. § 19.

§ 21. §§ 19 og 20 gælder ikke for erstatningsansvar, der er omhandlet i

- 1) færdselslovens regler om ansvar for motordrevne køretøjer, eller som i øvrigt er dækket af den for køretøjet lovpligtige ansvarsforsikring,
- 2) luftfartsloven eller
- 3) søloven eller
- 4) § 1a, i lov om børns hæftelse og om skærpet erstatningsansvar for anstiftere og ledere af opløb.

§ 22. Såfremt der er erstatningsansvar for en skade, der er dækket af en skadesforsikring, indtræder forsikringsselskabet i det omfang, det har betalt erstatning, i den skadelidtes ret mod den erstatningsansvarlige.

Stk. 2. Ved livs-, ulykkes- eller sygeforsikring eller anden personforsikring har selskabet uanset forsikringens karakter intet krav mod den erstatningsansvarlige.

Kapitel 3

Forskellige bestemmelser

Arbejdstagers erstatningsansvar

§ 23. Erstatning, som en arbejdsgiver har måttet udrede som følge af en arbejdstagers uforsvarlige adfærd, kan kun kræves betalt af denne i det omfang, det findes rimeligt under hensyn til den udviste skyld, arbejdstagerens stilling og omstændighederne i øvrigt.

Stk. 2. Arbejdstagerens erstatningsansvar over for skadelidte kan nedsættes eller bortfalde, hvis det findes rimeligt under hensyn til de i stk. 1 nævnte omstændigheder og til skadelidtes interesse. Erstatning, som arbejdstageren har måttet udrede, kan denne kræve betalt af arbejdsgive-

ren i det omfang, ansvaret endeligt skal påhvile arbejdsgiveren efter stk. 1.

Stk. 3. Bestemmelsen i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på arbejdsgiverens erstatningskrav mod arbejdstageren for skade, denne i øvrigt forvolder arbejdsgiveren i tjenesten.

Almindelig lempelsesregel

§ 24. Erstatningsansvar kan nedsættes eller bortfalde, når ansvaret vil virke urimeligt tyngende for den erstatningsansvarlige, eller når ganske særlige omstændigheder i øvrigt gør det rimeligt. Ved afgørelsen skal der tages hensyn til skadens størrelse, ansvarets beskaffenhed, skadevolderens forhold, skadelidtes interesse, foreliggende forsikringer samt omstændighederne i øvrigt.

Stk. 2. Under tilsvarende betingelser som angivet i stk. 1 kan der ses helt eller delvis bort fra skadelidtes medvirken til skaden. Ved krav om erstatning til den, der har mistet en forsørger, gælder det samme om afdødes medvirken.

Børns erstatningsansvar mv.

§ 24 a. Barn under 15 år er erstatningspligtigt for skadegørende handlinger efter samme regler som personer over denne alder. Dog kan erstatningen nedsættes eller endog helt bortfalde, for så vidt det findes billigt på grund af manglende udvikling hos barnet, handlingens beskaffenhed og omstændighederne i øvrigt, derunder navnlig forholdet mellem den skadegørendes og den skadelidendes evne til at bære tabet og udsigten til, at skaden kan fås godtgjort hos andre.

§ 24 b. En person, som på grund af sindssygdom, hæmmet psykisk udvikling, forbigående sindsförvirring eller lignende tilstand har manglet evnen til at handle fornuftmæssigt, er erstatningspligtig for skadegørende handlinger efter samme

regler som sjælssunde personer. Dog kan erstatningen nedsættes eller endog helt bortfalde, for så vidt det findes billigt under hensyn til personens sindstilstand, handlingens beskaffenhed eller omstændighederne i øvrigt, derunder navnlig forholdet mellem den skadegørende og den skadelidendes evne til at bære tabet og udsigten til, at skaden kan fås godtgjort hos andre.

Stk. 2. Har den skadegørende ved misbrug af beruselsesmidler eller på lignende måde forbigående hensat sig i en sindstilstand som ovenfor nævnt, er en lempelse i erstatningsansvaret udelukket.

Flere erstatningsansvarlige

§ 25. Den indbyrdes fordeling af erstatningsbyrden mellem flere solidarisk erstatningsansvarlige foretages efter, hvad der under hensyn til ansvarets beskaffenhed og omstændighederne i øvrigt må anses for rimeligt.

Stk. 2. Er en eller flere af de erstatningsansvarlige dækket af en ansvarsforsikring, gælder § 19, stk. 1 og 2, og § 21. I de tilfælde, der er nævnt i § 19, stk. 2, nr. 1 og 2, og § 21, kan der ved den indbyrdes fordeling af erstatningsbyrden mellem skadevolderne tages hensyn til foreliggende ansvarsforsikringer. § 20 finder tilsvarende anvendelse.

Godtgørelse for tort

§ 26. Den, der er ansvarlig for en retsstridig krænkelse af en andens frihed, fred, ære eller person, skal betale den forurettede godtgørelse for tort.

Stk. 2. Ved fastsættelsen af godtgørelsen kan det tillægges vægt, at krænkelsen er begået ved en forbrydelse, der har indebåret en overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 23 eller 24, herunder at krænkelsen er begået over for en person under 18 år. Det samme gælder, hvis krænkelsen er begået ved en forbrydelse,

der har indebåret en overtrædelse af bestemmelserne i straffelovens kapitel 27. Dette gælder dog ikke de overtrædelser, der er nævnt i straffelovens §§ 266-266 b.

Stk. 3. Selv om der ikke er lidt tort, skal den, der er ansvarlig for en retsstridig krænkelse af en anden, dog betale den forurettede en godtgørelse, såfremt krænkelsen er begået ved en forbrydelse, der har indebåret et særlig groft angreb mod en andens person eller frihed.

Stk. 4. § 18, 1 pkt., finder tilsvarende anvendelse på godtgørelse efter stk. 1-3 og på godtgørelse efter § 26 a

Godtgørelse til efterladte

§ 26 a. Den, der forsætligt eller ved grov uagtsomhed forvolder en andens død, kan pålægges at betale en godtgørelse til efterlevende, der stod den afdøde særlig nær.

Stk. 2. Ved vurderingen af, om der skal betales godtgørelse efter stk. 1, og ved fastsættelsen af godtgørelsens størrelse, skal der lægges særlig vægt på karakteren af skadevolderens handling og på den lidelse eller krænkelse, som må antages at være påført den eller de efterlevende.

Fravigelse af lovens regler

§ 27. Aftaler om fravigelse af reglerne i §§ 1-16, § 24, stk. 2, og §§ 26 og 26 a, der er indgået inden en skades indtræden, er ugyldige, såfremt fravigelsen er til ugunst for den erstatningsberettigede.

Stk. 2. Aftaler om fravigelse af § 17, stk. 1, § 19, stk. 1 og 3, § 20, § 22, stk. 2, § 23, § 24, stk. 1, § 24 a, § 24 b, stk. 1, og § 25, der er indgået inden en skades indtræden, er ugyldige, såfremt fravigelsen er til ugunst for den erstatningsansvarlige. Reglen i § 25 kan dog fraviges for skader, der forvoldes ved udøvelse af offentlig eller erhvervsmæssig virksomhed eller virksomhed, der kan ligestilles hermed.

Lovbekendtgørelse nr.
178 af 5. marts 2018 om
hæftelse for børns erstatningsansvar og om skærpet erstatningsansvar for anstiftere og ledere af opløb

§ 1. Den, der har forældremyndighed over et hjemmeboende barn, hæfter umiddelbart over for skadelidte for skader, som barnet er erstatningsansvarlig for efter den almindelige erstatningsregel, med indtil 7.500 kr. for hver skadegørende handling eller undladelse.

Stk. 2. Er der fælles forældremyndighed, hæfter de, der har forældremyndigheden, solidarisk for det i stk. 1 nævnte beløb.

§ 1 a. Den, der anstifter eller leder et opløb med det forsæt at øve eller true med vold på person eller gods, er erstatningsansvarlig for tingsskade, der forvoldes under eller i forbindelse med opløbet af personer, der deltager i dette.

§ 2. Loven træder i kraft den 1. juli 2009 og finder anvendelse på skader, der forvoldes ved skadegørende handlinger eller undladelser efter lovens ikrafttræden.

§ 3. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Lovbekendtgørelse nr.
1373 af 30 november
2017 om hunde i uddrag

§ 8. Besidderen af en hund er forpligtet til at erstatte den skade, hunden forvolder. Oplyses det, at den skadelidende har medvirket til skaden, kan erstatningen dog nedsættes eller helt bortfalde.

Stk. 2. Det påhviler besidderen af en hund at holde den ansvarsforsikret. Forsikringsselskabet hæfter umiddelbart over for skadelidte for erstatning efter stk. 1. Undtaget fra forsikringspligten er hunde, der holdes af statsmyndigheder, statsinstitutioner eller kommuner.

Stk. 3. Miljø- og fødevareministeren fastsætter efter forhandling med »Forsikring & Pension« nærmere regler til gennemførelse af bestemmelserne i stk. 2.

EU's domsforordning i uddrag (Bruxelles I-forordningen)

Om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager med senere ændringer.

Domfordningen blev oprindelig en del af dansk ret ved lov nr. 325 af 4.6. 1986. På grund af det retlige forbehold er den nye forordning blevet en del af dansk ret ved den såkaldte parallelaftale, som Folketinget ratificerede 15. december 2006 med ikrafttræden 1. juli 2007

KAPITEL I

ANVENDELSESOMRÅDE

Artikel 1

1. Denne forordning finder anvendelse på det civil- og handelsretlige område, uanset domsmyndighedens art. Den omfatter i særdeleshed ikke spørgsmål vedrørende skat, told eller administrative anliggender.

2. Denne forordning finder ikke anvendelse på:

- a) fysiske personers retlige status samt deres rets- og handleevne, formueforholdet mellem ægtefæller samt arv efter loven eller testamente
- b) konkurs, akkord og andre lignende ordninger
- c) social sikring
- d) voldgift.

3. I denne forordning forstås ved »medlemsstat« alle medlemsstater med undta-

gelse af Danmark. (DANMARK ER DOG OMFATTET AF FORORDNINGEN VIA EN FOLKERETLIG PARALLELAFTALE)

KAPITEL II

KOMPETENCE

Afdeling 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 2

1. Med forbehold af bestemmelserne i denne forordning skal personer, der har bopæl på en medlemsstats område, uanset deres nationalitet, sagsøges ved retterne i denne medlemsstat.

2. Personer, som ikke er statsborgere i den medlemsstat, på hvis område de har bopæl, er undergivet de kompetenceregler, der gælder for landets egne statsborgere.

Artikel 3

1. Personer, der har bopæl på en medlemsstats område, kan kun sagsøges ved

retterne i en anden medlemsstat i medfør af de regler, der er fastsat i afdeling 2-7.

2. I særdeleshed kan de nationale kompetenceregler, der er angivet i bilag I, ikke gøres gældende imod dem.

Artikel 4

1. Har en sagsøgt ikke bopæl på en medlemsstats område, afgøres retternes kompetence i hver enkelt medlemsstat efter medlemsstatens egen lovgivning, jf. dog artikel 22 og 23.

2. Over for en person, der ikke har bopæl på en medlemsstats område, kan enhver, der har bopæl på en medlemsstats område, uanset sin nationalitet, i lighed med medlemsstatens egne statsborgere påberåbe sig de kompetenceregler, som gælder dér, herunder navnlig de regler, der er angivet i bilag I.

Afdeling 2

Specielle kompetenceregler

Artikel 5

En person, der har bopæl på en medlemsstats område, kan sagsøges i en anden medlemsstat

1) a) i sager om kontraktforhold, ved retten på det sted, hvor den forpligtelse, der ligger til grund for sagen, er opfyldt eller skal opfyldes

b) ved anvendelsen af denne bestemmelse, og medmindre andet er aftalt, er opfyldelsesstedet for den forpligtelse, der ligger til grund for sagen:

i ved salg af varer, det sted i en medlemsstat, hvor varerne i henhold

til aftalen er blevet leveret eller skulle have været leveret

ii ved levering af tjenesteydelser, det sted i en medlemsstat, hvor tjenesteydelserne i henhold til aftalen er blevet leveret eller skulle have været leveret

c) er litra b) ikke relevant, finder litra a) anvendelse

2) i sager om underholdspligt, ved retten på det sted, hvor den berettigede har sin bopæl eller sit sædvanlige opholdssted, eller, ved krav i forbindelse med en sag om en persons retlige status, ved den ret, der efter sin egen lovgivning er kompetent i sagen, medmindre denne kompetence alene støttes på en af parternes nationalitet

3) i sager om erstatning uden for kontrakt, ved retten på det sted, hvor skadetilføjjelsen er foregået eller vil kunne foregå

4) i sager, i hvilke der påstås erstatning eller genoprettelse af en tidligere tilstand i anledning af en strafbar handling, ved den ret, hvor straffesagen er anlagt, såfremt denne ret i henhold til sin egen lovgivning kan påkende borgerlige krav

5) i sager vedrørende driften af en filial, et agentur eller en lignende virksomhed, ved retten på det sted, hvor virksomheden er beliggende

6) i sin egenskab af stifter af en trust, trustee eller begunstiget ved en trust oprettet enten i henhold til loven eller skriftligt eller ved en mundtlig aftale, der er bekræftet skriftligt, ved retterne i den medlemsstat, på hvis område trusten har bopæl

7) i sager om indsigelse mod betaling af den bjærgeløn, der forlanges for bjærgning, som er kommet en skibsladning eller fragt til gode, ved den ret, i hvis retskreds der i den nævnte ladning eller i den dertil knyttede fragt:

- a) er gjort arrest for at sikre sådan betaling, eller
- b) kunne have været gjort arrest, men hvor der er ydet kaution eller stillet anden sikkerhed

denne bestemmelse finder kun anvendelse, såfremt det gøres gældende, at sagsøgte har rettigheder i den nævnte skibsladning eller fragt, eller at han på bjærgningstidspunktet havde sådanne rettigheder.

Artikel 6

En person, der har bopæl på en medlemsstats område, kan endvidere sagsøges:

- 1) såfremt der er flere sagsøgte, ved retten i den retskreds, hvor en af de sagsøgte har bopæl, forudsat at kravene er så snævert forbundne, at det er ønskeligt at behandle og påkende dem samtidig for at undgå uforenelige afgørelser i tilfælde af, at kravene blev påkendt hver for sig
- 2) når der er tale om krav mod den pågældende som tredjemand, ved den ret, hvor den oprindelige sag er anlagt, medmindre denne kun er anlagt for at unddrage den pågældende det værning, der ville være kompetent i hans sag
- 3) når der er tale om et modkrav, der udspringer af den samme aftale eller det samme forhold, som hovedkravet støttes på, ved den ret, hvor sagen om hovedkravet er anlagt

4) i sager om kontraktforhold, såfremt sagen kan forenes med en sag om rettigheder over fast ejendom mod samme sagsøgte, ved retten i den medlemsstat, på hvis område ejendommen er beliggende.

Afdeling 4

Kompetence i sager om forbrugeraftaler

Artikel 15

1. I sager om aftaler indgået af en person (forbrugeren) med henblik på brug, der må anses at ligge uden for hans erhvervsmæssige virksomhed, afgøres kompetencen efter denne afdeling, jf. dog artikel 4 og artikel 5, nr. 5:

- a) når sagen vedrører køb af løsørestande, hvor købesummen skal betales i rater
- b) når sagen vedrører lån, der skal tilbagebetales i rater, eller andre kreditdispositioner, som er bestemt til finansiering af køb af sådanne genstande
- c) i alle andre tilfælde, når aftalen er indgået med en person, der udøver erhvervsmæssig virksomhed i den medlemsstat, på hvis område forbrugeren har bopæl, eller på en hvilken som helst måde retter sådan virksomhed mod denne medlemsstat eller mod flere stater inklusive denne medlemsstat, og aftalen er omfattet af den pågældende virksomhed.

2. Har forbrugerens medkontrahent ikke bopæl på en medlemsstats område, men er indehaver af en filial, et agentur eller en lignende virksomhed i en medlemsstat, anses han i sager vedrørende driften af en sådan virksomhed som havende bopæl på denne medlemsstats område.

3. Denne afdeling finder ikke anvendelse på transportaftaler, bortset fra aftaler, hvorved der for en samlet pris ydes en kombination af rejse og ophold.

Afdeling 5

Kompetence i sager om individuelle arbejdsaftaler

Artikel 18

1. I sager om individuelle arbejdsaftaler afgøres kompetencen efter denne afdeling, jf. dog artikel 4 og artikel 5, nr. 5.

2. Har arbejdsgiveren ikke bopæl på en medlemsstats område, men er indehaver af en filial, et agentur eller en lignende virksomhed i en medlemsstat, anses han i sager vedrørende driften af en sådan virksomhed som havende bopæl på denne medlemsstats område.

Artikel 19

En arbejdsgiver, der har bopæl på en medlemsstats område, kan sagsøges:

- 1) ved retterne i den medlemsstat, på hvis område han har bopæl, eller
- 2) i en anden medlemsstat:
 - a) ved retten på det sted, hvor arbejdstageren sædvanligvis udfører sit arbejde, eller ved retten på det sidste sted, hvor han sædvanligvis udførte sit arbejde, eller
 - b) såfremt arbejdstageren ikke sædvanligvis udfører eller udførte sit arbejde i et bestemt land, ved retten på det sted, hvor den virksomhed, som har antaget arbejdstageren, er eller var beliggende.

Artikel 20

1. En arbejdsgiver kan kun anlægge sag ved retterne i den medlemsstat, på hvis område arbejdstageren har bopæl.

2. Denne afdeling berører ikke retten til at fremsætte modkrav ved den ret, der behandler hovedkravet i overensstemmelse med denne afdeling.

Artikel 21

Denne afdeling kan kun fraviges ved en aftale om værneting:

- 1) der er indgået, efter at tvisten er opstået, eller
- 2) der giver arbejdstageren ret til at anlægge sag ved andre retter end dem, der er nævnt i denne afdeling.

Afdeling 6

Enekompetence

Artikel 22

Enekompetente, uden hensyn til bopæl, er:

- 1) i sager om rettigheder over fast ejendom samt om leje eller forpagtning af fast ejendom, retterne i den medlemsstat, på hvis område ejendommen er beliggende.
- I sager om leje- og forpagtningsaftaler vedrørende fast ejendom, der er indgået med henblik på midlertidig privat brug for et tidsrum af højst seks på hinanden følgende måneder, er dog også retterne i den medlemsstat, på hvis område sagsøgte har bopæl, kompetente, under forudsætning af, at lejer eller forpagter er en fysisk person, og at ejer og lejer eller for-

pagter har bopæl på samme medlemsstats område

- 2) i sager om gyldighed, ugyldighed eller opløsning af selskaber og andre juridiske personer, der har deres hjemsted på en medlemsstats område, eller om gyldighed af beslutninger truffet af disses organer, retterne i den pågældende medlemsstat. Ved afgørelsen af, hvor dette hjemsted er beliggende, skal retten anvende de internationalprivatretnlige regler, som gælder for den
- 3) i sager om gyldigheden af indførelsen i offentlige registre, retterne i den medlemsstat, på hvis område registrene føres
- 4) i sager om registrering eller gyldighed af patenter, varemærker, design samt andre lignende rettigheder, der forudsætter deponering eller registrering, retterne i den medlemsstat, på hvis område der er ansøgt om deponering eller registrering, eller hvor deponering eller registrering er foretaget eller ifølge en fællesskabsretsakt eller en international konvention anses for at være foretaget.

Med forbehold af den kompetence, der i henhold til konventionen om meddelelse af europæiske patenter, undertegnet i München den 5. oktober 1973, er tillagt Den Europæiske Patentmyndighed, har retterne i hver medlemsstat, uanset parternes bopæl, enekompetence for så vidt angår registreringen og gyldigheden af et europæisk patent, der er meddelt for denne medlemsstat

- 5) i sager om fuldbyrdelse af retsafgørelser, retterne i den medlemsstat, på hvis område fuldbyrdelsesstedet er beliggende.

Afdeling 7

Aftaler om værneting

Artikel 23

1. Såfremt parterne i tilfælde, hvor mindst en af dem har bopæl på en medlemsstats område, har aftalt, at en ret eller retterne i en medlemsstat skal være kompetente til at påkende allerede opståede tvister eller fremtidige tvister i anledning af et bestemt retsforhold, er denne ret eller retterne i den pågældende medlemsstat kompetente. Medmindre parterne har aftalt andet, er denne ret eller disse retter enekompetente. En sådan aftale om værneting skal være indgået:

- a) skriftligt eller mundtligt med skriftlig bekræftelse, eller
- b) i en form, der er i overensstemmelse med den skik og brug, som parterne følger i deres indbyrdes forhold, eller
- c) inden for international handel, i en form, der er i overensstemmelse med en sædvane, som parterne har eller burde have kendskab til, og som inden for sådan handel er almindelig kendt og regelmæssigt fulgt af parter i aftaler af samme type inden for den pågældende handelsbranche.

2. Med »skriftligt« sidestilles enhver elektronisk meddelelse, som varigt dokumenterer aftalen om værneting.

3. Såfremt en sådan aftale om værneting er indgået af parter, hvoraf ingen har bopæl på en medlemsstats område, kan retterne i de øvrige medlemsstater ikke påkende tvisten, så længe den eller de udpegede retter ikke har erklæret sig inkompetente.

4. Den eller de retter i en medlemsstat, som har fået tillagt kompetence i henhold

til et dokument om oprettelse af en trust, har enekompetence i sager mod en stifter af en trust, en trustee eller en ved en trust begunstiget person, såfremt det drejer sig om forholdet mellem disse personer eller om deres rettigheder og pligter inden for trustens rammer.

5. Aftaler om værneting samt tilsvarende bestemmelser i et dokument om oprettelse af en trust er ugyldige, såfremt de er i modstrid med artikel 13, 17 og 21 eller udelukker kompetencen for de retter, som i medfør af artikel 22 er enekompetente.

KAPITEL III

Anerkendelse og fuldbyrdelse

Artikel 32

I denne forordning forstås ved »retsafgørelse« enhver afgørelse truffet af en ret i en medlemsstat, uanset hvordan den betegnes, såsom dom, kendelse eller fuldbyrdelsesordre, herunder fastsættelse af

sagsomkostninger, som foretages af en embedsmand ved retten.

Afdeling 1

Anerkendelse

Artikel 33

1. Retsafgørelser, der er truffet i en medlemsstat, anerkendes i de øvrige medlemsstater, uden at der stilles krav om anvendelse af en særlig procedure.

2. Bestrides anerkendelsen, kan en berettiget part, der som det væsentligste påberåber sig anerkendelsen, efter proceduren i afdeling 2 og 3 få fastslået, at retsafgørelsen skal anerkendes.

3. Gøres anerkendelsen gældende under en verserende sag ved en ret i en medlemsstat, og har anerkendelsen betydning for afgørelsen, er denne ret kompetent til at afgøre spørgsmålet om anerkendelse.

EU's lovvalgsforordning nr. 593 af 17. juni 2008 i ud- drag

Forordningen om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser

KAPITEL I ANVENDELSESOMRÅDE

Artikel 1

Materielt anvendelsesområde

1. Denne forordning finder anvendelse på kontraktlige forpligtelser på det civil- og handelsretlige område i situationer, hvor der skal foretages et lovvalg. Den finder i særdeleshed ikke anvendelse på spørgsmål vedrørende skat, told eller på administrative anliggender.

2. Denne forordning finder ikke anvendelse på:

- a) spørgsmål vedrørende fysiske personers rets- eller handleevne, jf. dog artikel 13
- b) forpligtelser, der udspringer af familieforhold og af forhold, der ifølge den lov, der finder anvendelse på sådanne forhold, anses for at have tilsvarende virkninger, herunder underholdsforpligtelser
- c) forpligtelser, der udspringer af formueforholdet mellem ægtefæller, af formueforholdet mellem partnere i forhold, der ifølge den lov, der finder anvendelse på sådanne forhold, anses for at have virkninger svarende til et ægteskabs, eller af testamenter og arv
- d) forpligtelser, der udspringer af veksler, checks og ordregældsbreve eller af andre omsætningspapirer i det omfang forpligtelserne ifølge sådanne andre omsætningspapirer udspringer af deres negotiable karakter
- e) voldgifts- og værnetingsaftaler
- f) spørgsmål, der er omfattet af reglerne for selskaber, foreninger og andre juridiske personer, såsom spørgsmål om disses stiftelse ved registrering eller på anden måde, deres handleevne, interne organisation og opløsning samt om ledelsens eller deltagernes personlige ansvar i denne

egenskab for selskabets, foreningens eller den juridiske persons forpligtelser

g) spørgsmålet om, hvorvidt en mellemmand kan indgå bindende retshandler over

for tredjemand på en principals vegne, eller et organ kan indgå bindende retshandler over for tredjemand på et selskabs, en forenings eller en anden juridisk persons vegne

h) stiftelse af en trust eller forholdet mellem stiftere, trustees og begunstigede

i) forpligtelser, der udspringer af forhandlinger forud for indgåelsen af en kontrakt

j) forsikringsaftaler, der udspringer af virksomhed udøvet af andre organer end de selskaber, der er nævnt i artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/83/EF af 5. november 2002 om livsforsikring (1), hvormed formålet er at tildele lønmodtagere og selvstændige erhvervsdrivende, der er sammensluttet enten inden for et selskab eller en gruppe af selskaber eller inden for en faglig eller tværfaglig sektor, ydelser ved dødsfald, i levende live eller ved bortfald eller nedsettelse af erhvervsevnen eller ved arbejdsrelateret sygdom eller arbejdsulykker.

3. Denne forordning finder ikke anvendelse på bevisspørgsmål og processuelle spørgsmål, jf. dog artikel 18.

4. I denne forordning forstås ved »medlemsstat«, de medlemsstater, som denne forordning finder anvendelse på. I artikel 3, stk. 4, og artikel 7 forstås dog samtlige medlemsstater.

Artikel 2

Universel anvendelse

Den lov, som udpeges efter denne forordning, finder anvendelse, selv om det ikke er loven i en medlemsstat.

KAPITEL II ENSARTEDE REGLER

Artikel 3

Aftalt lovvalg

1. En aftale er underlagt den lov, som parterne har vedtaget. Lovvalget skal være udtrykkeligt eller klart fremgå af aftalens bestemmelser eller omstændighederne i øvrigt. Parternes lovvalg kan omfatte hele aftalen eller kun en del deraf.
2. Parterne kan på et hvilket som helst tidspunkt vedtage, at aftalen skal være underkastet en anden lov end den, som hidtil skulle anvendes, enten ifølge et tidligere lovvalg aftalt i henhold til denne artikel eller i henhold til andre bestemmelser i denne forordning. Enhver ændring af lovvalg, der finder sted efter aftalens indgåelse, berører ikke aftalens gyldighed med hensyn til form ifølge artikel 11 og kan ikke gribe ind i tredjemands rettigheder.
3. Er alle andre elementer med relevans for sagen på det tidspunkt, hvor valget foretages, lokaliseret i et andet land end det land, hvis lov er valgt, kan parternes lovvalg ikke medføre tilsidesættelse af de regler i dette andet lands lovbestemmelser, som ikke kan fraviges ved aftale.
4. Er alle andre elementer med relevans for sagen på det tidspunkt, hvor valget foretages, lokaliseret i en eller flere medlemsstater, kan parternes valg af en anden lov end loven i en medlemsstat ikke medføre tilsidesættelse af bestemmelser i fællesskabsretten, i givet fald som gennemført i den medlemsstat, hvor domstolen er beliggende, som ikke kan fraviges ved aftale.

Artikel 4

Lovvalg i mangel af aftale herom

1. Har parterne ikke aftalt lovvalg i overensstemmelse med artikel 3, bestemmes

den lov, der finder anvendelse på aftalen, som følger, jf. dog artikel 5-8:

- a) aftaler om køb af varer er underlagt loven i det land, hvor sælger har sit sædvanlige opholdssted
 - b) tjenesteydelsesaftaler er underlagt loven i det land, hvor tjenesteyderen har sit sædvanlige opholdssted
 - c) aftaler vedrørende en tinglig rettighed over fast ejendom eller leje eller forpagtning af fast ejendom er underlagt loven i det land, hvor ejendommen er beliggende
 - d) uanset litra c) gælder, at aftaler om leje eller forpagtning af fast ejendom med henblik på midlertidig privat brug i højst seks på hinanden følgende måneder er underlagt loven i det land, hvor ejeren har sit sædvanlige opholdssted, forudsat at lejeren eller forpagteren er en fysisk person med sædvanligt opholdssted i samme land
 - e) franchiseaftaler er underlagt loven i det land, hvor franchisetageren har sit sædvanlige opholdssted
 - f) distributionsaftaler er underlagt loven i det land, hvor distributøren har sit sædvanlige opholdssted
 - g) aftaler om salg af varer ved auktion er underlagt loven i det land, hvor auktionen finder sted, hvis et sådant sted kan bestemmes
 - h) aftaler indgået inden for et multilateralt system, der sætter flere tredjeparters interesse i køb og salg af finansielle instrumenter i forbindelse med hinanden eller befordrer dette, jf. artikel 4, stk. 1, nr. 17), i direktiv 2004/39/EF, under iagttagelse af ufravigelige regler og underlagt én enkelt lov, er underlagt denne lov.
2. Er aftalen ikke omfattet af stk. 1, eller er aftalens bestanddele omfattet af mere end et af litraerne a)-h) i stk. 1, underlægges aftalen loven i det land, hvor den part, der præsterer den for aftalen karakteristiske ydelse, har sit sædvanlige opholdssted.
 3. Fremgår det klart af alle sagens omstændigheder, at aftalen hvor parterne ikke har aftalt lovvalg, har åbenbart nærme-

re tilknytning til et andet land end det, der er angivet i stk. 1 eller 2, finder loven i dette andet land anvendelse.

4. Kan det i henhold til stk. 1 eller 2 ikke bestemmes, hvilken lov der finder anvendelse, er aftalen underlagt loven i det land, hvortil den har sin nærmeste tilknytning.

Artikel 6 **Forbrugeraftaler**

1. Med forbehold af artikel 5 og 7 er en aftale, som en fysisk person med henblik på brug, der må anses for at ligge uden for vedkommendes erhvervsmæssige virksomhed (»forbrugeren«), indgår med en anden person, der handler som led i sin erhvervsmæssige virksomhed (»den erhvervsdrivende«), underlagt loven i det land, hvor forbrugeren har sit sædvanlige opholdssted, forudsat at den erhvervsdrivende:

a) udøver sin erhvervsmæssige virksomhed i det land, hvor forbrugeren har sit sædvanlige opholdssted, eller

b) på en hvilken som helst måde retter sådan virksomhed mod dette land eller mod flere lande, inklusive dette land og aftalen er omfattet af sådan virksomhed.

2. Uanset stk. 1 kan parterne vælge den lov, der skal finde anvendelse på en aftale, der opfylder kravene i stk. 1, i overensstemmelse med artikel 3. Et sådant lovvalg må dog ikke medføre, at forbrugeren berøves den beskyttelse, der tilkommer ham i medfør af bestemmelser, som ikke kan fraviges ved aftale i henhold til den lov, som ville have fundet anvendelse efter stk. 1, såfremt parterne ikke havde aftalt lovvalg.

3. Er kravene i stk. 1, litra a) eller b), ikke opfyldt, bestemmes den lov, der finder anvendelse på en aftale mellem en forbruger og en erhvervsdrivende, efter artikel 3 og 4.

4. Stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse på:

a) aftaler om levering af tjenesteydelser til forbrugere, såfremt disse udelukkende

skal præsteres i et andet land end det, hvor forbrugeren har sit sædvanlige opholdssted

b) transportaftaler, bortset fra aftaler om pakkerejser som defineret i Rådets direktiv 90/314/EØF af 13. juni 1990 om pakkerejser, herunder pakkeferier og pakketure

c) aftaler vedrørende en tinglig rettighed over fast ejendom eller leje eller forpagtning af fast ejendom, bortset fra aftaler om brugsret til fast ejendom på timesharingbasis som defineret i direktiv 94/47/EF

d) rettigheder og forpligtelser, der udgør et finansielt instrument, og rettigheder og forpligtelser, der udgør vilkår og betingelser for udstedelse, udbud til offentligheden eller offentlige tilbud om overtagelse af værdipapirer og tegning og tilbagetrækning af andele i investeringsinstitutter, for så vidt disse aktiviteter ikke udgør levering af en finansiell tjenesteydelse

Artikel 8 **Individuelle arbejdsaftaler**

1. En individuel arbejdsaftale er undergivet loven i det land, som parterne har aftalt i henhold til artikel 3. Et sådant lovvalg må dog ikke medføre, at arbejdstageren berøves den beskyttelse, der tilkommer ham i medfør af bestemmelser, som ikke kan fraviges ved aftale i henhold til den lov, som ville have fundet anvendelse efter stk. 2, 3 og 4 i denne artikel, såfremt parterne ikke havde aftalt lovvalg.

2. I det omfang parterne ikke har aftalt, hvilken lov der skal anvendes på den individuelle arbejdsaftale, er aftalen undergivet loven i det land, hvori eller subsidiært hvorfra arbejdstageren ved opfyldelsen af aftalen sædvanligvis udfører sit arbejde. Det land, hvor arbejdet sædvanligvis udføres, anses ikke for at have ændret sig, hvis arbejdstageren midlertidigt er beskæftiget i et andet land.

3. Kan det ikke i henhold til stk. 2 afgøres, hvilken lov der skal anvendes, er aftalen underlagt loven i det land, hvor det

forretningssted, som har antaget arbejdstageren, er beliggende.

4. Når det af omstændighederne som helhed fremgår, at aftalen har en nærmere tilknytning til et andet land end det, der er omhandlet i stk. 2 og 3, anvendes dette andet lands lov.

Artikel 9

Overordnede præceptive bestemmelser

1. Overordnede præceptive bestemmelser er bestemmelser, hvis overholdelse af et land anses for at være så afgørende for beskyttelsen af dets offentlige interesser, som f.eks. dets politiske, sociale og økonomiske struktur, at bestemmelserne finder anvendelse på alle forhold, der falder ind under deres anvendelsesområde, uanset hvilken lov der i øvrigt skal anvendes på aftalen i henhold til denne forordning.

2. Intet i denne forordning begrænser anvendelsen af overordnede præceptive bestemmelser i domstolslandets lov.

3. De overordnede præceptive bestemmelser i det land, hvor de forpligtelser, der udspringer af aftalen, skal opfyldes eller allerede er opfyldt, kan tillægges vægt, for så vidt disse overordnede præceptive bestemmelser gør opfyldelsen af aftalen ulovlig. Ved afgørelsen af, om sådanne bestemmelser bør tillægges vægt, tages der hensyn til deres karakter og formål samt til virkningerne af deres anvendelse eller tilsidesættelse.

Artikel 10

Samtykke og materiel gyldighed

1. Spørgsmål om eksistensen og gyldigheden af en aftale eller en aftalebestemmelse er underlagt den lov, der ville finde anvendelse i henhold til denne forordning, hvis aftalen eller bestemmelsen var gyldig.

2. En part kan dog, for at godtgøre, at han eller hun ikke har samtykket i aftalen eller bestemmelsen, påberåbe sig loven i det land, hvor han eller hun har sit sædvanlige opholdssted såfremt det af omstændig-

hederne fremgår, at det ikke ville være rimeligt at bestemme virkningen af hans eller hendes adfærd efter den i stk. 1 angivne lov.

Artikel 21

Ordre public i domstolslandet

Anvendelsen af en bestemmelse i et bestemt lands lov, som er udpeget efter denne forordning, kan kun undlades, hvis en sådan anvendelse er åbenbart uforenelig med ordre public i domstolslandet.

Artikel 22

Stater med mere end ét retssystem

1. Omfatter en stat flere territoriale enheder, som hver har sine egne retsregler vedrørende kontraktlige forpligtelser, skal hver territorial enhed anses for et land ved bestemmelsen af, hvilken lov der skal anvendes i henhold til denne forordning.

2. En medlemsstat, i hvilken forskellige territoriale enheder har deres egne retsregler vedrørende kontraktlige forpligtelser, er ikke

forpligtet til at anvende denne forordning i tilfælde, hvor der alene er tale om valg mellem lovene i sådanne enheder.

Artikel 23

Forholdet til andre bestemmelser i fællesskabsretten

Med undtagelse af artikel 7 berører denne forordning ikke anvendelsen af fællesskabsretlige bestemmelser, som på særlige områder fastsætter lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser.

Artikel 24

Forholdet til Rom-konventionen

1. Denne forordning træder i stedet for Rom-konventionen i medlemsstaterne, dog ikke for så vidt angår de af medlemsstaternes territorier, som er omfattet af konventionens geografiske anvendelsesområde, og som ikke er omfattet af denne forordning i medfør af traktatens artikel 299.

2. I det omfang denne forordning erstatter bestemmelserne i Rom-konventionen, for-

stås henvisninger til denne konvention
som henvisninger til denne forordning.

Artikel 25

Forholdet til eksisterende internationale konventioner

1. Denne forordning berører ikke anvendelsen af internationale konventioner, som en eller flere medlemsstater er parter i på tidspunktet for denne forordnings vedtagelse, og som fastsætter lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser.
2. Denne forordning har dog i forbindelse mellem medlemsstaterne forrang for konventioner, der udelukkende er indgået mellem to eller flere medlemsstater, for så vidt sådanne konventioner vedrører områder, der er omfattet af denne forordning.

Forbrugeraftaleloven

Lovbekendtgørelse nr. 1457 af 17. december 2013 om visse forbrugeraftaler (i uddrag)

Kapitel 1

Lovens område og definitioner

§ 1. Loven finder anvendelse på forbrugeraftaler, jf. § 2, og på erhvervsdrivendes henvendelser med henblik på indgåelse af sådanne aftaler.

Stk. 2. Lovens kapitel 4 om fortrydelsesret gælder kun for

- 1) aftaler indgået ved fjernsalg, jf. § 3, nr. 1, og
- 2) aftaler indgået uden for den erhvervsdrivendes forretningssted, jf. § 3, nr. 2.

Stk. 3. Lovens kapitel 10 om visse lovvalgsaftaler gælder kun for aftaler indgået ved fjernsalg, jf. § 3, nr. 1.

Stk. 4. Loven gælder ikke for

- 1) forsikringsaftaler omfattet af lov om forsikringsaftaler og henvendelser med henblik på indgåelse af aftale herom, jf. dog § 4, stk. 2, nr. 3,
- 2) aftaler, der indgås ved hjælp af vareautomater eller lignende automater,
- 3) aftaler om brug af offentligt tilgængelig telefon eller andet telekommunikationsmiddel, når aftalen med udbyderen af telekommunikation indgås ved benyttelse af kommunikationsmidlet, og
- 4) aftaler om personbefordring, dog med undtagelse af §§ 12 og 31.

§ 2. Ved en forbrugeraftale forstås i denne lov en aftale, som en erhvervsdrivende indgår som led i sit erhverv, når den anden part (forbrugeren) hovedsagelig handler uden for sit erhverv.

Stk. 2. Den erhvervsdrivende har bevisbyrden for, at en aftale, den pågældende har indgået, ikke er en forbrugeraftale.

Stk. 3. Under i øvrigt samme betingelser som nævnt i stk. 1 finder loven tillige anvendelse på aftaler om varer og tjenesteydelser fra ikkeerhvervsdrivende, hvis aftalen er indgået eller formidlet for sælgeren eller tjenesteyderen af en erhvervsdrivende, og på erhvervsdrivendes henvendelser med henblik på indgåelse af sådanne aftaler.

§ 3. I denne lov forstås ved:

1) Fjernsalgsaftale: Enhver aftale om varer, tjenesteydelser eller løbende levering af varer eller tjenesteydelser, når aftalen

- a) indgås ved brug af kommunikation, der foregår, uden at forbrugeren og den erhvervsdrivende mødes fysisk (fjernkommunikation), og
- b) indgås som led i et system for fjernsalg, som drives af den erhvervsdrivende.

2) Aftale indgået uden for den erhvervsdrivendes forretningssted: Enhver aftale mellem den erhvervsdrivende og forbrugeren,

- a) som er indgået med den erhvervsdrivendes og forbrugeren samtidige tilstedeværelse på et sted, der ikke er den erhvervsdrivendes forretningssted,
- b) hvor forbrugeren har afgivet tilbud under de samme omstændigheder som nævnt under litra a,
- c) som er indgået på den erhvervsdrivendes forretningssted eller ved brug af en fjernkommunikations-

teknik, umiddelbart efter at forbrugeren er blevet kontaktet personligt og individuelt af den erhvervsdrivende på et sted, som ikke er den erhvervsdrivendes forretningssted, med samtidig fysisk tilstedeværelse af den erhvervsdrivende og forbrugeren, eller

d) som er indgået under en udflugt arrangeret af den erhvervsdrivende med det formål at præsentere og sælge varer eller tjenesteydelser til forbrugeren.

3) Den erhvervsdrivendes forretningssted:

a) Ethvert ikkeflytbart detailforretningssted, hvor den erhvervsdrivende fast udøver sin aktivitet, eller

b) ethvert flytbart detailforretningssted, hvor den erhvervsdrivende udøver sin aktivitet på sædvanligt grundlag.

4) Finansiell tjenesteydelse: Enhver tjeneste, der har karakter af bank-, kredit-, forsikrings-, individuel pensions-, investerings- eller betalingstjenesteydelse.

5) Varigt medium: Ethvert middel, som sætter forbrugeren eller den erhvervsdrivende i stand til at lagre oplysninger rettet personligt til vedkommende med mulighed for fremtidig anvendelse i en periode afpasset efter oplysningernes formål, og som giver mulighed for uændret gengivelse af de lagrede oplysninger.

6) Offentlig auktion: En salgsmetode, hvor den erhvervsdrivende tilbyder varer eller tjenesteydelser til forbrugere, som selv er eller har mulighed for at være til stede under auktionen, gennem en gennemsigtig konkurrencebaseret budprocedure, som styres af en auktionsholder, og hvor tilbudsgiver, hvis bud antages, er forpligtet til at købe varerne eller tjenesteydelserne.

Kapitel 2

Forbud mod uanmodet henvendelse m.v.

§ 4. Erhvervsdrivende må ikke uden forudgående anmodning herom rette telefonisk henvendelse til en forbruger eller personlig henvendelse til en forbruger på dennes bopæl, arbejdsplads eller andet sted, hvortil der ikke er almindelig adgang, med henblik på straks eller senere at opnå tilbud eller accept af tilbud om indgåelse af aftale.

Stk. 2. Stk. 1 gælder ikke for telefoniske henvendelser om

- 1) bestilling af bøger,
- 2) tegning af abonnement på aviser, ugeblade og tidsskrifter,
- 3) formidling af forsikringsaftaler og
- 4) tegning af abonnement om redningstjeneste eller sygetransport.

§ 5. Et løfte afgivet af forbrugeren ved en erhvervsdrivendes henvendelse i strid med § 4 er ikke bindende.

§ 6. Fremsender eller afleverer en erhvervsdrivende en vare til en forbruger uden dennes forudgående anmodning, og skyldes dette ikke en fejl, kan forbrugeren beholde varen vederlagsfrit. Udfører en erhvervsdrivende en tjenesteydelse for forbrugeren uden dennes forudgående anmodning, kan forbrugeren ikke blive forpligtet til at betale vederlag herfor.

Kapitel 3

Oplysningspligt

Oplysningspligtens område

§ 7. Den erhvervsdrivende har pligt til at give forbrugeren oplysninger i overensstemmelse med reglerne i dette kapitel. Den erhvervsdrivende har bevisbyrden for, at de oplysningskrav, der følger af dette kapitel, er opfyldt.

Stk. 2. Reglerne i dette kapitel gælder ikke ved aftaler

- 1) om levering af fødevarer, drikkevarer eller andre varer til husholdningens løbende forbrug, som leveres fysisk til forbrugers hjem, bopæl eller arbejdsplads af en erhvervsdrivende, der ofte og regelmæssigt betjener faste ruter,
- 2) om stiftelse eller overdragelse af rettigheder over fast ejendom med undtagelse af fjernsalgsaftaler vedrørende finansielle tjenesteydelser eller af fjernsalgsaftaler vedrørende udlejning af fast ejendom,
- 3) om opførelse af bygning,
- 4) som er omfattet af § 1, stk. 1, i lov om forbrugeraftaler om brugsret til logi på timesharebasis, længerevarende ferieprodukter m.v.,
- 5) som er omfattet af § 1, stk. 1, i lov om pakkerejser,
- 6) om spil, hvor der for deltagelse betales en pengeindsats, eller
- 7) hvor varen og købesummen udveksles samtidig med indgåelse af en aftale uden for den erhvervsdrivendes forretningssted, hvis købesummen ikke overstiger 350 kr.

Oplysningspligt for aftaler vedrørende varer og ikkefinansielle tjenesteydelser indgået uden for den erhvervsdrivendes forretningssted eller ved fjernsalg

§ 8. Inden der indgås en aftale om en vare eller en ikkefinansiell tjenesteydelse, skal den erhvervsdrivende, hvis aftalen indgås uden for den erhvervsdrivendes forretningssted eller ved fjernsalg, på en klar og forståelig måde give forbrugeren oplysning om

- 1) varens eller tjenesteydelsens vigtigste egenskaber i et omfang, der svarer til kommunikationsteknikken og til varen eller tjenesteydelsen,
- 2) den erhvervsdrivendes identitet og den fysiske adresse, hvor den er-

hvervsdrivende er etableret, samt eventuelle telefon- og faxnumre og e-mailadresse,

3) hvor det er relevant, identitet og den fysiske adresse på den erhvervsdrivende, som der handles på vegne af,

4) den fysiske adresse på den erhvervsdrivendes forretningssted og, hvor det er relevant, adressen på forretningsstedet for den erhvervsdrivende, som der handles på vegne af, hvis den er forskellig fra den adresse, der er opgivet i overensstemmelse med nr. 3, og hvortil forbrugeren kan indgive eventuelle klager,

5) den samlede pris for varen eller tjenesteydelsen inklusive afgifter eller, hvis varens eller tjenesteydelsens art gør, at prisen ikke med rimelighed kan udregnes på forhånd, den måde, hvorpå prisen skal udregnes, samt, hvor det er relevant, alle yderligere omkostninger vedrørende fragt, levering eller porto og enhver anden omkostning eller, hvor disse omkostninger ikke med rimelighed kan udregnes på forhånd, oplysning om, at der kan forekomme sådanne yderligere omkostninger,

6) de samlede udgifter pr. afregningsperiode, hvor der er tale om tidsbestemte aftaler eller abonnementsaftaler, herunder de samlede månedlige udgifter, hvor der er tale om tidsbestemte aftaler eller abonnementsaftaler, der betales med et fast beløb, eller, hvor de samlede udgifter ikke kan udregnes på forhånd, oplysning om, hvordan prisen skal udregnes,

7) eventuelle omkostninger for forbrugeren ved anvendelse af den pågældende fjernkommunikationsteknik til indgåelse af aftalen, når de beregnes efter en anden takst end grundtaksten,

8) vilkår om betaling, levering, opfyldelse, det tidspunkt, hvor den erhvervsdrivende forpligter sig til at levere varen eller yde tjenesteydelsen,

og, hvor det er relevant, den erhvervsdrivendes praksis for klagebehandling, 9) hvorvidt der er fortrydelsesret, og i givet fald betingelser, tidsfrist og procedurer for at gøre fortrydelsesretten gældende, jf. § 20, samt den standardfortrydelsesformular, der er angivet i bilag 3 til loven,

10) hvor fortrydelsesretten ikke finder anvendelse, jf. § 18, stk. 2 og 3, at forbrugeren ikke vil kunne gøre fortrydelsesretten gældende,

11) hvor det er relevant, under hvilke omstændigheder forbrugeren mister sin fortrydelsesret,

12) hvor det er relevant, at forbrugeren skal betale udgifterne til tilbagelevering af varen i tilfælde af fortrydelse og i forbindelse med aftaler om fjernsalg, hvis varen i kraft af sin art ikke kan returneres med normal post, udgifterne til returnering af varen,

13) at forbrugeren ved tilbagetræden fra en tjenesteydelsesaftale, hvis aftalens opfyldelse på forbrugers udtrykkelige anmodning er påbegyndt inden fortrydelsesfristens udløb, skal betale den erhvervsdrivende for rimelige omkostninger i henhold til § 25, stk. 1 og 2,

14) at købelovens mangelsregler kan finde anvendelse,

15) hvor det er relevant, eftersalgskundebistand og betingelserne herfor, eftersalgsservice og handelsmæssige garantier,

16) relevante adfærdskodeks og, hvor det er relevant, oplysning om, hvordan eksemplarer heraf kan fremskaffes,

17) hvor det er relevant, aftalens varighed eller for tidsbestemte aftaler eller for aftaler, der forlænges automatisk, betingelserne for at opsiges aftalen,

18) hvor det er relevant, minimumsvarigheden af forbrugers forpligtelser i henhold til aftalen,

19) hvor det er relevant, forskud eller andre finansielle garantier, som forbrugeren skal betale eller stille efter anmodning fra den erhvervsdrivende, og betingelserne herfor,

20) hvor det er relevant, funktionaliteten, herunder gældende tekniske beskyttelsesforanstaltninger, for digitalt indhold,

21) hvor det er relevant, det digitale indholds evne til at fungere sammen med hardware og software, i henhold til hvad den erhvervsdrivende ved eller med rimelighed burde have vidst, og

22) hvor det er relevant, mulighed for klageadgang og i givet fald om fremgangsmåden ved klage.

Stk. 2. I forbindelse med offentlige auktioner kan oplysningerne nævnt i stk. 1, nr. 2-4, erstattes med de tilsvarende oplysninger om auktionarius.

Stk. 3. Oplysninger, som den erhvervsdrivende har pligt til at give forbrugeren, skal afgives på dansk, såfremt den erhvervsdrivende har markedsført den pågældende vare eller tjenesteydelse på dansk, medmindre forbrugeren giver sit udtrykkelige samtykke til at modtage oplysningerne på et andet sprog.

§ 9. Oplysningerne nævnt i § 8, stk. 1, nr. 9, 12 og 13, kan gives ved brug af standardfortrydelsesvejledningen i lovens bilag 1. Den erhvervsdrivende anses for at have opfyldt oplysningskravene i 1. pkt., hvis vejledningen benyttes og den er udfyldt korrekt.

Stk. 2. De oplysninger, der er omfattet af § 8, stk. 1, udgør en integreret del af aftalen og må kun ændres, hvis det udtrykkeligt er aftalt mellem parterne.

Stk. 3. Har den erhvervsdrivende ikke givet forbrugeren oplysning om eventuelle yderligere omkostninger eller andre udgifter, jf. § 8, stk. 1, nr. 5 og 6, eller om udgifter til returnering af varen, jf. § 8, stk. 1, nr. 12, er forbrugeren ikke forpligtet til

at betale disse omkostninger eller udgifter.

§ 10. Ved aftaler indgået uden for den erhvervsdrivendes forretningssted skal de i § 8, stk. 1, nævnte oplysninger gives på papir eller, hvis forbrugeren samtykker hertil, på et andet varigt medium. Oplysningerne skal være letlæselige og udfærdiget på et klart og forståeligt sprog.

Stk. 2. Den erhvervsdrivende skal udlevere en kopi af den underskrevne aftale eller en bekræftelse heraf på papir eller, hvis forbrugeren samtykker hertil, på et andet varigt medium. Ved aftaler om levering af digitalt indhold, som ikke leveres på et fysisk medium, skal den erhvervsdrivende endvidere udlevere kopi af forbrugerens eventuelle udtrykkelige samtykke til og anerkendelse af, at denne mister sin fortrydelsesret, når udførelsen påbegyndes inden fortrydelsesfristens udløb, jf. § 18, stk. 2, nr. 13.

§ 11. Ved aftaler indgået ved fjernsalg skal de i § 8, stk. 1, nævnte oplysninger gives eller stilles til rådighed for forbrugeren under anvendelse af midler, der er tilpasset den anvendte fjernkommunikationsteknik. Hvis oplysningerne gives på et varigt medium, skal de være letlæselige.

Stk. 2. Indgås en aftale ved anvendelse af en fjernkommunikationsteknik, som kun giver begrænset plads eller tid til at formidle oplysningerne, skal den erhvervsdrivende forud for aftalens indgåelse mindst give oplysning om den erhvervsdrivendes identitet samt de oplysninger, der er nævnt i § 8, stk. 1, nr. 1, 5, 6, 9 og 17. De øvrige oplysninger, som er nævnt i § 8, stk. 1, skal den erhvervsdrivende formidle til forbrugeren på en passende måde i overensstemmelse med stk. 1.

Stk. 3. Kontakter den erhvervsdrivende forbrugeren telefonisk med henblik på indgåelse af en aftale om fjernsalg af en vare eller en ikkefinansiel tjenesteydelse,

skal den erhvervsdrivende ud over de oplysninger, der følger af stk. 2, ved begyndelsen af samtalen give forbrugeren oplysning om sit navn og eventuelt navnet på den person, opkaldet foretages på vegne af, og om det kommercielle formål med henvendelsen.

Stk. 4. På hjemmesider, hvor der er mulighed for elektronisk handel, skal det senest ved bestillingsprocessens begyndelse klart og let læseligt angives, om der gælder nogen leveringsbegrænsninger, og hvilke betalingsmidler der accepteres.

§ 12. Indgås en fjernsalgsaftale ved hjælp af elektroniske midler, og pålægger aftalen forbrugeren en betalingsforpligtelse, skal dette være angivet klart og tydeligt på det sted, hvor bestillingen afgives. Endvidere skal den erhvervsdrivende tydeligt og i fremhævet form, og umiddelbart før forbrugeren afgiver sin bestilling, gøre forbrugeren opmærksom på de oplysninger, der er nævnt i § 8, stk. 1, nr. 1, 5, 6, 17 og 18.

Stk. 2. Forbrugeren er alene bundet af aftalen eller bestillingen, hvis stk. 1 er overholdt.

§ 13. Ved aftaler indgået ved fjernsalg skal den erhvervsdrivende inden for rimelig tid efter aftaleindgåelsen og senest ved levering af varen, eller før leveringen af tjenesteydelsen påbegyndes, give forbrugeren en bekræftelse af aftalen på et varigt medium.

Stk. 2. En bekræftelse af aftalen som nævnt i stk. 1 skal indeholde de oplysninger, der er nævnt i § 8, stk. 1, medmindre den erhvervsdrivende allerede har givet oplysningerne på et varigt medium. Ved aftaler om levering af digitalt indhold, som ikke leveres på et fysisk medium, skal den erhvervsdrivende endvidere udlevere en kopi af forbrugerens eventuelle udtrykkelige samtykke til og anerkendelse af, at denne mister sin fortrydelsesret, når

udførelsen påbegyndes inden fortrydelsesfristens udløb, jf. § 18, stk. 2, nr. 13.

Oplysningspligt for andre aftaler end aftaler om fjernsalg eller aftaler indgået uden for den erhvervsdrivendes forretningssted

§ 17. Inden der indgås en anden aftale end en aftale indgået uden for den erhvervsdrivendes forretningssted eller en aftale om fjernsalg, skal den erhvervsdrivende, medmindre oplysningerne allerede fremgår tydeligt af sammenhængen, på en klar og forståelig måde give forbrugeren oplysning om

- 1) varens eller tjenesteydelsens vigtigste egenskaber i et omfang, der svarer til kommunikationsteknikken og til varen eller tjenesteydelsen,
- 2) den erhvervsdrivendes identitet og den fysiske adresse, hvor den erhvervsdrivende er etableret, samt eventuelle telefon- og faxnumre og e-mailadresse,
- 3) den samlede pris for varen eller tjenesteydelsen inklusive afgifter eller, hvis varens eller tjenesteydelsens art gør, at prisen ikke med rimelighed kan udregnes på forhånd, den måde, hvorpå prisen skal udregnes, samt, hvor det er relevant, alle yderligere omkostninger vedrørende fragt, levering eller porto og enhver anden omkostning eller, hvor disse omkostninger ikke med rimelighed kan udregnes på forhånd, oplysning om, at der kan forekomme sådanne yderligere omkostninger,
- 4) vilkår om betaling, levering, opfyldelse, det tidspunkt, hvor den erhvervsdrivende forpligter sig til at levere varen eller yde tjenesteydelsen, og, hvor det er relevant, den erhvervsdrivendes praksis for klagebehandling,
- 5) at købelovens mangelsregler finder anvendelse,

6) hvor det er relevant, eftersalgskundebistand og betingelserne herfor, eftersalgsservice og handelsmæssige garantier,

7) hvor det er relevant, aftalens varighed eller for tidsubestemte aftaler eller for aftaler, der forlænges automatisk, betingelserne for at opsiges aftalen,

8) hvor det er relevant, funktionaliteten, herunder gældende tekniske beskyttelsesforanstaltninger, for digitalt indhold, og

9) hvor det er relevant, det digitale indholds evne til at fungere sammen med hardware og software, i henhold til hvad den erhvervsdrivende ved eller med rimelighed burde have vidst.

Stk. 2. Stk. 1 gælder ikke for aftaler, der omfatter dagligdags transaktioner, som opfyldes umiddelbart på tidspunktet for deres indgåelse.

Kapitel 4

Fortrydelsesret

Fortrydelsesrettens område

§ 18. Forbrugeren kan træde tilbage fra aftalen (fortrydelsesret) i overensstemmelse med reglerne i dette kapitel ved aftaler om fjernsalg og ved aftaler indgået uden for den erhvervsdrivendes forretningssted.

Stk. 2. Reglerne i dette kapitel gælder ikke for

- 1) aftaler omfattet af § 7, stk. 2,
- 2) udførte ikkefinansielle tjenesteydelser, hvis leveringen af tjenesteydelsen er påbegyndt med forbrugers forudgående udtrykkelige samtykke og anerkendelse af, at fortrydelsesretten ophører, når tjenesteydelsen er fuldt udført,
- 3) levering af varer, som er fremstillet efter forbrugers specifikationer eller har fået et tydeligt personligt præg,

- 4) levering af varer, som må antages at blive forringet eller forældet hurtigt,
- 5) levering af forseglede varer, som af sundhedsbeskyttelses- eller hygiejnemæssige årsager ikke er egnede til at blive returneret, og hvor forseglingen er blevet brudt efter leveringen,
- 6) levering af varer, som på grund af deres art bliver uløseligt blandet sammen med andre varer ved leveringen,
- 7) levering af alkoholholdige drikkevarer, hvor prisen blev fastsat ved købsaftalens indgåelse og levering først kan finde sted efter 30 dage, og hvor den faktiske værdi afhænger af markedskonjunkturer, som den erhvervsdrivende ikke har indflydelse på,
- 8) aftaler om specifikke hastende reparations- eller vedligeholdelsesarbejder hos forbrugeren, som denne på forhånd udtrykkeligt har anmodet om,
- 9) levering af plomberede lyd- eller billedoptagelser eller computersoftware, som forbrugeren har brudt plomberingen på,
- 10) levering af aviser, tidsskrifter eller magasiner med undtagelse af abonnementsaftaler for levering af sådanne publikationer,
- 11) aftaler, der indgås på en offentlig auktion,
- 12) levering af tjenesteydelser i form af logi undtagen til beboelsesformål, transport af varer, biludlejningsvirksomhed, forplejning eller tjenesteydelser i forbindelse med fritidstilbud, når det følger af aftalen, på hvilken dato eller inden for hvilken bestemt periode den pågældende tjenesteydelse skal udføres,
- 13) levering af digitalt indhold, som ikke leveres på et fysisk medium, hvis udførelsen er påbegyndt med forbrugers forudgående udtrykkelige samtykke og anerkendelse af, at vedkommende dermed mister sin fortrydelsesret,

14) finansielle tjenesteydelser omfattet af lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. og

15) aftaler om varer, værdipapirer eller tjenesteydelser, hvis prisen afhænger af udsving på kapitalmarkedet, som den erhvervsdrivende ikke har nogen indflydelse på, og som kan forekomme i fortrydelsesperioden.

Stk. 3. Kapitlet gælder dog for de i stk. 2, nr. 15, nævnte aftaler, hvis aftalen vedrører finansielle tjenesteydelser og er indgået uden for den erhvervsdrivendes forretningssted.

Fortrydelsesfristen og dens beregning m.v.

§ 19. Vil forbrugeren udøve sin fortrydelsesret, skal forbrugeren inden 14 dage benytte den i § 20 angivne fremgangsmåde, ved aftaler om individuel pensionsordning dog inden for en frist på 30 dage. Der kan ikke stilles krav om, at årsagen til fortrydelsen angives. For så vidt angår aftaler om varer eller ikkefinansielle tjenesteydelser, kan forbrugeren ikke pådrage sig andre omkostninger end dem, der er nævnt i § 22, stk. 3, § 24 og § 25.

Stk. 2. Den periode, hvori fortrydelsesretten efter stk. 1 kan udøves, løber fra

- 1) den dag, hvor aftalen indgås, hvis den vedrører en tjenesteydelse,
- 2) hvis aftalen vedrører en vare, den dag, hvor forbrugeren eller den af forbrugeren angivne tredjemand, dog ikke transportøren, får varen i fysisk besiddelse,
 - a) i tilfælde af flere forskellige varer, som er bestilt i én ordre, men leveres enkeltvis, når den sidste vare er i forbrugers eller den af forbrugeren angivne tredjemands, dog ikke transportørens, fysiske besiddelse,
 - b) i tilfælde af en vare, der består af flere partier eller dele, når det sidste parti eller den sidste del er i

forbrugerens eller den af forbrugeren angivne tredjemands, dog ikke transportørens, fysiske besiddelse, og

c) i tilfælde af aftaler om regelmæssig levering af varer over en bestemt periode, når den første vare er i forbrugerens eller den af forbrugeren angivne tredjemands, dog ikke transportørens, fysiske besiddelse, eller

3) den dag, hvor aftalen indgås, hvis det drejer sig om aftaler om forsyning af vand, gas eller elektricitet, når disse varer ikke sælges i et afgrænset volumen eller i en bestemt mængde, eller levering af fjernvarme eller digitalt indhold, der ikke leveres på et fysisk medium.

Stk. 3. Uanset stk. 2 løber den periode, hvori fortrydelsesretten efter stk. 1 kan udøves, for så vidt angår aftaler om en vare eller en ikkefinansiel tjenesteydelse, først fra den dag, hvor forbrugeren har modtaget de i § 8, stk. 1, nr. 9, nævnte oplysninger på et varigt medium, jf. dog stk. 4. Er der tale om en fjernsalgsaftale vedrørende en finansiel tjenesteydelse, løber fortrydelsesperioden først fra den dag, hvor forbrugeren har modtaget oplysninger i henhold til § 15, jf. dog stk. 5.

Stk. 4. Er de i § 8, stk. 1, nr. 9, nævnte oplysninger ikke givet til forbrugeren på et varigt medium, udløber den periode, hvori fortrydelsesretten efter stk. 1 kan udøves, for så vidt angår aftaler om en vare eller en ikkefinansiel tjenesteydelse, senest 12 måneder efter den i stk. 2 nævnte 14-dagesperiode, dog senest 14 dage efter den dag, hvor oplysningerne er kommet frem til forbrugeren.

Stk. 5. Såfremt aftalen vedrører fjernsalg af en finansiel tjenesteydelse, gælder fortrydelsesretten kun, indtil aftalen efter forbrugerens udtrykkelige samtykke er blevet helt opfyldt af begge parter.

Stk. 6. Falder den sidste dag for udøvelse af fortrydelsesretten på en helligdag,

en lørdag, grundlovsdag, den 24. december eller den 31. december, udløber fristen den følgende hverdag. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse for fristerne nævnt i § 22, stk. 1, § 23, § 24, stk. 1 og 4, § 25, stk. 4, og § 28, stk. 1 og 4.

Udøvelse af fortrydelsesretten

§ 20. Ønsker forbrugeren at udøve sin fortrydelsesret, skal denne inden udløbet af den fortrydelsesfrist, der følger af § 19, ved afgivelse af en utvetydig erklæring give den erhvervsdrivende meddelelse herom. Forbrugeren kan vælge at benytte standardfortrydelsesformularen i lovens bilag 3.

Stk. 2. Den erhvervsdrivende kan endvidere på sin hjemmeside give forbrugeren mulighed for elektronisk at udfylde og indsende enten standardfortrydelsesformularen i lovens bilag 3 eller en anden utvetydig erklæring. Benytter forbrugeren den fremgangsmåde, der er anført i 1. pkt., skal den erhvervsdrivende straks på et varigt medium kvittere for modtagelsen.

Stk. 3. Er meddelelsen afsendt inden fortrydelsesfristens udløb, anses fristen for overholdt.

Stk. 4. Forbrugeren har bevisbyrden for, at denne har gjort brug af fortrydelsesretten i overensstemmelse med stk. 1-3.

Retsvirkningerne af udøvelse af fortrydelsesretten

§ 21. Ved udøvelse af fortrydelsesretten ophører parternes forpligtelse til at opfylde en indgået aftale. Forbrugeren er heller ikke bundet af et fremsat tilbud.

Den erhvervsdrivendes forpligtelser i tilfælde af udøvelse af fortrydelsesretten

§ 22. Ved tilbagetræden fra en aftale om en vare eller en ikkefinansiel tjenesteydelse skal den erhvervsdrivende tilbagebetale alle beløb, inklusive eventuelle leveringsomkostninger, modtaget fra forbrugeren uden unødigt forsinkelse og senest 14 dage fra den dato, hvor den erhvervsdrivende i overensstemmelse med § 20 har modtaget meddelelse om forbrugers beslutning om at træde tilbage fra aftalen.

Stk. 2. Den erhvervsdrivende skal foretage den i stk. 1 nævnte tilbagebetaling under anvendelse af samme betalingsmiddel, som forbrugeren har benyttet til den oprindelige transaktion, medmindre forbrugeren udtrykkeligt har accepteret noget andet, og i så fald forudsat at forbrugeren ikke bliver pålagt nogen former for gebyrer som følge af tilbagebetalingen.

Stk. 3. Uanset stk. 1 skal den erhvervsdrivende ikke tilbagebetale ekstra omkostninger forbundet med levering, hvis forbrugeren udtrykkeligt har valgt en anden leveringsform end den mindst beko- stelige standardlevering, som den erhvervsdrivende har tilbudt.

Stk. 4. Medmindre den erhvervsdrivende har tilbudt at afhente varen selv, kan den erhvervsdrivende tilbageholde det i stk. 1 nævnte beløb, indtil varen er modtaget retur, eller indtil forbrugeren har fremlagt dokumentation for, at varen er returneret, alt efter hvilket tidspunkt der er tidligst.

Forbrugers forpligtelser i tilfælde af udøvelse af fortrydelsesretten

§ 24. Ved tilbagetræden fra en aftale om en vare skal forbrugeren, medmindre den erhvervsdrivende har tilbudt at afhente varen, afsende eller aflevere varen til den erhvervsdrivende eller til en person, som den erhvervsdrivende har bemyndiget til at modtage varen, uden unødigt forsinkelse og senest 14 dage efter den dato, hvor forbrugeren i overensstemmelse med § 20 har givet den erhvervsdrivende med-

delelse om sin beslutning om at gøre brug af fortrydelsesretten.

Stk. 2. Forbrugeren afholder de direkte udgifter i forbindelse med tilbagelevering af varen, medmindre den erhvervsdrivende enten har indvilliget i at afholde disse eller har undladt at oplyse forbrugeren om, at forbrugeren skal betale udgifterne, jf. § 8, stk. 1, nr. 12.

Stk. 3. Ved aftaler indgået uden for den erhvervsdrivendes forretningssted, hvor varen er blevet leveret til forbrugers hjem ved aftalens indgåelse, afhenter den erhvervsdrivende varen for egen regning, hvis varen i kraft af sin art normalt ikke kan returneres med post.

Stk. 4. Ved tilbagetræden fra en aftale om en vare indgået uden for den erhvervsdrivendes forretningssted eller ved fjernsalg, hvor den erhvervsdrivende har tilbudt at afhente varen, og ved tilfælde omfattet af stk. 3 tilfalder varen vederlagsfrit forbrugeren, hvis den erhvervsdrivende ikke afhenter varen inden 3 måneder efter det tidspunkt, hvor den erhvervsdrivende i overensstemmelse med § 20 har modtaget meddelelse om forbrugers beslutning om at træde tilbage fra aftalen. Forbrugeren kan holde det modtagne tilbage, indtil vederlaget eller den betalte del heraf tilbagebetales.

Stk. 5. Forbrugeren hæfter kun for eventuel forringelse af vares værdi, som skyldes anden håndtering af varen, end hvad der er nødvendigt for at fastslå vares art, egenskaber og den måde, den fungerer på. Forbrugeren hæfter dog ikke for eventuel forringelse af varen, hvis den erhvervsdrivende ikke har givet meddelelse om fortrydelsesretten, jf. § 8, stk. 1, nr. 9.

Kapitel 6

Den erhvervsdrivendes opfyldelse af aftaler om ikkefinansielle tjenesteydelser indgået ved fjernsalg

§ 27. Medmindre andet er aftalt vedrørende leveringstidspunktet, skal den erhvervsdrivende ved aftaler om ikkefinansielle tjenesteydelser indgået ved fjernsalg levere sin ydelse uden unødigt forsinkelse, dog senest 30 dage efter aftalens indgåelse. Leveres ydelsen ikke i rette tid, jf. 1. pkt., og skyldes dette ikke forbrugeren eller en omstændighed, som forbrugeren bærer risikoen for, foreligger der forsinkelse.

Stk. 2. I tilfælde af forsinkelse kan forbrugeren hæve købet, såfremt forsinkelsen er af væsentlig betydning for forbrugeren

og den erhvervsdrivende måtte forudsætte dette, eller såfremt den erhvervsdrivende har nægtet levering. Det samme gælder, hvis den erhvervsdrivende ikke efter påkrav leverer ydelsen inden udløbet af en rimelig frist, som forbrugeren har fastsat.

Stk. 3. Ved ophævelse af aftalen skal den erhvervsdrivende uden unødigt forsinkelse tilbagebetale alle beløb, der er betalt i henhold til aftalen.

Lov om forældelse af fordringer

LBK nr. 1238 af 9/11 2015. (Forældelsesloven)

Kapitel 1

Lovens område

§ 1. Fordringer på penge eller andre ydelser forældes efter reglerne i denne lov, medmindre andet følger af særlige bestemmelser om forældelse i anden lov.

Kapitel 2

Forældelsesfristernes begyndelsestidspunkt

§ 2. Forældelsesfristerne regnes fra det tidligste tidspunkt, til hvilket fordringshaveren kunne kræve at få fordringen opfyldt, medmindre andet følger af andre bestemmelser.

Stk. 2. Er der indrømmet skyldneren løbedage eller i øvrigt en frist, inden for hvilken betaling anses for rettidig, regnes forældelsesfristen først fra betalingsfristens udløb.

Stk. 3. For fordringer, som opstår ved misligholdelse af kontrakt, regnes forældelsesfristen fra tidspunktet for misligholdelsen.

Stk. 4. For fordringer på erstatning eller godtgørelse for skade forvoldt uden for kontraktforhold regnes forældelsesfristen fra tidspunktet for skadens indtræden.

Stk. 5. Selv om fordringshaveren på grund af skyldnerens misligholdelse eller i medfør af en særlig opsigelsesadgang kunne kræve opfyldelse før et aftalt forfaldstidspunkt, regnes forældelsesfristen fra det aftalte forfaldstidspunkt, hvis fordringshaveren ikke udnytter denne mulighed. Udnytter fordringshaveren muligheden, regnes forældelsesfristen fra det tidspunkt, til hvilket opfyldelse herefter kan kræves.

§ 2 a. For fordringer, som støttes på skriftlig aftale om indskud i et selskab, regnes forældelsesfristen tidligst fra det tidspunkt, hvor selskabet beslutter at indkalde indskuddet. Uanset 1. pkt. regnes forældelsesfristen dog senest fra 10 år ef-

ter begyndelsestidspunktet i henhold til § 2.

Kapitel 3

De almindelige forældelsesfrister

§ 3. Forældelsesfristen er **3 år**, medmindre andet følger af andre bestemmelser.

Stk. 2. Var fordringshaveren ubekendt med fordringen eller skyldneren, regnes forældelsesfristen i stk. 1 først fra den dag, da fordringshaveren fik eller burde have fået kendskab hertil.

Stk. 3. Forældelse indtræder senest

- 1) 30 år efter den skadevoldende handling ophør for fordringer på erstatning eller godtgørelse i anledning af personskade, jf. dog stk. 4, og for fordringer på erstatning for skade forvoldt ved forurening af luft, vand, jord eller undergrund eller ved forstyrrelser ved støj, rystelser el.lign.,
- 2) 10 år efter den skadevoldende handling ophør for fordringer på erstatning for skade forvoldt uden for kontraktforhold, som ikke er omfattet af nr. 1,
- 3) 10 år efter begyndelsestidspunktet i henhold til § 2 a for fordringer, som støttes på skriftlig aftale om indskud i et selskab, og
- 4) 10 år efter begyndelsestidspunktet i henhold til § 2 for andre fordringer.

Stk. 4. Stk. 3, nr. 1, finder ikke anvendelse på fordringer på erstatning eller godtgørelse i anledning af en erhvervssygdom, jf. § 7 i lov om arbejdsskadesikring.

Kapitel 4

Særlige forældelsesfrister og tillægsfrister

§ 4. Forældelsesfristen er **5 år** ved fordringer, som støttes på aftale om udførelse af arbejde som led i et **ansættelsesforhold**.

Stk. 2. § 3, stk. 2 og stk. 3, nr. 4, gælder ved fordringer omfattet af stk. 1.

§ 5. Forældelsesfristen er **10 år**,

- 1) når der er **udstedt gældsbeholdning** for fordringen,
- 2) når fordringen er **registreret** i en værdipapircentral, eller
- 3) når fordringens eksistens og størrelse er **anerkendt skriftligt** eller fastslået ved **forlig, dom, betalingspåkrav påtegnet af fogedretten eller anden bindende afgørelse**.

Stk. 2. Fordring på senere forfaldne renter, gebyrer og lignende forældes dog efter § 3.

§ 6. Forældelsesfristen er **10 år** for fordringer i henhold til **pengelån** eller ubetjente overtræk på konti i pengeinstitutter, jf. dog stk. 3.

Stk. 2. Er der ikke fastsat noget tidspunkt for indfrielse af gælden i henhold til en kassekredit eller et andet lån med variabelt lånebeløb, regnes forældelsesfristen fra den seneste indsættelse eller hævnings på kontoen, der er foretaget af andre end fordringshaveren, dog senest fra det tidspunkt, til hvilket gælden måtte være opsagt til indfrielse.

Stk. 3. Fordring på renter, gebyrer og lignende forældes efter § 3. Dog er sådanne fordringer omfattet af stk. 1 og 2, i det omfang de tilskrives inden for maksimum på en kredit.

§ 7. For fordringer i henhold til **indlån i pengeinstitutter** el.lign., herunder på tilskrevne renter, er forældelsesfristen **20 år** regnet fra den seneste indsættelse, hævnings, rentetilskrivning eller postering i øvrigt på kontoen.

§ 8. En fordring på **pension, livrente, af-tægtsydelse, underholdsbidrag** eller anden lignende ydelse, der forfalder med bestemte mellemrum og ikke er afdrag på en skyldig hovedstol, og som støttes på aftale eller afgørelse, forældes i sin helhed efter

10 år regnet fra den dag, da den sidste ydelse blev betalt, eller, hvis ingen betaling har fundet sted, fra den dag, da den første ydelse kunne kræves betalt, jf. dog § 25, stk. 5. Fordringerne på de enkelte ydelser forældes desuden efter §§ 2 og 3.

§ 9. For fordringer mod værgen, som tilkommer en person under værgemål, og som udspringer af værgens tilsidesættelse af sine forpligtelser som værge, regnes forældelsesfristerne i § 3, stk. 1 og 3, fra værgemålets ophør.

§ 10. For fordringer, som tilkommer en **fuldmagtsgiver** mod fuldmægtigen, eller som tilkommer et selskab, en forening, en fond eller lignende mod et bestyrelsesmedlem eller en direktør i selskabet m.v., og som udspringer af den pågældendes tilsidesættelse af sine forpligtelser ved hvervets udførelse, indtræder forældelse tidligst, når der er forløbet **3 år** efter hvervets ophør eller efter det tidligere tidspunkt, da fordringshaveren eller den, der i øvrigt kan gøre fordringen gældende på dennes vegne, er eller burde være blevet bekendt med de omstændigheder, hvorpå kravet støttes.

§ 11. Når en fordring er sikret ved **kauti-on**, bestemmes forældelsesfristen over for kautionisten efter de regler, der gælder for forældelse af fordringen mod hovedskyldneren.

§ 12. Hæfter flere skyldnere solidarisk, og har én af dem opfyldt fordringen, indtræder den pågældende i henseende til forældelse af krav mod medskyldnere i fordringshaverens retsstilling.

Stk. 2. Er forældelsen afbrudt over for én af skyldnerne, eller har én af skyldnerne på et tidspunkt, hvor fordringen mod denne skyldner ikke var forældet, opfyldt fordringen eller indrømmet fordringshaveren fristforlængelse, forældes et regreskrav mod en medskyldner tidligst 1 år efter afbrydelsen, opfyldelsen eller afgivel-

sen af tilsagnet om fristforlængelse. Foreligger flere af de nævnte begivenheder, regnes tillægsfristen på 1 år fra den begivenhed, som først indtræder.

§ 13. Udløb af forældelsesfristen er ikke til hinder for, at det under en straffesag, hvor tiltalte findes skyldig, kan pålægges tiltalte at betale erstatning eller godtgørelse til forurettede i anledning af det strafbare forhold. En sådan fordring kan også gøres gældende under et særskilt søgsmål, der anlægges inden 1 år efter endelig afgørelse i en straffesag, hvor tiltalte er fundet skyldig, eller inden 1 år efter skyldnerens vedtagelse af bøde eller anden strafferetlig sanktion.

§ 14. Hvis fordringshaveren har været afskåret fra at afbryde forældelse på grund af ukendskab til skyldnerens opholdssted eller på grund af en hindring, som ikke beror på fordringshaverens forhold, **indtræder forældelse tidligst 1 år efter, at fordringshaveren fik eller burde have fået kendskab til skyldnerens opholdssted, henholdsvis 1 år efter hindringens ophør. (Tillægsfrist)**

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 kan ikke medføre en forlængelse af fristerne efter § 3, stk. 3, og kan højst forlænge andre frister eller tillægsfrister med 10 år.

Kapitel 5

Afbrydelse af forældelse

§ 15. Forældelsen afbrydes, når **skyldneren** over for fordringshaveren udtrykkeligt eller ved sin handlemåde erkender sin forpligtelse.

§ 16. Forældelsen afbrydes, når **fordringshaveren foretager retslige skridt** mod skyldneren med henblik på at erhverve dom, betalingspåkrav påtegnet af fogedretten, voldgiftskendelse eller anden bindende afgørelse, der fastslår fordrin-

gens eksistens og størrelse, og forfølger disse skridt inden for rimelig tid.

Stk. 2. Gøres fordringen gældende ved domstol, sker afbrydelsen

- 1) ved indlevering af stævning eller betalingspåkrav til retten,
- 2) når påstand om fordringen nedlægges under retssagen, herunder som modkrav,
- 3) når fordringen under retssagen bliver gjort gældende til modregning, dog kun i det omfang fordringen dækkes af hovedfordringen, eller
- 4) ved skyldnerens indlevering af stævning til retten med påstand om, at fordringen ikke består.

Stk. 3. Er det aftalt, at tvist om en fordring skal afgøres ved voldgift, eller er anden særlig afgørelsesmåde hjemlet, sker afbrydelsen, når fordringshaveren iværksætter, hvad der fra dennes side skal gøres for at sætte sagen i gang. Stk. 2, nr. 2-4, gælder tilsvarende.

§ 17. Forældelsen afbrydes

- 1) ved indgivelse af en på fordringen støttet konkursbegæring eller begæring om rekonstruktionsbehandling,
- 2) ved anmeldelse af fordringen i et konkursbo,
- 3) ved anmeldelse af fordringen til rekonstruktøren i forbindelse med rekonstruktionsbehandling eller ved anmeldelse af fordringen i forbindelse med indledning af gældsanerings-sag,
- 4) ved anmeldelse af fordringen i et dødsbo efter dets udstedelse af proklama og
- 5) ved anmeldelse af fordringen, efter at skyldneren har udstedt proklama.

Stk. 2. Afbrydelse efter stk. 1, nr. 1 og 2, har også virkning i forhold til skyldneren personligt, og afbrydelse efter stk. 1, nr. 4, har også virkning i forhold til skyldnerens arvinger.

Stk. 3. Er der i de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, nr. 2-5, inden forældelsesfristens udløb udstedt proklama eller ind-

kaldt til det i konkurslovens § 13 omhandlede møde, indtræder forældelse ikke før udløbet af anmeldelsesfristen, henholdsvis afholdelse af det i konkurslovens § 13 omhandlede møde.

§ 18. Forældelsen afbrydes ved indgivelse af anmodning om udlæg, hvis fordringshaveren søger forretningen fremmet inden for rimelig tid.

Stk. 2. Foretages udlæg af en pantefoged, afbrydes forældelsen ved udlægsforretningens foretagelse.

Stk. 3. Bestemmelsen i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse ved

- 1) indgivelse af anmodning til fogedretten om foretagelse af arrest,
- 2) fremsættelse af krav for fogedretten om andel i et auktionsprovenu og
- 3) indgivelse af anmodning til fogedretten om tilbagetagelse af en løsøregenstand, der er solgt med ejendomsforbehold.

Stk. 4. Forældelsen afbrydes ved restanceinddrivelsesmyndighedens underretning til skyldneren om afgørelse om indeholdelse i løn m.v. eller modregning.

§ 19. Når forældelsen afbrydes, løber fra det i stk. 2-6 fastsatte tidspunkt en ny forældelsesfrist, hvis længde bestemmes efter reglerne i denne lov.

Stk. 2. Sker afbrydelsen ved skyldnerens erkendelse af forpligtelsen, regnes den nye forældelsesfrist fra dagen for erkendelsen.

Stk. 3. Sker afbrydelsen ved foretagelse af retslige skridt som nævnt i § 16, regnes den nye frist fra den dag, da retsforlig indgås, dom afsiges, betalingspåkrav påtegnes af fogedretten, eller anden afgørelse træffes.

Stk. 4. Er fordringen anerkendt i et konkurs- eller dødsbo eller i vedtagen tvangsakkord eller afsagt gældssaneringskendelse, regnes den nye frist fra boets slutning, tvangsakkordens vedtagelse eller gældssaneringskendelsens afsigelse.

Stk. 5. Anerkendes fordringen efter anmeldelse som nævnt i § 17, stk. 1, nr. 5, regnes den nye forældelsesfrist fra dagen for anerkendelsen.

Stk. 6. Sker afbrydelsen ved indgivelse af anmodning om udlæg m.v., jf. § 18, stk. 1-3, regnes den nye forældelsesfrist fra fogedforretningens eller auktionens afslutning eller, når arrest er forfulgt ved anlæggelse af justifikationssag, i overensstemmelse med reglen i stk. 3. Er forældelsen afbrudt ved underretning om afgørelse om lønindeholdelse, jf. § 18, stk. 4, regnes den nye forældelsesfrist fra det tidspunkt, da der træffes afgørelse om, at lønindeholdelsen ophører, eller senest fra det tidspunkt, da lønindeholdelsen har været stillet i bero i 1 år. Er forældelsen afbrudt ved underretning om afgørelse om modregning, jf. § 18, stk. 4, regnes den nye forældelsesfrist fra den dag, da afgørelsen om modregning træffes.

Stk. 7. Sker afbrydelsen ved indgivelse af anmodning om udlæg for en fordring som nævnt i § 5, løber en ny forældelsesfrist på 10 år også for de omkostninger og uforældede renter, der er opgjort under fogedforretningen.

Kapitel 6

Foreløbig afbrydelse af forældelse

§ 20. Har fordringshaveren inden forældelsesfristens udløb foretaget et retsligt skridt som nævnt i § 16, men fører dette ikke til forlig eller realitetsafgørelse, indtræder forældelse tidligst 1 år efter, at fordringshaveren har fået meddelelse om, at sagen er afsluttet. Har fordringshaveren ikke fået sådan meddelelse inden rimelig tid, regnes fristen fra det tidspunkt, da fordringshaveren fik kendskab til forholdet eller burde have søgt oplysning herom.

Stk. 2. Fordringshaveren kan ikke påberåbe sig stk. 1, hvis

- 1) det retslige skridt åbenbart ikke kunne føre til en realitetsafgørelse,
- 2) fordringshaveren hæver sagen, selv om en realitetsafgørelse kunne være opnået, eller
- 3) det beror på fordringshaverens valg ved indleveringen af et betalingspåkrav til fogedretten, at en realitetsafgørelse ikke træffes.

Stk. 3. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 gælder tilsvarende, hvis fordringshaveren inden forældelsesfristens udløb har indgivet konkursbegæring, uden at konkursdekret er afsagt, har indgivet begæring om rekonstruktionsbehandling, uden at rekonstruktionsbehandling er indledt, eller har iværksat forfølgning som nævnt i § 18, uden at fogedforretning eller auktion er afholdt.

Stk. 4. Er fordringen inden forældelsesfristens udløb, jf. herved § 17, stk. 3, anmeldt i et konkurs- eller dødsbo, men bliver den ikke anerkendt, forældes fordringen mod skyldneren personligt eller dennes arvinger tidligst 1 år efter meddelelsen af afgørelsen om fordringens afvisning eller, hvis en sådan afgørelse ikke træffes, efter boets slutning. Tilsvarende gælder, når en fordring inden forældelsesfristens udløb er anmeldt i forbindelse med indledning af gældssanerings sag, anmeldt i forbindelse med indkaldelse som nævnt i § 17, stk. 1, nr. 5, eller anmeldt til rekonstruktøren i forbindelse med rekonstruktionsbehandling.

§ 21. Er der inden forældelsesfristens udløb af eller mod fordringshaveren anlagt rets- eller voldgiftssag om grundlaget for fordringen, indtræder forældelse tidligst 1 år efter sagens endelige afgørelse.

Stk. 2. Er en sag om fordringens eksistens eller størrelse eller en sag, som er afgørende herfor, inden forældelsesfristens udløb indbragt for en administrativ myndighed, indtræder forældelse tidligst 1 år efter, at myndigheden har givet meddelelse om sin afgørelse. Dette gælder,

uanset om fordringen gøres gældende af den, der har indbragt sagen, eller af den anden part, herunder det offentlige. Indbringes sagen inden for den i loven fastsatte frist eller i øvrigt inden for rimelig tid for en højere administrativ myndighed eller for Folketingets Ombudsmand, regnes fristen på 1 år fra meddelelsen om denne myndigheds afgørelse, henholdsvis Ombudsmandens udtalelse.

Stk. 3. Indbringes en tvist inden forældelsesfristens udløb for et privat klagenævn, ankenævn eller lignende, gælder stk. 2, 1. og 2. pkt., tilsvarende.

Stk. 4. Er der inden forældelsesfristens udløb efter retsplejelovens regler herom eller med hjemmel i parternes forudgående aftale fremsat begæring om afholdelse af syn og skøn uden for rets- eller voldgiftssag vedrørende forhold af betydning for fordringens eksistens eller størrelse, eller har parterne inden forældelsesfristens udløb indgået aftale herom, indtræder forældelse tidligst 1 år efter skønsforretningens afslutning.

Stk. 5. Er der inden forældelsesfristens udløb indledt forhandlinger om fordringen mellem skyldneren og fordringshaveren, eventuelt under medvirken af en uafhængig tredjemand, indtræder forældelse tidligst 1 år efter det tidspunkt, hvor forhandlingerne må anses for at være afsluttet.

§ 22. Hæfter flere skyldnere solidarisk for fordringen, og har fordringshaveren inden forældelsesfristernes udløb indledt retsfølgning som nævnt i § 16 eller § 21, stk. 1, mod én af skyldnerne og skriftligt underrettet de øvrige om forfølgningen og opfordret dem til at varetage deres interesser under sagen, forældes fordringen mod de øvrige skyldnere tidligst 1 år efter, at sagen er afsluttet ved forlig, dom eller på anden måde.

Stk. 2. Samme regler gælder, når fordringen afhænger af et retsforhold, hvor-

om der er rejst sag af eller mod fordringshaveren.

Kapitel 7

Virkningerne af forældelse

§ 23. Ved forældelse mister fordringshaveren sin ret til at kræve opfyldelse.

Stk. 2. Ved forældelse af hovedfordringen bortfalder også krav på rente og lignende ydelser.

§ 24. Uanset fordringens forældelse bevarer fordringshaveren aftalt modregningsret og ret til modregning over for krav, som udspringer af det samme retsforhold, og som er stiftet, inden forældelse indtrådte.

§ 25. Ved en fordrings forældelse bortfalder også retten til fyldestgørelse for fordringen i pant eller udlæg i skyldnerens ejendom, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Uanset fordringens forældelse bevares retten til fyldestgørelse i pant i skyldnerens ejendom, når der er tale om

- 1) pant for hovedstolen ifølge tinglyst pantebrev i fast ejendom for en bestemt angiven sum,
- 2) håndpant, bortset fra håndpant i ejerpantebrev, eller
- 3) underpant i fast ejendom, som panthaveren inden fordringens forældelse har overtaget til brug.

Stk. 3. Tilbageholdsret berøres ikke af fordringens forældelse.

Stk. 4. En sælgers ejendomsforbehold i leveret løsøre bortfalder ved forældelse af fordringen på købesummen.

Stk. 5. Når en rettighed hviler på fast ejendom som grundbyrde, er alene de enkelte forfaldne ydelser genstand for forældelse.

Kapitel 8

Lovens fravigelighed m.v.

§ 26. Loven kan ikke ved forudgående aftale fraviges til skade for skyldneren.

Stk. 2. Loven kan heller ikke ved forudgående aftale fraviges til skade for en fordringshaver (forbruger), når denne hovedsagelig handler uden for sit erhverv og skyldneren er en erhvervsdrivende, der handler som led i sit erhverv.

Stk. 3. Den erhvervsdrivende har bevisbyrden for, at en aftale, den pågældende har indgået, ikke er omfattet af stk. 2.

Stk. 4. Bestemmelsen i stk. 2 finder ikke anvendelse, når der er udstedt et dokument for fordringen og skyldneren frigøres ved at erlægge ydelsen til den, der har dokumentet i hænde.

§ 27. Til frister efter denne lov medregnes den månedsdag, der svarer til den dag, hvorfra fristen regnes. I mangel af tilsvarende dag udløber fristen på den sidste dag i måneden.

Stk. 2. Udløber en frist i en weekend, på en helligdag, grundlovsdag, den 24. eller den 31. december, udstrækkes fristen til den førstkommende hverdag.

§ 28. Når der i anden lov er fastsat særlige forældelsesfrister eller andre særlige bestemmelser om forældelse, finder nærværende lovs bestemmelser anvendelse, i den udstrækning andet ikke følger af den anden lov eller af forholdets særlige beskaffenhed.

Kapitel 9

Ikrafttræden m.v.

§ 29. Loven træder i kraft den 1. januar 2008.

Stk. 2. Fra lovens ikrafttræden ophæves Danske Lov 5-14-4 og lov nr. 274 af

22. december 1908 om forældelse af visse fordringer, jf. dog § 30, stk. 1.

§ 30. Loven finder anvendelse også på tidligere stiftede fordringer, som ikke inden ikrafttrædelsesdagen er forældet efter de hidtil gældende regler, jf. dog stk. 2 og 4. Forældelse indtræder dog tidligst den 1. januar 2011, medmindre fordringen inden dette tidspunkt ville være forældet såvel efter denne lovs bestemmelser som efter de hidtil gældende bestemmelser. I det sidstnævnte tilfælde anvendes det seneste tidspunkt for forældelsens indtræden.

Stk. 2. Indtil den 31. december 2017 er fristen efter lovens § 3, stk. 3, nr. 4, dog 20 år efter tidspunktet for fordringens stiftelse for fordringer på forholdsmæssigt afslag i købesummen vedrørende fast ejendom på grund af forurening af jord.

Fragtaftaleloven (CMR-loven) - lovbekendtgørelse nr. 1122 af 18/9 2015 om internationale fragtaftaler

Kapitel I

Lovens område m.v.

§ 1. Denne lov gælder for aftaler om vejtransport af gods med køretøj mellem flere stater, når befordringen udføres mod vederlag og efter fragtaftalen skal ske til eller fra Danmark eller mellem fremmede stater, af hvilke mindst den ene har tiltrådt den i Geneve den 19. maj 1956 undertegnede konvention om fragtaftaler ved international godsbefordring ad landevej.

Stk. 2. Loven gælder ikke for befordringer, der omfattes af internationale postkonventioner, begravelsestransporter og befordring af flyttegods.

Stk. 3. Aftaler, som fraviger lovens bestemmelser, herunder aftaler om, at retten til forsikringsbeløb overlades fragtføreren, eller om ændring af bevisbyrden, er ugyldige, bortset fra hvad der følger af § 46, stk. 3.

Stk. 4. Justitsministeren kan bestemme, at lokal grænsetrafik helt eller delvis undtages fra lovens bestemmelser.

§ 2. Ved køretøjer forstås i denne lov motorkøretøjer samt påhængsvogne og sættevogne hertil, jfr. art. 4 i den internationale færdselskonvention af 19. september 1949.

§ 3. Befordres et køretøj med pålæst gods under en del af rejsen med skib, med jernbane eller med luftfartøj, uden at godset aflæsses fra køretøjet af anden grund end nævnt i § 19, finder denne lov alligevel anvendelse på befordringen i dens helhed.

Stk. 2. Godtgøres det, at bortkomst, beskadigelse eller forsinkelse, som er sket

under befordringen med skib, jernbane eller luftfartøj, ikke skyldes landevejsfragtføreren, men begivenheder, som kun kunne indtræffe under og på grund af befordringen med disse befordringsmidler, afgøres landevejsfragtføreren ansvar dog efter de regler, som gælder om befordring af gods med skib, jernbane eller luftfartøj, for så vidt disse bestemmelser ikke kan fraviges ved aftale. Findes der ikke sådanne ufravigelige regler, afgøres landevejsfragtføreren ansvar efter denne lov.

Kapitel II

Fragtføreren ansvar for andre

§ 4. Fragtføreren er ansvarlig for handlinger og undladelser i tjenesten af personer, der er ansat hos ham, eller andre, af hvis bistand han gør brug ved udførelsen af befordringen, på samme måde som for sine egne handlinger og undladelser.

Fragtføreren undersøgelsespligt

§ 10. Ved overtagelsen af godset skal fragtføreren undersøge, om fragtbrevets oplysninger om antallet af kolli og deres mærker og numre er rigtige. Kan dette ikke gøres med rimelige midler, skal han tage forbehold og anføre grunden hertil i fragtbrevet.

Stk. 2. Fragtføreren skal endvidere undersøge godsets og dets indpaknings synlige tilstand og begrunde de forbehold, som han måtte tage herom i fragtbrevet.

Stk. 3. De i stk. 1 og 2 nævnte forbehold er ikke bindende for afsenderen, medmindre han udtrykkeligt har godkendt dem i fragtbrevet.

Stk. 4. Afsenderen kan mod at betale omkostningerne derved fordre, at fragtføreren forvisser sig om godsets bruttovægt eller dets på anden måde udtrykte mængde og om kollienes indhold. Resultatet af undersøgelsen indføres i fragtbrevet.

Fragtbrevets beviskraft

§ 11. Fragtbrevet gælder, hvis ikke andet godtgøres, som bevis for de aftalte vilkår og for fragtførerens modtagelse af godset.

Stk. 2. Har fragtføreren ikke taget begrundet forbehold i fragtbrevet, antages det, hvis ikke andet godtgøres, at godset og dets indpakning fremtrådte i god stand, da fragtføreren overtog det, og at antallet af kolli og deres mærker og numre var i overensstemmelse med oplysningerne i fragtbrevet.

Mangelfuld indpakning af godset

§ 12. Afsenderen er ansvarlig over for fragtføreren for skade på person, materiel eller andet gods og for omkostninger, når skaden eller omkostningerne skyldes mangelfuld indpakning af godset. Var mangelen synlig eller kendt af fragtføreren, da han overtog godset, gælder dette dog kun, såfremt han tog forbehold herom.

Godsets aflevering

§ 18. Når godset er kommet til bestemmelsesstedet, har modtageren ret til hos fragtføreren mod kvittering at fordre det andet eksemplar af fragtbrevet og godset afleveret. Fastslås det, at godset er gået tabt, eller er godset ikke kommet frem ved udløbet af den i § 27 nævnte frist, kan modtageren i eget navn gøre rettighederne efter fragtaftalen gældende.

Stk. 2. Den modtager, som gør brug af sine rettigheder efter stk. 1, skal betale det beløb, som skyldes efter fragtbrevet. Opstår der strid herom, er fragtføreren ikke

forpligtet til at aflevere godset, medmindre modtageren stiller sikkerhed.

Hindringer for befordringens udførelse

§ 19. Er eller bliver det før godsets fremkomst til bestemmelsesstedet umuligt at opfylde fragtaftalen i overensstemmelse med fragtbrevets bestemmelser, skal fragtføreren indhente anvisninger fra den, som efter § 15 har ret til at råde over godset.

Stk. 2. Er det muligt at udføre befordringen på anden måde end fastsat i fragtbrevet, og har fragtføreren ikke inden rimelig tid kunnet få anvisninger fra den, som efter § 15 har ret til at råde over godset, skal han træffe de foranstaltninger, som efter hans skøn stemmer bedst med dens interesser.

Hindringer for afleveringen

§ 20. Foreligger der efter godsets fremkomst til bestemmelsesstedet hindringer for dets aflevering, skal fragtføreren indhente anvisninger fra afsenderen. Afviser modtageren godset, har afsenderen ret til at råde over det uden at forevise det første eksemplar af fragtbrevet.

Stk. 2. Selv om modtageren har afvist godset, kan han dog fordre det afleveret, så længe fragtføreren ikke har modtaget anden anvisning fra afsenderen.

Stk. 3. Opstår der hindringer for afleveringen, efter at modtageren i henhold til § 15, stk. 3, har påbudt godset afleveret til en anden, skal ved anvendelsen af stk. 1 og 2 modtageren anses som afsender og den anden som modtager.

Omkostningerne ved anvisninger

§ 21. Fragtføreren kan kræve omkostningerne ved at indhente og udføre anvisninger som nævnt i §§ 19 og 20 dækket, medmindre omkostningerne skyldes fejl eller forsømmelse fra hans side.

Fragtførerens pligt til at drage omsorg for godset

§ 22. I de i § 19, stk. 1, og § 20 nævnte tilfælde kan fragtføreren straks aflæse godset for den berettigedes regning. Befordringen anses dermed for afsluttet, men fragtføreren skal forvare godset på den berettigedes vegne. Han kan dog betro godset til en tredjemand og er i så fald kun ansvarlig for, at valget af denne sker med tilbørlig omhu. Godset kan stadig holdes tilbage til sikkerhed for de beløb, som skyldes efter fragtbrevet, og for andre omkostninger, som kan kræves dækket.

Kapitel IV

Fragtførerens ansvar

Betingelser for ansvar og bevisbyrden

§ 24. Fragtføreren er ansvarlig for bortkomst og beskadigelse af godset, som indtræffer i tiden fra overtagelsen indtil afleveringen, og for forsinket aflevering.

Stk. 2. Fragtføreren er dog fri for ansvar, hvis han godtgør, at bortkomsten, beskadigelsen eller forsinkelsen skyldes fejl eller forsømmelse fra den berettigedes side, anvisninger fra denne, der ikke er foranlediget af fejl eller forsømmelse fra fragtførerens side, godsets egen beskaffenhed eller forhold, som fragtføreren ikke kunne undgå, og hvis følger han ikke kunne afværge.

Stk. 3. Fragtføreren kan ikke befri sig for ansvar ved at påberåbe sig mangler ved det køretøj, som han benyttede til befordringen, eller fejl eller forsømmelse af den, af hvem han måtte have lejet køretøjet, eller dennes folk.

§ 25. Fragtføreren er fri for ansvar efter § 24, hvis bortkomsten eller beskadigelsen skyldes de særlige farer, der er forbundet med et eller flere af følgende forhold:

a) brug af åbne køretøjer uden presenning efter udtrykkelig aftale, som er optaget i fragtbrevet,

b) manglende eller mangelfuld indpakning af gods, som efter sin beskaffenhed er udsat for svind eller beskadigelse, når godset ikke er indpakket eller er mangelfuldt indpakket,

c) behandling, læsning, stuvning eller aflæsning af godset udført af afsenderen eller modtageren eller personer, der handler på deres vegne,

d) visse godsarters beskaffenhed, der medfører, at de er udsat for at gå til grunde eller for beskadigelse, navnlig ved brud, rust, indre fordærv, udtørring, lækage, normalt svind eller angreb af utøj og gnavere,

e) ufuldstændige eller urigtige mærker eller numre på kolliene,

f) befordring af levende dyr.

Stk. 2. Godtgør fragtføreren, at bortkomsten eller beskadigelsen under de foreliggende omstændigheder kan være opstået på grund af en af de i stk. 1 nævnte farer, skal det lægges til grund, at skaden er forvoldt på denne måde, medmindre den berettigede godtgør, at dette ikke er tilfældet. Denne regel gælder dog ikke i det i stk. 1, litra a, nævnte tilfælde, dersom der foreligger bortkomst af unormalt omfang eller af hele kolli.

Stk. 3. Sker befordringen i køretøjer med særligt udstyr til at beskytte godset mod varme, kulde, temperatursvingninger eller luftens fugtighed, kan fragtføreren ikke påberåbe sig stk. 1, litra d, medmindre kan godtgør, at alle forholdsregler, som det under de foreliggende omstændigheder påhvilede ham at træffe med hensyn til valget, vedligeholdelsen og brugen af udstyret, er blevet truffet, og at han har rettet sig efter de særlige anvisninger, som måtte være meddelt ham.

Stk. 4. Fragtføreren kan ikke påberåbe sig stk. 1, litra f, medmindre han godtgør, at alle forholdsregler, som det under de foreliggende omstændigheder normalt påhvi-

lede ham at træffe, er blevet truffet, og at han har rettet sig efter de særlige anvisninger, som måtte være meddelt ham.

§ 26. Er fragtføreren efter § 24 eller § 25 fri for ansvar for nogle af de forhold, som har forårsaget bortkomsten, beskadigelsen

eller forsinkelsen, nedsættes erstatningen tilsvarende.

Færdselsloven i uddrag

Lovbekendtgørelse nr. 1324 af 21. november 2018

Kapitel 16

Erstatning og forsikring

Ansvarsgrundlaget m.v.

§ 101. Den, der er ansvarlig for et motordrevet køretøj, skal erstatte skader, som køretøjet volder ved færdselsuheld eller ved eksplosion eller brand, der hidrører fra brændstofanlæg i køretøjet.

Stk. 2. Erstatningen for personskade eller tab af forsørger kan nedsættes eller bortfalde, hvis skadelidte eller afdøde forsætligt har medvirket til skaden. Erstatningen kan endvidere nedsættes og i særlige tilfælde bortfalde, hvis skadelidte eller afdøde ved grov uagtsomhed har medvirket til skaden.

Stk. 3. Erstatningen for tingsskade kan nedsættes eller bortfalde, hvis skadelidte forsætligt eller uagtsomt har medvirket til skaden.

§ 102. Hvis et motordrevet køretøj volder skade på anden måde end nævnt i § 101, stk. 1, skal den, der er ansvarlig for køretøjet, betale erstatning efter lovgivningens almindelige regler.

§ 103. Personskade eller tab af forsørger, der er en følge af sammenstød mellem motordrevne køretøjer, erstattes efter reglerne i § 101, stk. 1 og 2.

Stk. 2. Sker der tingsskade ved sammenstød mellem motordrevne køretøjer, afgøres det under hensyn til de foreliggende omstændigheder, om og med hvor stort et beløb erstatning bør ydes.

§ 104. Erstatningsansvaret efter §§ 101-103 påhviler den ejer eller bruger, der benytter køretøjet eller lader det benytte.

Stk. 2. Føreren er erstatningsansvarlig efter lovgivningens almindelige regler.

Forsikringspligt

§ 105. Krav om erstatning for skader forvoldt af motordrevne køretøjer skal være dækket af en forsikring i et ansvarsforsikringsselskab, der har Finanstilsynets tilladelse (koncession) til at drive forsikringsvirksomhed. Et udenlandsk forsikringsselskab, der har koncession i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et andet land, der efter aftale med EF har gennemført Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om ændring af direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (tredje skadesforsikringsdirektiv), og som i Danmark er anmeldt til at tegne ansvarsforsikring for motordrevne køretøjer, kan ligeledes tegne ansvarsforsikring for motordrevne køretøjer i Danmark. Alle forsikringsselskaber, der tegner ansvarsforsikring for motordrevne køretøjer i Dan-

mark, skal være medlem af Dansk For-
ening for International Motorkøretøjsfor-
sikring (DFIM). Betingelser for betaling
af løbende ydelser til DFIM fastsættes af
justitsministeren. Alle forsikringsselska-
ber, der ønsker at tegne ansvarsforsikring
for registreringspligtige motordrevne kø-
retøjer i Danmark, skal herudover anmel-
de dette til Centralregisteret for Motorkø-
retøjer.

Stk. 2. Forsikringen skal dække person-
skade eller tab af forsørger på indtil 50
mio. kr. og tingsskade på indtil 10 mio.
kr. for den ved en enkelt begivenhed for-
årsagede skade.

Stk. 3. De i § 105, stk. 2, nævnte beløb
reguleres hvert år pr. 1. januar med 2 pct.
tillagt tilpasningsprocenten for det pågæl-
dende finansår, jf. lov om en satsregule-
ringsprocent. De herefter fremkomne be-
løb anvendes uafrundet som grundlag for
reguleringen af beløbene det følgende år.
De årlige beløb afrundes til nærmeste med
1 million delelige kronebeløb. Justitsmini-
steren kan med henblik på at gennemføre
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv
2005/14/EF af 11. maj 2005 (femte mo-
torkøretøjsforsikringsdirektiv) foretage
yderligere regulering af de i § 105, stk. 2,
nævnte beløb. Justitsministeren bekendt-
gør hvert år, hvilke reguleringer der skal
finde sted.

Stk. 4. Justitsministeren kan fastsætte be-
stemmelser om, i hvilket omfang forsik-
ringen skal dække skader forvoldt i ud-
landet.

§ 106. For motordrevne køretøjer, der skal
registreres eller godkendes, påhviler for-
sikringspligten ejeren eller den person
(brugeren), der har varig rådighed over
køretøjet.

Stk. 2. For andre motordrevne køretøjer
påhviler forsikringspligten den, der bru-
ger køretøjet eller lader det bruge på vej.

§ 107. Justitsministeren fastsætter be-
stemmelser om forsikringspligtens gen-

nemførelse, herunder om forsikringssel-
skabers pligt til at deltage i en gensidig
hæftelsesordning i tilfælde af, at et an-
svarsforsikringsselskab ikke opfylder sine
forfaldne erstatningsforpligtelser i hen-
hold til de tegnede lovpligtige ansvarsfor-
sikringer, og om forsikringsselskabers
pligt til at udstede attester om erstat-
ningskrav for skader, som berører et for-
sikret køretøj, eller om, at der ikke fore-
ligger sådanne krav.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte reg-
ler om forsikringsselskabers og garanti-
fondens betaling til det i §§ 115 a og 115
b omhandlede erstatningsorgan og infor-
mationskontor samt om garantifondens
betaling til erstatningsorganer i andre
medlemsstater i Den Europæiske Union.
§ 115 a, stk. 3, finder tilsvarende anven-
delse.

Stk. 3. Præmier for forsikringen er tillagt
udpantningsret. Er forsikring tegnet for et
større beløb end efter § 105, stk. 2, gælder
denne regel hele præmien.

Forsikringsselskabets hæftelse og regres

§ 108. Forsikringsselskabet hæfter umid-
delbart over for skadelidte for erstatning
efter § 105, stk. 1.

Stk. 2. En aftale mellem forsikringssel-
skabet og forsikringstageren om, at sel-
skabet skal have regres mod den, der efter
§ 104 er ansvarlig for skaden, når forsik-
ringsbegivenheden er fremkaldt af den
ansvarlige ved uagtsomhed, har kun rets-
virkning, hvis forsikringsbegivenheden er
fremkaldt ved en uagtsomhed, der kan be-
tegnes som grov hensynsløshed.

Danmarks Riges Grundloven i uddrag

Lov nr. 169 af 5.6. 1953

§ 1. Denne grundlov gælder for alle dele af Danmarks Rige.

§ 2. Regeringsformen er indskrænket-monarkisk. Kongemagten nedarves til mænd og kvinder efter de i tronfølgeoven af 27. marts 1953 fastsatte regler.

§ 3. Den lovgivende magt er hos kongen og Folketinget i forening. Den udøvende magt er hos kongen. Den dømmende magt er hos domstolene.

§ 20. Beføjelser, som efter denne grundlov tilkommer rigets myndigheder, kan ved lov i nærmere bestemt omfang overlades til mellemfolkelige myndigheder, der er oprettet ved gensidig overenskomst med andre stater til fremme af mellemfolkelig retsorden og samarbejde.

Stk. 2. Til vedtagelse af lovforslag herom kræves et flertal på fem sjettedele af Folketingets medlemmer. Opnås et sådant flertal ikke, men dog det til vedtagelse af almindelige lovforslag nødvendige flertal, og opretholder regeringen forslaget, forelægges det folketingsvælgerne til godkendelse eller forkastelse efter de for folkeafstemninger i § 42 fastsatte regler.

§ 71. Den personlige frihed er ukrænkelig. Ingen dansk borger kan på grund af sin politiske eller religiøse overbevisning eller sin afstamning underkastes nogen form for frihedsberøvelse.

Stk. 2. Frihedsberøvelse kan kun finde sted med hjemmel i loven.

Stk. 3. Enhver, der anholdes, skal inden 24 timer stilles for en dommer. Hvis den anholdte ikke straks kan sættes på fri fod, skal dommeren ved en af grunde ledsaget kendelse, der afsiges snarest muligt og senest inden tre dage, afgøre, om han skal fængsles, og, hvis han kan løslades mod sikkerhed, bestemme dennes art og stør-

relse. Denne bestemmelse kan for Grønlands vedkommende fraviges ved lov, for såvidt dette efter de stedlige forhold må anses for påkrævet.

Stk. 4. Den kendelse, som dommeren afsiger, kan af vedkommende straks særskilt indbringes for højere ret.

Stk. 5. Ingen kan underkastes varetægtsfængsel for en forseelse, som kun kan medføre straf af bøde eller hæfte.

Stk. 6. Uden for strafferetsplejen skal lovligheden af en frihedsberøvelse, der ikke er besluttet af en dømmende myndighed, og som ikke har hjemmel i lovgivningen om udlændinge, på begæring af den, der er berøvet sin frihed, eller den, der handler på hans vegne, forelægges de almindelige domstole eller anden dømmende myndighed til prøvelse. Nærmere regler herom fastsættes ved lov.

Stk. 7. Behandlingen af de i stk. 6 nævnte personer undergives et af folketetinget valgt tilsyn, hvortil de pågældende skal have adgang til at rette henvendelse.

§ 72. Boligen er ukrænkelig. Husundersøgelse, beslaglæggelse og undersøgelse af breve og andre papirer samt brud på post-, telegraf- og telefonhemmeligheden må, hvor ingen lov hjemler en særegen undtagelse, alene ske efter en retskendelse.

§ 73. Ejendomsretten er ukrænkelig. Ingen kan tilpligtes at afstå sin ejendom, uden hvor almenvellet kræver det. Det kan kun ske ifølge lov og mod fuldstændig erstatning.

Stk. 2. Når et lovforslag vedrørende ekspropriation af ejendom er vedtaget, kan en tredjedel af Folketingets medlemmer inden for en frist af tre søgnedage fra forslagens endelige vedtagelse kræve, at det først indstilles til kongelig stadfæstelse, når nyvalg til folketetinget har fundet sted, og forslaget på ny er vedtaget af det deref-

ter sammentrædende Folketing.

Stk. 3. Ethvert spørgsmål om ekspropriationsaktens lovlighed og erstatningens størrelse kan indbringes for domstolene. Prøvelsen af erstatningens størrelse kan ved lov henlægges til domstole oprettet i dette øjemed.

§ 74. Alle indskrænkninger i den fri og lige adgang til erhverv, som ikke er begrundede i det almene vel, skal hæves ved lov.

§ 75. Til fremme af almenvellet bør det tilstræbes, at enhver arbejdsduelig borger har mulighed for arbejde på vilkår, der betrykker hans tilværelse.

Stk. 2. Den, der ikke selv kan ernære sig eller sine, og hvis forsørgelse ikke påhviler nogen anden, er berettiget til hjælp af det offentlige, dog mod at underkaste sig de forpligtelser, som loven herom påbyder.

§ 76. Alle børn i den undervisningspligtige alder har ret til fri undervisning i folkeskolen. Forældre eller værger, der selv sørger for, at børnene får en undervisning, der kan stå mål med, hvad der almindeligvis kræves i folkeskolen, er ikke pligtige at lade børnene undervise i folkeskolen.

§ 77. Enhver er berettiget til på tryk, i skrift og tale at offentliggøre sine tanker, dog under ansvar for domstolene. Censur og andre forebyggende forholdsregler kan ingensinde påny indføres.

§ 78. Borgerne har ret til uden forudgående tilladelse at danne foreninger i ethvert lovligt øjemed.

Stk. 2. Foreninger, der virker ved eller søger at nå deres mål ved vold, anstiftelse af vold eller lignende strafbar påvirkning af anderledes tænkende, bliver at opløse ved dom.

Stk. 3. Ingen forening kan opløses ved en regeringsforanstaltning. Dog kan en forening foreløbig forbydes, men der skal da

straks anlægges sag imod den til dens opløsning.

Stk. 4. Sager om opløsning af politiske foreninger skal uden særlig tilladelse kunne indbringes for rigets øverste domstol.

Stk. 5. Opløsningens retsvirkninger fastsættes nærmere ved lov.

§ 79. Borgerne har ret til uden forudgående tilladelse at samle sig ubevæbnede. Offentlige forsamlinger har politiet ret til at overvære. Forsamlinger under åben himmel kan forbydes, når der af dem kan befrygtes fare for den offentlige fred.

§ 80. Ved opløb må den væbnede magt, når den ikke angribes, kun skride ind, efter at mængden tre gange i kongens og lovens navn forgæves er opfordret til at skilles.

§ 88. Vedtager folketinget et forslag til en ny grundlovsbestemmelse, og regeringen vil fremme sagen, udskrives nyvalg til folketinget. Vedtages forslaget i uændret skikkelse af det efter valget følgende folketing, bliver det inden et halvt år efter den endelige vedtagelse at forelægge folketingsvælgerne til godkendelse eller forkastelse ved direkte afstemning. De nærmere regler for denne afstemning fastsættes ved lov. Har et flertal af de i afstemningen deltagende og mindst 40 pct. af samtlige stemmeberettigede afgivet deres stemme for folketingets beslutning, og stadfæstes denne af kongen, er den grundlov.

Gældsbrevsloven i uddrag

Lovbekendtgørelse nr. 333 af 31. marts 2014

I. Fælles bestemmelser

§ 1. Den, der udsteder et gældsbreve, mister ikke derved indsigelser fra det retsforhold, der gav anledning til gældsbreve-udstedelse, medmindre andet er aftalt eller følger af særlige omstændigheder.

§ 2. Når et gældsbreve er udstedt af flere, er udstederne forpligtet een for alle og alle for een, medmindre andet er aftalt.

Stk. 2. Har en af dem betalt gælden, kan han afkræve hver enkelt af medskyldnerne hans del. Hvis en af medskyldnerne åbenbart ikke kan betale, eller hans opholdssted er ubekendt, må de andre udrede hver sin del af, hvad han ikke har betalt. Det samme gælder, hvis han ikke har betalt sin del inden 14 dage, efter at krav herom er fremsat eller på betryggende måde afsendt til ham.

§ 3. Er der ikke truffet aftale om betalingsstedet, skal betaling erlægges på fordringshaverens bopæl, eller, hvis han driver forretning, på forretningsstedet. Hvis fordringshaveren flytter til et andet land, eller fordringen erhverves af en person i et andet land, skal betaling erlægges på det tidligere betalingssted.

Stk. 2. Fordringshaveren kan dog fordre betalingen erlagt på et andet sted i det land, hvor betaling skal ske, såfremt dette ikke medfører væsentlig ulempe eller udgift for skyldneren.

Stk. 3. Er fordringshaveren flyttet eller fordringen kommet på andre hænder, uden at skyldneren har fået at vide, hvor betaling skal ske, medfører en deraf følgende forsinkelse med betalingen intet ansvar for skyldneren. Fordringshaveren må dække udgifter og tab, som skyldneren har haft, fordi han ikke kendte forandringen.

§ 4. Ved gældsbreve, der er udstedt til ihænde-haveren, skal betaling dog ske i skyldnerens forretningslokale, når ikke andet er aftalt.

Stk. 2. Samme regel anvendes på gældsbreve, der fremtræder som led i en sammenhørende udgivelse af et større antal gældsbreve med fælles tekst (massegældsbreve), eller som i anledning af indlån udstedes af banker eller andre, hvis virksomhed omfatter modtagelse af indlån.

§ 5. Er der ikke aftalt noget om betalings-tiden, er skyldneren forpligtet til at betale gælden, så snart fordringshaveren forlanger det, og berettiget til at betale til enhver tid.

Stk. 2. Hvis et gældsbreve forfaldsdag eller sidste rettidige betalingsdag falder på en helligdag eller en lørdag eller på grundlovsdagen den 5. juni, udskydes forfaldsdagen, henholdsvis sidste rettidige betalingsdag, til den følgende søgnedag. Dette gælder også, når gældsbreve lyder på betaling inden en vis frist, som udløber på en helligdag eller en lørdag eller på grundlovsdagen.

Stk. 3. Lyder et gældsbreve på betaling i (11.) juni eller (11.) december termin, regnes den 11. som forfaldsdag, men betaling anses for rettidig, når den erlægges senest den 18. i måneden eller, når denne er en helligdag eller en lørdag, den følgende søgnedag. Ved andre gældsbreve har skyldneren kun løbedage, når det er aftalt.

§ 9. Overdrages et gældsbreve til eje eller pant, indestår overdrageren for, at fordringen består. Dette gælder dog ikke ved gaver og heller ikke, når erhververen vidste, at fordringen ikke bestod, eller havde grund til mistanke derom.

§ 10. Overdrageren af et gældsbrev indestår kun for skyldnerens vederhæftighed, når han har påtaget sig det.

II. Omsætningsgældsbreve

§ 11. Reglerne i dette kapitel kommer til anvendelse på omsætningsgældsbreve.

Stk. 2. Omsætningsgældsbreve er:

1. Gældsbreve, der lyder på betaling til ihændehaveeren eller ikke angiver, hvem gælden skal betales til (ihændehaveergældsbreve).

2. Gældsbreve, der lyder på betaling til bestemt person eller ordre (ordregældsbreve).

3. Gældsbreve, der giver pant i registret skib eller luftfartøj, medmindre der i gældsbrevet er indføjet ordene »ikke til ordre« eller tilsvarende forbehold.

4. Gældsbreve, der lyder på betaling til en bestemt person (navnegældsbreve), når de utvetydig angiver, at de skal være omsætningsgældsbreve.

Stk. 3. Reglerne i dette kapitel finder dog ikke anvendelse på tinglyste digitale gældsbreve, jf. dog tinglysningslovens § 27a.

§ 12. Får et ihændehaveergældsbrev påtegning om, at fordringen tilkommer en bestemt person, eller at det skal betales til en bestemt person eller ordre, vedbliver det at være undergivet denne lovs regler om ihændehaveergældsbreve, medmindre påtegningen er underskrevet af skyldneren eller foretaget med hjemmel i gældsbrevet.

Stk. 2. Massegældsbreve, der er udstedt til ihændehaveeren eller til bestemt person eller ordre, vedbliver at være omsætningsgældsbreve, selv om de af skyldneren forsynes med påtegning om, at de er noteret på navn. De undergives for en del særlige regler ved denne lovs kapitler 5 og 6.

§ 13. Ved ihændehaveergældsbreve formodes den, der har gældsbrevet i hænde, at have retten til at gøre fordringen gældende. Ved andre omsætningsgældsbreve formodes retten at tilkomme den, der har

gældsbrevet i hænde, når det enten er stillet til ham eller er overdraget til ham eller til ihændehaveeren ved skriftlige overdragelser, der fremtræder som en sammenhængende række.

§ 14. Når et ihændehaveergældsbrev er overdraget til eje eller pant af den, der sad inde med det, og erhververen har fået gældsbrevet i hænde, hindrer det ikke hans ret, at overdrageren var umyndig eller manglede ret til at råde over gældsbrevet, medmindre erhververen vidste dette eller ikke har udvist den agtpågivenhed, som forholdene krævede.

Stk. 2. Ved andre omsætningsgældsbreve gælder det samme, dersom overdragelsen er foretaget af den, som efter § 13 formodes at have ret til at gøre fordringen gældende, eller af nogen, som med grund antoges at være identisk med ham eller at have fuldmagt til at overdrage for ham. Støtter overdrageren sin ret på tidligere overdragelser, behøver erhververen ikke at prøve deres ægthed eller gyldighed, medmindre omstændighederne giver grund dertil.

Stk. 3. Forekommer der unoterede påtegninger om rettigheder på et massegældsbrev, som er stillet til ihændehaveeren, og som ikke kan fås noteret på navn, behøver erhververen ikke at tage hensyn til dem.

§ 15. Over for den, der ved overdragelse har erhvervet ret over et omsætningsgældsbrev og fået det i hænde, kan udstederen ikke gøre gældende,

at gældsbrevet var ugyldigt efter reglerne i lov nr. 242 af 8. maj 1917 om aftaler og andre retshandler på formuerettens område §§ 29-33, eller at det efter at være underskrevet af ham er udgivet uden hans vilje,

at han ikke har modtaget det aftalte vederlag eller har andre indsigelser fra det retsforhold, som gav anledning til gældsbrevets udstedelse,

at betaling var sket før overdragelsen, eller

at skyldforholdet i øvrigt var ophørt eller

ændret ved aftale, modregningserklæring, opsigelse eller dom.

Stk. 2. En indsigelse går dog ikke tabt, når erhververen vidste, at der forelå omstændigheder, hvorpå indsigelsen kunne støttes, eller havde grund til mistanke derom.

Stk. 3. Har gælds brevet fået en påtegning, der ikke let kan fjernes, om betaling eller andet forhold, hvorpå der kan støttes en indsigelse, bevares indsigelsen, selv om påtegningen var fjernet inden overdragelsen.

§ 16. Havde skyldneren betalt renter, der forfaldt før overdragelsen, kan han gøre dette gældende også over for en erhverver i god tro. Han beholder også alle andre indsigelser mod krav på renter, der efter gælds brevet skulle være betalt før overdragelsen.

Stk. 2. Det samme gælder om afdrag, som efter gælds brevet skal erlægges til bestemt angivne tidspunkter.

§ 17. Udstederen kan selv over for en erhverver i god tro påberåbe sig, at gælds brevet var falsk eller forfalsket, underskrevet på hans vegne uden fuldmagt dertil, eller ugyldigt på grund af voldelig tvang (lov nr. 242 af 8. maj 1917 om aftaler og andre retshandler på formuerettens område § 28), umyndighed som følge af mindreårighed og tinglyst værgemål med fratagelse af den retlige handleevne, jf. værgemålslovens § 6, eller manglende evne til at handle fornuftsmæssigt, jf. værgemålslovens § 46, at gælds brevet var erklæret dødt og magtesløst, eller at fordringen var ophørt eller forandret efter lovgivningens regler om deponering, forældelse, præklusion, tvangsakkord eller gældssanering.

§ 18. Over for den, som har fået et omsætningsgælds brev i hænde ved overdragelse til eje eller pant, kan skyldneren kun kræve modregning med fordringer på overdrageren, hvis erhververen vidste, at skyldneren havde en fordring, der kunne

benyttes til modregning, og at han ville lide tab ved overdragelsen, dersom den afskar modregning.

Stk. 2. Adgangen til at modregne fordringer, der udspringer af samme retsforhold som gælds brevets fordringen, bevares dog trods overdragelsen, medmindre andet følger af reglerne om indsigelser fra dette forhold.

§ 19. Betaler skyldneren et ihændehavergælds brev til den, der sidder inde med det, frigøres han, selv om modtageren var umyndig eller manglede ret til at modtage betalingen, medmindre han vidste dette eller ikke har udvist den agtpågivenhed, som forholdene krævede, for at undgå, at beløbet kom i urette hænder.

Stk. 2. Ved andre omsætningsgælds breve gælder det samme, hvis betaling er sket til den, som efter § 13 formodes at have ret til at gøre fordringen gældende, eller til nogen, som med grund antoges at være identisk med ham eller at have fuldmagt fra ham til at modtage betaling. Støtter modtageren sin ret på tidligere overdragelser, behøver skyldneren ikke at prøve deres ægthed eller gyldighed, medmindre omstændighederne giver grund dertil.

§ 20. Når et omsætningsgælds brev er overdraget til eje eller pant, kan skyldneren med frigørende virkning betale forfaldne renter til overdrageren, medmindre han vidste, at denne ikke længere havde ret til at modtage betalingen, eller havde grund til mistanke derom. Det samme gælder om afdrag, som efter gælds brevet skal erlægges til bestemt angivne tidspunkter.

Stk. 2. Betaling til overdrageren fra en kautionist eller i øvrigt fra andre end gælds brevsskyldneren virker ikke frigørende, medmindre såvel den betalende som skyldneren var i god tro.

Stk. 3. Hvis gælds brevets forpligtelsen uden fordringshaverens medvirken er gået over på en ny skyldner, frigøres denne ikke ved betaling til overdrageren, medmindre også den tidligere skyldner var i god tro el-

ler den, til hvem gældsbrevet er overdraget, ved overdragelsen vidste, at forpligtelsen var gået over på den nye skyldner.

§ 21. Skyldneren er kun forpligtet til at betale gælden mod udlevering af gældsbrevet. Drejer det sig ikke om et ihændehavergældsbrev, kan skyldneren desuden kræve kvittering på gældsbrevet.

Stk. 2. Betaler han efter forfaldstid afdrag, der efter gældsbrevet skal erlægges til bestemt angivne tidspunkter, kan han kun forlange særskilt kvittering. Andre afdrag kan han tillige kræve afskrevet på gældsbrevet.

Stk. 3. Når skyldneren har interesse deri, kan han kræve, at fordringshaveren påtegner gældsbrevet kvittering om afdrag, som er betalt.

Stk. 4. Opsiges gældsbrevet, kan skyldneren forlange, at det får påtegning herom.

§ 22. Pantsætning af et omsætningsgældsbrev og anden overdragelse til sikkerhed har ikke gyldighed mod overdragerens kreditorer, medmindre erhververen har fået gældsbrevet i hænde.

III. Simple gældsbreve

§ 26. Reglerne i dette kapitel finder kun anvendelse på simple gældsbreve, hvorved forstås navnegældsbreve, der ikke falder ind under § 11stk. 2.

Stk. 2. Reglerne i dette kapitel finder tillige anvendelse på tinglyste digitale simple gældsbreve, jf. tinglysningslovens § 27, stk. 2, § 42g, stk. 3, § 42m, stk. 2 og § 47, stk. 7

§ 27. Overdrages et simpelt gældsbrev til eje eller pant, får erhververen ikke bedre ret end overdrageren, medmindre andet følger af særlige retsregler.

§ 28. En fordring på overdrageren kan skyldneren benytte til modregning, medmindre han har erhvervet fordringen efter det tidspunkt, da han fik kundskab eller

formodning om overdragelsen. Var fordringen uforfalden på dette tidspunkt, kan den dog kun bruges til modregning, hvis den forfaldt senest samtidig med gældsbrevsfordringen.

§ 29. Er et simpelt gældsbrev overdraget til eje eller pant, kan skyldneren dog, når andet ikke følger af gældsbrevets særlige beskaffenhed, med frigørende virkning betale til overdrageren, medmindre han vidste, at denne ikke længere havde ret til at modtage betalingen, eller han ikke har udvist den agtpågivenhed, som forholdene krævede.

§ 30. Når skyldneren betaler til den, til hvem et simpelt gældsbrev skriftlig er overdraget til eje eller pant, hindrer det ikke hans frigørelse, at overdragelsen var ugyldig. Skyldneren frigøres dog ikke, hvis han vidste dette eller havde grund til mistanke derom, og heller ikke, hvis overdragelsen var ugyldig af en af de grunde, § 17 nævner.

§31. Overdragelse af et simpelt gældsbrev til eje eller pant har ikke gyldighed mod overdragerens kreditorer, medmindre skyldneren fra overdrageren eller erhververen har fået underretning om overdragelsen.

Stk. 2. Har fordringshaveren overdraget gældsbrevet til flere forskellige, går en senere erhverver forud, når skyldneren først har fået underretning om overdragelsen til ham, og erhververen var i god tro ved underretningen.

Stk. 3. Når en handelsvirksomhed eller en bogføringspligtig erhvervsvirksomhed af anden art overdrages sammen med virksomhedens udestående fordringer, anvendes disse regler dog kun, hvis overdragelsen sker til sikkerhed.

Stk. 4. Medfører gældsbrevets særlige beskaffenhed, at skyldneren ikke frigøres ved at betale til andre end ihændehaveren, får overdragelsen gyldighed mod overdragerens kreditorer, når erhververen har fået gældsbrevet i hænde. Har fordringsha-

veren overdraget fordringen til flere forskellige, går en senere erhverver forud,

når han har fået gælds brevet i hænde i god tro.

Handelsagentloven - Lov nr. 272 af 2.5. 1990

om handelsagenter og handelsrejsende

Kapitel 1

Lovens fravigelighed

§ 1. Loven kan fraviges ved aftale, medmindre andet er angivet i loven. Reglerne i kapitel 3 kan desuden fraviges ved sædvaner.

Stk. 2. De regler i §§ 22 og 25-27, der ikke kan fraviges til skade for handelsagenten, kan heller ikke ved en lovvalgsaftale fraviges til skade for agenten, hvis forholdet uden lovvalgsaftalen ville være underkastet denne lov.

Stk. 3. Finder dansk ret anvendelse i et tilfælde, hvor handelsagentens hverv for agenturgiveren ifølge kontraktens bestemmelser ikke skal udføres i et land, der er medlem af EF eller EFTA, eller i et af de nordiske lande, kan parterne fravige alle bestemmelser i denne lov. §§ 22 og 25-27 kan dog ikke fraviges, hvis der i det land, hvor handelsagentens hverv skal udføres, eller hvor handelsagenten er hjemmehørende, gælder ufravigelige regler om opsigelse og godtgørelse i agenturforhold.

Kapitel 2

Handelsagenter

§ 2. Ved en handelsagent forstås i denne lov den, som for en anden (agenturgiveren) mod vederlag har påtaget sig for dennes regning selvstændigt og vedvarende at virke for salg eller køb af varer ved at indhente tilbud (ordre) til agenturgiveren eller ved i dennes navn at indgå aftale herom.

§ 3. Agenturgiveren og handelsagenten har ret til fra den anden part at modtage et underskrevet dokument, der angiver agenturaftalens vilkår, herunder eventuelle senere aftalte vilkår.

Stk. 2. Stk. 1 kan ikke fraviges ved aftale.

§ 4. Handelsagenten skal ved udførelsen af sit hverv varetage agenturgiverens interesser og handle loyalt og redeligt.

Stk. 2. Handelsagenten skal især

- 1) foretage rimelige bestræbelser for at indhente tilbud og, ved bemyndigelse hertil, indgå aftale vedrørende de forretninger, der er omfattet af agenturforholdet,
- 2) underrette agenturgiveren om indhentet tilbud eller indgået aftale og om andre forhold, som agenten har kendskab til, og som agenturgiveren bør kende, og
- 3) følge rimelige forskrifter fra agenturgiveren.

Stk. 3. Stk. 1-2 kan ikke fraviges ved aftale.

§ 5. Agenturgiveren skal handle loyalt og redeligt over for handelsagenten.

Stk. 2. Agenturgiveren skal især

- 1) stille det nødvendige materiale vedrørende de pågældende varer til rådighed for handelsagenten,
- 2) skaffe agenten de oplysninger, der er nødvendige for hvervets gennemførelse, og
- 3) inden for en rimelig frist underrette agenten om accept af eller afslag på tilbud, som denne har indsendt, og om manglende gennemførelse af en aftale, som agenten har formidlet.

Stk. 3. Hvis agenturgiveren kan forudse, at agenturforretningerne bliver af væsentlig mindre omfang, end handelsagenten

normalt kunne have forventet, skal agenturgiveren inden for en rimelig frist underrette agenten herom.

Stk. 4. Stk. 1-3 kan ikke fraviges ved aftale.

§ 6. Forsømmer handelsagenten eller agenturgiveren sine pligter over for den anden part, har denne ret til erstatning for den herved forvoldte skade.

Stk. 2. Den, der vil kræve erstatning, skal underrette den anden part herom uden ugrundet ophold, efter at den pågældende fik eller burde have fået kendskab til forsømmelsen og skaden. I modsat fald fortabes retten til erstatning.

Stk. 3. Stk. 2 gælder ikke, hvis den anden part har handlet i strid med almindelig hæderlighed eller groft uagtsomt.

§ 7. Hvis handelsagenten har varer på lager til salg for agenturgiveren eller indkøbt for denne, har agenten de samme pligter og rettigheder med hensyn til varerne, som handelskommissionæren har efter kommissionslovens kapitel II.

Provision

§ 8. Er vederlagets størrelse ikke aftalt, har handelsagenten ret til vederlag i overensstemmelse med, hvad der på det sted, hvor agenten udøver sin virksomhed, er sædvanligt for agenter for varer af den pågældende art. I mangel af sådan sædvane har agenten ret til et vederlag, der er rimeligt under hensyn til samtlige omstændigheder, der vedrører forretningen.

§ 9. Handelsagenten har ret til provision af en aftale, som indgås, mens agenturforholdet består, hvis:

- 1) aftalen er kommet i stand ved agentens medvirken,
- 2) aftalen uden agentens medvirken er indgået med en tredjemand, som agenten tidligere har skaffet som kunde for så vidt angår lignende aftaler, eller

3) agenten har fået overdraget et bestemt geografisk område eller en bestemt kundekreds og aftalen uden agentens medvirken er indgået med en tredjemand, der hører til området eller kundekredsen.

§ 10. Indgås aftalen under omstændigheder som nævnt i § 9, nr. 1-3, efter agenturforholdets ophør, har handelsagenten ret til provision, hvis tredjemands tilbud er kommet frem til agenten eller agenturgiveren inden agenturforholdets ophør.

Stk. 2. Handelsagenten har endvidere ret til provision, hvis aftalen hovedsagelig er bragt i stand ved dennes virksomhed under agenturforholdets beståen og den er indgået inden for rimelig tid efter forholdets ophør.

Stk. 3. En tiltrædende handelsagent har ikke ret til provision efter § 9 af en aftale, for hvilken den foregående agent har ret til provision efter stk. 1-2, medmindre det på grund af omstændighederne er rimeligt at dele provisionen mellem agenterne.

§ 11. Retten til provision forfalder, så snart og i det omfang en af følgende omstændigheder foreligger:

- 1) Agenturgiveren har eller skulle ifølge aftalen med tredjemand have leveret varen eller betalt købesummen.
- 2) Tredjemand har betalt købesummen eller leveret varen eller skulle have foretaget sådan opfyldelse ifølge aftalen med agenturgiveren, hvis denne havde opfyldt sin del af aftalen.

Stk. 2. En aftale, hvorefter provisionen forfalder på et senere tidspunkt, end hvad der følger af stk. 1, nr. 2, er ugyldig.

§ 12. Provisionen skal betales senest den sidste dag i måneden efter det kvartal, i hvilket retten til provision forfaldt, jf. § 11.

Stk. 2. Stk. 1 kan ikke ved forudgående aftale fraviges til skade for handelsagenten.

§ 13. Agenturgiveren skal senest den sidste dag i måneden efter det kvartal, i hvilket retten til provision forfalder, sende handelsagenten en nota vedrørende den provision, der forfalder i kvartalet, jf. § 11. Denne nota skal indeholde alle væsentlige oplysninger, der har tjent som grundlag for beregning af provisionsbeløbene.

Stk. 2. Stk. 1 kan ikke ved forudgående aftale fraviges til skade for handelsagenten.

§ 14. Handelsagentens krav på provision bortfalder kun, hvis det godtgøres, at aftalen mellem agenturgiveren og tredjemand ikke opfyldes, og dette ikke skyldes omstændigheder, der kan tilregnes agenturgiveren.

Stk. 2. Er tredjemands manglende opfyldelse en følge af, at agenturgiveren uden handelsagentens samtykke har givet tredjemand henstand med opfyldelse af aftalen eller har indgået overenskomst om ophævelse af denne, påvirker dette ikke agentens krav på provision.

Stk. 3. Opfyldes tredjemands forpligtelse efter aftalen kun delvis, har handelsagenten kun krav på provision af den del, der er opfyldt, medmindre andet følger af stk. 1-2.

Stk. 4. Stk. 1-3 kan ikke ved forudgående aftale fraviges til skade for handelsagenten.

Stk. 5. Bortfalder provisionskravet efter stk. 1, skal handelsagenten tilbagebetale modtagne provisionsbeløb.

§ 15. Handelsagenten kan fra agenturgiveren kræve alle oplysninger, herunder uddrag af forretningsbøger, som agenturgiveren har rådighed over, og som er nødvendige for, at agenten kan efterprøve, om provisionsnotaen angiver de provisionsbeløb, der tilkommer agenten.

Stk. 2. Afslår agenturgiveren at give de oplysninger, der er nævnt i stk. 1, eller er der begrundet tvivl om rigtigheden af disse eller af provisionsnotaen, kan handels-

agenten kræve, at agenturgiveren efter dennes valg giver agenten eller en af agenten udpeget statsautoriseret eller registreret revisor adgang til at undersøge uddrag af agenturgiverens forretningsbøger.

Stk. 3. Oplysningspligten efter stk. 1-2 gælder ikke, hvis der herved vil fremkomme oplysninger om forhold, som agenturgiveren ville være fritaget for at afgive forklaring om som vidne, jf. retsplejelovens § 171.

Stk. 4. Stk. 1-2 kan ikke ved aftale fraviges til skade for handelsagenten.

Forholdet til tredjemand

§ 16. Handelsagenten kan ikke uden agenturgiverens bemyndigelse indgå aftale, der binder agenturgiveren.

Stk. 2. Har handelsagenten uden bemyndigelse indgået en aftale, som agenturgiveren ikke vil godkende, skal agenturgiveren meddele dette til tredjemand uden ugrundet ophold efter at have modtaget underretning om aftalen. Undlader agenturgiveren dette, er han bundet af aftalen, hvis tredjemand ved aftalens indgåelse var i god tro med hensyn til handelsagentens bemyndigelse.

§ 17. Vil agenturgiveren ikke acceptere et tilbud, som handelsagenten har modtaget, skal agenturgiveren give meddelelse herom til tredjemand uden ugrundet ophold efter at have modtaget tilbudet eller underretning om dette. Undlader agenturgiveren dette, anses tilbudet for accepteret.

Stk. 2. Stk. 1 gælder ikke, hvis handelsagenten og tredjemand har aftalt, at tilbudet udtrykkeligt skal accepteres af agenturgiveren.

§ 18. Har tredjemand afgivet tilbud til handelsagenten, og har denne sendt tilbudet til agenturgiveren, kan tilbudsgiveren tilbagekalde tilbudet forinden eller samtidig med, at dette kommer til agenturgiverens kundskab.

Stk. 2. Stk. 1 gælder ikke, hvis andet er aftalt mellem handelsagenten og tredjemand.

§ 19. Får en tredjemand, der står i forretningsforbindelse med agenturgiveren, efter forhandlinger med handelsagenten underretning fra agenturgiveren om, at denne godkender en aftale eller accepterer et tilbud, agenten har indsendt, skal tredjemand uden ugrundet ophold give agenturgiveren meddelelse, hvis tredjemand vil gøre gældende, at der ikke er indgået en aftale eller afgivet et tilbud, eller at aftalen eller tilbudet er urigtigt gengivet. Undlader tredjemand at give meddelelse, anses aftale for indgået med det indhold, som angives i underretningen fra agenturgiveren, medmindre det modsatte bevises.

§ 20. Handelsagenten kan ikke uden særskilt bemyndigelse hertil modtage betaling for solgte varer eller give henstand med betalingen eller afslag i prisen eller foretage anden ændring i aftalen.

Stk. 2. Har agenturgiveren fået kundskab om, at handelsagenten uden bemyndigelse har modtaget betaling eller foretaget ændring i aftalen, skal agenturgiveren, hvis denne ikke vil godkende betalingen eller ændringen, uden ugrundet ophold give køberen meddelelse herom. Undlader agenturgiveren dette, anses betalingen eller ændringen for godkendt, hvis tredjemand på tidspunktet for betalingen eller for ændringen af aftalen var i god tro med hensyn til handelsagentens bemyndigelse.

Stk. 3. Stk. 1-2 anvendes tilsvarende, når aftalen med tredjemand vedrører indkøb af varer for agenturgiveren.

§ 21. Vil køberen gøre gældende, at der er mangler ved varen, eller at den er leveret for sent, eller vil køberen i øvrigt reklamere til agenturgiveren, kan henvendelse herom rettes til handelsagenten, hvis handelsagenten har medvirket ved aftalens

indgåelse. Agenten kan ikke uden særskilt bemyndigelse hertil træffe afgørelse i anledning af en sådan henvendelse.

Stk. 2. Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse, når aftalen med tredjemand vedrører indkøb af varer for agenturgiveren.

Agenturaftalens ophør

§ 22. Er agenturaftalen ikke indgået for en bestemt periode, kan agenturgiveren og handelsagenten i det første år af aftaleperioden opsige aftalen med et varsel på 1 måned. Varslet forlænges med 1 måned for hvert påbegyndt år, agenturaftalen har bestået. Varslet kan dog ikke overstige 6 måneder, medmindre andet er aftalt.

Stk. 2. Der kan ikke ved forudgående aftale fastsættes kortere varsler end dem, der er nævnt i stk. 1. Dog kan det aftales, at handelsagenten kan opsige aftalen med 3 måneders varsel, selv om aftalen har bestået i 3 år eller mere.

Stk. 3. Aftaler parterne længere opsigelsesvarsler end de i stk. 1 nævnte, må varslet ikke være kortere ved opsigelse fra agenturgivers side end ved opsigelse fra handelsagentens side.

Stk. 4. Er andet ikke aftalt, sker opsigelse til udgangen af en kalendermåned.

§ 23. Videreføres en aftale, der er indgået for en bestemt periode, efter denne periodes udløb, finder § 22 tilsvarende anvendelse. Ved beregningen af de i § 22, stk. 1, omhandlede opsigelsesvarsler medregnes den tidsbestemte aftaleperiode.

§ 24. Hver af parterne kan uden at overholde gældende opsigelsesvarsel hæve aftalen, hvis den anden part i væsentlig grad har undladt at opfylde sine forpligtelser efter aftalen eller loven.

Godtgørelse ved ophør

§ 25. Ved agenturaftalens ophør har handelsagenten krav på en godtgørelse, hvis og i det omfang

1) agenten har skaffet agenturgiveren nye kunder eller en betydelig udvidelse af handelen med den bestående kundekreds og forbindelsen med disse kunder fortsat vil give agenturgiveren betydelige fordele, og

2) betaling af godtgørelse er rimelig under hensyn til samtlige omstændigheder, herunder navnlig agentens tab af provision af aftale med disse kunder.

Stk. 2. Stk. 1 anvendes tilsvarende, hvis agenturaftalen ophører på grund af handelsagentens død.

§ 26. Godtgørelse efter § 25 kan ikke overstige et beløb, der svarer til 1 års vederlag beregnet på grundlag af handelsagentens gennemsnitlige årlige vederlag i de seneste 5 år. Har agenturaftalen været mindre end 5 år, beregnes beløbet på grundlag af det gennemsnitlige vederlag i perioden.

§ 27. Handelsagenten har ikke krav på godtgørelse efter § 25, hvis

1) agenturgiveren bringer aftalen til ophør på grund af væsentlig misligholdelse, der kan tilregnes agenten,

2) agenten bringer aftalen til ophør, medmindre dette er berettiget som følge af a) omstændigheder, der skyldes agenturgiveren, eller b) agentens alder, svagelighed eller sygdom, således at det ikke med rimelighed kan kræves, at agenten fortsætter sin virksomhed, eller

3) agenten efter aftale med agenturgiveren overdrager sine rettigheder og pligter ifølge agenturaftalen til en anden.

§ 28. Handelsagentens krav på godtgørelse efter § 25 bortfalder, hvis agenten ikke senest 1 år efter agenturaftalens ophør har meddelt agenturgiveren, at krav på godtgørelse vil blive fremsat.

§ 29. §§ 25-28 kan ikke ved forudgående aftale fraviges til skade for handelsagenten.

Konkurrenceklausuler

§ 30. En aftale mellem en handelsagent og en agenturgiver, hvorefter agentens udøvelse af erhvervsvirksomhed efter agenturaftalens ophør begrænses (konkurrenceklausul), er kun bindende for agenten, hvis og i det omfang den

1) er indgået skriftligt,

2) vedrører det geografiske område eller den kundekreds og det geografiske område, som agenten har fået overdraget, og

3) vedrører de varetyper, som er omfattet af agenturaftalen.

Stk. 2. Konkurrenceklausulen kan højst gælde 2 år fra agenturaftalens ophør.

Stk. 3. En konkurrenceklausul kan tilsidesættes efter aftalelovens § 38, stk. 1.

Kapitel 3

Handelsrejsende

§ 31. Ved en handelsrejsende forstås i denne lov den, der som led i et tjenesteforhold har påtaget sig at opsøge kunder og herunder virke for salg eller køb af varer, som ikke medføres, ved at indhente tilbud (ordre) til arbejdsgiveren eller i dennes navn indgå aftale herom.

§ 32. En handelsrejsende må under udførelse af arbejde for handelshuset ikke uden handelshusets samtykke arbejde for salg af andre varer end dettes eller for køb til andre end dette.

Provision

§ 33. §§ 9-10, § 11, stk. 1, § 12, stk. 1, § 13, stk. 1, § 14, stk. 1-3 og 5, og § 15, stk. 1-3, anvendes tilsvarende på handelsrejsende, der aflønnes helt eller delvis med provision, idet provisionen for handelsrejsende dog forfalder månedsvis. Endvidere anvendes § 14, stk. 5, kun, hvis ansættelsesforholdet ikke er omfattet af funktionærloven.

§ 34. §§ 16-21 anvendes tilsvarende.

Forholdet til tredjemand

CISG
FN's internationale købelov, CISG, af 11.4. 1980.
LBK nr. 1224 af 21/11/2014
Gjort til en del af dansk ret ved lov nr. 733 af 7. december 1988,
med ikrafttræden den 1. marts 1990 o.s.

Herved bekendtgøres international købelov, lov nr. 733 af 7. december 1988, med den ændring, der følger af § 1 i lov nr. 1376 af 28. december 2011.

§ 1. Bestemmelserne i De Forenede Nationers konvention af 11. april 1980 om aftaler om internationale køb, jf. bilaget til denne lov, gælder her i landet.

§ 2. Loven finder ikke anvendelse, hvis både sælger og køber har deres forretningssteder i Danmark, Finland, Island, Norge eller Sverige. Hvis en part ikke har et forretningssted, sidestilles partens bopæl med et forretningssted.

§ 3. (Udelades)

§ 4. Tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes af justitsministeren.

§ 5. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kgl. anordning sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

CISG

De Forenede Nationers konvention om aftaler om internationale køb

Del I **Konventionens anvendelsesområde og almindelige bestemmelser**

Kapitel 1

Anvendelsesområdet

Artikel 1

1. Denne konvention gælder for aftaler om løsørekøb mellem parter, som har deres respektive forretningssteder i forskellige stater:
- a) når staterne er kontraherende stater, eller
 - b) når international privatrets regler fører til anvendelse af en kontraherende stats ret.
2. Den omstændighed, at parterne har deres respektive forretningssteder i forskellige stater er uden betydning, hvis dette hverken fremgår af aftalen eller af tidligere forretningsforbindelse mellem parterne, eller de oplysninger der er afgivet af parterne før eller ved aftalens indgåelse.
3. Ved afgørelsen af om denne konvention skal finde anvendelse, skal der hverken tages hensyn til parternes statsborgerskab, eller om aftalen har karakter af handelskøb eller civilt køb.

Artikel 2

- Denne konvention gælder ikke for:
- a) køb af varer købt til personlig brug eller til brug for familien eller husholdningen, medmindre sælgeren før eller efter aftalens indgåelse hverken vidste eller burde have vidst, at varen var købt til en sådan anvendelse,
 - b) købt på auktion,
 - c) køb der står i forbindelse med tvangsfuldbyrdelse eller anden form for tvangssalg i henhold til lov,
 - d) køb af aktier, værdipapirer, omsætningspapirer eller penge,

- e) køb af skibe, fartøjer, luftpuddefartøjer eller fly,
- f) køb af elektricitet.

Artikel 3

1. Aftaler om levering af varer, der skal tilvirkes eller fremstilles, anses som køb, medmindre den part, der bestiller varen, påtager sig at levere en væsentlig del af de materialer, der er nødvendige for varens tilvirkning eller fremstilling.
2. Denne konvention gælder ikke for aftaler, hvor den overvejende del af leverandørens forpligtelser består i at levere arbejdskraft eller andre tjenesteydelser.

Artikel 4

- Denne konvention gælder kun for købeaftalens indgåelse og sælgers og købers rettigheder og forpligtelser i henhold til denne aftale. Medmindre andet udtrykkeligt er bestemt i konventionen, gælder den især ikke for:
- a) gyldigheden af aftalen eller enkelte af aftalens bestemmelser eller af sædvane,
 - b) den virkning aftalen kan have på ejendomsretten til den solgte vare.

Artikel 5

Denne konvention gælder ikke for sælgers erstatningsansvar for skade, som den solgte vare volder på nogens liv eller helbred.

Artikel 6

Parterne kan ved deres aftale udelukke anvendelsen af denne konvention, ligesom de, bortset fra reglerne i artikel 12, kan fravige eller ændre virkningen af en hvilken som helst af dens bestemmelser.

Kapitel II

Almindelige bestemmelser

Artikel 7

1. Ved fortolkning af denne konvention skal der tages hensyn til dens internationale karakter, til behovet for at fremme en ensartet anvendelse af den og til iagttagelse af god forretningsskik i international handel.

2. Spørgsmål vedrørende emner, der er underkastet denne konvention, men som konventionen ikke udtrykkeligt tager stilling til, skal afgøres i overensstemmelse med de almindelige grundsætninger som konventionen bygger på, eller, hvor sådanne grundsætninger ikke findes, i overensstemmelse med den lov, som den internationale privatrets regler udpeger.

Artikel 8

1. Ved anvendelsen af denne konvention skal en parts erklæringer og adfærd i øvrigt tolkes i overensstemmelse med hans hensigt, hvor den anden part kendte eller ikke kunne have været uvidende om denne hensigt.

2. Såfremt stk. 1 ikke kan anvendes, skal en parts erklæringer og adfærd i øvrigt tolkes i overensstemmelse med den opfattelse, som en fornuftig person i samme situation som den anden part ville have haft under samme omstændigheder.

3. Ved bestemmelse af en persons hensigt eller af hvilken opfattelse en fornuftig person ville have haft, skal alle sagens relevante omstændigheder, herunder parternes forhandlinger, den praksis som parterne har skabt mellem sig, sædvaner og parternes efterfølgende adfærd, tages i betragtning.

Artikel 9

1. Parterne er bundet af sædvaner, som de er indgået på, og af praksis, som de har skabt mellem sig.

2. Hvor andet ikke er aftalt, forudsættes parterne underforstået at have gjort de sædvaner anvendelige på aftalen eller dens indgåelse, som de kendte eller burde

have kendt, og som i international handel er almindelig kendt og regelmæssigt følges af parter i aftaler af samme type i den pågældende branche.

Artikel 10

Ved anvendelse af denne konvention er

a) hvor en part har mere end ét forretningssted, hans forretningssted det sted, som har den nærmeste tilknytning til aftalen og dens opfyldelse, når henses til de omstændigheder, som parterne kendte eller forudsatte før eller ved aftalens indgåelse.

b) hvor en part intet forretningssted har, hans sædvanlige bopæl at sidestille med forretningsstedet.

Artikel 11

En aftale om køb behøver ikke indgås skriftligt eller bekræftes i skriftlig form, ligesom aftalen heller ikke kan underkastes andre formkrav. Aftalen kan godtgøres på en hvilken som helst måde, herunder ved vidner.

Artikel 12

De bestemmelser i artikel 11, artikel 29 eller del II i denne konvention, som tillader, at en købeaftale eller en aftale om dens ændring eller ophør, eller et tilbud, et antagende svar eller anden viljeserklæring udtrykkes i en anden form end skriftligt, gælder ikke, hvor en part har sit forretningssted i en kontraherende stat, som har afgivet erklæring i henhold til artikel 96 i denne konvention. Parterne kan ikke fravige eller ændre virkningen af denne artikel.

Artikel 13

Ved anvendelsen af denne konvention omfatter udtrykket »skriftligt« også telegram og telex.

Del II

Aftalens indgåelse

Artikel 14

Et forslag om indgåelse af aftale, som ret-

tes til en eller flere bestemte personer, udgør et tilbud, hvis det er tilstrækkeligt bestemt og viser tilbudsgiverens vilje til at blive forpligtet, hvis tilbudet antages. Et forslag er tilstrækkeligt bestemt, hvis det angiver den vare, som det angår, og udtrykkeligt eller stiltiende fastsætter eller angiver, hvordan varens mængde og pris skal fastsættes.

2. Et forslag, der ikke er rettet til en eller flere bestemte personer, skal alene anses for en opfordring til at give tilbud, medmindre det modsatte klart er tilkendegivet af den person, som fremsætter forslaget.

Artikel 15

1. Et tilbud har virkning, når det kommer frem til tilbudsmodtageren.

2. Et tilbud kan, selv om det er uigenkaldeligt, tilbagekaldes, såfremt tilbagekaldelsen kommer frem til tilbudsmodtageren før eller samtidig med tilbudet.

Artikel 16

1. Indtil en aftale er indgået, kan et tilbud tilbagekaldes, såfremt tilbagekaldelsen kommer frem til tilbudsmodtageren, før han har afsendt et antagende svar.

2. Et tilbud kan dog ikke tilbagekaldes:

a) Hvis det, enten ved at fastsætte en bestemt frist for dets antagelse eller på anden måde, angiver, at det er uigenkaldeligt, eller

b) hvis tilbudsmodtageren havde føje til at antage, at tilbudet var uigenkaldeligt, og tilbudsmodtageren har handlet i tillid til tilbudet.

Artikel 17

Et tilbud, herunder også et uigenkaldeligt tilbud, bortfalder, når tilbudsmodtagerens afslag kommer frem til tilbudsgiveren.

Artikel 18

1. En erklæring eller anden adfærd fra tilbudsmodtageren, som angiver, at han godtager tilbudet, er en antagelse af tilbudet. Tavshed eller passivitet er ikke i sig selv en antagelse af tilbudet.

2. En antagelse af et tilbud får virkning,

når det antagende svar kommer frem til tilbudsgiveren.

Antagelsen får ikke virkning, hvis det antagende svar ikke kommer frem til tilbudsgiveren inden for den tid, han har fastsat, eller, hvis ingen tid er fastsat, inden rimelig tid, når tilbørligt hensyn tages til omstændighederne ved handlen, herunder hvor hurtigt et kommunikationsmiddel tilbudsgiveren har anvendt. Et mundtligt tilbud skal antages straks, medmindre andet fremgår af omstændighederne.

3. Hvis det imidlertid fremgår af tilbudet eller følger af en praksis, der er skabt mellem parterne, eller af sædvane, at tilbudsmodtageren kan tilkendegive sit samtykke ved en handling, f.eks. ved forsendelse af varen eller betaling af købesummen, uden at give meddelelse til tilbudsgiveren, får antagelse af tilbudet virkning fra det tidspunkt, denne handling foretages, forudsat at handlingen iværksættes inden for den tidsfrist, som er nævnt i stk. 2.

Artikel 19

1. Svar på tilbud, som angiver at være et antagende svar, men som indeholder tilføjelser, begrænsninger eller andre ændringer, er et afslag på tilbudet og udgør et nyt tilbud.

2. Svar på tilbud, som angiver at være et antagende svar, men som indeholder yderligere eller andre vilkår, der ikke væsentligt ændrer tilbudets vilkår, er dog et antagende svar, medmindre tilbudsgiveren uden ugrundet ophold mundtligt gør indsigelse mod uoverensstemmelsen eller sender en meddelelse herom. Gør han ikke det, er aftalevilkårene lig med vilkårene i tilbudet med de ændringer, som er indeholdt i det antagende svar.

3. Tilføjelser eller andre vilkår, som angår pris, betaling, varens kvalitet eller mængde, sted og tid for levering, omfanget af den ene parts erstatningsansvar over for den anden part eller bilæggelse af tvistemål, anses bl.a. for at ændre tilbudets vilkår væsentligt.

Artikel 20

1. En frist for antagelse af tilbudet, som fastsættes af tilbudsgiveren i et telegram eller brev, regnes fra det øjeblik, telegrammet indleveres til forsendelse eller fra den dato, som brevet angiver, eller hvis en sådan dato ikke findes, fra datoen på kuverten. En frist for antagelse, som tilbudsgiveren fastsætter telefonisk, ved telex eller ved andre øjeblikkelige kommunikationsmidler, regnes fra det tidspunkt, da meddelelsen kommer frem til tilbudsmodtageren.

2. Officielle søn- og helligdage eller andre dage, hvor forretningerne holder lukket, som indtræffer, mens fristen for antagelse af tilbud løber, medregnes i beregningen af denne frist. Hvis imidlertid en meddelelse om antagelse af tilbudet ikke kan afleveres på tilbudsgiverens adresse på fristens sidste dag, fordi den falder på en søn- eller helligdag eller på en anden dag, hvor forretningerne holdes lukket på tilbudsgiverens forretningssted, forlænges fristen dog til den nærmeste følgende åbningsdag.

Artikel 21

1. Et antagende svar, der er kommet for sent, er alligevel at anse som en gyldig antagelse af tilbud, hvis tilbudsgiveren uden ophold giver tilbudsmodtageren mundtlig eller skriftlig meddelelse herom.

2. Viser et brev eller anden skriftlig meddelelse, der indeholder et antagende svar, som er nået for sent frem, at det er blevet sendt under sådanne omstændigheder, at det ville være kommet rettidigt frem til tilbudsgiveren, hvis dets befordring havde været normal, anses det forsinkede antagende svar alligevel for en gyldig antagelse af tilbud, medmindre tilbudsgiveren uden ophold giver tilbudsmodtageren mundtlig besked om, at han anser sit tilbud for bortfaldet, eller sender en meddelelse herom.

Artikel 22

Et antagende svar kan tilbagekaldes, hvis

tilbagekaldelsen kommer frem til tilbudsgiveren før eller samtidig med, at antagelsen af tilbudet ville have fået virkning.

Artikel 23

En aftale er indgået i det øjeblik et antagende svar får virkning i overensstemmelse med bestemmelserne i denne konvention.

Artikel 24

Ved anvendelse af denne del af konventionen anses et tilbud, en antagelse af et tilbud eller anden viljeserklæring for at være »kommet frem« til adressaten, når den er meddelt ham mundtligt, eller på anden måde overleveret til ham personligt, til hans forretningssted eller postadresse eller, hvis han intet forretningssted eller ingen postadresse har, til hans bopæl.

Del III Løssørekøb

Kapitel 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 25

En parts misligholdelse er væsentlig, hvis den medfører en sådan ulempe for den anden part, at den i betydelig grad berører ham for, hvad han i henhold til aftalen er berettiget til at forvente, medmindre den misligholdende part ikke forudså og en fornuftig person i samme situation og under tilsvarende omstændigheder ikke ville have forudset et sådant resultat.

Artikel 26

En erklæring om ophævelse er kun virksom, hvis der afgives meddelelse herom til den anden part.

Artikel 27

Har en part givet underretning, anmodning eller anden meddelelse i overensstemmelse med denne del af konventionen og ved anvendelse af et meddelelsesmiddel, som under de givne forhold er for-

svarligt, vil en forsinkelse eller fejl ved videresendelsen af meddelelsen eller dens udeblivelse ikke berøve denne part hans ret til at påberåbe sig meddelelsen, medmindre andet er udtrykkeligt foreskrevet i denne del af konventionen.

Artikel 28

Har en part i overensstemmelse med bestemmelserne i denne konvention krav på, at den anden part opfylder en forpligtelse, er en domstol ikke forpligtet til at give dom til naturalopfyldelse, medmindre domstolen vil gøre dette efter de regler, der gælder i domslandets lov for tilsvarende købeaftaler, som ikke er underkastet denne konvention.

Artikel 29

1. Parterne kan ved overenskomst ændre en aftale eller bringe den til ophør.
2. Indeholder en skriftlig aftale en bestemmelse om, at aftalen kun kan ændres eller bringes til ophør ved skriftlig overenskomst, kan den ikke på anden måde ændres eller bringes til ophør. Ved sin handlemåde kan en part dog blive afskåret fra at påberåbe sig en sådan bestemmelse, i det omfang den anden part har handlet i tillid til hans handlemåde.

Kapitel II

Sælgers pligter

Artikel 30

Sælger er forpligtet til at levere varen, overgive de dokumenter, der vedrører varen, og overdrage ejendomsretten til varen, således som det er fastsat i aftalen og i denne konvention.

Afsnit I. Levering af varen og overgivelse af dokumenter

Artikel 31

Er sælger ikke forpligtet til at levere varen på et andet bestemt sted, skal han op-

fylde sin leveringspligt ved:

- a) hvis aftalen angår en vare, der skal sendes, at overgive varen til den første transportør med henblik på varens videreforsendelse til køber,
- b) hvis aftalen gælder en vare, der ikke skal sendes efter bestemmelsen i litra a, og som er individuelt bestemt, eller det drejer sig om en uidentificeret vare, som skal udtages fra et bestemt parti, eller som skal tilvirkes eller fremstilles, og parterne på tidspunktet for aftalens indgåelse vidste, at varen befandt sig eller skulle tilvirkes på et bestemt sted, at stille varen til rådighed for køber på dette sted,
- c) i andre tilfælde i at stille varen til købers rådighed på det sted, der var sælgers forretningssted på tidspunktet for aftalens indgåelse.

Artikel 32

1. Såfremt sælger, i overensstemmelse med aftalen eller denne konvention overgiver varen til en transportør, og varen ikke tydeligt er udskilt ved mærkning, gennem forsendelsesdokumenter eller på anden måde, skal sælger give køber meddelelse om forsendelsen og samtidig specificere varen.
2. Er sælger forpligtet til at sørge for varens forsendelse, skal han indgå de aftaler, som kræves til varens transport til det angivne sted ved hjælp af sådanne transportmidler, som ved omstændighederne er passende, og på sædvanlige vilkår for en sådan transport.
3. Er sælger ikke forpligtet til at tegne transportforsikring for varen, skal han på købers anmodning give ham alle tilgængelige oplysninger, der er nødvendige for at sætte køber i stand til at tegne en sådan forsikring.

Artikel 33

Sælger er forpligtet til at levere varen:

- a) hvis en dato er fastsat i eller fremgår af aftalens bestemmelse, på denne dato,
- b) hvis et tidsrum for levering er fastsat eller fremgår af aftalen, når som helst inden for dette tidsrum, medmindre det

fremgår af omstændighederne, at køber kan fastsætte tidspunktet, eller
c) i alle andre tilfælde, inden rimelig tid efter aftalens indgåelse.

Artikel 34

Skal sælger overgive dokumenter vedrørende varen, er han forpligtet til at overgive dem på det tidspunkt, på det sted og i den form aftalen fastsætter. Har sælger overgivet dokumenter før det fastsatte tidspunkt, kan han indtil dette tidspunkt afhjælpe fejl og mangler i dokumenterne, såfremt udøvelsen af denne ret ikke medfører urimelig ulempe eller omkostning for køber. Køber bevarer dog sin ret til at kræve skadeserstatning efter bestemmelsen i denne konvention.

Afsnit II

Varens kontraktmæssighed (mangler) og tredjemands krav

Artikel 35

1. Sælger er forpligtet til at levere en vare af den mængde og kvalitet og svarende til den beskrivelse, der er fastsat i aftalen. Varen skal endvidere være emballeret eller pakket på den måde, som er fastsat i aftalen.
2. Medmindre andet er aftalt mellem parterne, er varen kun mangelfri, hvis den:
 - a) er egnet til de formål, til hvilke varer af den angivne beskrivelse sædvanligvis vil blive anvendt,
 - b) er egnet til de særlige formål, som sælger udtrykkeligt eller stiltiende er blevet gjort bekendt med på tidspunktet for aftalens indgåelse, medmindre det fremgår af omstændighederne, at køber ikke regnede med, eller ikke med rimelighed kunne regne med sælgers faglige dygtighed og dømmekraft,
 - c) har den kvalitet, der svarer til en vareprøve eller model, som sælger har forelagt køber,
 - d) er emballeret eller pakket på en måde, der er sædvanlig for en sådan vare, eller, hvor en sådan måde ikke findes, på en måde, som er forsvarlig for at bevare og

beskytte varen.

3. Sælger er ikke ansvarlig for en mangel ved varen efter bestemmelserne i stk. 2, litra a-d, hvis køber på tidspunktet for aftalens indgåelse kendte eller ikke kunne have været uvidende om en sådan mangel.

Artikel 36

1. Sælger er ansvarlig efter aftalen og bestemmelserne i denne konvention for mangler, der findes på det tidspunkt, da risikoen overgår til køber, selv om manglen først viser sig senere.
2. Sælger er også ansvarlig for mangler, som opstår efter det tidspunkt, der er nævnt i stk. 1, og som skyldes misligholdelse af en hvilken som helst af hans forpligtelser, herunder en misligholdelse af en garanti for, at varen inden for en periode vil forblive egnet til et almindeligt eller et særligt formål eller vil bevare nærmere angivne egenskaber eller karakteristika.

Artikel 37

Såfremt sælger har leveret varen, før den aftalte leveringstid er kommet, kan han indtil dette tidspunkt levere manglende dele eller erstatte manglende mængder i den leverede vare, eller levere varer til erstatning for leverede mangelfulde varer, eller afhjælpe mangler ved de leverede varer, forudsat at udøvelsen af denne ret ikke bevirker urimelig ulempe eller urimelige omkostninger for køber. Køber bevarer dog sin ret til at kræve skadeserstatning efter bestemmelserne i denne konvention.

Artikel 38

1. Køber skal undersøge varen eller foranledige den undersøgt, så hurtigt som det efter omstændighederne er muligt.
2. Såfremt varen ifølge aftalen skal sendes, kan undersøgelsen udskydes, til efter varen er ankommet til sit bestemmelsessted.
3. Såfremt varen bliver omdirigeret, mens den er undervejs, eller bliver den videreendt af køber, uden at denne har rimelig

adgang til at undersøge varen, og såfremt sælger ved aftalens indgåelse vidste eller burde have vidst, at varen muligvis ville blive omdirigeret eller videresendt, kan undersøgelsen udskydes, til efter varen er ankommet til sit nye bestemmelsessted.

Artikel 39

1. Køber mister adgangen til at påberåbe sig mangler ved varen, såfremt han ikke giver meddelelse herom med angivelse af manglens beskaffenhed inden rimelig tid efter, at han har opdaget eller burde have opdaget manglen.

2. Køber mister under alle omstændigheder retten til at påberåbe sig mangler ved varen, såfremt han ikke giver meddelelse til sælger inden 2 år fra den dag, da varen faktisk blev overgivet i købers besiddelse, medmindre denne tidsfrist er uforenelig med en aftalt garantiperiode.

Artikel 40

Sælger kan ikke påberåbe sig bestemmelserne i artiklerne 38 og 39, hvis manglen skyldes forhold, som han kendte eller ikke kunne have været uvidende om, og som han ikke har meddelt køber.

Artikel 41

Sælger er forpligtet til at levere en vare, som er fri for tredjemands ret eller krav, medmindre køber har samtykket i at modtage varen med en tredjemands ret eller krav. Hvis imidlertid en sådan ret eller et sådant krav bygger på immaterialrettighed, er sælgers forpligtelser underkastet bestemmelserne i artikel 42.

Artikel 42

1. Sælger er forpligtet til at levere en vare, over hvilken tredjemand hverken har eller har fremsat krav om en immaterialrettighed, som sælgeren ved indgåelsen af aftalen var bekendt med eller ikke kunne have været uvidende om, forudsat at nævnte ret eller krav bygger på en immaterialrettighed:

a) i overensstemmelse med lovgivningen i den stat hvor varen vil blive videresolgt eller på anden måde anvendt, hvis parter-

ne på tidspunktet for aftalens indgåelse forudså, at varen ville blive videresolgt eller på anden måde anvendt i denne stat, eller

b) i andre tilfælde, i overensstemmelse med lovgivningen i en stat, hvor køber har sit forretningssted.

2. Sælgers forpligtelser i henhold til stk. 1 gælder dog ikke de tilfælde, hvor:

a) køber på tidspunktet for aftalens indgåelse kendte eller ikke kunne have været uvidende om tredjemands ret eller krav, eller hvor

b) tredjemands ret eller krav skyldes, at sælger har fulgt tekniske tegninger, mønstre, formler eller andre specifikationer, som hidrører fra køber.

Artikel 43

1. Køber mister retten til at påberåbe sig bestemmelserne i artikel 41 eller artikel 42, såfremt han ikke giver meddelelse til sælger med angivelse af arten af tredjemands ret eller krav, inden rimelig tid efter at han er eller burde været blevet opmærksom på retten eller kravet.

2. Sælger kan ikke påberåbe sig bestemmelsen i stk. 1, såfremt han var bekendt med tredjemands ret eller krav og på arten heraf.

Artikel 44

Uanset bestemmelserne i artikel 39, stk. 1, og artikel 43, stk. 1, kan køber kræve afslag i købesummen i henhold til artikel 50 eller kræve skadeserstatning, dog ikke for tabt fortjeneste, såfremt han har en rimelig undskyldning for ikke at have givet meddelelse som foreskrevet.

Afsnit III

Købers beføjelser i tilfælde af sælgers misligholdelse

Artikel 45

1. Undlader sælger at opfylde en eller flere af sine forpligtelser i henhold til aftalen eller denne konvention, kan køber:

a) gøre de rettigheder gældende, som er

nævnt i artiklerne 46-52,

b) kræve skadeserstatning i overensstemmelse med bestemmelserne i artiklerne 74-77.

2. Køberen mister ikke nogen ret til at kræve skadeserstatning ved at gøre andre misligholdelsesbeføjelser gældende.

3. Når køber gør en misligholdelsesbeføjelse gældende, må en domstol eller en voldgiftsret ikke give sælger yderligere frist til at opfylde aftalen.

Artikel 46

1. Køber kan kræve, at sælger opfylder sine forpligtelser, medmindre køber har gjort en beføjelse gældende, som er uforenelig med dette krav.

2. Lider varen af en mangel, kan køber kun kræve omlevering, hvis manglen er væsentlig, og kravet om omlevering fremsættes enten i forbindelse med en meddelelse efter artikel 39 eller inden rimelig tid derefter.

3. Lider varen af en mangel, kan køber kræve, at sælger afhjælper manglen, medmindre det under hensyn til samtlige foreliggende omstændigheder er urimeligt at kræve dette. Et krav om afhjælpning skal fremsættes enten i forbindelse med meddelelse efter artikel 39 eller inden rimelig tid derefter.

Artikel 47

1. Køber kan fastsætte en rimelig frist, inden for hvilken sælger skal opfylde sine forpligtelser.

2. Medmindre køber har modtaget meddelelse fra sælger om, at denne ikke vil opfylde aftalen inden for den således fastsatte frist, kan køber ikke, mens fristen løber, gøre nogen misligholdelsesbeføjelse gældende. Køber mister dog ikke dermed sin eventuelle ret til at kræve skadeserstatning for forsinkelsen.

Artikel 48

1. Hvor ikke andet følger af artikel 49, kan sælger, selv efter leveringstidspunktet, på egen bekostning afhjælpe enhver misligholdelse fra hans side, hvis dette

kan gøres uden urimelig forsinkelse for køber, og uden at denne udsættes for en urimelig ulempe eller usikkerhed om, hvorvidt hans udlæg vil blive godtgjort af sælger. Køber bevarer dog sin eventuelle ret til at kræve skadeserstatning efter bestemmelserne i denne konvention.

2. Opfordrer sælger køber til at lade ham vide, om køber vil tage imod opfyldelse af aftalen, og efterkommer køber ikke denne opfordring inden rimelig tid, kan sælger opfylde aftalen inden for den tidsfrist, som han har angivet i sin opfordring. Køber kan da ikke inden for den tidsfrist gøre nogen form for misligholdelsesbeføjelse gældende, som er uforenelig med sælgers opfyldelse af sine forpligtelser.

3. En meddelelse fra sælger om, at han vil opfylde aftalen inden for den angiven frist, antages at indeholde en opfordring til køber i henhold til stk. 2 om, at denne skal meddele sælger sin afgørelse.

4. En opfordring eller meddelelse fra sælger i henhold til stk. 2 eller stk. 3 i denne artikel får kun virkning, hvis den kommer frem til køber.

Artikel 49

1. Køber kan hæve købet:

a) hvis sælgerens manglende opfyldelse af sine forpligtelser efter aftalen eller denne konvention er en væsentlig misligholdelse, eller

b) i tilfælde af manglende levering, hvis sælger ikke leverer varen inden for den yderligere frist, som køber har fastsat i henhold til artikel 47, stk. 1, eller hvis han meddeler, at han ikke vil levere varen inden for den således fastsatte frist.

2. Har sælgeren leveret varen, mister køber dog adgangen til at hæve købet, medmindre han:

a) i tilfælde af forsinket levering hæver købet inden rimelig tid, efter at han er blevet bekendt med, at levering har fundet sted,

b) i tilfælde af anden misligholdelse end forsinket levering hæver købet inden rimelig tid,

i. efter at han er blevet bekendt med el-

ler burde være blevet bekendt med misligholdelsen,

ii. efter udløb af en eventuel yderligere frist, som køber har fastsat i henhold til artikel 47, stk. 1, eller efter at sælger har erklæret, at han ikke vil opfylde sine forpligtelser inden for den således fastsatte yderligere frist, eller

iii. efter udløb af den eventuelle yderligere frist, som sælger har angivet i henhold til artikel 48, stk. 2, eller efter at køber har tilkendegivet, at han ikke vil acceptere, at sælger opfylder sine forpligtelser.

Artikel 50

Lider varen af en mangel, kan køber uanset om varen er betalt, kræve et forholdsmæssigt afslag i købesummen, der udregnes efter værdien af den faktisk leverede vare på leveringstidspunktet og den værdi, som en tilsvarende mangelfri vare ville have haft på dette tidspunkt. Hvis sælger imidlertid i henhold til artikel 37 eller artikel 48 afhjælper en mangelfuld eller manglende levering, eller hvis køber afslår at tage imod sælgers opfyldelse af aftalen i henhold til de nævnte artikler, kan køber ikke kræve afslag i købesummen.

Artikel 51

1. Leverer sælger kun en del af varen, eller er kun en del af den leverede vare mangelfri, gælder bestemmelserne i artiklerne 46-50 for den del af varen, som ikke er leveret, eller som er mangelfuld.

2. Køber kan kun hæve købet i dets helhed, hvis sælgers undladelse af at levere den aftalte mængde fuldt ud eller undladelse af at levere en mangelfri vare er væsentlig misligholdelse.

Artikel 52

1. Leverer sælger varen før den fastsatte tid, kan køber tage imod levering af varen eller afvise den.

2. Leverer sælger mere end aftalt, kan køber tage imod levering af den overskydende mængde eller afvise denne. Modtager køber den overskydende mængde eller en del af den, skal han betale den aftalte pris

for det for meget leverede.

Kapitel III

Købers pligter

Artikel 53

Køber er forpligtet til at betale købesummen for varen og til at tage imod levering som fastsat i aftalen og i denne konvention.

Afsnit I

Købesummens betaling

Artikel 54

I købers forpligtelse til at betale købesummen indgår, at han tager de skridt og iagttager de forskrifter, som aftalen eller love og andre forskrifter måtte kræve, for at betaling vil kunne ske.

Artikel 55

Når en aftale er indgået på gyldig måde, men ikke udtrykkeligt eller stiltiende fastsætter eller indeholder forskrifter til fastsættelse af købesummen, anses parterne, hvor andet ikke fremgår af omstændighederne, at have aftalt den pris, som på tidspunktet for indgåelsen af aftalen almindeligvis forlanges for en tilsvarende vare, når den sælges i den pågældende branche under tilsvarende omstændigheder.

Artikel 56

For en vare, der sælges efter vægt, regnes prisen i tvivlstilfælde efter nettovægten.

Artikel 57

1. Har køber ikke forpligtet sig til at erlægge købesummen på et andet bestemt sted, er han forpligtet til at erlægge den til sælger:

a) på sælgers forretningssted, eller
b) hvor betaling skal erlægges mod overgivelse af varen eller af dokumenter på det sted, hvor overgivelsen finder sted.

2. Sælger er forpligtet til at bære de forøgede betalingsomkostninger, der er en følge af, at han har skiftet forretningssted

efter aftalens indgåelse.

Artikel 58

1. Har køber ikke forpligtet sig til at betale købesummen på et andet tidspunkt, er han forpligtet til at betale den, når sælger stiller enten varen eller dokumenterne, som giver deres indehaver ret til at råde over varen, til købers rådighed i overensstemmelse med aftalen og denne konvention. Sælger har ret til at gøre en sådan betaling til en betingelse for varens eller dokumenternes overgivelse.

2. Skal varen forsendes, kan sælger sende den på det vilkår, at varen eller dokumenter, der giver deres indehaver ret til at råde over varen, kun overgives til køber mod betaling af købesummen.

3. Køber er ikke forpligtet til at betale købesummen, førend han har haft adgang til at undersøge varen, medmindre den fremgangsmåde for levering og betaling, som parterne har aftalt, er uforenelig med en sådan adgang til undersøgelse.

Artikel 59

Køber er forpligtet til at betale købesummen på det tidspunkt, som er fastsat, eller som kan fastslås på grundlag af aftalen og denne konvention, uden at sælger behøver at fremsætte særskilt påkrav eller iagttage særlige former.

Afsnit II Modtagelse af levering

Artikel 60

Købers pligt til at tage imod levering består i:

- a) at foretage alle de handlinger, som med rimelighed kan forventes af ham, for at sætte sælger i stand til at foretage levering samt
- b) at modtage varen.

Afsnit III Sælgers beføjelser i anledning af købers misligholdelse

Artikel 61

1. Undlader køber at opfylde en eller flere af sine forpligtelser i henhold til aftalen eller denne konvention, kan sælger:

- a) gøre de rettigheder gældende, som er nævnt i artiklerne 62-65,
- b) kræve skadeserstatning i overensstemmelse med bestemmelserne i artiklerne 74-77.

2. Sælger mister ikke nogen ret til at kræve skadeserstatning ved at gøre andre misligholdelsesbeføjelser gældende.

3. Når sælger gør en misligholdelsesbeføjelse gældende, må en domstol eller en voldgiftsret ikke give køber yderligere frist til at opfylde aftalen.

Artikel 62

Sælger kan forlange, at køber betaler købesummen, tager imod levering eller opfylder sine andre forpligtelser, medmindre sælger har gjort en misligholdelsesbeføjelse gældende, der er uforenelig med disse krav.

Artikel 63

1. Sælger kan fastsætte en rimelig frist, inden for hvilken køber skal opfylde sine forpligtelser.

2. Medmindre sælger har modtaget meddelelse fra køber om, at denne ikke vil opfylde aftalen inden for den således fastsatte frist, kan sælger ikke, mens fristen løber, gøre nogen misligholdelsesbeføjelse gældende. Sælger mister dog ikke dermed sin eventuelle ret til at kræve skadeserstatning for forsinkelse.

Artikel 64

Sælger kan hæve købet:

- a) hvis købers manglende opfyldelse af sine forpligtelser efter aftalen eller denne konvention er en væsentlig misligholdelse, eller
- b) hvis køber ikke inden for den yderligere frist, som sælger har fastsat i henhold til artikel 63, stk. 1, har opfyldt sin betalingsforpligtelse eller sin forpligtelse til at tage imod levering af varen, eller så-

fremt køber meddeler, at han ikke vil gøre det inden for den således fastsatte frist.

2. Har køber betalt købesummen for varen, mister sælger dog sin ret til at hæve købet, medmindre han:

a) i tilfælde af forsinket opfyldelse fra købers side hæver købet, før sælger er blevet bekendt med, at opfyldelsen er sket, eller

b) i tilfælde af anden misligholdelse end forsinket opfyldelse fra købers side, hæver købet inden rimelig tid

i. efter, at sælger er blevet bekendt med eller burde være bekendt med misligholdelsen, eller

ii. efter udløbet af den yderligere frist, som sælger har fastsat i henhold til artikel 63, stk. 1, eller efter at køber har erklæret, at han ikke vil opfylde sine forpligtelser inden for den fastsatte yderligere frist.

Artikel 65

1. Skal køber efter aftalen nærmere angive form, mål eller andre egenskaber ved varen, og kommer han ikke med en specifikation til det aftalte tidspunkt eller inden rimelig tid, efter at han har modtaget sælgers opfordring hertil, kan sælger, uden at han derved mister andre rettigheder, han måtte have, selv foretage en nærmere bestemmelse af varens egenskaber i overensstemmelse med de af købers krav, han måtte kende.

2. Foretager sælger selv en nærmere bestemmelse af varens egenskaber, skal han underrette køber om de nærmere enkeltheder derved og fastsætte en rimelig frist, inden for hvilken køber kan foretage en anden bestemmelse. Hvis køber, efter at have fået en sådan meddelelse, ikke gør dette inden for den således fastsatte frist, er sælgers bestemmelse af varens egenskaber bindende.

Kapitel IV

Risikoen overgang

Artikel 66

Går varen tabt, eller forringes den, efter at

risikoen er gået over på køber, fritager dette ikke køber for hans forpligtelse til at betale købesummen, medmindre varens tab eller forringelse skyldes sælgers handling eller forsømmelse.

Artikel 67

1. Skal varen forsendes, og er sælger ikke forpligtet til at overgive den på et bestemt sted, går risikoen over på køber, når varen er overgivet til den første transportør med henblik på videreforsendelse af varen til køber i overensstemmelse med købeaftalen. Er sælger forpligtet til at overgive varen til en transportør på et bestemt sted, går risikoen først over på køber, når varen er overgivet til transportøren på dette sted. Det har ingen virkning for risikoen overgang, at sælger har adgang til at beholde de dokumenter, der giver ret til at råde over varen.

2. Risikoen går dog først over på køber, når varen er blevet udskilt til køber ved mærkning af varen, ved transportdokument, ved meddelelse til køber eller på anden måde.

Artikel 68

Risikoen for varer, der sælges, mens de er under transport, går over på køber fra aftalens indgåelse. Hvis det imidlertid fremgår af omstændighederne, anses køber for at have påtaget sig risikoen fra det tidspunkt, da varen blev overgivet til den transportør, som udfærdigede forsendelsesdokumenterne. Sælger bærer dog risikoen for tab og forringelse, såfremt sælger, da aftalen blev indgået, vidste eller burde have vidst, at varen var gået tabt eller var blevet forringet, og han ikke oplyste køber derom.

Artikel 69

1. I tilfælde, som ikke omfattes af bestemmelserne i artiklerne 67 og 68, går risikoen over på køber, når han modtager varen, eller, hvor han ikke gør dette i rette tid, fra det tidspunkt, da varen stilles til hans rådighed, og han misligholder aftalen ved ikke at tage imod levering.

2. Er køber forpligtet til at modtage varen på et andet sted end sælgers forretningssted, overgår risikoen dog, når tiden for levering er kommet, og køber er bekendt med, at varen er stillet til hans rådighed på det angivne sted.

3. Angår aftalen en vare, der ikke er udskilt, anses den ikke for at være stillet til købers rådighed, før den er klart udskilt til køber.

Artikel 70

Har sælger begået en væsentlig misligholdelse, vil reglerne i artiklerne 67, 68 og 69 ikke afskære køber fra at gøre nogen af sine beføjelser gældende i anledning af misligholdelsen.

Kapitel V

Regler som er fælles for sælgers og købers pligter

Afsnit I

Forventet misligholdelse og køb hvor varen skal leveres efterhånden

Artikel 71

1. En part kan indstille opfyldelsen af sine forpligtelser, såfremt det efter aftalens indgåelse viser sig, at den anden part ikke vil opfylde en væsentlig del af sine forpligtelser som følger af:

a) en alvorlig mangel på evne til at opfylde eller manglende kreditværdighed, eller

b) hans adfærd under forberedelserne til aftalens opfyldelse eller under hans opfyldelse af aftalen.

2. Har sælger afsendt varen, før de omstændigheder, der er nævnt i stk. 1, viste sig, kan han hindre, at varen overgives til køber, selv om køber har et dokument, som giver ham ret til at få varen i sin besiddelse. Dette gælder dog kun den ret til varen, der gælder i forholdet mellem køber og sælger.

3. En part, som indstiller sin opfyldelse af aftalen, det være sig før eller efter varens

afsendelse, skal omgående meddele dette til den anden part, og skal genoptage opfyldelsen, hvis den anden part giver ham betryggende sikkerhed om, at han vil opfylde sine forpligtelser.

Artikel 72

1. Bliver det før tidspunktet for aftalens opfyldelse åbenbart, at en af parterne vil misligholde aftalen væsentligt, kan den anden part hæve købet.

2. Hvis tiden tillader det, skal den part, som har til hensigt at hæve købet, på rimelig måde give den anden part meddelelse herom, for at denne kan få lejlighed til at give ham betryggende sikkerhed for, at han vil opfylde.

3. Bestemmelserne i stk. 2 finder ikke anvendelse, såfremt den anden part har erklæret, at han ikke vil opfylde sine forpligtelser.

Artikel 73

1. Skal sælger ifølge aftalen levere efterhånden, og betaling erlægges særskilt for hver levering, og sker der en væsentlig misligholdelse vedrørende en enkelt levering eller betaling, kan den anden part hæve købet med hensyn til denne levering.

2. Hvis den ene parts misligholdelse vedrørende en levering eller betaling giver den anden part god grund til at forvente en væsentlig misligholdelse vedrørende kommende leveringer eller betalinger, kan denne hæve købet for fremtidige leveringers vedkommende, forudsat at han gør dette inden for rimelig tid.

3. En køber, som hæver købet for en leverings vedkommende, kan samtidig hæve købet for tidligere eller for senere leveringers vedkommende, hvis disse andre leveringer som følge af deres indbyrdes sammenhæng ikke vil kunne anvendes efter det formål, som parterne forudsatte ved aftalens indgåelse.

Afsnit II

Skadeserstatning

Artikel 74

Skadeserstatning i anledning af en parts misligholdelse består af et beløb, der svarer til det tab, herunder tabt fortjeneste, som den anden part har lidt som følge af misligholdelsen. Erstatningen må ikke overstige det tab, som den misligholdende part forudså eller burde have forudset, da aftalen blev indgået, når henses til de omstændigheder han vidste eller burde have vidst ville blive en mulig følge af misligholdelsen.

Artikel 75

Hæves købet, og har køber foretaget dækningskøb, eller sælger solgt varen til anden side på forsvarlig måde og inden rimelig tid efter ophævelsen af købet, kan den part, som kræver erstatning, foruden den yderligere erstatning, der kan kræves efter artikel 74, kræve forskellen mellem den aftalte pris, og den pris der er opnået ved dækningskøbet eller -salget.

Artikel 76

1. Hæves købet, og findes der en gængs pris for varen, kan den part, der kan kræve skadeserstatning, og som ikke har foretaget dækningskøb eller -salg efter artikel 75, kræve forskellen mellem den aftalte pris og den gængse pris på tidspunktet for ophævelsen, foruden den yderligere erstatning, der kan kræves efter artikel 74. Har den part, der kræver skadeserstatning, hævet købet efter at have modtaget varen, skal den gængse pris for varen på modtagelsestidspunktet dog lægges til grund, i stedet for den pris der var gængs på tidspunktet for aftalens ophævelse.

2. Ved anvendelsen af stk. 1 er den gængse pris den pris, der gælder på det sted, hvor varen skulle have været leveret, eller, hvis der ikke findes nogen gængs pris på det sted, den pris der er gængs på et andet passende sammenligneligt sted, idet der tages rimeligt hensyn til forskellene i transportudgifterne for varen.

Artikel 77

Den part, som påberåber sig misligholdel-

se, skal træffe de efter omstændighederne rimelige foranstaltninger for at begrænse det tab, han lider som følge af misligholdelsen, herunder også tab af fortjeneste. Træffer han ikke disse foranstaltninger, kan den misligholdende part kræve en nedsættelse af skadeserstatningen med det beløb, som tabet burde have været formindsket med.

Afsnit III Renter

Artikel 78

Betaler en af parterne ikke købesummen eller et andet forfaldet beløb, er den anden part berettiget til at kræve renter af beløbet, uden at miste retten til at kræve skadeserstatning efter bestemmelserne i artikel 74.

Afsnit IV Ansvarsfritagelse

Artikel 79

1. En part er ikke erstatningsansvarlig for manglende opfyldelse af sine forpligtelser, såfremt han kan godtgøre, at dette skyldtes en hindring uden for hans kontrol, og at han på tidspunktet for aftalens indgåelse ikke med rimelighed kunne forventes at have taget hindringen i betragtning eller at have undgået eller overvundet den eller dens følger.

2. Skyldes en parts manglende opfyldelse, at en tredjemand, som han har antaget til helt eller delvist at opfylde aftalen, ikke opfylder sine forpligtelser, er parten kun fritaget for erstatningspligt, hvis:

- a) han er fritaget efter bestemmelserne i stk. 1, og
- b) den pågældende tredjemand, han har antaget, ville være fritaget, hvis bestemmelserne i stk. 1 skulle gælde for ham.

3. Fritagelse for erstatningspligt efter denne artikel gælder, så længe hindringen består.

4. Den part, som ikke opfylder aftalen, er

forpligtet til at give meddelelse til den anden part om hindringen og dens betydning for mulighederne for at opfylde aftalen. Hvis den anden part ikke modtager meddelelsen inden rimelig tid, efter at den part, som ikke har opfyldt sine forpligtelser, fik eller burde have fået kendskab til hindringen, er denne part erstatningspligtig for det tab, der følger af, at den anden part ikke modtog meddelelsen.

5. Bestemmelserne i denne artikel afskærer ikke nogen af parterne fra at gøre andre rettigheder gældende end retten til at kræve skadeserstatning efter denne konvention.

Artikel 80

En part kan ikke påberåbe sig den anden parts manglende opfyldelse af sine forpligtelser, i det omfang en sådan manglende opfyldelse skyldes hans egne handlinger eller undladelser.

Afsnit V

Virkningerne af aftalens ophævelse

Artikel 81

1. Købets ophævelse fritager begge parter for deres forpligtelser bortset fra eventuel skyldig skadeserstatning. Ophævelsen berører ikke aftalens bestemmelser om afgørelser af tvister eller aftalens andre bestemmelser om parternes rettigheder og forpligtelser, som måtte følge af købets ophævelse.

2. En part, som helt eller delvist har opfyldt købet, kan kræve, at den anden part tilbageleverer det, som den førstnævnte part har leveret eller betalt efter aftalen. Såfremt begge parter er forpligtet til tilbagelevering, skal de gøre dette samtidigt.

Artikel 82

1. Køber mister retten til at hæve købet eller til at kræve omlevering af sælger, hvis det er umuligt for ham at tilbagelevere varen i væsentlig samme stand, som han modtog den i:

2. Stk. 1 gælder ikke:

a) hvis umuligheden af tilbagelevering

af varen, eller af varens tilbagelevering i væsentlig samme stand, som køberen modtog varen i, ikke skyldtes købers handlinger eller undladelser,

b) hvis varen eller en del af den er gået til grunde eller er blevet forringet som følge af den undersøgelse, der er nævnt i artikel 38, eller

c) hvis varen eller en del af den er blevet solgt på sædvanlig vis, eller er blevet forbrugt eller omdannet af køber ved sædvanlig brug, før køber opdagede eller burde have opdaget manglen.

Artikel 83

En køber, som har mistet retten til at hæve købet eller til at kræve omlevering efter artikel 82, bevarer alle sine andre beføjelser i henhold til aftalen og denne konvention.

Artikel 84

1. Skal sælger tilbagebetale købesummen, er han tillige forpligtet til at forrente den fra det tidspunkt, da den blev betalt.

2. Køber skal godtgøre sælger et beløb svarende til den nytte, han har fået af varen eller af en del af varen:

a) hvis han skal tilbagelevere varen helt eller delvist, eller

b) hvis det er umuligt for ham at tilbagelevere varen helt eller delvist i væsentlig samme stand, hvori han modtog varen, men han alligevel har hævet købet eller krævet omlevering.

Afsnit VI

Sælgers og købers omsorgspligt

Artikel 85

Tager køber ikke mod levering i rette tid, eller betaler køber ikke købesummen i tilfælde, hvor betaling skal erlægges samtidig med varens levering, og er sælger enten i besiddelse af varen eller råder han på anden måde over den, skal sælger træffe sådanne foranstaltninger, som efter omstændighederne er rimelige for at drage omsorg for den. Sælgeren har ret til at tilbageholde varen, indtil køber har holdt

ham skadesløs for hans rimelige udgifter.

Artikel 86

1. Har køber modtaget varen, og har han i sinde at benytte sig af sin ret efter aftalen eller denne konvention til at afvise den, skal han træffe sådanne foranstaltninger, som efter omstændighederne er rimelige for at drage omsorg for den. Køber har ret til at tilbageholde varen, indtil sælger har holdt ham skadesløs for hans rimelige udgifter.

2. Er en vare, der er blevet sendt til køber, blevet stillet til dennes rådighed på bestemmelsesstedet, og gør køber brug af sin ret til at afvise den, må han tage varen i sin besiddelse på sælgers vegne, forudsat at dette kan gøres uden urimelige ulemper og urimelige omkostninger for køber. Denne bestemmelse gælder dog ikke, hvis sælger eller en person, som har bemyndigelse til at tage sig af varen på sælgers vegne, er tilstede på varens bestemmelsessted. Tager køberen varen i sin besiddelse i overensstemmelse med bestemmelserne i dette stykke, har han de pligter og rettigheder, som er nævnt i stk. 1.

Artikel 87

En part, som er forpligtet til at træffe foranstaltninger for at drage omsorg for varen, har ret til at anbringe den i tredjemand's lager på den anden parts bekostning, forudsat at udgifterne hertil ikke er urimelige.

Artikel 88

1. Den part, som er forpligtet til at drage omsorg for varen i overensstemmelse med artikel 85 og 86, kan sælge den på forsvarelig måde, hvis den anden part har ventet urimeligt længe med at tage den i sin besiddelse, med at tage den tilbage, eller med at betale købesummen eller udgifter til dens opbevaring, forudsat at den anden part har fået et rimeligt varsel om, at bortsalg af varen påtænkes.

2. Er varens holdbarhed begrænset eller er dens opbevaring forbundet med urimelige udgifter, skal den part, der er forpligtet til at drage omsorg for varen i henhold til ar-

tikel 85 eller 86, træffe rimelige foranstaltninger til at bortsælge den. Han skal så vidt muligt underrette den anden part om sin salgshensigt.

3. Den part, som bortsælger varen, har ret til af salgsprovenuet at beholde det beløb, som svarer til rimelige udgifter til varens opbevaring og salg. Han skal afregne det overskydende beløb med den anden part.

Del IV

Afsluttende bestemmelser

Artikel 89

De Forenede Nationers Generalsekretær udpeges hermed til depositar for denne konvention.

Artikel 90

Denne konvention viger for internationale overenskomster, som allerede er eller vil blive indgået, og som indeholder bestemmelser om emner, som er omhandlet i denne konvention, forudsat at parterne har deres forretningssted i stater, der er parter i en sådan overenskomst.

Artikel 91

1. Denne konvention kan undertegnes på det afsluttende møde på De Forenede Nationers konference vedrørende aftaler om internationale løsøre køb, og vil kunne undertegnes af alle stater på De Forenede Nationers hovedsæde i New York indtil den 30. september 1981.

2. Denne konvention kan ratificeres, antages eller godkendes af alle stater, der har undertegnet den.

3. Denne konvention kan tiltrædes af alle stater, som ikke har undertegnet den, fra den dag den er klar til at blive undertegnet.

4. Dokumenter om ratifikation, antagelse, godkendelse og tiltrædelse skal deponeres hos De Forenede Nationers Generalsekretær.

Artikel 92

1. En kontraherende stat kan på det tids-

punkt, da den underskriver, ratificerer, antager, godkender eller tiltræder konventionen erklære, at den ikke vil være bundet af Del II eller Del III af denne konvention.

2. En stat, som afgiver en erklæring i henhold til stk. 1 vedrørende Del II eller Del III af denne konvention, anses ikke som kontraherende stat i henhold til konventionens artikel 1, stk. 1, for så vidt angår emner, der er nævnt i den del af konventionen, som erklæringen gælder.

Artikel 93

1. Har en kontraherende stat to eller flere landområder, hvor der i medfør af statens forfatning gælder forskellige retssystemer vedrørende de emner, der er behandlet i denne konvention, kan den, når den undertegner, ratificerer, antager, godkender eller tiltræder konventionen, erklære, at konventionen skal gælde for alle dens landområder eller kun for eet eller flere af dem, og den kan til hver en tid ændre den afgivne erklæring ved at afgive en ny.

2. Disse erklæringer skal afgives til depositaren og skal udtrykkeligt angive de landområder for hvilke konventionen skal gælde.

3. Hvis konventionen, som følge af en erklæring afgivet under denne artikel, gælder for eet eller flere, men ikke for alle de landområde, som hører til en kontraherende stat, og hvis en parts forretningssted er beliggende i denne stat, anses forretningsstedet, ved anvendelsen af denne konvention, for ikke at ligge i en kontraherende stat, medmindre det ligger i et landområde, for hvilket konventionen gælder.

4. Afgiver en kontraherende stat ikke en erklæring efter stk. 1 i denne artikel, gælder konventionen for alle statens landområder.

Artikel 94

1. To eller flere kontraherende stater, som har samme eller nært beslægtede retsregler om de emner, som denne konvention omhandler, kan til hver en tid erklære, at

konventionen ikke skal gælde for køb eller for indgåelse af aftaler om køb, når parterne har forretningssted i disse stater. Sådanne erklæringer kan afgives i fællesskab eller ved erklæringer om gensidighed afgivet af hver part for sig.

2. En kontraherende stat, som har de samme eller nært beslægtede retsregler om de emner, denne konvention omhandler, som een eller flere stater, der ikke har tiltrådt konventionen, kan til hver en tid erklære, at konventionen ikke skal gælde for køb eller for indgåelse af aftaler om køb, når parterne har deres forretningssted i disse stater.

3. Tiltræder en stat, der har været omfattet af en erklæring efter stk. 2, senere konventionen, vil erklæringen fra det tidspunkt, da konventionen træder i kraft for den nye kontraherende stats vedkommende, have samme virkning som en erklæring afgivet i medfør af stk. 1, forudsat at den nye kontraherende stat tilslutter sig en sådan erklæring eller selv afgiver en gensidighedserklæring.

Artikel 95

En stat kan, når den deponerer sin ratifikation, antagelse, godkendelse eller tiltrædelse, erklære, at den ikke vil være bundet af artikel 1, stk. 1, litra b, i denne konvention.

Artikel 96

En kontraherende stat, hvis lovgivning kræver, at aftaler om køb skal oprettes skriftligt eller skal kunne godtgøres med skriftligt bevis, kan til hver en tid afgive en erklæring i henhold til artikel 12 om, at bestemmelserne i artiklerne 11 og 29 eller i Del II i denne konvention, som tillader, at en købeaftale eller en aftale om dens ændring eller ophør, eller et tilbud, et antagende svar eller anden viljeserklæring udtrykkes i anden form end skriftligt, ikke skal gælde, når en af parterne har forretningssted i denne stat.

Artikel 97

1. Erklæringer vedrørende denne konven-

tion, som afgives ved dens undertegnelse, skal bekræftes, når den ratificeres, antages eller godkendes.

2. Erklæringer og bekræftelser af disse erklæringer skal afgives skriftligt og skal i behørig form meddeles til depositaren.

International løsørekøbslov

Lovbekendtgørelse nr.722 af 24.10 1986 om, hvilket lands retsregler der skal anvendes på løsørekøb af international karakter

§ 1. Denne lov finder anvendelse på løsørekøb af international karakter.

Stk. 2. Loven gælder dog ikke

- a) køb af registreret skib eller luftfartøj,
- b) køb af værdipapirer,
- c) salg som led i en tvangsfuldbyrdelse eller øvrigt ved rettens foranstaltning,
- d) forbrugerkøb, jf. købelovens § 4 a.

Stk. 3. Med køb ligestilles aftale om levering af løsøregenstande, som først skal tilvirkes, hvis de nødvendige materialer skal ydes af den, der skal levere genstanden.

§ 2. Loven finder ikke anvendelse på spørgsmål om parternes evne til at indgå retshandler, aftalens form eller køkets retsvirkninger for andre end parterne.

§ 3. Køber og sælger kan vedtage, at købet skal være undergivet et bestemt lands retsregler. Vedtagelsen skal ske ved udtrykkelig bestemmelse eller utvetydigt fremgå af aftalen. Andre spørgsmål om, hvorvidt parterne gyldigt har vedtaget anvendelse af et bestemt lands retsregler, bedømmes efter dette lands regler.

§ 4. Har parterne ikke i overensstemmelse med bestemmelserne i § 3, vedtaget anvendelse af et bestemt lands regler, gælder reglerne i det land, hvor sælgeren havde bopæl, da han modtog bestillingen. Modtages bestillingen ved et sælgeren tilhørende forretningssted, gælder reglerne i det land, hvor forretningsstedet er beliggende.

Stk. 2. Reglerne i det land, hvor køberen har bopæl, eller hvor det forretningssted, hvorfra bestillingen er afgivet, er beliggende, finder dog anvendelse, såfremt sælgeren eller hans repræsentant har modtaget bestillingen i dette land.

Stk. 3. For køb på børs eller auktion gælder reglerne i det land, hvor børsen eller auktionen afholdes.

§ 5. Om fremgangsmåden ved undersøgelse af salgsgenstanden, frister for undersøgelsen og meddelelser vedrørende denne samt om forholdsregler, der skal træffes, hvis genstanden afvises, gælder reglerne i det land, hvor undersøgelsen skal foretages, medmindre andet udtrykkeligt er aftalt.

§ 6. En udenlandsk retsregel finder ikke anvendelse, såfremt den er uforenelig med grundlæggende danske retsprincipper.

§ 7. Tidspunktet for lovens ikrafttræden bestemmes af justitsministeren. Loven trådte i kraft 1.9.1964.

Kommissionsloven i uddrag

Lovbekendtgørelse nr. 332 af 31. marts 2014

I. Almindelige bestemmelser

§ 1. Denne lovs bestemmelser kommer kun til anvendelse, forså vidt ikke andet følger af aftale eller af handelsbrug eller anden sædvane.

Stk. 2. En undtagelse fra denne regel hjemles ved § 45.

§ 2. Ved handlende forstås i denne lov enhver, der gør sig til bedrift at afhænde dertil indkøbte varer, at drive vekselerer- eller bankforretning, forsikringsvirksomhed, kommissionshandel, forlagsvirksomhed, apotek, beværtning, håndværk eller fabrik, at overtage udførelse af bygnings- eller anlægsarbejder eller at befordre personer, gods eller meddelelser, samt enhver, som er handelsagent. Dog anses ikke som handlende den, som uden anden medhjælp end sin ægtefælle, sine børn under 15 år og sit hustyende driver beværtning, håndværk, befordringsvirksomhed eller sådan ringe handel, hvortil ikke kræves særlig adkomst, eller hvortil borgerskab udstedes uden betaling.

§ 3. Når nogen, som efter denne lov skal »give meddelelse«, har indleveret meddelelsen til befordring med telegraf eller post eller afsendt den på anden forsvarlig måde, går det ikke ud over ham, at meddelelsen forsinkes eller ikke kommer frem.

II. Om kommission

Indledende bestemmelser

§ 4. Ved kommissionær forstås i denne lov den, som har påtaget sig det hverv at sælge eller købe varer, værdipapirer eller andet løsøre for en andens regning, men i

eget navn. Den, for hvis regning salget eller købet skal ske, kaldes kommittent.

Stk. 2. Er kommissionæren handlende, og går hvervet ud på salg eller køb, som falder indenfor hans bedrift, kaldes han handelskommissionær og forholdet handelskommission.

§ 5. Får nogen, som erhvervsmæssigt driver virksomhed som handelskommissionær, anmodning fra en anden, med hvem han står i forretningsforbindelse, om at besørge salg eller køb, der falder indenfor denne hans virksomhed, skal han uden ugrundet ophold give meddelelse, hvis han ikke vil overtage hvervet. Gives sådan meddelelse ikke, anses hvervet for overtaget.

§ 6. Når nogen, som har fået gods tilsendt for at sælge det i kommission, ikke vil udføre hvervet, men dog tager sig af godset, har han panteret i det for, hvad han i denne anledning har at fordrage efter de nederfor om kommissionæren givne regler.

Om kommissionærens pligter

§ 7. Kommissionæren skal ved udførelsen af sit hverv varetage kommittentens interesser. Han skal følge kommittentens forskrifter, så vidt det er muligt, og give ham underretning om forhold, som er af betydning for hvervet, særlig om afsluttede aftaler, samt aflægge regnskab og afgive, hvad der tilkommer kommittenten. Dog behøver handelskommissionæren ikke at meddele kommittenten navnet på den, med hvem han har sluttet aftale, medmindre pligt hertil følger af §§ 57 og 58.

§ 8. Udkræver omstændighederne, at kommittentens forskrifter fraviges, skal kommissionæren uden ophold underrette

kommittenten derom og forlange hans bestemmelse. Kan denne ikke afventes, skal kommissionæren handle, som omstændighederne tilsiger.

Stk. 2. Dette gælder også, når kommittenten har foreskrevet, at godset ikke må sælges billigere eller købes dyrere end til en angiven pris (limitum). Limitum anses ikke sat alene derved, at en pris er anført af kommittenten i en salgskommissionærens tilstillet nota.

§ 9. Er limitum foreskrevet, bør kommissionæren alligevel søge at opnå en fordelagtigere pris, hvis forholdene ved aftalens indgåelse gør det muligt.

§ 10. Kommissionæren er pligtig at drage omsorg for gods, som kommittenten tilstiller ham til salg, eller som han køber for kommittentens regning. Hvis ikke andet følger af forholdene, skal han holde godset adskilt fra andet gods.

Stk. 2. Handelskommissionæren er pligtig at holde godset brandforsikret, forsåvidt ikke dets art, eller forholdene i øvrigt medfører, at forsikring er unødvendig.

§ 11. Har kommittenten tilstillet handelskommissionæren gods til salg, er denne pligtig at undersøge godset i sådan udstrækning, som ordentlig forretningsbrug i handelskommission kræver.

§ 12. Viser der sig ved modtagelsen eller senere mangler ved gods, som er tilstillet kommissionæren til salg, skal han underrette kommittenten derom. Afgiver han ikke sådan underretning uden ugrundet ophold, efter at han har opdaget eller burde have opdaget mangelen, er han erstatningspligtig efter bestemmelsen i § 17 for den derved forvoldte skade.

§ 13. Kommissionæren skal godskrive kommittenten alt, hvad han har opnået gennem aftale med tredjemand.

§ 14. Står kommissionæren ifølge aftale, handelsbrug eller anden sædvane del credere, hæfter han overfor kommittenten som selvskyldner for opfyldelsen af aftale, som han for dennes regning indgår med tredjemand.

Stk. 2. Selv om handelskommissionæren ikke står del credere, kan kommittenten kræve, at han opfylder aftalen, når kommissionæren ikke i sin underretning til kommittenten om hvervets udførelse opgiver navnet på den, med hvem han har sluttet aftalen.

§ 15. Har en kommissionær afsluttet en aftale for kommittentens regning, og har han ved afslutningen eller senere forsømt sine pligter, kan kommittenten afvise aftalen, såfremt hans interesser er væsentligt tilsidesatte, eller kommissionæren har handlet svigagtigt.

Stk. 2. Kan kommittenten, når han således afviser aftalen, på grund af bestemmelsen i § 54 ikke få gods tilbage, som kommissionæren har solgt, skal denne betale dets værdi.

§ 16. Har kommissionæren købt over eller solgt under limitum eller i øvrigt til en ufordelagtigere pris end den, der burde være opnået, kan kommittenten ikke af den grund afvise aftalen, når kommissionæren uden ugrundet ophold betaler ham prisforskellen eller stiller ham betryggende sikkerhed derfor. Dette gælder dog ikke, når kommittenten ved kommissionærens adfærd har lidt skade eller ulempe, som ikke dækkes af prisforskellen, og som berettiger til afvisning efter § 15, eller når kommissionæren har handlet svigagtigt.

§ 17. Forsømmer kommissionæren sine pligter overfor kommittenten, skal han erstatte den skade, som derved forvoldes denne.

§ 18. Har kommissionæren forsømt sin pligt ved at sælge under eller købe over

limitum, og afvises aftalen ikke, bliver i mangel af bevis for, at større skade er lidt, som erstatning at svare forskellen mellem den aftalte pris og limitum. Har omstændighederne udkrævet en afvigelse fra limitum, men er afvigelsen ved kommissionærens forsømmelse blevet større end påkrævet, skal erstatningen udgøre mindst forskellen mellem den pris, der er opnået, og den, der burde være opnået.

§ 19. Har salgskommissionæren forsømt sin pligt ved uberettiget at give kredit eller anden henstand med købesummens betaling, og bliver aftalen ikke afvist, hæfter kommissionæren for købesummen, selv om han ikke står del credere, og er pligtig at betale den til den tid, kommittenten ville have kunnet fordre den, hvis henstanden ikke var givet.

Stk. 2. Oplyser kommissionæren, at der kun ville være opnået en lavere pris, hvis henstanden ikke var givet, er han ikke pligtig at betale mere end denne pris.

§ 20. Formener kommittenten, at kommissionæren har forsømt sine pligter, og vil han derpå støtte nogen ret efter §§ 15, 17 og 19, skal han give kommissionæren meddelelse om, at han vil påberåbe sig forsømmelsen. Meddelelsen skal gives uden ugrundet ophold, efter at han fra kommissionæren har modtaget underretning om, hvorledes denne har forholdt sig. Gives sådan meddelelse ikke, kan kommittenten ikke påberåbe sig forsømmelsen. Indeholder meddelelsen ikke, at kommittenten vil afvise en aftale, der er sluttet for hans regning, kan han ikke senere gøre sådan ret gældende.

§ 21. I handelskommission har kommittenten, hvis han er handlende, og købet er sket for hans bedrift, den samme undersøgelsespligt, som påhviler køberen efter loven om køb § 51.

§ 22. Viser det sig, at gods, som er købt for kommittentens regning, lider af en mangel, og vil kommittenten påberåbe sig denne, skal han uden ugrundet ophold give kommissionæren meddelelse derom.

Stk. 2. Giver han ikke sådan meddelelse, uagtet han har opdaget eller burde have opdaget mangelen, kan han ikke senere gøre den gældende overfor kommissionæren, undtagen forsåvidt denne hos sælgeren, fragtføreren eller andre kan få fyldestgørelse for det krav, han i den anledning måtte have mod denne.

§ 23. Er gods, som er købt for kommittentens regning, leveret for sent, og vil kommittenten påberåbe sig dette, skal han give kommissionæren meddelelse derom uden ugrundet ophold, efter at godset er ankommet til ham, eller det ved underretning fra kommissionæren eller sælgeren har vist sig, at leveringen er sket for sent. Giver han ikke sådan meddelelse finder bestemmelsen i § 22, 2det stykke, tilsvarende anvendelse.

§ 24. De i §§ 20, 22 og 23 givne regler kommer ikke til anvendelse, når kommissionæren har handlet svigagtigt, eller når han har gjort sig skyldig i grov uagtsomhed, og denne medfører betydelig skade for kommittenten.

§ 25. Er gods, som var købt for kommittentens regning, overgivet til ham, og har han ikke inden et år derefter givet kommissionæren meddelelse om, at han vil påberåbe sig en mangel, kan han ikke senere gøre den gældende i videre omfang end i § 22, 2det stykke, bestemt. Dette gælder dog ikke, når kommissionæren har påtaget sig at indestå for godset i længere tid, eller når han har handlet svigagtigt.

§ 26. Afviser kommittenten gods, som kommissionæren har købt for hans regning, finder angående hans pligter og ret-

tigheder de i loven om køb §§ 55-58 givne regler tilsvarende anvendelse.

Om kommissionærens rettigheder

§ 27. Handelskommissionæren er berettiget til provision af aftale, han afslutter for kommittentens regning, dog kun hvis tredjemands forpligtelse ifølge aftalen opfyldes. Skal levering ske efterhånden, og skal betaling erlægges særskilt for hver levering, kan kommissionæren forlange provision af de leveringer, som er gået i orden.

Stk. 2. Når tredjemands forpligtelse ifølge aftalen ikke opfyldes, er kommissionæren dog berettiget til provision, såfremt dette skyldes kommittenten eller en hændelse, som denne ikke kunne have påberåbt sig overfor tredjemand, hvis han selv havde afsluttet aftalen.

Om kommissionærens selvindtræde

§ 40. Kommissionæren kan kun, når aftale, handelsbrug eller anden sædvane giver ham ret dertil, udføre hvervet ved at indtræde som køber eller sælger for egen regning.

§ 41. Selvindtræde sker derved, at kommissionæren i sin underretning om hvervets udførelse udtrykkeligt erklærer overfor kommittenten, at han selv er køber eller sælger.

Stk. 2. Vil kommittenten gøre gældende, at kommissionæren ikke ifølge § 40 var berettiget til selvindtræde, skal han give kommissionæren meddelelse derom uden ugrundet ophold, efter at han har modtaget den ovennævnte erklæring. Giver han ikke sådan meddelelse, kan han ikke afvise selvindtrædet af den angivne grund.

§ 42. Kommissionæren har i tilfælde af selvindtræde at varetage kommittentens interesser med samme omsorg, som når han udfører hvervet gennem aftale med tredjemand.

Stk. 2. Med hensyn til prisberegningen gælder særligt, at kommissionæren i alt fald ikke må overtage godset til lavere pris eller levere det til højere pris end den, som var gangbar på det tidspunkt, han afgav erklæringen om selvindtræde. Har salgskommissionæren til et tidligere tidspunkt for egen regning rådet over godset, kan kommittenten i alt fald fordre den pris, der var gangbar på dette tidspunkt. Har indkøbskommissionæren efter at have fået anmodning om at overtage hvervet, men før selvindtrædet købt sådant gods, som hvervet angår, kan kommittenten fordre opgørelse efter den pris, som kommissionæren har betalt, medmindre denne oplyser, at købet ikke er sket i anledning af hvervet. Forsømmer kommissionæren, hvad der således påhviler ham med hensyn til prisberegningen, finder bestemmelserne i §§ 15-17, 20 og 24 tilsvarende anvendelse.

§ 43. Når selvindtræde har fundet sted, har salgskommissionæren en købers og indkøbskommissionæren en sælgers rettigheder og pligter mod kommittenten.

Stk. 2. En kommissionær, som foretager selvindtræde, har samme ret til provision, som ville have tilkommet ham, hvis han havde udført hvervet ved at afslutte aftale med tredjemand. Desuden har han ret til godtgørelse efter § 29 for sine udgifter som kommissionær.

§ 44. Har kommissionæren i strid med de virkelige forhold og mod bedre vidende underrettet kommittenten om, at hvervet er udført, kan kommittenten betragte underretningen som en erklæring om selvindtræde og fordre de i § 42 om prisberegningen givne regler bragt til anvendelse.

§ 45. Bestemmelserne i §§ 41, 42 og 44 kan ikke ifølge aftale, handelsbrug eller anden sædvane fraviges til skade for kommittenten. I andre tilfælde end de i §

44 omtalte kan bestemmelserne i § 42 dog fraviges, hvis kommittenten er handlende, og hvervet går ud på salg eller køb for hans bedrift.

Om kommissionsforholdets ophør

§ 46. Kommittenten kan til enhver tid tilbagekalde hvervet, og kommissionæren kan til enhver tid frasige sig det. Dog bliver i de i § 50 omtalte tilfælde kommittenten og i de i § 51 omtalte tilfælde kommissionæren erstatningspligtig efter de der givne regler.

§ 47. Kommer kommittenten under konkurs, bortfalder hvervet, når lovgivningens forskrifter om konkursens bekendtgørelse er iagttagne, eller konkursen er eller burde være kendt af kommissionæren. Kommer kommissionæren under konkurs, bortfalder hvervet.

Om forholdet til tredjemand

§ 53. Gods, som er overgivet kommissionæren til salg, vedbliver at være kommittentens ejendom, indtil ejendomsretten overgår til tredjemand eller til kommissionæren, når denne selv indtræder som køber.

Stk. 2. Gods, som indkøbskommissionæren erhverver for kommittentens regning, er kommittentens ejendom.

§ 54. Har salgskommissionæren fået godset i sin besiddelse, og forsømmer han sine pligter ved at sælge det til en ufordelagtigere pris end den, der burde være opnået, eller i øvrigt i strid med kommittentens interesser, erhverver køberen alligevel ret til godset, når han ved aftalens indgåelse hverken vidste eller burde vide, at kommissionæren ved salget væsentligt tilsidesatte kommittentens interesser eller handlede svigagtigt overfor kommittenten.

Stk. 2. Når salgskommissionæren på anden måde end ved salg uberettiget råder

over godset, medens han har det i sin besiddelse, og når indkøbskommissionæren uberettiget råder over gods, som er erhvervet for kommittentens regning, og som han har i sin besiddelse, gælder det foretagne til fordel for tredjemand, som var i god tro ved erhvervelsen.

§ 55. Når kommissionæren, efter at hans hverv er ophørt, ubeføjet sælger eller på anden måde råder over gods, som han har i sin besiddelse for kommittentens regning, gælder alligevel det foretagne til fordel for tredjemand, som ved erhvervelsen hverken vidste eller burde vide, at hvervet var ophørt, og at det foretagne som følge deraf var ubeføjet. Er hvervet ophørt ved kommissionærens eller kommittentens konkurs, kan tredjemand, når lovgivningens forskrifter om bekendtgørelse af konkursen er iagttagne, ikke påberåbe sig uvidenhed om konkursen.

§ 56. Ved aftale, som kommissionæren for kommittentens regning, men i eget navn indgår med tredjemand, erhverver denne kun fordringsret mod kommissionæren, ikke mod kommittenten.

Stk. 2. Tredjemand kan ikke overfor kommissionæren eller dennes konkursbo støtte nogen ret derpå, at kommissionæren har krav på at få eller har fået gods eller penge af kommittenten til opfyldelse af aftalen.

§ 57. Udenfor handelskommission har kommittenten til enhver tid ret til under de i § 58 nævnte betingelser at gøre den fordring, som ved aftalen erhverves mod tredjemand, gældende.

Stk. 2. I handelskommission har kommittenten under samme betingelser ret til at gøre fordringen gældende, når tredjemands forpligtelse efter aftalen ikke opfyldes i rette tid, samt når kommissionæren ikke har opfyldt sin i § 7 omtalte afregningspligt eller har handlet svigagtigt

mod kommittenten eller er kommet under konkurs.

§ 58. Vil kommittenten gøre fordringsretten gældende mod tredjemand, skal han erklære det overfor kommissionæren eller i tilfælde af dennes konkurs overfor konkursboet. Har kommissionæren overfor kommittenten krav af den beskaffenhed, at kommissionæren, når de er forfaldet, ifølge §§ 35 og 36 kan råde over fordringsretten imod tredjemand til deres fyldestgørelse, skal kommittenten derhos fyldestgøre sådanne krav eller stille betryggende sikkerhed for deres fyldestgørelse.

Stk. 2. Opfylder kommissionæren eller hans konkursbo tredjemands forpligtelse, kan kommittenten ikke gøre fordringen gældende.

§ 59. Kommittenten kan, når han efter §§ 57 og 58 har ret til at gøre fordringen gældende, fra kommissionæren eller dennes konkursbo fordre skriftlig anerkendelse af, at denne ret tilkommer ham.

Stk. 2. Gør kommittenten fordringen gældende uden at have sådan anerkendelse, har han på forlangende af tredjemand at stille betryggende sikkerhed for, hvad denne efter § 63 kan komme til at udrede til kommissionæren.

§ 60. Når retten til at gøre fordringen gældende ikke efter §§ 57 og 58 tilkommer kommittenten, har kommissionæren denne ret. Dette gælder også, efter at hvervet er ophørt, dog således, at i tilfælde af kommissionærens konkurs boet træder i hans sted.

Stk. 2. Finder betaling sted til konkursboet, har dette at afgive det modtagne til kommittenten.

§ 61. I fordringen mod tredjemand kan der ikke gøres udlæg for kommissionærens gæld, medmindre denne overfor kommittenten har opfyldt tredjemands

forpligtelse, eller han efter § 35 eller § 36 kan råde over fordringen.

§ 62. Har tredjemand opfyldt aftalen overfor kommissionæren, er han dog pligtig på ny at opfylde den overfor kommittenten, såfremt han, da opfyldelsen fandt sted, vidste eller burde vide, at det var kommittenten, som havde retten til at gøre fordringen gældende imod ham.

§ 63. Har tredjemand opfyldt aftalen overfor kommittenten, uagtet det ikke var denne, som havde retten til at gøre fordringen gældende imod ham, er han dog pligtig at opfylde den overfor kommissionæren, forsåvidt det ikke oplyses, at denne ikke lider nogen skade ved, at opfyldelse er sket til kommittenten i stedet for til ham.

Konkursloven i uddrag

Lovbekendtgørelse nr. 11 af 6. januar 2014 o.s.

Afsnit I

Kapitel 1

Indledende bestemmelser

§ 1. Ved fristdagen forstås i denne lov det tidligste af følgende tidspunkter:

1) Den dag, da skifteretten modtog begæring om rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering.

2) Dagen for skyldnerens død, hvis dødsboet behandles efter reglerne om insolvente boer, jf. §§ 69-72 i lov om skifte af dødsboer.

3) Dagen for beslutningen om likvidation eller tvangsopløsning af et aktieselskab eller anpartsselskab, hvis skifteretten inden tre måneder efter denne beslutning modtager begæring om rekonstruktionsbehandling eller konkurs eller af egen drift indleder rekonstruktionsbehandling eller afsiger konkursdekret.

Stk. 2. Tilbagekaldes eller afslås en begæring om rekonstruktionsbehandling, regnes dagen for modtagelsen af begæringen dog for fristdag, hvis skifteretten inden tre uger efter tilbagekaldelsen eller afslaget modtager ny begæring om rekonstruktionsbehandling eller begæring om konkurs eller gældssanering. Tilsvarende gælder, hvis en rekonstruktionsbehandling ophører og skifteretten inden tre uger efter ophøret modtager begæring om konkurs eller gældssanering.

Stk. 3. Tilbagekaldes eller afslås en konkursbegæring, regnes dagen for modtagelsen af begæringen dog for fristdag, hvis skifteretten inden tre uger efter tilbagekaldelsen eller afslaget modtager ny begæring om konkurs eller begæring om rekonstruktionsbehandling eller gældssanering.

Stk. 4. Selv om en begæring om gældssanering ikke fører til kendelse om gældssanering, regnes dagen for modtagelsen af

begæringen dog for fristdag, hvis skifteretten modtager begæring om konkurs eller rekonstruktionsbehandling, inden tre uger efter at begæringen blev tilbagekaldt eller gældssanering blev nægtet.

§ 2. Ved nærstående forstås i denne lov

1) ægtefæller, slægtninge i op- og nedstigende linjer, søskende, de nævnte personers ægtefæller og andre personer, der har stået hinanden særlig nær,

2) et selskab og en person, såfremt personen eller dennes nærstående direkte eller indirekte ejer en væsentlig del af selskabets kapital,

3) to selskaber, såfremt det ene eller dets nærstående direkte eller indirekte ejer en væsentlig del af det andet selskabs kapital, eller såfremt en væsentlig del af begge selskabers kapital direkte eller indirekte ejes af samme person eller selskab eller af indbyrdes nærstående personer eller selskaber,

4) andre personer, selskaber eller organisationer, som har tilsvarende interessefællesskab som under nr. 2 eller 3 angivet.

§ 3. Begæring om rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering indgives til skifteretten på det sted, hvorfra skyldnerens erhvervsmæssige virksomhed udøves.

Stk. 2. Udøver skyldneren ikke erhvervsmæssig virksomhed her i riget, indgives begæringen til skifteretten i den retskreds, hvor han har sit hjemting.

Stk. 3. Er en skyldners konkursbo allerede under behandling ved en skifteret, indgives begæring om ny konkurs dog til denne skifteret.

§ 4. I de områder, der er henlagt under Københavns Byret, retten på Frederiks-

berg og retterne i Glostrup og Lyngby, indgives de i § 3 nævnte begæringer til SØ- og Handelsretten, jf. dog § 3, stk. 3.

§ 7. Begæring om rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering indgives skriftligt og skal så vidt muligt angive skyldnerens fulde navn, personnummer og bopæl, det navn, hvorunder han eventuelt driver forretning (firma), hans erhvervs-gren, samt hvorfra hans erhvervsvirksomhed drives. Er skyldneren et aktie- eller anpartsselskab, skal registreringsnumme-ret så vidt muligt angives. Dokumenter, der påberåbes, vedlægges.

Stk. 2. Skifteretten påfører begæringen datoen for dens modtagelse.

§ 7 a. Retten kan bestemme, at begæring om rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering skal forsynes med original underskrift, når den finder anledning hertil.

§ 8. Skifteretten kan meddele den, som indgiver begæring som omtalt i § 7, en kort frist, i almindelighed ikke ud over en uge, til at fremskaffe manglende oplysninger eller til at udsende påbudte meddelelser.

§ 9. Begæring om rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering offentliggøres ikke.

Stk. 2. Enhver, der har retlig interesse deri, kan hos skifteretten få oplysning om, hvorvidt og hvornår en skyldner har indgivet begæring som nævnt i stk. 1.

Stk. 3. Har en begæring som nævnt i stk. 1 været fremlagt i et offentligt retsmøde, gælder retsplejelovens kapitel 3 a.

§ 10. En rekonstruktion skal indeholde mindst et af følgende elementer:

1) Tvangsakkord, jf. § 10 a.

2) Virksomhedsoverdragelse, jf. § 10 b.

§ 10 a. En tvangsakkord kan gå ud på procentvis nedsættelse eller bortfald af fordringerne mod skyldneren. En tvangsakkord kan endvidere gå ud på betalingsudsættelse. En tvangsakkord kan betinges af, at skyldnerens formue eller en del af denne fordeles mellem fordringshaverne.

Stk. 2. En tvangsakkord kan ikke omfatte:

1) Fordringer, der er stiftet efter skifterettens modtagelse af et rekonstruktionsfor-slag, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord.

2) Pantefordringer, i det omfang pantet strækker til. Panthaverne bindes derimod af tvangsakkorden, for så vidt angår den del af deres personlige fordring, som ikke dækkes af pantet. Hvis skifteretten i med-før af § 12 e har fastsat værdien af et pantsat aktiv, er den fastsatte værdi bin-dende ved opgørelse af panthaverens for-dring efter 1. pkt.

3) Fordringer, der har fortrin frem for al-mindelige fordringer i tilfælde af konkurs.

4) Fordringer under et vist mindre beløb, hvis det er bestemt i tvangsakkorden og det må anses rimeligt begrundet under hensyn til skyldnerens forhold og øvrige omstændigheder. Fordringer tilhørende samme fordringshaver sammenlægges. Fordringer, som overstiger det fastsatte beløb, giver ret til udbetaling af mindst dette beløb.

Stk. 3. En tvangsakkord medfører bortfald af

1) gaveløfter,

2) krav på renter for tiden efter rekon-struktionsbehandlingens indledning af de fordringer, der er omfattet af tvangsak-korden,

3) krav ifølge en leasingaftale, der pålæg-ger skyldneren at anvise en køber af det leasede aktiv eller i øvrigt må anses for finansiel leasing, på løbende ydelser, der

Afsnit I A
Rekonstruktion
Kapitel 2
Indholdet af en rekonstruktion

angår perioden efter rekonstruktionsbehandlingens indledning, og som ikke er omfattet af § 94, i det omfang fordringshaveren ikke kan godtgøre, at ydelserne må sidestilles med afdrag,

4) krav på konventionalbod, i det omfang boden ikke er erstatning for et lidt tab, og
5) fordringer, der i henhold til aftale står tilbage for de øvrige fordringshavere i tilfælde af skyldnerens konkurs, medmindre det fremgår af aftalen, at den ikke gælder i tilfælde af skyldnerens rekonstruktion.

Stk. 4. Uforfaldne fordringer omfattet af tvangsakkorden kan kræves betalt samtidig med andre fordringer.

§ 10 b. En virksomhedsoverdragelse kan gå ud på overdragelse til eje af skyldnerens igangværende virksomhed eller en del heraf, der bevarer sin identitet, og som udgør en økonomisk enhed, der er organiseret med henblik på udøvelse af en økonomisk aktivitet.

§ 10 c. Fordringshaverne skal behandles lige, medmindre de samtykker i en mindre gunstig behandling eller andet følger af lovens øvrige bestemmelser.

Kapitel 2 a

Indledning af rekonstruktionsbehandling

§ 11. En skyldner, der er insolvent, jf. § 17, stk. 2, og § 18, skal tages under rekonstruktionsbehandling, når det begæres af skyldneren eller en fordringshaver. § 20, § 21, stk. 1 og 2, § 22, stk. 1, og § 23, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse. Stk. 2. En begæring om rekonstruktionsbehandling er uden virkning, hvis den ikke indeholder forslag til beskikkelse af en eller flere rekonstruktører og en regnskabskyndig tillidsmand samt en erklæring fra de pågældende om, at de er villige hertil og opfylder betingelserne i § 238. Stk. 3. Er begæring om rekonstruktionsbehandling indgivet af skyldneren, indle-

der skifteretten rekonstruktionsbehandling straks ved begæringens modtagelse.

Stk. 4. Er begæring om rekonstruktionsbehandling indgivet af en fordringshaver, og har skyldneren samtykket i begæringen, kan skifteretten straks indlede rekonstruktionsbehandling. Hvis skyldnerens samtykke ikke foreligger, indkalder skifteretten skyldneren til et møde i skifteretten, hvor begæringen behandles. § 23, stk. 2-5, og § 23 a finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. Hvis en skyldner, der er en fysisk person, ikke senest på det møde, der er nævnt i stk. 4, samtykker i fordringshaverens begæring, anses denne for en konkursbegæring, som straks behandles. Tilsvarende gælder, hvis skyldneren er en sammenslutning, hvori mindst en af deltagerne hæfter personligt og direkte for sammenslutningens forpligtelser.

Stk. 6. Efter indledningen af rekonstruktionsbehandling kan begæringen herom ikke tilbagekaldes.

§ 11 a. Skifteretten beskikker ved indledningen af rekonstruktionsbehandlingen en eller flere rekonstruktører og en regnskabskyndig tillidsmand for skyldneren. Skifteretten er ikke bundet af de forslag til rekonstruktør eller tillidsmand, der fremgår af begæringen. Er der beskikket flere rekonstruktører, varetager disse hvervet hver for sig, medmindre skifteretten bestemmer andet. Rekonstruktøren kan antage fornøden sagkyndig bistand.

Stk. 2. Samtidig fastsætter skifteretten tidspunktet for et møde med fordringshaverne. Mødet skal holdes senest fire uger efter rekonstruktionsbehandlingens indledning. Skifteretten indrykker straks en bekendtgørelse i Statstidende, hvori fordringshaverne indkaldes til mødet. Hvis skyldneren er en sammenslutning, der er registreret i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, skal rekonstruktøren straks registrere mødeindkaldelsen i Erhvervs- og Selskabsstyrelsens it-system.

Stk. 3. Hvis rekonstruktionsbehandling indledes uden samtykke fra skyldneren, bestemmer skifteretten samtidig, at rekonstruktøren skal overtage ledelsen af virksomheden.

Stk. 4. Indledning af rekonstruktionsbehandling uden skyldnerens samtykke er betinget af sikkerhedsstillelse for omkostningerne ved rekonstruktørens og tillidsmandens virksomhed. En fordringshaver, der har begæret rekonstruktionsbehandling, hæfter ikke for omkostningerne ved rekonstruktionsbehandlingen ud over sikkerhedsstillelsen, og alene i det omfang omkostningerne ikke dækkes af skyldnerens midler.

Stk. 5. Skifteretten kan efter rekonstruktørens begæring bestemme, at der skal stilles yderligere sikkerhed for omkostningerne ved rekonstruktørens og tillidsmandens virksomhed. Stilles sikkerheden ikke, bestemmer skifteretten, at rekonstruktionsbehandlingen ophører.

Stk. 6. Skifteretten kan undtagelsesvis bestemme, at statskassen indestår for omkostninger ved rekonstruktørens og tillidsmandens virksomhed, der ikke kan dækkes af skyldnerens midler og en eventuel stillet sikkerhed.

Stk. 7. Indledning af rekonstruktionsbehandling er betinget af, at den, der har fremsat begæring om rekonstruktionsbehandling, stiller sikkerhed for en eventuel efterfølgende konkursbehandling, jf. § 27, stk. 1.

§ 11 b. Rekonstruktøren skal senest en uge efter beskikkelsen sende en meddelelse om rekonstruktionsbehandlingen til samtlige kendte fordringshavere og andre, bortset fra skyldnerens ansatte, der berøres af rekonstruktionsbehandlingen, og til skifteretten. Hvis skyldneren er en sammenslutning, der er registreret i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, skal rekonstruktøren samtidig registrere meddelelsen i Erhvervs- og Selskabsstyrelsens it-system.

Stk. 2. Meddelelsen skal vedlægges skyldnerens seneste årsrapport eller efter omstændighederne uddrag heraf. Meddelelsen skal indeholde:

1) Oplysning om skyldnerens vigtigste aktiver og passiver og så vidt muligt en kreditorfortegnelse med angivelse af stillede sikkerheder.

2) Oplysning om skyldnerens regnskabsføring.

3) En redegørelse for årsagerne til og formålet med rekonstruktionsbehandlingen.

4) Oplysning om tidspunktet for mødet med fordringshaverne.

Stk. 3. Rekonstruktøren skal straks efter beskikkelsen sende meddelelse om rekonstruktionsbehandlingen til virksomhedspanthavere, jf. tinglysningslovens § 47 c, og fordringspanthavere, jf. tinglysningslovens § 47 d.

§ 11 c. Senest en uge før mødet med fordringshaverne skal rekonstruktøren sende sit forslag til rekonstruktionsplan til samtlige kendte fordringshavere og skifteretten.

Stk. 2. Forslaget til rekonstruktionsplan skal indeholde:

1) En begrundet redegørelse for, hvilken type forslag til rekonstruktion der agtes fremsat, og en vurdering af, om der er væsentlige forhold, som kan være til hinder for en gennemførelse af denne rekonstruktion.

2) Så vidt muligt oplysning om skyldnerens balance pr. dagen for indledningen af rekonstruktionsbehandling med angivelse af afvigelser som følge af senere indtrufne ændringer.

3) Oplysning om, hvorvidt der efter tillidsmandens opfattelse er mangler ved skyldnerens seneste årsrapport.

4) En redegørelse for de væsentligste skridt, der agtes foretaget under rekonstruktionsbehandlingen.

Stk. 3. Forslaget til rekonstruktionsplan skal være tiltrådt af skyldneren. Forslaget

skal vedlægges tillidsmandens vurdering af skyldnerens aktiver og en erklæring fra rekonstruktøren og tillidsmanden om, hvorvidt planen efter deres skøn er gennemførlig.

Stk. 4. Hvis forslaget til rekonstruktionsplan ikke senest på mødet med fordringshaverne opfylder kravene i stk. 2 og 3, bestemmer skifteretten, at rekonstruktionsbehandlingen ophører, jf. dog § 11 e, stk. 5. Det samme gælder, hvis den balance, der er nævnt i stk. 2, nr. 2, ikke foreligger senest på mødet med fordringshaverne.

§ 11 d. Skyldneren, rekonstruktøren og tillidsmanden skal være til stede på mødet med fordringshaverne.

Stk. 2. Udebliver skyldneren uden lovligt forfald, bestemmer skifteretten, at rekonstruktionsbehandlingen ophører, medmindre skifteretten på mødet bestemmer, at rekonstruktøren skal overtage ledelsen af virksomheden, jf. §§ 12 a og 12 b.

§ 11 e. På mødet med fordringshaverne drøftes forslaget til rekonstruktionsplan. Forslaget til rekonstruktionsplan kan ændres på mødet, jf. stk. 2, 2. pkt.

Stk. 2. Forslaget til rekonstruktionsplan er vedtaget, medmindre et flertal af fordringshaverne stemmer imod og dette flertal repræsenterer mindst 25 pct. af det samlede kendte beløb, der ved repræsentation ville give stemmeret. Ændringsforslag til forslaget til rekonstruktionsplan er vedtaget, hvis et flertal af fordringshaverne stemmer for og dette flertal repræsenterer mindst 25 pct. af det samlede kendte beløb, der ved repræsentation ville give stemmeret. § 13 d, stk. 2 og 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Vedtages der ikke en rekonstruktionsplan, bestemmer skifteretten, at rekonstruktionsbehandlingen ophører, jf. dog stk. 5.

Stk. 4. Skifteretten kan på mødet

1) beskikke en eller flere yderligere rekonstruktører eller

2) beskikke en anden tillidsmand.

Stk. 5. Hvis særlige grunde taler for det, kan skifteretten efter anmodning fra rekonstruktøren og tillidsmanden udsætte drøftelsen af forslaget til rekonstruktionsplan til et senere møde, som skal holdes inden fire uger. § 11 c, § 11 d og stk. 1-4 finder tilsvarende anvendelse. Udsættelse kan ikke ske, hvis et flertal af fordringshaverne stemmer imod og dette flertal repræsenterer mindst 25 pct. af det samlede kendte beløb, der ved repræsentation ville give stemmeret. § 13 d, stk. 2 og 3, finder tilsvarende anvendelse.

§ 11 f. Rekonstruktøren skal inden tre måneder efter rekonstruktionsbehandlings indledning sende en redegørelse til samtlige kendte fordringshaver og skifteretten om alle væsentlige forhold vedrørende rekonstruktionsbehandlingen, herunder resultatet af en eventuel fortsat drift af skyldnerens virksomhed, og oplysning om, hvornår et rekonstruktionsforslag forventes sendt til fordringshaverne.

Stk. 2. Hvis forudsætningerne for rekonstruktionsplanen ændrer sig væsentligt, skal rekonstruktøren uden ugrundet ophold orientere fordringshaverne og skifteretten herom. Skifteretten indkalder til et møde i skifteretten, hvor der tages stilling til, om rekonstruktionsbehandlingen skal ophøre, eller om rekonstruktionsplanen skal ændres. §§ 11 c-11 e finder tilsvarende anvendelse.

§ 11 g. Skifteretten kan afsætte en rekonstruktør, hvis særlige grunde taler for det. § 114, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Den, der har fremsat begæring om rekonstruktionsbehandling, skal have lejlighed til over for skifteretten at fremsætte forslag til beskikkelse af en ny rekonstruktør. Skifteretten kan give den pågæl-

dende en kort frist, i almindelighed ikke ud over en uge, hertil.

Stk. 3. Afsættes samtlige rekonstruktører, og kan der ikke beskikkes en eller flere nye rekonstruktører, bestemmer skifteretten, at rekonstruktionsbehandlingen ophører.

Stk. 4. Fratræder rekonstruktøren, finder stk. 1, 2. pkt., og stk. 2 og 3 tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. Stk. 1, 2 og 4 finder tilsvarende anvendelse i forhold til tillidsmanden.

Kapitel 2 b

Retsvirkninger af rekonstruktionsbehandling

§ 12. Skyldneren må ikke foretage dispositioner af væsentlig betydning uden rekonstruktørens samtykke. Betaling af gæld må kun ske i overensstemmelse med konkursordenen, eller hvis betaling er nødvendig for at afværge tab.

Stk. 2. Virksomhedsoverdragelse må alene ske i overensstemmelse med et rekonstruktionsforslag, der er stadfæstet af skifteretten.

Stk. 3. Skyldneren skal aflægge regnskab over for rekonstruktøren efter dennes nærmere bestemmelse.

Stk. 4. § 100, jf. § 103, § 105, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, jf. § 100, jf. § 103, og § 112 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. En rekonstruktør, der har overtaget ledelsen af virksomheden, træffer afgørelse i sammenslutningens forhold, jf. dog stk. 6.

Stk. 6. Hvis skyldneren er en sammenslutning, der er registreret i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, kan en rekonstruktør, der har overtaget ledelsen af virksomheden, ikke træffe afgørelse om forhold, som henhører under generalforsamlingen, bortset fra udpegning af revisor. Generalforsamlingens beslutninger får virkning, når de tiltrædes af rekonstruktøren. Rekonstruktøren skal registrere sig i Erhvervs- og Selskabsstyrelsens it-system.

§ 12 a. Rekonstruktøren eller fordringshavere, der tilsammen repræsenterer mindst 25 pct. af det samlede kendte beløb, der ved repræsentation giver stemmeret, jf. § 13 d, stk. 2-4, kan fremsætte begæring om, at rekonstruktøren skal overtage ledelsen af virksomheden, medmindre skyldneren er en fysisk person eller en sammenslutning, hvori mindst en af deltagerne hæfter personligt og direkte for sammenslutningens forpligtelser.

Stk. 2. Skifteretten indkalder straks skyldneren, fordringshaverne og rekonstruktøren til et møde, hvor begæringen behandles. Fremsættes begæringen på et møde i skifteretten, hvortil de nævnte personer er indkaldt, kan begæringen behandles på mødet. En begæring kan dog tidligst behandles på mødet med fordringshaverne, jf. § 11 e.

Stk. 3. Skifteretten bestemmer, at rekonstruktøren skal overtage ledelsen af virksomheden, hvis fordringshaverne vedtager dette efter § 13 d.

§ 12 b. Hvis der er fare for, at skyldneren vil råde over ejendele til skade for fordringshaverne, kan skifteretten bestemme, at rekonstruktøren foreløbig skal overtage ledelsen af virksomheden, medmindre skyldneren er en fysisk person eller en sammenslutning, hvori mindst en af deltagerne hæfter personligt og direkte for sammenslutningens forpligtelser.

Stk. 2. Skifteretten indrykker straks en bekendtgørelse i Statstidende om rekonstruktørens foreløbige overtagelse af ledelsen af virksomheden. Rekonstruktøren skal endvidere straks underrette skyldnerens hidtidige ledelse, samtlige kendte fordringshavere og tillidsmanden herom.

Stk. 3. Skifteretten skal så vidt muligt inden 14 dage, dog tidligst på mødet med fordringshaverne, jf. § 11 e, træffe afgørelse om, hvorvidt rekonstruktørens overtagelse af ledelsen af virksomheden skal

opretholdes. § 12 a finder tilsvarende anvendelse.

§ 12 c. Under rekonstruktionsbehandlingen gælder følgende begrænsninger i adgangen til at søge fyldestgørelse i skyldnerens aktiver, jf. dog stk. 2-5:

- 1) Arrest eller udlæg kan ikke foretages.
- 2) Brugspanteret kan ikke udøves.
- 3) Der kan ikke udøves rådighedsberøvelse på grundlag af udlæg.
- 4) Der kan ikke uden skyldnerens og rekonstruktørens samtykke søges fyldestgørelse på grundlag af udlæg.

Stk. 2. Stk. 1, nr. 3 og 4, gælder ikke for udlæg i fordringer.

Stk. 3. Den, som har tilbageholdsret i skyldnerens ejendele, indtil et bestemt beløb er betalt, kan uanset stk. 1 foretage udlæg i de tilbageholdte ejendele og søge fyldestgørelse deri. Udlæg kan dog kun gøres, hvis skyldneren trods opfordring fremsat efter rekonstruktionsbehandlings indledning og mindst 14 dage inden udlæggets foretagelse ikke har betalt beløbet.

Stk. 4. Adgangen til fyldestgørelse af krav, der er sikret ved håndpant eller anden tilsvarende sikkerhedsret eller ved virksomhedspant i fordringer, jf. tinglysningslovens § 47 c, stk. 3, nr. 1, eller fordringspant, jf. tinglysningslovens § 47 d, berøres ikke af rekonstruktionsbehandlingen.

Stk. 5. Skyldneren skal efter anmodning betale de løbende ydelser, der vedrører tiden efter rekonstruktionsbehandlings indledning, på pantefordringer, der ikke vil kunne omstødes i tilfælde af konkurs, og som ikke omfattes af stk. 4. Hvis pantefordringen efter skifterettens skøn helt eller delvis ikke dækkes af pantet, skal skyldneren dog kun betale en forholdsmæssig del af de løbende ydelser svarende til forholdet mellem den del af hovedstolen, der efter skifterettens skøn dækkes af pantet, og hele hovedstolen. Betaler skyldneren ikke rettidigt en ydelse, kan

panthaveren uanset stk. 1 søge fyldestgørelse i det pantsatte aktiv.

§ 12 d. Indledning af rekonstruktionsbehandling fratager ikke skyldneren en adgang, som bestod før rekonstruktionsbehandlingen, til at udskille aktiver fra et pant, medmindre der er tale om virksomhedspant, jf. tinglysningslovens § 47 c.

Stk. 2. En skyldner kan endvidere uden samtykke fra panthaveren udskille aktiver fra et pant, hvis

- 1) panthaverens ret er omstødelig eller
- 2) skifteretten i medfør af § 12 e har fastsat aktivets værdi og panthaveren før udskillelsen modtager fyldestgørelse, i det omfang panthaverens panteret ligger inden for den fastsatte værdi af aktivet.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse på sikkerhedsrettigheder stiftet ved retsforfølgning.

§ 12 e. Skifteretten kan på begæring af skyldneren fastsætte værdien af et eller flere af skyldnerens pantsatte aktiver i forhold til § 10 a, stk. 2, nr. 2, 3. pkt., § 12 d, stk. 2, nr. 2, og § 14 c, stk. 4. Dette gælder dog ikke

- 1) fast ejendom, skibe med en bruttotonnage på 5 eller derover og luftfartøjer og flygenstande omfattet af lov om internationale sikkerhedsrettigheder i flymateriel,
- 2) andele i andelsboligforeninger, jf. tinglysningslovens § 42 i,
- 3) aktiver omfattet af en tinglyst panteret i medfør af tinglysningslovens § 37 eller § 42 j, stk. 8, og aktiver som nævnt i sølovens § 47 eller i §§ 22 eller 24 i lov om registrering af rettigheder over luftfartøjer og flygenstande omfattet af lov om internationale sikkerhedsrettigheder i flymateriel,
- 4) fordringer og kapitalandele.

Stk. 2. Inden skifteretten træffer afgørelse efter stk. 1, skal skifteretten have modtaget tillidsmandens vurdering af aktivet, og berørte rettighedshavere skal have haft adgang til at udtale sig om tillidsmandens

vurdering. Tillidsmanden skal på skyldnerens begæring foretage enkeltvis vurdering af aktiver, der har været vurderet samlet, hvis dette kan ske uden uforholdsmæssig omkostning.

Stk. 3. Skifteretten kan på begæring af skyldneren, rekonstruktøren eller en fordringshaver ændre en afgørelse efter stk. 1, hvis værdien af aktivet har ændret sig væsentligt.

Stk. 4. Stk. 1-3 finder tilsvarende anvendelse på sikkerhedsrettigheder stiftet ved retsforfølgning.

§ 12 f. Skyldnerens rimelige omkostninger ved salg af et pantsat aktiv og ved vurdering af pantet betales af den, der køber det pantsatte aktiv.

Stk. 2. Stadfæstes et rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord, kan skyldneren kræve, at panthaveren betaler omkostningerne ved vurdering af pantet, i det omfang disse efter skifterettens skøn ikke dækkes af den ubehæftede del af det pantsatte aktiv. Er aktivet pantsat til flere panthavere, påhviler forpligtelsen den sidst prioriterede panthaver, hvis fordring efter skifterettens skøn helt eller delvis dækkes af pantet.

Stk. 3. Erklæres skyldneren konkurs uden at have fået stadfæstet et rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord, omfattes omkostningerne ved vurdering af pantet af § 87, stk. 3 og 4.

Stk. 4. Stk. 2 og 3 finder ikke anvendelse på pantsatte aktiver, der er solgt under rekonstruktionsbehandlingen.

§ 12 g. §§ 39-52 finder tilsvarende anvendelse ved rekonstruktionsbehandling, jf. dog stk. 2-4. I stedet for konkursdekretets afsigelse træder rekonstruktionsbehandlingens indledning.

Stk. 2. Uanset § 42, stk. 1 og 2, kan en fordringshaver ikke anvende et uforfaldent krav til modregning.

Stk. 3. En fordringshaver kan ikke anvende et krav omfattet af § 97 til modregning i skyldnerens krav i medfør af en aftale, der er videreført efter § 12 o.

Stk. 4. Er modregning ikke udelukket på grund af fordringernes beskaffenhed, hindrer § 42, stk. 1 og 2, ikke modregning med krav omfattet af § 94.

§ 12 h. Indledning af rekonstruktionsbehandling sidestilles i relation til reglerne om sikringsaktors foretagelse og retsvirkning med afsigelse af konkursdekret.

§ 12 i. Reglerne i §§ 64-80 finder tilsvarende anvendelse, når rekonstruktionsbehandling er indledt.

§ 12 j. Krav på omstødelse gøres gældende af fordringshaverne ved søgsmål, medmindre skifteretten bestemmer andet.

Stk. 2. En sikkerhedsret, der omfattes af § 71, bortfalder ved rekonstruktionsbehandlingens indledning. Arrest foretaget inden rekonstruktionsbehandlingens indledning bortfalder.

Stk. 3. Fordringshaverne kan sælge retten til at gøre et krav på omstødelse gældende.

§ 12 k. Enhver stemmeberettiget fordringshaver kan stille forslag om anlæg af omstødelsessag eller salg af retten til at gøre omstødelse gældende. Forslag herom skal fremsættes senest på det møde, hvor der stemmes om rekonstruktionsforslaget.

§ 13 d finder tilsvarende anvendelse, idet dog mindst en fordringshaver skal stemme for forslaget om anlæg af omstødelsessag. Den begunstigede har ikke stemmeret.

Stk. 2. Vedtages sagsanlæg, hæfter de fordringshavere, der stemte for sagsanlægget, solidarisk for omkostningerne ved sagen. I det indbyrdes forhold hæfter fordringshaverne i forhold til størrelsen af deres fordring mod skyldneren.

Stk. 3. Vedtages sagsanlæg, udpeger skifteretten efter anmodning fra en fordringshaver, der stemte for sagsanlægget, en advokat til at føre sagen. Fremkommer der på mødet flere forslag, udpeges den advokat, der har den største tilslutning blandt de fordringshavere, der stemte for sagsanlægget. Skifteretten fastlægger omfanget af advokatens rettergangsfuldmagt og bestemmer herunder, hvilke anliggender der skal forelægges for de nævnte fordringshavere til afstemning på et møde i skifteretten. Advokatens honorar fastsættes af den ret, hvor omstødsessagen anlægges.

Stk. 4. Vedtages sagsanlæg eller salg af retten til at gøre omstødelse gældende ikke, kan enhver stemmeberettiget fordringshaver anlægge omstødsessag, hvis fordringshaveren senest på det møde, hvor der stemmes om rekonstruktionsforslaget, giver skifteretten meddelelse herom og skifteretten ikke finder, at anlæg af omstødsessag vil stride mod fordringshavernes fælles interesser.

Stk. 5. Omstødsessag skal anlægges senest fire uger efter rekonstruktionsbehandlingens ophør.

§ 12 l. Afsiges der dom om omstødelse i en sag anlagt efter § 12 k, stk. 3 eller 4, bestemmes det i dommen, at det idømte skal betales til skifteretten, der heraf afholder sagens rimelige omkostninger og udlodder resten til fordringshaverne efter samme fordeling som ved rekonstruktionen.

§ 12 m. Sælges retten til at gøre omstødelse gældende, indbetales salgssummen til rekonstruktøren, der fordeler beløbet til fordringshaverne efter samme fordeling som ved rekonstruktionen, medmindre andet er bestemt ved beslutningen om salget.

§ 12 n. § 12 o, § 12 p, § 12 q, stk. 2, og §§ 12 r-12 u anvendes kun, hvis ikke andet følger af andre lovbestemmelser eller

af vedkommende retsforholds beskaffenhed.

§ 12 o. En skyldner, der er under rekonstruktionsbehandling, kan med rekonstruktørens samtykke videreføre indgåede gensidigt bebyrdende aftaler. Skyldneren kan endvidere med rekonstruktørens samtykke videreføre en gensidigt bebyrdende aftale, som medkontrahenten inden for de seneste fire uger har hævet på grund af skyldnerens misligholdelse, medmindre medkontrahenten har disponeret i henhold til ophævelsen.

Stk. 2. Uanset stk. 1 kan skyldneren ikke uden medkontrahentens samtykke videreføre en aftale, hvis medkontrahenten bortset fra rekonstruktionsbehandlingen havde adgang til at hæve aftalen af andre årsager end skyldnerens forsinkelse med egen ydelse.

Stk. 3. Medkontrahenten kan forlange, at skyldneren uden ugrundet ophold tager stilling til, om en gensidigt bebyrdende aftale skal videreføres. For arbejdsaftaler med ansatte i skyldnerens virksomhed gælder dette dog først efter udløbet af fristen i § 12 u, stk. 1, 1. pkt.

Stk. 4. Angår en aftale, der er videreført efter stk. 1, en løbende ydelse, kan skyldneren med rekonstruktørens samtykke altid opsige aftalen med en måneds varsel. Medkontrahenten kan kræve erstatning for tab, ved at opsigelsen er sket med forkortet varsel, medmindre andet følger af § 12 t.

§ 12 p. Videreføres en aftale efter § 12 o, omfattes medkontrahentens krav ifølge aftalen af § 94.

Stk. 2. Angår aftalen en løbende ydelse, omfattes medkontrahentens krav for tiden efter rekonstruktionsbehandlingens indledning indtil en eventuel opsigelse i medfør af § 12 o, stk. 4, 1. pkt., eller § 12 t, stk. 1, af § 94. Medkontrahentens krav for tiden efter en eventuel afsigelse af konkursdekret omfattes dog ikke af § 94.

§ 12 q. Videreføres en aftale efter § 12 o, kan medkontrahenten ikke

- 1) kræve sikkerhedsstillelse for sine krav i medfør af aftalen,
- 2) holde sin ydelse tilbage eller hindre dens overgivelse som følge af rekonstruktionsbehandlingen eller skyldnerens økonomiske forhold i øvrigt,
- 3) kræve, at skyldneren som følge af rekonstruktionsbehandlingen eller skyldnerens økonomiske forhold i øvrigt præsterer sin ydelse før forfaldstid, eller
- 4) hæve aftalen som følge af forsinkelse med skyldnerens ydelse, medmindre medkontrahentens krav på ydelsen omfattes af § 94 og skyldneren ikke præsterer ydelsen uden ugrundet ophold efter videreførelsen af aftalen.

Stk. 2. Personer, der er ansat i skyldnerens virksomhed, og som vederlægges periodevis bagud, kan kræve, at skyldneren stiller betryggende sikkerhed for det til enhver tid først forfaldende vederlag, i det omfang det vedrører tiden efter rekonstruktionsbehandlingsindledningen. Stilles sikkerheden ikke inden 14 dage eller, hvis tiden for den ansattes ydelse til skyldneren er kommet, uden ugrundet ophold, kan den ansatte hæve arbejdsaftalen.

§ 12 r. Videreføres en gensidigt bebyrdende aftale ikke efter § 12 o, kan medkontrahenten hæve aftalen.

Stk. 2. Har medkontrahenten helt eller delvis erlagt sin ydelse, kan medkontrahenten kun hæve aftalen og kræve det erlagte tilbage, hvis reglerne om vedkommende retsforhold berettiger den pågældende til det.

§ 12 s. Er en ydelse, for hvilken der skal svares vederlag, overgivet til skyldneren efter rekonstruktionsbehandlingsindledningen, kan ydelsen kræves tilbage, medmindre aftalen videreføres efter § 12 o.

Stk. 2. Er der under rekonstruktionsbehandlingen rådet således over ydelsen, at den ikke kan tilbageleveres i væsentlig uforandret stand, omfattes medkontrahentens krav på vederlag af § 94.

§ 12 t. Skyldneren kan med rekonstruktørens samtykke opsig en aftale om et vedvarende retsforhold med sædvanligt eller rimeligt varsel, selv om længere varsel eller uopsigelighed er aftalt. Dette gælder dog ikke, hvis længere varsel er sikret mod skyldnerens fordringshavere ved tinglysning eller anden lignende offentlig registrering.

Stk. 2. Når særlige grunde taler for det, kan det pålægges skyldneren at yde erstatning for medkontrahentens tab, ved at skyldneren opsig aftalen efter stk. 1.

§ 12 u. Hvis skyldneren inden 14 dage efter rekonstruktionsbehandlingsindledningen erklærer ikke at ville videreføre en arbejdsaftale med en ansat i skyldnerens virksomhed, jf. § 12 o, er kravet på arbejdsvederlag for tiden efter rekonstruktionsbehandlingsindledningen stillet som vederlag for den forudgående periode. Krav på vederlag for den tid, den ansatte faktisk har udført arbejde for skyldneren under rekonstruktionsbehandlingen, er dog omfattet af § 94. Afgiver skyldneren først senere erklæring om ikke at ville videreføre aftalen, er kravet for tiden efter rekonstruktionsbehandlingsindledningen til afgivelsen af skyldnerens erklæring omfattet af § 94.

Stk. 2. Uanset stk. 1 kan den ansatte hæve aftalen, hvis den af rekonstruktionsbehandlingen følgende ændring af forholdene giver den ansatte særlig grund hertil.

Kapitel 2 c

Gennemførelse af rekonstruktion

§ 13. Der skal senest seks måneder efter mødet med fordringshaverne, jf. § 11 e, holdes møde i skifteretten med henblik på afstemning om rekonstruktionsforslaget.

Stk. 2. Rekonstruktøren skal så vidt muligt senest 14 dage før mødets afholdelse sende rekonstruktionsforslaget og det øvrige materiale, der er nævnt i § 13 b, til skifteretten og samtlige kendte fordringshavere og andre, bortset fra skyldnerens ansatte, der berøres af forslaget, med oplysning om tidspunktet for mødet. Hvis skyldneren er en sammenslutning, der er registreret i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, skal rekonstruktøren samtidig registrere en meddelelse i Erhvervs- og Selskabsstyrelsens it-system, hvoraf det fremgår, at materialet er udsendt og ligger til gennemsyn i skifteretten.

Stk. 3. Skifteretten skal så vidt muligt senest 14 dage før mødets afholdelse indrykke en bekendtgørelse i Statstidende, hvori fordringshaverne indkaldes til mødet. I bekendtgørelsen opfordres fordringshavere, hvis fordringer ikke tidligere er gjort gældende, til at anmelde disse til rekonstruktøren.

Stk. 4. Bestrides en fordring, skal dette meddeles fordringshaveren ved anbefalet brev eller på anden betryggende måde.

Stk. 5. Skifteretten bestemmer, at rekonstruktionsbehandlingen ophører, hvis det materiale, der er nævnt i § 13 b, ikke er modtaget i skifteretten inden for fristen i stk. 1 eller en eventuel forlænget frist, jf. § 13 a.

§ 13 a. Skifteretten kan forlænge fristen i § 13, stk. 1, med indtil to måneder ad gangen, dog ikke ud over fire måneder, hvis

- 1) skyldneren med rekonstruktørens samtykke anmoder herom og
- 2) fordringshaverne vedtager dette efter

§ 13 d.

Stk. 2. Anmodningen om forlængelse skal være skriftlig og indeholde en redegørelse for baggrunden for og formålet med forlængelsen.

Stk. 3. Anmodningen om forlængelse behandles på et møde i skifteretten, der så

vidt muligt holdes senest en uge efter anmodningens modtagelse. Rekonstruktøren skal straks sende meddelelse til samtlige kendte fordringshavere og andre, bortset fra skyldnerens ansatte, der berøres af forslaget, med oplysning om tidspunktet for mødet. Meddelelsen skal vedlægges kopi af anmodningen med eventuelle bilag.

§ 13 b. Det udsendte materiale skal indeholde:

1) Rekonstruktionsforslaget. Indeholder forslaget bestemmelse om virksomhedsoverdragelse, skal forslaget indeholde oplysning om:

- a) Overdragelsessummen.
- b) Hvilke aktiver, passiver og gensidigt bebyrdende aftaler der omfattes af overdragelsen.
- c) Erhververen.

2) Oversigt over skyldnerens status, der skal indeholde:

- a) Oversigt over skyldnerens aktiver med oplysning om værdien af de enkelte aktiver.
- b) Oversigt over skyldnerens pantsatte aktiver, panterettighedernes art samt størrelsen af pantefordringerne og eventuel friværdi i de enkelte aktiver.
- c) Oversigt over usikrede krav, herunder pantsikrede krav, i det omfang pantet ikke strækker til, med angivelse af fordringshaverne og opdelt efter kravenes placering i konkursordenen.

3) En redegørelse fra rekonstruktøren og tillidsmanden, der skal indeholde:

- a) Eventuelle kommentarer til den statusoversigt, der er nævnt i nr. 2.
- b) Redegørelse for sammenhængen mellem den statusoversigt, der er nævnt i nr. 2, og skyldnerens senest aflagte regnskab.
- c) Oplysning om forhold, der vil kunne søges omstødt, om anlagte omstødsesager og om rettigheder, der er bortfaldet efter § 12 j, stk. 2.
- d) Oplysning om skyldnerens eventuelle ansvarspådragende forhold.

- e) Oplysning om eventuelle forhold, der vil kunne begrunde konkurskarantæne.
 - f) Oplysning om årsagen til skyldnerens økonomiske vanskeligheder.
 - g) Anslået dividende i tilfælde af skyldnerens konkurs.
 - h) Forløbet af samarbejdet med skyldneren under rekonstruktionsbehandlingen.
 - i) En erklæring fra rekonstruktøren og tillidsmanden om, hvorvidt rekonstruktionsforslaget efter deres skøn er rimeligt og frembyder en tilstrækkelig betryggelse for forslagens opfyldelse.
- Stk. 2. Rekonstruktionsforslaget og statusoversigten skal være tiltrådt af skyldneren.
- Stk. 3. Rekonstruktøren kan ændre rekonstruktionsforslaget, indtil det er vedtaget.

§ 13 c. Skyldneren, rekonstruktøren og tillidsmanden skal være til stede på det møde, hvor der stemmes om rekonstruktionsforslaget.

Stk. 2. Udebliver skyldneren uden lovligt forfald, bestemmer skifteretten, at rekonstruktionsbehandlingen ophører, medmindre skifteretten på mødet bestemmer, at rekonstruktøren skal overtage ledelsen af virksomheden, jf. §§ 12 a og 12 b.

§ 13 d. Et rekonstruktionsforslag er vedtaget, medmindre et flertal af de fordringshavere, der er repræsenteret på mødet og deltager i afstemningen, stemmer imod.

Stk. 2. Der stemmes efter fordringernes beløb. §§ 120 og 121 og § 123, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse. De fordringshavere, hvis fordring er bestridt, deltager foreløbig i afstemningen om rekonstruktionsforslaget. Viser afstemningen, at disse stemmer vil være afgørende for udfaldet, bestemmer skifteretten, hvilke af dem der giver stemmeret og for hvilke beløb.

Stk. 3. Fordringer, der tilhører skyldnerens nærstående, giver ikke stemmeret.

Stk. 4. Indeholder rekonstruktionsforslaget bestemmelse om tvangsakkord, giver

fordringer stemmeret, i det omfang de berøres af akkorden uden at bortfalde ved denne. En fordring, der bortfalder som følge af fordringshaverens indvilligelse heri i forbindelse med rekonstruktionsbehandlingen, giver dog stemmeret, hvis bortfaldet er betinget af rekonstruktionsforslagets stadfæstelse.

§ 13 e. Det vedtagne rekonstruktionsforslag er ikke gyldigt, før det er stadfæstet af skifteretten.

Stk. 2. Indsigelse mod stadfæstelse af rekonstruktionsforslaget skal fremsættes senest i det møde, hvor der stemmes om rekonstruktionsforslaget. Skifteretten kan give en kort frist til nærmere begrundelse af indsigelsen.

Stk. 3. Skifteretten skal nægte stadfæstelse, hvis

1) fejl ved fremgangsmåden under behandlingen af rekonstruktionsforslaget eller ufuldstændighed i de tilvejebragte oplysninger må antages at have haft væsentlig betydning for resultatet af stemmeafgivningen,

2) rekonstruktionsforslaget indeholder bestemmelse om tvangsakkord, der ikke er forenelig med § 10 a, eller forslaget i øvrigt er i strid med loven eller

3) skyldneren eller tredjemand for at indvirke på afstemningen har tilsagt nogen fordringshaver fordele uden for rekonstruktionen.

Stk. 4. I det tilfælde, der er nævnt i stk. 3, nr. 1, kan skifteretten udsætte sin afgørelse, indtil rekonstruktionsforslaget har været underkastet en ny afstemning inden for fristen i § 13, stk. 1, eller en eventuel forlænget frist, jf. § 13 a.

Stk. 5. Skifteretten kan nægte stadfæstelse, hvis vilkårene i rekonstruktionsforslaget står i misforhold til skyldnerens økonomiske stilling.

Stk. 6. Skifteretten kan betinge stadfæstelsen af, at skyldneren undergiver sig tilsyn af rekonstruktøren. Tilsynet skal påse, at skyldneren overholder vilkårene for re-

konstruktionen og ikke ved sin forretningsførelse eller sit forbrug bliver ude af stand hertil. Tilsynet kan i dette øjemed give skyldneren særlige anvisninger. Skyldneren skal give tilsynet alle fornødne oplysninger. Hvis skyldneren bringer fordringshavernes ret i fare, skal tilsynet give indberetning herom til skifteretten, der ved indkaldelse til møde eller på anden måde gør fordringshaverne bekendt med indberetningen.

§ 13 f. Forkastes rekonstruktionsforslaget, nægtes stadfæstelse, eller stadfæster skifteretten forslaget, ophører rekonstruktionsbehandlingen, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Ved stadfæstelse af et rekonstruktionsforslag kan skifteretten bestemme, at rekonstruktionsbehandlingen skal fortsætte, hvis det fremgår af det stadfæstede rekonstruktionsforslag, at der vil blive fremsat yderligere rekonstruktionsforslag inden for fristen i § 13, stk. 1, eller en eventuel forlænget frist, jf. § 13 a.

Stk. 3. Uden for de tilfælde, der er nævnt i stk. 2, kan skifteretten ved stadfæstelse af et rekonstruktionsforslag bestemme, at rekonstruktionsbehandlingen skal fortsætte, hvis det stadfæstede rekonstruktionsforslag indeholder bestemmelse om en virksomhedsoverdragelse, som endnu ikke er tiltrådt af erhververen. Rekonstruktionsbehandlingen kan dog ikke fortsætte ud over fristen i § 13, stk. 1, eller en eventuel forlænget frist, jf. § 13 a. Skifteretten fastsætter en frist for erhververens tiltrædelse af aftalen om virksomhedsoverdragelse på højst fire uger. Når virksomhedsoverdragelsen er tiltrådt af erhververen, eller når den frist, skifteretten har fastsat, er udløbet, uden at erhververen har tiltrådt aftalen, bestemmer skifteretten, at rekonstruktionsbehandlingen ophører.

Stk. 4. Stk. 2 og 3 finder ikke anvendelse, hvis det stadfæstede rekonstruktionsforslag indeholder bestemmelse om tvangsakkord.

Kapitel 2 d

Rekonstruktionens virkninger

§ 14. En tvangsakkord har virkning som et retsforlig.

Stk. 2. Tvangsakkorden befrier skyldneren for den del af gælden, der ikke overtages ved akkorden. Akkorden er bindende også for fordringshavere, som ikke har meldt sig, og for kautionister og andre, der hæfter for gælden.

Stk. 3. Tvangsakkorden har ingen indflydelse på fordringshaveres rettigheder mod kautionister og andre, som hæfter tillige med skyldneren.

Stk. 4. En aftale, hvorved skyldneren eller tredjemand giver en fordringshaver større fordele end hjemlet ved tvangsakkorden, er ugyldig.

§ 14 a. Kan et afdrag på en fordring omfattet af en tvangsakkord ikke betales, fordi fordringen er omtvistet eller afhængig af en endnu ikke opfyldt betingelse, kan skifteretten bestemme, at beløbet skal ind sættes på en særlig konto i et pengeinstitut.

Stk. 2. Hvis det ved endelig dom bliver fastslået, at beløbet ikke skyldes, hvis sagen om berettigelsen af kravet ikke er anlagt inden en af skifteretten fastsat frist, eller hvis det viser sig, at en betingelse ikke vil blive opfyldt, hvorom skifteretten kan give attest, udloddes beløbet til de fordringshavere, hvis fordringer omfattes af tvangsakkorden uden at bortfalde ved denne, medmindre det er bestemt i akkorden, at beløbet skal tilbagebetales til skyldneren.

§ 14 b. Tages skyldnerens bo under konkursbehandling, får skyldneren på ny stadfæstet et rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord, eller meddeles skyldneren gældssænkning, efter at der er stadfæstet et rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord, har de af akkor-

den omfattede fordringshavere krav på udlæg i forhold til fordringernes beløb uden hensyn til den skete nedskrivning, men efter fradrag af afbetalinger. Udlægget i konkursboet, den nye tvangsakkord eller gældssanerings sagen i forbindelse med disse afbetalinger kan dog ikke overstige, hvad der efter akkorden tilkommer de pågældende fordringshavere, medmindre akkorden er bortfaldet efter § 14 e.

§ 14 c. En virksomhedsoverdragelse, der gennemføres på grundlag af et stadfæstet rekonstruktionsforslag, kan ikke omstødes.

Stk. 2. Overdrages en gensidigt bebyrden- de aftale, der er videreført efter § 12 o, som led i en virksomhedsoverdragelse, overgår skyldnerens rettigheder og forpligtelser efter aftalen til erhververen af virksomheden, medmindre andet følger af retsforholdets beskaffenhed. Angår aftalen en løbende ydelse til skyldneren, gælder dette dog ikke medkontrahentens krav på vederlag for tiden inden rekonstruktions- behandlings indledning, idet dog medkontrahentens eventuelle krav på depositum skal opfyldes af erhververen.

Stk. 3. Stk. 2 finder ikke anvendelse på arbejdsaftaler med ansatte i skyldnerens virksomhed. For sådanne aftaler gælder lov om lønmodtageres retsstilling ved virksomhedsoverdragelse.

Stk. 4. Har skifteretten i medfør af § 12 e fastsat værdien af et pantsat aktiv, der overdrages som led i en virksomhedsoverdragelse, overgår skyldnerens hæftelse for pantegælden til erhververen af virksomheden, i det omfang panthaverens pantet ligger inden for den fastsatte værdi af aktivet, og panteretten for eventuel yderligere pantegæld bortfalder.

§ 14 d. Må rekonstruktionens opfyldelse antages at være bragt i fare ved skyldnerens forhold, kan skifteretten på begæring af en fordringshaver bestemme, at skyldneren skal underkaste sig tilsyn af rekon-

struktøren. § 13 e, stk. 6, finder tilsvarende anvendelse.

§ 14 e. En rekonstruktion kan på begæring af en fordringshaver eller tilsynet op- hæves af skifteretten, hvis

1) skyldneren med hensyn til rekonstruk- tionen har gjort sig skyldig i svigagtigt forhold eller skyldneren eller andre med skyldnerens vidende i øvrigt forud for rekonstruktionens stadfæstelse hemmeligt har indrømmet nogen fordringshaver for- dele frem for de øvrige fordringshavere el- ler

2) skyldneren groft tilsidesætter sine plig- ter ifølge rekonstruktionen.

Stk. 2. Inden skifteretten træffer afgørelse efter stk. 1, indkalder skifteretten skyldne- ren, fordringshaverne, rekonstruktøren, tillidsmanden og eventuelle kautionister for rekonstruktionen til et møde.

Stk. 3. Ophævelse af en rekonstruktion medfører,

1) at en tvangsakkord bortfalder,

2) at en af tredjemand stillet sikkerhed el- ler kaution for opfyldelse af en tvangsak- kord bortfalder, medmindre tredjemand vidste eller burde vide, at de omstændig- heder, der er beskrevet i stk. 1, nr. 1, fore- lå, eller den pågældende har medvirket til, at skyldneren har tilsidesat sine pligter som anført i stk. 1, nr. 2, og

3) at en virksomhedsoverdragelse, der er gennemført på grundlag af rekonstruktio- nen, ikke omfattes af § 14 c, stk. 1.

Kapitel 2 e

Rekonstruktionsbehandlings ophør

§ 15. Ud over i de tilfælde, der er nævnt i § 11 a, stk. 5, § 11 c, stk. 4, § 11 d, stk. 2, § 11 e, stk. 3, § 11 g, stk. 3, § 13, stk. 5, § 13 c, stk. 2, og § 13 f, stk. 1 og 3, be- stemmer skifteretten, at rekonstruktions- behandlingen ophører, hvis

1) skyldneren ikke er insolvent, jf. § 17, stk. 2, og § 18,

- 2) skyldneren ikke samarbejder loyalt eller bringer fordringshavernes ret i fare,
- 3) skyldneren begærer det eller
- 4) rekonstruktionsbehandlingen er udsigtsløs.

Stk. 2. Rekonstruktøren skal straks give skifteretten meddelelse om omstændigheder som nævnt i stk. 1, nr. 1, 2 og 4. Skifteretten skal i disse tilfælde give skyldneren, rekonstruktøren, tillidsmanden og fordringshaverne lejlighed til at udtale sig, inden der træffes afgørelse efter stk. 1.

Stk. 3. Ophører en rekonstruktionsbehandling af andre grunde end stadfæstelse af et rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord, eller at skyldneren ikke er insolvent, tages skyldnerens bo straks under konkursbehandling.

Stk. 4. Når skyldnerens bo tages under konkursbehandling i medfør af stk. 3, skal rekonstruktøren og tillidsmanden sende en kort redegørelse til skifteretten om de forhold, der er nævnt i § 13 b, stk. 1, nr. 3, litra c-e, hvis rekonstruktøren og tillidsmanden er i besiddelse af oplysninger herom. Dette gælder dog ikke, hvis rekonstruktøren tidligere har sendt det materiale, der er nævnt i § 13 b, til skifteretten.

§ 15 a. Skifterettens bestemmelse om rekonstruktørens overtagelse af ledelsen af virksomheden, jf. § 11 a, stk. 3, § 12 a og § 12 b, bortfalder ved rekonstruktionsbehandlingens ophør.

§ 15 b. Skifteretten bekendtgør rekonstruktionsbehandlingens ophør i Statstidende, medmindre skyldnerens bo samtidig tages under konkursbehandling. Hvis skyldneren er en sammenslutning, der er registreret i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, skal rekonstruktøren samtidig registrere rekonstruktionsbehandlingens ophør i Erhvervs- og Selskabsstyrelsens it-system.

§§ 16-16 e. (Ophævet)

Afsnit II Konkurs Kapitel 3 Indtræden af konkurs

§ 17. Er en skyldner insolvent, skal hans bo tages under konkursbehandling, når det begæres af skyldneren eller en fordringshaver.

Stk. 2. En skyldner er insolvent, hvis han ikke kan opfylde sine forpligtelser, efterhånden som de forfalder, medmindre betalingsudygtigheden må antages blot at være forbigående.

§ 18. Insolvens antages i almindelighed at foreligge, hvis

- 1) skyldneren erkender at være insolvent,
- 2) skyldneren er under rekonstruktionsbehandling,
- 3) skyldneren har standset sine betalinger eller
- 4) der ved udlæg inden for de sidste tre måneder før skifterettens modtagelse af konkursbegæringen ikke har kunnet opnås dækning hos skyldneren.

§ 19. (Ophævet)

§ 20. En fordringshaver kan ikke forlange skyldneren erklæret konkurs, hvis

- 1) hans fordring er sikret ved betryggende pant i skyldnerens ejendom,
- 2) hans fordring af tredjemand er sikret ved betryggende pant og konkursbegæringen strider mod vilkårene for sikkerhedsstillelsen, eller
- 3) hans fordring er uforfalden og af tredjemand er eller tilbydes sikret ved betryggende pant.

Stk. 2. Ligestillet med pant er anden tilsvarende sikkerhed. Ligestillet med pant i tredjemands ejendom er sikker selvskyldnerkaution.

§ 21. Foreligger der samtidig flere konkursbegæringer, bestemmer skifteretten, hvilken begæring der først skal behandles.

Stk. 2. Konkurs anses for at være begæret på den dag, da den første begæring indkom til skifteretten, jf. § 1.

Stk. 3. En konkursbegæring kan tilbagekaldes, indtil endeligt konkursdekret er afsagt.

§ 22. Skyldneren skal vedlægge sin konkursbegæring en opgørelse over aktiver og passiver samt en liste over fordringshaverne.

Stk. 2. Skifteretten indkalder skyldneren til møde og kan afkræve ham mundtlige eller skriftlige oplysninger om hans økonomiske forhold.

Stk. 3. Udebliver skyldneren, anses hans begæring for bortfaldet.

§ 23. En fordringshavers konkursbegæring skal angive de omstændigheder, hvorpå begæringen støttes. Begæringen indgives i to eksemplarer.

Stk. 2. Skifteretten lader straks begæringen forkynde for skyldneren og indkalder samtidig med mindst aftens varsel skyldneren og vedkommende fordringshaver til et møde i skifteretten, der så vidt muligt bør afholdes senest tre dage efter konkursbegæringens modtagelse.

Stk. 3. Forkyndelse af konkursbegæringen kan undlades, hvis skyldneren på anden måde er gjort bekendt med den.

Stk. 4. Udebliver fordringshaveren, anses begæringen for bortfaldet.

Stk. 5. Skifteretten kan tillægge skyldnerens udeblivelse uden lovligt forfald eller hans undladelse af at give fyldestgørende svar på skifterettens spørgsmål betydning som bevis for rigtigheden af fordringshaverens anbringender. Finder skifteretten i særlige tilfælde ikke på forsvarlig måde at kunne træffe afgørelse i spørgsmålet om konkurs uden skyldnerens tilstedeværelse, kan denne bestemme, at han skal fremstilles af politiet.

§ 23 a. Har fordringshaveren eller skyldneren lovligt forfald, eller taler ganske særlige omstændigheder i øvrigt derfor,

kan skifteretten give en kort udsættelse med behandlingen af konkursbegæringen.

§ 24. Er skyldneren under rekonstruktionsbehandling, udsættes afgørelsen om konkurs indtil rekonstruktionsbehandlingens ophør. En begæring om rekonstruktionsbehandling behandles før en begæring om konkurs. En konkursbegæring bortfalder, hvis der stadfæstes et rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord for skyldneren.

§ 25. (Ophævet)

§ 26. Kan afgørelse om konkurs ikke straks træffes, kan skifteretten efter anmodning fra en fordringshaver fratage skyldneren rådighed over ejendele, som kan inddrages under eventuel konkursbehandling, hvis

- 1) skyldneren samtykker i fratagelsen,
- 2) skyldneren uden lovligt forfald udebliver fra møde i skifteretten,
- 3) skyldneren må antages at holde sig skjult, eller
- 4) der er fare for, at skyldneren vil råde over ejendele til skade for fordringshaverne.

Stk. 2. Skifteretten træffer de fornødne foranstaltninger til at hindre uberettiget råden. Begrænsninger i skyldnerens rådighed kan gøres gældende over for tredjemand, hvis denne kendte eller burde kende begrænsningerne.

Stk. 3. Foranstaltninger, der ikke kan op sættes, foretages af skifteretten eller den, som skifteretten udpeger dertil.

Stk. 4. Rådighedsfratagelsen ophører, hvis konkursbegæringen tilbagekaldes eller ikke tages til følge, eller hvis skifteretten bestemmer det.

§ 27. Afsigelse af konkursdekret er betinget af, at den, der har begæret konkursen, stiller sikkerhed for omkostningerne ved boets behandling. Sikkerhedsstillingen nedsættes til halvdelen, hvis der tillige

kan kræves sikkerhedsstillelse efter stk. 4 eller 5, medmindre den, der er forpligtet til at stille sikkerhed efter disse bestemmelser, må anses for at være ude af stand hertil. Har flere begæret konkursen, påhviler forpligtelsen til at stille sikkerhed disse solidarisk og indbyrdes lige.

Stk. 2. Sikkerhed efter stk. 1 skal ikke stilles, hvis der er stillet sikkerhed efter § 11 a, stk. 7.

Stk. 3. Skifteretten kan fritage for sikkerhedsstillelse efter stk. 1, således at statskassen indestår for omkostninger ved konkursbehandlingen, hvis

1) særlige hensyn til en fordringshaver eller skyldneren taler for dette eller

2) konkursen er begæret af skyldneren og Erhvervs- og Selskabsstyrelsen har truffet afgørelse om tvangsopløsning af selskabet.

Stk. 4. Er der på fristdagen tinglyst virksomhedspant, jf. tinglysningslovens § 47 c, i skyldnerens ejendom, skal virksomhedspanthaveren straks efter afsigelsen af konkursdekretet stille 50.000 kr. i sikkerhed for omkostningerne ved boets behandling. Sikkerhedsstillelsen er subsidiær i forhold til sikkerhedsstillelse efter stk. 1 og § 11 a, stk. 7. Omfattes flere panthavere af 1. pkt., påhviler forpligtelsen til at stille sikkerhed disse solidarisk og indbyrdes i forhold til pantets værdi.

Stk. 5. Er der ikke tinglyst virksomhedspant på fristdagen, påhviler forpligtelserne efter stk. 4 den eller de panthavere, der har aflyst et virksomhedspant senere end to år før fristdagen, medmindre aflysningen under hensyn til omstændighederne fremtrådte som ordinær.

Stk. 6. En fordringshaver, der har begæret konkursen eller har stillet sikkerhed for omkostningerne ved konkursbehandlingen, hæfter ikke for omkostningerne ud over sikkerhedsstillelsen.

§ 28. Har en fordringshaver begæret konkurs, uden at betingelserne for konkurs var opfyldt, og kunne dette være undgået

ved fornøden agtpågivenhed, skal han betale skyldneren erstatning for tab og godtgørelse for tort uden hensyn til, om konkurs er indtrådt.

Stk. 2. Viser det sig, at fordringen ikke bestod, indtræder ansvar efter stk. 1, selv om intet kan bebrejdes den, der begærede konkurs.

Stk. 3. Under særlige omstændigheder kan skifteretten bestemme, at en fordringshavers begæring om konkurs kun kan tages til følge, hvis der stilles en af skifteretten fastsat sikkerhed for eventuelt erstatningsansvar efter stk. 1 og 2.

Kapitel 4

Konkursens virkninger

§ 29. Ved afsigelsen af konkursdekretet mister skyldneren retten til at overdrage eller opgive sine ejendele, modtage betaling og andre ydelser, modtage opsigelser, reklamationer og lignende erklæringer, stifte forpligtelser eller på anden måde råde over sin formue med virkning for boet.

§ 30. Efter udløbet af det døgn, hvori bekendtgørelse i Statstidende om konkursen har fundet sted, har skyldnerens urådighed virkning over for enhver. Indtil dette tidspunkt har urådigheden virkning over for den, som kendte eller burde kende konkursen.

Stk. 2. Bestemmelserne i stk. 1 gælder kun, hvis ikke andet følger af reglerne om værdipapirer og om tinglysning eller anden registrering.

§ 31. Efter konkursdekretets afsigelse kan udlæg eller arrest ikke foretages i den af konkursen omfattede formue.

Stk. 2. Den, som har tilbageholdsret i boets ejendele, indtil et bestemt beløb er betalt, kan uanset konkursen foretage udlæg i de tilbageholdte ejendele og søge fyldestgørelse deri. Udlæg kan dog kun gøres, hvis fordringen er fastslået ved skifterettens dom eller på anden for boet bin-

dende måde og boet trods opfordring fremsat mindst to uger inden udlæggets foretagelse ikke har betalt beløbet.

Stk. 3. Arrest foretaget inden konkursen bortfalder.

Stk. 4. Brugspanteret efter retsplejelovens kapitel 54 kan ikke udøves efter konkursdekretets afsigelse.

Kapitel 5 Konkursmassen

§ 32. Konkursen omfatter skyldnerens formue ved afsigelsen af konkursdekretet, og hvad der under konkursen tilfalder ham.

§ 33. Skyldnerens indtægter ved egen virksomhed under konkursen, og hvad der træder i stedet derfor, indgår ikke i konkursmassen.

§ 34. Arv, der tilfalder skyldneren, indgår i konkursmassen, medmindre andet følger af arveladers gyldige bestemmelse, eller konkursboet afstår fra arven.

Stk. 2. Indsigelse mod et testamente, der begrænser skyldnerens arv, kan ikke rejses af konkursboet.

Stk. 3. Skyldneren kan give samtykke til, at arveladerens efterlevende ægtefælle hensesidder i uskiftet bo.

§ 35. Indgår under konkursen arv i konkursboet, kan dødsboet med konkursboets tiltrædelse skiftes privat.

Stk. 2. Krav mod konkursboet i medfør af §§ 27 og 28 i lov om skifte af dødsboer er massekrav.

§ 36. Aktiver, hvori udlæg for skyldnerens gæld ikke kan foretages, indgår kun i konkursmassen, når dette særligt er bestemt.

§ 37. Lejemål om hus eller husrum, der tjener til bolig for skyldneren, kan indtages under boet, når dette efter skifteret-

tens skøn findes rimeligt begrundet i boets økonomiske interesse i inddragelsen.

Stk. 2. Om opsigelse af lejemål gælder reglerne i kapitel 7.

Kapitel 6 Krav mod boet

§ 38. Konkursmassen anvendes til fyldestgørelse af dem, der ved konkursdekretets afsigelse havde krav mod skyldneren, jf. dog § 30, samt af krav på indkomstskat i henhold til selskabsskatteloven og fondsbeskatningsloven vedrørende indkomst, der udløber efter konkursdekretets afsigelse.

Kapitel 7 Gensidigt bebyrdende aftaler

§ 53. Bestemmelserne i dette kapitel anvendes kun, hvis ikke andet følger af andre lovbestemmelser eller af vedkommede retsforholds beskaffenhed. Reglen i § 61, stk. 2, finder dog anvendelse uanset lejelovgivningens bestemmelser om uopsigelighed.

§ 54. Medkontrahenten ifølge en gensidigt bebyrdende aftale, som ved konkursens begyndelse ikke er opfyldt af skyldneren, kan holde sin ydelse tilbage eller, hvis ydelsen er afsendt fra leveringsstedet, hindre dens overgivelse til boet, indtil sikkerhed for modydelsens rigtige erlægelse stilles. Dette gælder, uanset om tiden for erlæggelsen af skyldnerens ydelse er kommet.

§ 55. Boet kan indtræde i de af skyldneren indgåede gensidigt bebyrdende aftaler.

Stk. 2. Medkontrahenten kan forlange, at boet uden ugrundet ophold tager stilling til, om det vil indtræde i aftalen. Der kan ved aftalen træffes nærmere bestemmelse om fristens længde.

Stk. 3. Angår en aftale, som boet er indtrådt i efter stk. 1, en løbende ydelse til

skyldneren, kan boet altid opsige aftalen med en måneds varsel. Medkontrahenten kan kræve erstatning for tab, ved at opsigelsen er sket med forkortet varsel, medmindre andet følger af § 61.

§ 56. Indtræder boet i aftalen, bliver det berettiget og forpligtet på aftalens vilkår. Stk. 2. Angår aftalen en løbende ydelse til skyldneren, bliver boet ved sin indtræden forpligtet til at udrede vederlaget for tiden efter konkursdekretets afsigelse indtil en eventuel opsigelse i medfør af § 55, stk. 3, 1. pkt., eller § 61, stk. 1, som massekrav.

Kapitel 8 Omstødelse

§ 64. Gaver, som er fuldbyrdet senere end seks måneder før fristdagen, kan fordres omstødt.

Stk. 2. Gaver, som er fuldbyrdet tidligere, men senere end et år før fristdagen, kan fordres omstødt, medmindre det godtgøres, at skyldneren hverken var eller ved fuldbyrdelsen blev insolvent og utvivlsomt havde tilstrækkelige midler til at dække sine forpligtelser.

. For gaver til skyldnerens nærstående gælder samme regel, hvis gaven er fuldbyrdet senere end to år før fristdagen.

Stk. 3. Undtaget fra omstødelse er lejlighedsgaver og lignende gaver og understøttelser, som ikke stod i misforhold til skyldnerens økonomiske forhold.

Stk. 4. Gaver til skyldnerens nærstående, som stod i åbenbart misforhold til skyldnerens økonomiske forhold, kan fordres omstødt. Dette gælder dog ikke, hvis det godtgøres, at skyldneren hverken var eller ved fuldbyrdelsen blev insolvent og utvivlsomt havde tilstrækkelige midler til at dække sine forpligtelser. Et omtvistet eller betinget krav anses for en forpligtelse efter 2. pkt., forudsat at kravet senere fastslås endeligt over for skyldneren.

Stk. 5. Stk. 1-4 gælder også, i det omfang skyldneren løbende har betalt større beløb til eller for sin ægtefælle eller samlever,

end hvad der efter disses økonomiske forhold og familiens behov var rimelige bidrag til familiens forsørgelse.

§ 65. Har skyldneren senere end seks måneder før fristdagen givet afkald på arv, som er tilfaldet ham, kan afkaldet fordres omstødt. Er arv udloddet, rettes kravet mod den, der som følge af afkaldet har modtaget arv, eller hvis arvelod derved er blevet forøget.

Stk. 2. Afkald, som er givet tidligere, men senere end to år før fristdagen, kan fordres omstødt, medmindre det godtgøres, at skyldneren hverken var eller ved afkaldet blev insolvent.

§ 66. Har skyldneren senere end seks måneder før fristdagen til fordel for nærstående i løn, andet arbejdsvederlag eller pension betalt beløb, som åbenbart overstiger, hvad der under hensyn til det udførte arbejde, virksomhedens indtægter og omstændighederne i øvrigt må anses for rimeligt, kan betalingen fordres omstødt, for så vidt angår det overskydende beløb.

Stk. 2. Samme regel gælder om beløb, som er oppebåret tidligere, men senere end to år før fristdagen, medmindre det godtgøres, at skyldneren hverken var eller ved udbetalingen blev insolvent.

§ 67. Betaling af gæld, der er foretaget senere end tre måneder før fristdagen, kan fordres omstødt, hvis betalingen er sket med usædvanlige betalingsmidler, før normal betalingstid eller med beløb, som afgørende har forringet skyldnerens betalingsevne, forudsat at betalingen ikke under hensyn til omstændighederne fremtrådte som ordinær.

Stk. 2. Er sådan betaling sket til fordel for skyldnerens nærstående, kan den fordres omstødt, hvis den er foretaget senere end to år før fristdagen, medmindre det godtgøres, at skyldneren hverken var eller ved betalingen blev insolvent.

§ 68. Har skyldneren betalt veksel eller check, kan omstødelse ikke ske over for den, som ikke kunne nægte at modtage betalingen uden at miste veksel- eller checkret mod andre, medmindre det er godtgjort, at dækning ikke kunne være opnået hos disse. Derimod skal den, som ville have båret det endelige tab, hvis betalingen ikke var sket, udrede beløbet, såfremt de betingelser er opfyldt, som ville have været gældende for omstødelsen, hvis betalingen var sket til ham som fordringshaver.

§ 69. Bestemmelserne om omstødelse af betaling finder tilsvarende anvendelse på modregning, hvis modregning efter reglerne i § 42 ikke kunne være sket efter konkursdekretets afsigelse. Omstødelse kan dog altid ske, hvis fordringen på skyldneren er erhvervet fra tredjemand ved overdragelse eller retsforfølgning og erhververen da indså eller burde indse, at skyldneren var insolvent.

§ 70. Panteret eller anden sikkerhedsret, som ikke er tilsagt fordringshaveren ved gældens stiftelse, eller som ikke er sikret mod retsforfølgning uden unødigt ophold efter gældens stiftelse, kan fordres omstødt, hvis sikringsakten er foretaget senere end tre måneder før fristdagen. Fordringspant, jf. tinglysningslovens § 47 d, i fordringer, som er stiftet senere end 3 måneder før fristdagen, men efter gældens stiftelse, kan endvidere fordres omstødt.

Stk. 2. Er pantet stillet til fordel for en af skyldnerens nærstående, kan omstødelse ske, hvis sikringsakten under de i stk. 1 angivne omstændigheder er foretaget senere end to år før fristdagen, medmindre det godtgøres, at skyldneren hverken var eller ved pantsætningen blev insolvent.

Stk. 3. Et virksomhedspant, jf. tinglysningslovens § 47 c, der er tinglyst senest 3 måneder før fristdagen, kan ikke omstødes efter stk. 1.

§ 70 a. Er et virksomhedspant, jf. tinglysningslovens § 47 c, tinglyst senest 3 måneder før fristdagen, kan den forøgelse af pantet, der sker ved, at aktiver senere end 3 måneder før fristdagen bliver omfattet af pantet, omstødes, medmindre forøgelsen fremtrådte som ordinær. Kan der ske omstødelse efter 1. pkt., kan omstødelse tillige ske med hensyn til efterfølgende forøgelser, uanset om disse kan anses som ordinære. Omstødelse kan dog ikke ske, i det omfang den samlede forøgelse efter 1. og 2. pkt. modsvares af en forringelse af virksomhedspantet eller nettoforøgelse af den sikrede fordring, der er indtrådt efter den i 1. pkt. nævnte forøgelse.

§ 71. Udlæg, der er foretaget hos skyldneren senere end tre måneder før fristdagen, har ingen retsvirkning over for boet. Dette gælder, selv om retten er overdraget til tredjemand.

Stk. 2. Samme regel gælder om udlæg, som på begæring af en af skyldnerens nærstående er foretaget senere end to år før fristdagen, medmindre det godtgøres, at skyldneren hverken var eller ved retsforfølgningen blev insolvent.

Stk. 3. Ved udlæg for underhaltsbidrag til ægtefælle, barn eller besvangret kvinde finder reglerne i stk. 1 og 2 dog kun anvendelse, hvis den bidragsberettigede begunstiges utilbørligt.

§ 72. Betaling af gæld foretaget efter fristdagen kan fordres omstødt, medmindre gæld er dækket efter reglerne om konkursordenen, eller betaling var nødvendig for at afværge tab, eller den, til fordel for hvem betaling skete, hverken kendte eller burde kende de omstændigheder, der dannede grundlag for fastlæggelse af fristdagen.

Stk. 2. Andre dispositioner, der er foretaget efter fristdagen, kan fordres omstødt, medmindre dispositionen var nødvendig af hensyn til bevarelse af skyldnerens

virksomhed, rimelig varetagelse af fordringshavernes fælles interesser eller erhvervelse af dagliglivets fornødenheder. Omstødelse kan dog ikke ske over for den, som med føje antog, at dispositionen var nødvendig som anført, eller som hverken kendte eller burde kende de omstændigheder, der dannede grundlag for fastlæggelse af fristdagen.

Stk. 3. Har en rekonstruktør, der er beskikket af skifteretten, godkendt betalingen eller dispositionen, kan omstødelse kun ske, hvis rekonstruktøren åbenbart har overskredet sine beføjelser.

§ 73. Er omstødelse betinget af, at dispositionen eller udlægget er sket inden for et bestemt tidsrum, anses betingelsen for opfyldt, hvis tinglysning eller anden sikringsakt, som er nødvendig for at opnå beskyttelse mod retsforfølgning, er foretaget inden for tidsrummet.

§ 74. Dispositioner, der på utilbørlig måde begunstiger en fordringshaver på de øvriges bekostning, eller hvorved skyldnerens ejendele unddrages fra at tjene til fordringshavernes fyldestgørelse, eller hans gæld forøges til skade for disse, kan fordres omstødt, såfremt skyldneren var eller ved dispositionen blev insolvent og den begunstigede kendte eller burde kende skyldnerens insolvens og de omstændigheder, som gjorde dispositionen utilbørlig.

§ 75. Omstødes en disposition eller en retsforfølgning efter §§ 64-71, skal den begunstigede fralægge sig den berigelse, han har vundet, dog ikke ud over boets tab. Har den begunstigede modtaget kontante penge, eller er andre formuegoder senere omsat i penge, påvirkes kravet mod den begunstigede ikke af den måde, hvorpå pengene er anvendt.

Stk. 2. Udbytte, som oppebæres, efter at omstødelsessag er anlagt, skal tilsvares.

§ 76. Sker omstødelse efter § 72 eller § 74, skal den begunstigede svare erstatning efter almindelige regler.

§ 77. Hvis nogen af parterne forlanger det, skal hver tilbagelevere det modtagne, for så vidt det er i behold og tilbagelevering kan ske uden urimeligt værdispild. Den nødvendige udligning sker ved betaling fra en af siderne.

§ 78. I særlige tilfælde kan kravet mod den begunstigede nedsættes eller helt bortfalde, hvis gennemførelsen af kravet ville være urimeligt byrdefuld og omstændighederne i øvrigt taler derfor.

§ 79. Har modtageren overdraget det modtagne til tredjemand, har boet krav mod tredjemand efter reglerne i §§ 75-78, hvis denne kendte eller burde kende de omstændigheder, som begrunder krav på omstødelse.

Stk. 2. Er tredjemand en af skyldnerens nærstående, har boet, selv om han var i god tro, krav imod ham i det omfang, som angives i § 75, jf. §§ 77 og 78.

§ 80. Er en af tredjemand stillet sikkerhed eller kaution for skyldnerens gæld blevet frigivet som følge af en betaling eller retsforfølgning, der kan omstødes, har boet krav mod tredjemand efter reglerne i §§ 75 og 76, jf. § 78, hvis tredjemand ved frigivelsen kendte eller burde kende de omstændigheder, som begrunder krav om omstødelse. Boet kan da forlange, at tredjemand på ny stiller et frigivet pant som sikkerhed, hvis dette er muligt.

Stk. 2. Er tredjemand en af skyldnerens nærstående, har boet, selv om han var i god tro, krav imod ham i det omfang, som angives i § 75, jf. § 78.

Stk. 3. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 udelukker ikke omstødelse i forhold til tredjemand efter reglerne i §§ 67, stk. 2, 70, stk. 2, 72 og 74.

§ 81. Retssag til gennemførelse af omstødelse kan anlægges indtil 12 måneder efter, at konkursdekret er afsagt. Sag kan endvidere anlægges inden seks måneder efter, at boets bestyrelse må antages at være blevet i stand til at gøre kravet gældende.

Stk. 2. Den i stk. 1 fastsatte frist anvendes ikke på indsigelser mod anmeldte fordringer eller andre krav, der fremsættes mod boet.

Kapitel 9

Fyldestgørelse af særlige rettigheder

§ 82. Hvad der tilhører tredjemand eller af andre grunde ikke kan inddrages i konkursmassen, udleveres til den berettigede.

§ 83. Er en genstand, som var i boets besiddelse, solgt efter anmeldelsesfristens udløb, har den, som havde ret til genstanden, men ikke inden salget havde gjort sin ret gældende, intet krav mod køberen, medmindre denne ikke var i god tro.

Stk. 2. Af boet kan den berettigede kun fordre udbetalt det beløb, som boet har indvundet ved salget, medmindre boets bestyrelse var eller burde have været bekendt med tredjemands ret, eller salget ikke er sket på forsvarlig måde. Kravet er massekrav.

§ 84. Er retten til en genstand i boets besiddelse uvis, råder ejeren ikke over genstanden inden en rimelig tid efter at være opfordret dertil, eller har boet trods rimelige bestræbelser ikke kunnet komme i forbindelse med ejeren, kan genstanden sælges, hvis boet ikke uden uforholdsmæssigt store omkostninger eller ulempe for boets behandling kan vedblive med at sørge for den. Er genstanden udsat for hurtig fordærvelse, bør den sælges. Kan salg ikke finde sted, er boet berettiget til at skaffe genstanden bort. Inden salg eller bortskaffelse bør der så vidt muligt gives

underretning til den eller de muligt berettigede.

Stk. 2. Bliver det fastslået eller erkendt af boet, at dette ikke havde retten til den solgte genstand, tilkommer det ved salget indvundne beløb den berettigede som massekrav.

§ 85. Under konkursen kan tvangsauktion over skyldnerens aktiver alene foretages efter begæring af boet eller med dets samtykke.

Stk. 2. Har nogen erhvervet ret over skyldnerens aktiver på en tvangsauktion, der er afholdt i strid med bestemmelsen i stk. 1, finder reglerne i § 30 tilsvarende anvendelse. Bortfalder retten, ophæves tvangsauktionen om fornødent ved en af fogedretten afsagt kendelse.

§ 86. Har boet ikke inden seks måneder efter konkursdekretets afsigelse begæret tvangsauktion, kan enhver panthaver, hvis fordring er forfalden, forlange, at boet uden ophold gennemfører tvangsauktion.

§ 87. Overskud ved pantets bestyrelse tilfalder de panthavere, som ikke opnår fuld dækning gennem købesummen, og hvis panteret omfatter indtægter af pantet. Kan ingen panthaver gøre krav på overskuddet, indgår det i boets almindelige masse.

Stk. 2. Underskud ved pantets bestyrelse tilsvares af den, som overtager pantet på auktionen.

Stk. 3. Rimelige omkostninger ved bestræbelser for realisation af pantet tilsvares af den, som overtager pantet på auktionen.

Stk. 4. Reglerne i stk. 1-3 finder tilsvarende anvendelse ved underhåndssalg.

§ 88. På tvangsauktion kan boet fordre bortsalg, hvis det må antages at ville få andel i budsummen, eller hvis salg er nødvendigt for at opnå dækning for de i § 87, stk. 2 eller 3, nævnte udgifter.

§ 89. Tvangsauktionen foregår efter retsplejelovens regler. Skal efter disse auktionssummen indbetales til fogedretten, sker indbetaling dog til boet.

§ 90. Reglerne i §§ 85-89 anvendes tilsvarende på udlæg, som ikke bortfalder i medfør af § 71.

Stk. 2. Udlagte fordringer inddrives af boet, medmindre dette frafalder adgangen til inddrivelse.

§ 91. Adgangen til fyldestgørelse af krav, der er sikret ved håndpant eller anden tilsvarende sikkerhedsret, berøres ikke af pantsætters konkurs.

Stk. 2. Betalingsopfordring og andre meddelelser rettes tillige til boet. Boet er berettiget til at lade foretage vurdering af pantet.

Stk. 3. Reglerne i stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse for adgangen til fyldestgørelse af krav, der er sikret ved virksomhedspant i fordringer, jf. tinglysningslovens § 47 c, stk. 3, nr. 1, eller fordringspant, jf. tinglysningslovens § 47 d.

Kapitel 10 Konkursordenen

§ 92. (Ophævet)

§ 93. Forud for anden gæld betales i lige forhold:

- 1) Omkostninger ved konkursens indtræden.
- 2) Omkostninger ved boets behandling.
- 3) Gæld, der pådrages boet under dets behandling, bortset fra krav på indkomstskat, som pålignes skyldneren.

§ 94. Derefter betales i lige forhold:

- 1) Rimelige omkostninger ved forsøg på at tilvejebringe en samlet ordning af skyldnerens økonomiske forhold ved rekonstruktion, afvikling, akkord eller på anden måde.

- 2) Anden gæld, som skyldneren efter fristdagen har pådraget sig med samtykke af en rekonstruktør, der er beskikket af skifteretten.

- 3) Rimelige omkostninger ved påbegyndt likvidation af et aktieselskab eller anpartsselskab.

- 4) Retsafgiften.

§ 95. Derefter betales i lige forhold:

- 1) Krav på løn og andet vederlag for arbejde i skyldnerens tjeneste, som er forfaldet i tidsrummet fra 6 måneder før fristdagen indtil konkursdekretets afsigelse. Tilsvarende gælder krav ifølge en uforrentet opsparingsordning (frit valgordning), jf. stk. 3, der kræves udbetalt i samme tidsrum, eller som, uanset at kravet er optjent før konkursdekretets afsigelse, først kræves udbetalt efter dette tidsrum.

- 2) Krav på erstatning for afbrydelse af arbejdsforholdet, men dog ikke erstatning for krav på løn og andet vederlag, som ville være forfaldet mere end 6 måneder før fristdagen.

- 3) Krav på godtgørelse, for så vidt opsigelsen eller afbrydelsen af arbejdsforholdet har fundet sted inden for de sidste 6 måneder før fristdagen.

- 4) Krav på feriegodtgørelse.

- 5) Krav som nævnt i nr. 1-3 for længere tid tilbage end angivet i disse bestemmelser, såfremt fordringshaveren efter skifterettens skøn har søgt kravet gennemført uden ugrundet ophold, men ikke har kunnet nå at foretage et udlæg, der opretholdes i forhold til konkursboet.

- 6) Lønmodtagernes Fond for Tilgodehavende Feriemidlers krav på tilgodehavende feriemidler.

Stk. 2. Skifteretten kan nægte skyldnerens nærstående fortrinsret, såfremt denne under hensyn til løn- og arbejdsvilkår, til ydelse af henstand samt til eventuel økonomisk interesse i virksomhedens drift ikke findes rimeligt begrundet.

Stk. 3. Justitsministeren kan fastsætte regler om de betingelser, der skal være opfyldt, for at en uforrentet opsparingsordning (frit valg-ordning) er omfattet af stk. 1, nr. 1, og om, hvilke krav der kan være omfattet af en sådan ordning, herunder om dokumentation for disse forhold.

§ 96. Derefter fyldestgøres i lige forhold leverandørers krav på afgiften af varer, der er afgiftspligtige i henhold til de i stk. 2 nævnte love, og som i afgiftsberigtiget stand er leveret skyldneren til videre salg inden for et tidsrum af 12 måneder før fristdagen.

Stk. 2. Fortrinsret efter stk. 1 omfatter afgifter til staten i henhold til følgende love:

- 1) Lov om forskellige forbrugsafgifter.
- 2) Lov om afgift af øl, vin og frugtvin m.m.
- 3) Lov om tobaksafgifter.
- 4) Lov om afgift af konsum-is.
- 5) Lov om afgift af chokolade- og sukkervarer m.m.
- 6) Lov om afgift af spiritus m.m.
- 7) Lov om energiafgift af mineralolieprodukter m.v.
- 8) Lov om afgift af stenkul, brunkul og koks m.v.
- 9) Lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter, bortset fra afgift af elektricitet, naturgas og bygas.
- 10) Lov om afgift af svovl, bortset fra svovlafgift af naturgas.
- 11) Lov om afgift af visse detailsalgspakninger og visse poser af papir eller plast m.v.
- 12) Lov om visse miljøafgifter.
- 13) Lov om afgift af affald og råstoffer, dog kun for så vidt angår råstofafgiften.
- 14) Lov om afgift af blyakkumulatorer og hermetisk forseglede nikkel-cadmiumakkumulatorer (lukkede nikkel-cadmiumbatterier).
- 15) Lov om afgift af visse klorerede opløsningsmidler.
- 16) Lov om afgift af bekæmpelsesmidler.

§ 97. Derefter betales i lige forhold de øvrige fordringer, bortset fra de i § 98 nævnte.

§ 98. Efter alle andre fordringer betales i nedennævnte rækkefølge:

1) Krav på renter, som påløber efter konkursdekretets afsigelse, og krav ifølge en leasingaftale, der pålægger skyldneren at anvise en køber af det leasede aktiv eller i øvrigt må anses for finansiel leasing, på løbende ydelser, der angår perioden efter dekretdagen, i det omfang fordringshaveren ikke kan godtgøre, at ydelserne må sidestilles med afdrag. 1. pkt. gælder ikke renter af krav og løbende ydelser, der er omfattet af §§ 93 eller 94.

2) Krav på bøder, tvangsbøder og værdikonfiskation, krav på betaling af tillæg til skat som følge af urigtig eller undladt selvangivelse samt krav på konventionalbod i det omfang, boden ikke er erstatning for lidt tab.

3) Krav ifølge gaveløfter.

§ 99. Ved overdragelse eller anden overførelse af et fortrinsberettiget krav følger fortrinsretten kravet.

Stk. 2. Ved indfrielse af et fortrinsberettiget krav går fortrinsretten over på den indfrierendes eventuelle regreskrav mod skyldneren.

Kapitel 18

Slutning og udlodning

§ 143. Viser det sig under boets behandling, at den sikkerhed, der er eller kan kræves stillet efter § 27, ikke er tilstrækkelig til at dække yderligere omkostninger ved boets behandling, og er boets midler ikke tilstrækkelige til at dække disse omkostninger, sluttet boet snarest muligt på en dertil særligt indkaldt skiftesamling. Dette gælder dog ikke, i det omfang en fordringshaver stiller sikkerhed for yderligere omkostninger.

§ 156. En fordringshaver beholder sin ret mod skyldneren for den del af fordringen, som ikke er dækket gennem udlodning.

Afsnit III

Konkurskarantæne

Kapitel 19

Betingelserne for at pålægge konkurskarantæne og karantænenes retsvirkninger

§ 157. Konkurskarantæne kan efter kurators begæring efter § 161 pålægges den, der senere end 1 år før fristdagen har deltaget i ledelsen af skyldnerens virksomhed, hvis det må antages, at den pågældende på grund af groft uforsvarlig forretningsførelse er uegnet til at deltage i ledelsen af en erhvervsvirksomhed. Hvis skyldneren var under tvangsopløsning, da konkursen indtrådte, regnes fristen på 1 år fra dagen for beslutningen om tvangsopløsning.

Stk. 2. Ved afgørelsen skal der lægges vægt på, om det under hensyn til den pågældendes handle måde og omstændighederne i øvrigt er rimeligt at pålægge konkurskarantæne.

Stk. 3. Konkurskarantæne kan ikke pålægges den, der allerede er pålagt konkurskarantæne i anledning af den pågældendes deltagelse i ledelsen af en koncernforbundet virksomhed. Bestemmelsen i 1. pkt. finder anvendelse, indtil konkurskarantænen udløber.

§ 158. Konkurskarantæne pålægges for 3 år. Hvis særlige grunde taler for det, kan konkurskarantæne pålægges for en kortere periode end 3 år.

Stk. 2. Hvis den pågældende tidligere er pålagt konkurskarantæne, som ikke er udløbet, regnes konkurskarantænen tid-

ligst fra udløbet af den senest pålagte konkurskarantæne. Konkurskarantænen udløber dog senest 10 år efter den oprindelige afgørelse.

§ 159. Den, der er pålagt konkurskarantæne, må ikke deltage i ledelsen af en erhvervsvirksomhed uden at hæfte personligt og ubegrænset for virksomhedens forpligtelser. Hvis den pågældende tidligere er pålagt konkurskarantæne, der ikke er udløbet på fristdagen, og den groft uforsvarlige forretningsførelse, der begrundet nyt pålæg af konkurskarantæne, er foregået, efter at den tidligere konkurskarantæne fik virkning, bestemmes det i afgørelsen om konkurskarantæne, at den pågældende heller ikke må deltage i ledelsen af en erhvervsvirksomhed med personlig og ubegrænset hæftelse for virksomhedens forpligtelser.

Kapitel 20

Behandlingen af sager om konkurskarantæne

§ 160. Skifteretten afgør på grundlag af kurators begrundede indstilling, om der skal indledes sag om konkurskarantæne mod nogen. Skifteretten kan anmode kurator om en supplerende indstilling, før skifteretten træffer afgørelse herom. Skifterettens beslutning om at indlede en sag om konkurskarantæne kan ikke kæres af den, der begæres pålagt konkurskarantæne.

Stk. 2. Sager om konkurskarantæne behandles efter reglerne i dette kapitel, og i øvrigt finder § 243 tilsvarende anvendelse.

§ 161. Når der er indledt sag om konkurskarantæne, skal kurator inden en af skifteretten fastsat frist indlevere et processkrift, som skal indeholde

- 1) kurators påstand,

2) en udførlig fremstilling af de faktiske og retlige omstændigheder, hvorpå påstanden støttes, og

3) angivelse af de dokumenter og andre beviser, som kurator agter at påberåbe sig.

Stk. 2. Med processkriftet skal indleveres kopi af dette og kopier af de dokumenter, som kurator agter at påberåbe sig, for så vidt de er i kurators besiddelse.

Stk. 3. Skifteretten lader processkriftet forkynde for den, der begæres pålagt konkurskarantæne. Samtidig med forkyndelsen skal der udleveres en vejledning om, hvad konkurskarantæne indebærer, og om reglerne i §§ 162 og 163.

§ 162. Den, der begæres pålagt konkurskarantæne, kan inden en af skifteretten fastsat frist

1) indlevere et svarskrift til skifteretten og

2) anmode om mundtlig forhandling.

Stk. 2. Kopi af svarskriftet skal samtidig med indleveringen til skifteretten sendes til kurator.

Stk. 3. Skifteretten kan bestemme, at der skal udveksles yderligere processkrifter.

Stk. 4. Skifteretten indkalder parterne til mundtlig forhandling, hvis den, der begæres pålagt konkurskarantæne, har anmodet om det, jf. stk. 1, nr. 2, eller skifteretten i øvrigt finder det hensigtsmæssigt.

Stk. 5. Skifteretten kan efter anmodning fra kurator indkalde den, der begæres pålagt konkurskarantæne, til personligt møde for at besvare spørgsmål sigtende til sagens oplysning.

Stk. 6. Hvis den, der begæres pålagt konkurskarantæne, undlader at udtale sig om kurators erklæringer om sagens faktiske omstændigheder, kan skifteretten ved bevisbedømmelsen tillægge dette virkning til skade for den pågældende. Det samme gælder, hvis den pågældende udebliver efter at være indkaldt til personligt møde el-

ler undlader at besvare spørgsmål eller svarene er uklare eller ufuldstændige.

§ 163. Skifteretten beskikker en advokat for den, der begæres pålagt konkurskarantæne, hvis den pågældende anmoder om det eller skifteretten i øvrigt finder det nødvendigt. Om salær og godtgørelse for udlæg til den beskikkede advokat gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

§ 164. Skifterettens afgørelse om, hvorvidt konkurskarantæne skal pålægges, træffes ved kendelse.

Stk. 2. Kære har opsættende virkning.

Stk. 3. Fra Sø- og Handelsretten sker kære til Østre Landsret.

Stk. 4. Hvis der, efter at konkurskarantæne er pålagt, meddeles tilladelse til prøvelse i 3. instans, tilladelse til kære efter kærefristens udløb eller tilladelse til ekstraordinær genoptagelse eller kære, stilles virkningerne af den pålagte konkurskarantæne i bero.

Kapitel 21

Sagsomkostninger og vederlag til kurator for sagens førelse

§ 165. Skifteretten træffer bestemmelse om sagsomkostninger forbundet med førelsen af sager om konkurskarantæne. Hvis den, der begæres pålagt konkurskarantæne, eller den, der pålægges konkurskarantæne, skal have sagsomkostninger betalt eller erstattet, afholdes disse udgifter af statskassen. Sagsomkostninger, som den pågældende pålægges at betale eller erstatte, tilfalder statskassen. Udgifter til kurators vederlag, jf. § 166, erstattes fuldt ud.

Stk. 2. Hvis konkurskarantæne pålægges, pålægger skifteretten den pågældende at erstatte statskassens udgifter i forbindelse med beskikkelse af en advokat for

den pågældende efter § 163, medmindre særlige grunde taler herimod.

§ 166. Skifteretten fastsætter vederlag til kurator for dennes førelse af en sag om konkurskarantæne. Vederlaget afholdes af statskassen, jf. dog § 165.

Kapitel 22

Hæftelse for gælden ved overtrædelse af konkurskarantæne

§ 167. Den, der i strid med en pålagt konkurskarantæne har deltaget i ledelsen af skyldnerens virksomhed, hæfter for den del af skyldnerens gæld, som ikke dækkes af konkursmassen, hvis fristdagen ligger inden konkurskarantænenes udløb.

Stk. 2. Skifteretten kan helt eller delvis fritage for hæftelse efter stk. 1.

Stk. 3. Skifteretten kan helt eller delvis pålægge den, der i strid med en pålagt konkurskarantæne har deltaget i ledelsen af skyldnerens virksomhed, hæftelse som nævnt i stk. 1, hvis fristdagen ligger inden for 1 år efter konkurskarantænenes udløb.

Stk. 4. Ved en afgørelse efter stk. 2 eller 3 skal der lægges vægt på, om det under hensyn til de vigtigste årsager til konkursen og den pågældendes andel heri er rimeligt at pålægge hæftelse.

§ 168. Hæftelse efter § 167 kan kun pålægges, hvis kurator på boets vegne indleverer stævning herom, inden skifteretten indkalder til afsluttende skiftesamling.

Stk. 2. Sagen behandles ved skifteretten efter reglerne i kapitel 31.

Kapitel 23

Registrering af konkurskarantæne

§ 169. Erhvervsstyrelsen fører et register over pålagte konkurskarantæner.

Stk. 2. Erhvervs- og vækstministeren kan efter forhandling med justitsministeren fastsætte regler om førelsen af registeret, herunder om indberetning af pålagte konkurskarantæner til Erhvervsstyrelsen og om udlevering af oplysninger fra registeret.«

Afsnit IV Gældssanering Kapitel 25

Gældssaneringens betingelser og indhold

§ 197. Skifteretten kan efter en skyldners begæring afsige kendelse om gældssanering, såfremt skyldneren godtgør, at skyldneren ikke er i stand til og inden for de nærmeste år ingen udsigt har til at kunne opfylde sine gældsforpligtelser, og det må antages, at gældssanering vil føre til en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold.

Stk. 2. Kendelse om gældssanering kan i almindelighed ikke afsiges, såfremt

1) skyldnerens økonomiske forhold er uafklarede,

2) skyldneren har handlet uforsvarligt i økonomiske anliggender, herunder såfremt en ikke uvæsentlig gæld

a) er stiftet på et tidspunkt, hvor skyldneren var ude af stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser,

b) er opstået som følge af, at skyldneren har påtaget sig en finansiel risiko, der stod i misforhold til skyldnerens økonomiske situation,

c) er stiftet med henblik på forbrug eller

d) er gæld til det offentlige, som er oparbejdet systematisk,

3) en ikke uvæsentlig gæld er pådraget ved strafbare eller erstatningspådragende forhold,

4) skyldneren har undladt at afdrage på sin gæld, selv om skyldneren har haft rimelig mulighed herfor,

5) skyldneren har indrettet sig med henblik på gældssanering eller

6) skyldneren stifter ny gæld, efter at gældssaneringssag er indledt.

Stk. 3. Ved skifterettens afgørelse efter stk. 2 skal der lægges vægt på gældens alder.

Stk. 4. Uanset stk. 2 kan skifteretten nægte gældssanering, såfremt der foreligger andre omstændigheder, som taler afgørende imod gældssanering.

Stk. 5. Ved afgørelsen om gældssanering skal det ikke tages i betragtning, hvorvidt

skyldneren har mulighed for at opnå eftergivelse efter anden lovgivning.

Stk. 6. Kendelse om gældssanering kan kun afsiges for så vidt angår skyldnere, som er fysiske personer.

§ 198. Kendelse om gældssanering kan gå ud på bortfald eller nedsættelse af skyldnerens gæld. I forbindelse med nedsættelse kan der træffes bestemmelse om henstand med og afdragsvis betaling af den del af gælden, som fortsat skal bestå.

Kreditaftaleloven i uddrag

Lovbekendtgørelse nr. 1336 af 26/11 2015

Kapitel 1

Indledende bestemmelser

Lovens anvendelsesområde

§ 1. Loven finder anvendelse på kreditaftaler, hvor en kreditgiver yder eller giver tilsagn om at yde kredit til en forbruger.

Stk. 2. Loven gælder også for kreditaftaler, hvor kreditten ydes af en ikke-erhvervsdrivende, hvis aftalen er indgået eller formidlet for kreditgiveren af en erhvervsdrivende.

Stk. 3. Kreditgiveren har bevisbyrden for, at en kreditaftale ikke er omfattet af loven.

§ 2. Lovens kapitel 11 gælder for kreditkøb, der ikke er forbrugerkøb. Kapitel 11 gælder dog ikke for erhvervsdrivendes køb til videresalg eller af materialer, der indgår i virksomhedens produktion.

§ 3. Loven finder ikke anvendelse på:

1) Kreditaftaler, hvor kreditten ydes rentefrit og uden andre omkostninger.

2) Kreditaftaler, ifølge hvilke kreditten skal betales tilbage inden 3 måneder, og som kun er forbundet med ubetydelige omkostninger.

3) Kreditaftaler, som vedrører henstand uden omkostninger med betalingen af en eksisterende gæld.

4) Kreditaftaler, som er resultatet af et forlig indgået for retten.

5) Leje- eller leasingaftaler, hvor der ikke er fastsat nogen pligt til at købe aftalegenstanden, hverken i selve aftalen eller i en separat aftale.

6) Kreditaftaler i form af overtræk. Kapitel 1, § 8 b og kapitel 13 finder dog anvendelse på kreditaftaler efter 1. pkt.

7) Kreditaftaler, ifølge hvilke kreditgiveren og forbrugeren aftaler henstand med betalingen eller aftaler, hvorledes kreditten tilbagebetales. Dette gælder dog kun, hvis forbrugeren allerede har misligholdt den oprindelige kreditaftale, og hvor sådanne ordninger kan forventes at afværge en retssag om den pågældende misligholdelse, og forbrugeren ikke dermed stilles ringere end som fastsat i den oprindelige kreditaftale. Kapitel 1, § 7 b, § 7 c, stk. 3, § 8, stk. 1, § 8, stk. 2, nr. 1-9, 12 og 18, § 8, stk. 4, § 8 b, § 9, § 16, § 17, § 26, § 27 og kapitel 13 finder dog anvendelse.

Stk. 2. § 7 a, § 8, stk. 2, 3, 6 og 7, § 8 b, § 9, § 19, § 26 og § 27 finder ikke anvendelse på kreditaftaler i form af kassekredit, hvor kreditten skal betales tilbage på anfordring eller inden 3 måneder.

Stk. 3. Hvis en kreditaftale er omfattet af både stk. 1, nr. 7, og stk. 2, finder stk. 1, nr. 7, ikke anvendelse.

§ 4. I denne lov forstås ved:

1) Forbruger: En person, der i forbindelse med transaktioner, der er omfattet af denne lov, hovedsagelig handler uden for sit erhverv.

2) Kreditgiver: En fysisk eller juridisk person, der yder eller giver tilsagn om at yde kredit som led i udøvelsen af sin erhvervsmæssige virksomhed.

3) Kreditaftale: En aftale, hvorved en kreditgiver yder eller giver tilsagn om at yde en forbruger kredit i form af henstand med betalingen, lån eller anden tilsvarende form for finansiel ordning, undtagen aftaler om løbende levering af tjenesteydelser eller varer af samme art, hvor forbrugeren betaler for ydelserne eller varerne i rater, så længe de leveres.

4) Kassekredit: En udtrykkelig kreditaftale, hvorved en kreditgiver stiller midler til rådighed for en forbruger, som overstiger den løbende saldo på forbrugerens løbende konto.

5) Overtræk: Et stiltiende accepteret overtræk, hvorved en kreditgiver tillader, at en forbruger disponerer over midler, som overstiger den løbende saldo på forbrugers løbende konto eller den aftalte kassekredit.

6) Kreditformidler: En fysisk eller juridisk person, der ikke optræder som kreditgiver, og som mod betaling af et honorar, der kan antage form af penge eller en anden aftalt form for finansiel modydelse, som led i udøvelsen af sin erhvervsmæssige virksomhed

a) præsenterer kreditaftaler for forbrugere eller tilbyder kreditaftaler til forbrugere,

b) bistår forbrugere ved at udføre andet forberedende arbejde med henblik på kreditaftaler end det, der er omhandlet i litra a, eller

c) indgår kreditaftaler med forbrugere på kreditgiverens vegne.

7) Samlede omkostninger i forbindelse med kreditaftalen: Alle omkostninger, herunder renter, provision, afgifter og enhver anden form for honorar, som forbrugeren skal betale i forbindelse med kreditaftalen, og som kreditgiveren har kendskab til, bortset fra notarialgebyrer. Omkostninger ved accessoriske tjenesteydelser i forbindelse med kreditaftalen, navnlig forsikringspræmier, medregnes også, såfremt indgåelsen af aftalen om tjenesteydelser desuden er obligatorisk for at opnå kreditten eller for at opnå kreditten på de annoncerede vilkår og betingelser.

8) Samlet beløb, der skal betales af forbrugeren: Summen af det samlede kreditbeløb og de samlede omkostninger i forbindelse med kreditaftalen.

9) Årlige omkostninger i procent: De samlede omkostninger i forbindelse med kreditaftalen udtrykt i procent pr. år af det samlede kreditbeløb, eventuelt omfattende

de omkostninger, der er nævnt i § 16, stk. 3 og 4.

10) Debitorrente: Den rentesats udtrykt i en fast eller variabel procentsats, der anvendes på årsbasis på de udnyttede kreditmuligheder.

11) Fast debitorrente: At kreditgiveren og forbrugeren i kreditaftalen aftaler én debitorrente for hele kreditaftalens løbetid eller flere debitorrenter for delperioder, hvor der udelukkende anvendes en fast, specifik procentsats. Hvis aftalen ikke angiver alle debitorrenterne, anses debitorrenten kun som fastsat for de delperioder, for hvilke de udelukkende er fastsat ved en fast, specifik procentsats, der er aftalt ved indgåelsen af kreditaftalen.

12) Samlet kreditbeløb: Loftet for eller summen af alle beløb, der stilles til disposition i henhold til en kreditaftale.

13) Varigt medium: En indretning, som sætter forbrugeren i stand til at lagre oplysninger rettet til forbrugeren personligt på en måde, der muliggør senere søgning i et tidsrum, som er afpasset efter oplysningernes formål, og som giver mulighed for uændret gengivelse af de lagrede oplysninger.

14) Tilknyttet kreditaftale: En kreditaftale, ifølge hvilken

a) den pågældende kredit udelukkende tjener til at finansiere en aftale om levering af specifikke varer eller specifikke tjenesteydelser og

b) kreditaftalen og aftalen om levering udgør en kommerciel helhed, idet der anses at foreligge en kommerciel helhed, når leverandøren selv finansierer forbrugers kredit, eller, såfremt finansieringen sker gennem tredjemand, når kreditgiveren i forbindelse med indgåelsen eller forberedelsen af kreditaftalen gør brug af leverandørens tjenester, eller når den specifikke vare eller ydelsen af en specifik tjenesteydelse udtrykkeligt er angivet i kreditaftalen.

15) Kreditkøb: En kreditaftale med henblik på køb af løsøre, hvorefter

a) køberen efter aftale med sælgeren har fået henstand med betaling af købesummen eller en del af denne eller

b) købesummen helt eller delvis dækkes ved lån indrømmet køberen af en tredje-mand på grundlag af en aftale herom mellem denne og sælgeren.

16) Køb med ejendomsforbehold: Et kreditkøb, hvor det er aftalt, at sælgeren kan tage det solgte tilbage, hvis køberen ikke opfylder sine forpligtelser. Som køb med ejendomsforbehold anses også en aftale, der er betegnet som lejekontrakt, eller hvorefter betalingen i øvrigt fremtræder som vederlag for brug af tingen, såfremt det må antages at have været meningen, at modtageren af tingen skal blive ejer af den.

Visse lovvalgsaftaler og lovens fravigelighed

§ 5. Er det i en aftale bestemt, at lovgivningen i et land uden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde skal finde anvendelse på aftalen, kan forbrugeren tillige påberåbe sig ufravigelige bestemmelser i lovgivningen i et land inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, hvis det uden lovvalgsaftalen ville være dette lands lovgivning, der galdt for aftalen.

§ 6. (Ophævet)

§ 7. Loven og de i medfør af denne udfærdigede forskrifter kan ikke ved aftale fraviges til skade for forbrugeren.

Stk. 2. I ikke-forbruger køb kan reglerne fraviges ved aftale. De kan dog ikke fraviges til skade for køberen ifølge et køb med ejendomsforbehold.

Beregning af de årlige omkostninger i procent

§ 16. De årlige omkostninger i procent svarer på årsbasis til nutidsværdien af alle fremtidige eller eksisterende forpligtelser i form af udnyttede kreditmuligheder, tilbagebetalinger og omkostninger, der er aftalt mellem kreditgiveren og forbrugeren.

Stk. 2. De årlige omkostninger i procent beregnes ud fra den matematiske formel i lovens bilag 1.

Stk. 3. Ved beregningen af de årlige omkostninger i procent bestemmes de samlede omkostninger i forbindelse med forbruger kreditten bortset fra

1) andre omkostninger, som forbrugeren skal betale i forbindelse med misligholdelse af en af de forpligtelser, der er fastsat i kreditaftalen, og

2) de omkostninger ud over købsprisen, som forbrugeren skal betale i forbindelse med køb af varer eller tjenesteydelser, uanset om transaktionen foretages kontant eller på kredit.

Stk. 4. Omkostningerne ved forvaltningen af en konto til registrering af både betalingstransaktioner og udnyttelse af kreditmuligheden, omkostningerne ved anvendelse af et betalingsmiddel i forbindelse med både betalingstransaktioner og udnyttelser af kreditmuligheden og andre omkostninger i forbindelse med betalingstransaktioner skal indgå i de samlede omkostninger i forbindelse med forbruger kreditten, medmindre det ikke er obligatorisk at åbne kontoen og omkostningerne i forbindelse med kontoen klart er angivet separat i kreditaftalen eller i en eventuel anden aftale, der er indgået med forbrugeren.

Stk. 5. Beregningen af de årlige omkostninger i procent baseres på den antagelse, at kreditaftalen forbliver gyldig i det aftalte tidsrum, og at kreditgiveren og forbrugeren opfylder deres forpligtelser på de vilkår og datoer, der er angivet i kreditaftalen.

Stk. 6. I forbindelse med kreditaftaler, der indeholder vilkår, som tillader variationer

i debitorrenten, og, hvor det er relevant, de omkostninger, der indgår i de årlige omkostninger i procent, men som ikke kan opgøres på beregningstidspunktet, beregnes de årlige omkostninger i procent ud fra den antagelse, at debitorrenten og andre omkostninger er konstante i forhold til udgangspunktet og finder anvendelse, indtil kreditaftalen udløber.

Stk. 7. Om nødvendigt kan de supplerende antagelser i lovens bilag 1 anvendes til beregningen af de årlige omkostninger i procent.

Kreditformidlere

§ 17. Det eventuelle gebyr, som forbrugeren skal betale til en kreditformidler for kreditformidlerens ydelse, skal oplyses for forbrugeren og aftales skriftligt mellem forbrugeren og kreditformidleren på papir eller på et andet varigt medium inden indgåelsen af kreditaftalen.

Stk. 2. Det eventuelle gebyr, som forbrugeren skal betale til kreditformidleren for kreditformidlerens ydelse, skal endvidere af kreditformidleren oplyses til kreditgiveren med henblik på beregning af de årlige omkostninger i procent.

Kapitel 3

Fortrydelsesret

§ 19. Forbrugeren kan inden for en frist på 14 kalenderdage fortryde en kreditaftale.

Stk. 2. Den periode, hvori fortrydelsesretten efter stk. 1 kan udøves, løber fra

1) den dag, hvor kreditaftalen er indgået, eller

2) den dag, hvor forbrugeren modtager aftalevilkårene og -betingelserne samt oplysningerne i henhold til § 8, hvis dette tidspunkt er senere end tidspunktet efter nr. 1.

Stk. 3. Vil forbrugeren udøve sin fortrydelsesret, skal forbrugeren meddele kreditgiveren dette inden udløbet af fristen efter stk. 1 efter de anvisninger, som forbrugeren har modtaget fra kreditgiveren i henhold til § 8, stk. 2, nr. 16. Fristen betragtes som overholdt, hvis meddelelsen, såfremt den er udfærdiget på papir eller på et andet varigt medium, som kreditgiveren råder over og har adgang til, er blevet afsendt inden fristens udløb.

Stk. 4. Hvis forbrugeren udøver sin fortrydelsesret, skal forbrugeren til kreditgiveren betale kapitalen og de renter, der er påløbet fra den dato, hvor kreditmuligheden blev udnyttet, til den dato, hvor kapitalen betales tilbage, uden unødigt forsinkelse og senest 30 kalenderdage efter at have sendt kreditgiveren meddelelsen om udøvelsen af fortrydelsesretten. Renterne beregnes på grundlag af den aftalte debitorrente. Kreditgiveren har ikke ret til nogen anden kompensation fra forbrugeren i tilfælde af udøvelse af fortrydelsesretten bortset fra kompensation for eventuelle omkostninger, som kreditgiveren har betalt til offentlige myndigheder, og som ikke kan refunderes.

Stk. 5. Hvis en accessorisk tjenesteydelse i forbindelse med kreditaftalen ydes af kreditgiveren eller af tredjemand på grundlag af en overenskomst mellem tredjemanden og kreditgiveren, ophører forbrugeren med at være bundet af aftalen om den accessoriske tjenesteydelse, såfremt forbrugeren udøver sin fortrydelsesret med hensyn til kreditaftalen i medfør af denne lov.

Stk. 6. Hvis forbrugeren har fortrydelsesret i henhold til stk. 1-5, finder kapitel 4 i lov om forbrugeraftaler ikke anvendelse.

Stk. 7. Stk. 1-6 finder ikke anvendelse på lån med pant i fast ejendom, der ydes på baggrund af obligationsudstedelse.

Kapitel 4

Forbud mod underpant i kreditkøb

§ 21. I kreditkøb kan kreditgiveren ikke i forbindelse med aftalens indgåelse eller leveringen af det solgte få pant i dette til sikkerhed for, at forbrugeren opfylder sine forpligtelser.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 hindrer ikke, at kreditgiveren efter reglerne om pantsætning af fast ejendom får pant i det solgte, når dette udgør tilbehør til eller bestanddel af en fast ejendom.

Stk. 3. Stk. 1 finder ikke anvendelse på kreditkøb af aktier, andre former for obligationer end præmieobligationer, sparekassers garantibeviser, beviser for ansvarlig indskudskapital i pengeinstitutter, beviser udstedt af investeringsforeninger under tilsyn og lignende værdipapirer.

Kapitel 5

Generalklausul

§ 22. Er det beløb, som forbrugeren efter aftalen skal betale som vederlag eller omkostninger, urimeligt, skal det nedsættes til, hvad der skønnes rimeligt. Medmindre andet bestemmes af retten, sker afkortningen i det eller de sidste beløb, der skal betales efter aftalen. Er der afkrævet forbrugeren et urimeligt vederlag for at give den pågældende henstand eller andre lempelser i de aftalte vilkår, sker afkortningen på samme måde.

Kapitel 6

Tilsidesættelse af oplysningspligten

§ 23. Er kreditomkostningerne ikke oplyst i overensstemmelse med § 8, stk. 2, nr. 7, eller stk. 5, nr. 6, skal forbrugeren højst betale lånebeløbet og en årlig rente af den til enhver tid værende restgæld, der svarer til den fastsatte referencesats med et tillæg på 5 pct. Som referencesats anses i denne lov den officielle udlånsrente, som

Nationalbanken har fastsat henholdsvis pr. 1. januar og 1. juli det pågældende år.

Stk. 2. Er kreditomkostningerne angivet efter § 8, stk. 2, nr. 7, eller stk. 5, nr. 6, kan kreditgiveren ikke på grundlag af aftalen i øvrigt kræve yderligere kreditomkostninger. Er oplysningen om de årlige omkostninger i procent for lavt angivet, kan kreditgiveren ikke kræve højere kreditomkostninger, end hvad der svarer til den procentsats, der er angivet.

Stk. 3. Reglerne i stk. 1 og 2 gælder ikke, hvis kreditgiveren kan godtgøre, at forbrugeren på trods af de manglende eller urigtige oplysninger har haft et forsvarligt grundlag for at bedømme kreditomkostningerne.

Stk. 4. Medfører stk. 1 eller 2 en formindskelse af restgælden, skal forbrugeren betale denne i overensstemmelse med den ordning, der er aftalt med kreditgiver, således at afkortning sker i den eller de sidste ydelser, som skal betales.

§ 24. Har sælgeren i et kreditkøb ikke givet oplysninger som foreskrevet i § 8, kan kreditgiveren i almindelighed ikke kræve godtgørelse for omkostninger, som ellers ville påløbe i anledning af forbrugeren misligholdelse.

Kapitel 7

Forbrugerens betalinger

Indbetaling til pengeinstitutter

§ 25. Indbetaling ifølge en kreditaftale til et pengeinstitut her i riget, bortset fra Grønland, til befordring til betalingsstedet er rettidig, når den sker inden for den betalingsfrist, der gælder efter kreditaftalen.

Kapitel 8

Forbrugerens misligholdelse

§ 29. Undlader forbrugeren i et kreditkøb at opfylde sin betalingspligt, har kreditgiveren ikke af den grund ret til at forlange betaling af beløb, som ellers ikke ville være forfaldet, tage det solgte tilbage eller gøre anden aftalt særlig retsvirkning af undladelsen gældende, medmindre forbrugeren er udeblevet med et beløb 30 dage efter dets forfaldstid og betingelserne i stk. 2 er opfyldt.

Stk. 2. Det forfaldne beløb skal udgøre:

- 1) mindst en tiendedel af det samlede beløb, der skal betales inklusive en erlagt udbetaling, eller
- 2) hvis der i det forfaldne beløb indgår flere afdrag, mindst en tyvendedel af det samlede beløb, der skal betales inklusive en erlagt udbetaling, eller
- 3) hele restfordringen.

§ 30. Hvis ikke særlige hensyn til forbrugeren eller kreditgiveren taler imod det, kan fogedretten i kreditkøb henvise en kreditgiver, der ikke har ejendomsforbehold, til så vidt muligt at søge sig fyldestgjort ved tilbagetagelse af det solgte. Tilbagetagelsen sker da under anvendelse af §§ 39-40, §§ 43-44 og § 47. Er det solgtes værdi mindre end kreditgiverens tilgodehavende efter § 38, har kreditgiveren krav på betaling af det overskydende beløb.

Stk. 2. Hvis et ejendomsforbehold i en aftale om kreditkøb ikke er gyldigt, fordi betingelserne i § 34 ikke er opfyldt, og fogedretten træffer beslutning efter stk. 1, har kreditgiveren kun under de i § 41 fastsatte betingelser krav på betaling af det beløb, hvormed hans tilgodehavende måtte overstige det solgtes værdi ved tilbagetagelsen. Har fogedretten i de nævnte køb undladt at træffe afgørelse efter stk. 1, fordi § 36, stk. 3, hindrer tilbagetagelse af det solgte, kan kreditgiveren kun under tilsvarende betingelser kræve betaling af et beløb, der efter fogedrettens skøn overstiger det solgtes værdi på tidspunktet for fogedforretningen.

Kapitel 9

Kreditorskifte

Brug af negotiable dokumenter

§ 31. Kreditgiveren må i forbindelse med en kreditaftale ikke modtage veksel eller andet særligt skylddokument, der forpligter forbrugeren, og som ved overdragelse kan medføre indskrænkning af forbrugers ret til at fremsætte indsigelser vedrørende aftalen, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 er ikke til hinder for, at kreditgiver får pant i fast ejendom.

Bevarelse af indsigelser m.v.

§ 32. Det kan ikke aftales, at der ved overdragelse til tredjemand af de rettigheder, der tilkommer kreditgiveren, sælgeren eller leverandøren af en tjenesteydelse, sker indskrænkning af dennes forpligtelser over for forbrugeren.

§ 33. Overdrages kreditgiverens rettigheder i henhold til en kreditaftale til tredjemand, har forbrugeren over for erhververen ret til at gøre enhver indsigelse gældende, som forbrugeren kunne gøre gældende over for den oprindelige kreditgiver.

Stk. 2. Forbrugeren skal underrettes om overdragelse efter stk. 1. Dette gælder dog ikke, hvis den oprindelige kreditgiver efter aftale med erhververen fortsat står for kreditten i forhold til forbrugeren.

Stk. 3. I de tilfælde, der er nævnt i § 4, nr. 15, litra b, kan forbrugeren også over for anden kreditor rejse samme pengekrav på grundlag af købet som over for sælgeren. Forbrugeren må dog først sandsynliggøre, at sælgeren ikke opfylder sine forpligtelser, og kravet kan ikke overstige, hvad

vedkommende kreditor har modtaget som betaling fra forbrugeren i anledning af købet.

Stk. 4. Ved kreditaftaler med henblik på opnåelse af en tjenesteydelse finder bestemmelsen i stk. 3 tilsvarende anvendelse, når vederlaget for tjenesteydelsen dækkes helt eller delvis ved lån indrømmet forbrugeren af en tredjemand på grundlag af en aftale herom mellem denne og leverandøren af tjenesteydelsen.

Stk. 5. Har kreditgiveren fået pant i fast ejendom, jf. § 31, stk. 2, gælder reglerne i stk. 2-4 kun i det omfang, andet ikke følger af reglerne om tinglyste pantebreve i fast ejendom.

Kapitel 10

Køb med ejendomsforbehold

Ejendomsforbeholds gyldighed

§ 34. Ejendomsforbehold er kun gyldigt, såfremt

- 1) det er aftalt senest ved overgivelsen af det købte til forbrugeren,
- 2) det samlede beløb, der skal betales, jf. § 8, stk. 2, nr. 7, inklusive den erlagte udbetaling overstiger 2.000 kr.,
- 3) kreditkøbet ikke er sket i henhold til en aftale om kredit med variabelt lånebeløb og
- 4) sælgeren ved overgivelsen af det købte er fyldestgjort for mindst 20 pct. af kontantprisen.

Stk. 2. Ved salg af bøger er det uanset bestemmelsen i stk. 1, nr. 4, tilstrækkeligt, at sælgeren, inden nogen del af det købte overgives til forbrugeren, er fyldestgjort for et beløb svarende til det største beløb, der efter aftalen forfalder inden for en måned.

Stk. 3. Ejendomsforbehold kan ikke aftales til sikkerhed for, at forbrugeren opfylder sine forpligtelser efter et andet køb el-

ler i øvrigt betaler beløb, som kreditor ikke kan godskrive sig efter § 38.

Kreditgiverens adgang til fyldestgørelse

§ 35. Kreditgiveren skal søge sig fyldestgjort for sit tilgodehavende ved tilbagetagelse af det solgte, jf. dog § 36, stk. 3. Kreditgiveren kan kun i de tilfælde, der er nævnt i §§ 41-42, foretage udlæg i forbrugers øvrige aktiver. Udlæg kan foretages på grundlag af fogedrettens opgørelse af kravet.

Betingelser for tilbagetagelse

§ 36. Kreditgiveren kan umiddelbart på grundlag af købekontrakten søge sig fyldestgjort for sit tilgodehavende hos forbrugeren gennem tilbagetagelse af det solgte ved fogedrettens hjælp, hvis kontrakten

- 1) er underskrevet af forbrugeren og overgivet til den pågældende i genpart og
- 2) indeholder ejendomsforbehold.

Stk. 2. En købekontrakt som nævnt i stk. 1 kan være underskrevet digitalt.

Stk. 3. Tilbagetagelse af det solgte kan uanset forbrugers samtykke ikke ske, hvis det efter retsplejelovens § 509, stk. 1, eller § 515, stk. 2, ville være undtaget fra udlæg.

§ 37. Hvis forbrugeren, inden der er sket tilbagetagelse af det solgte, har betalt det beløb, som ikke blev betalt i rette tid, med tillæg af renter og kreditgiverens eventuelle omkostninger, kan kreditgiveren ikke tage det solgte tilbage, forlange betaling af beløb, som ellers ikke ville være forfaldet, eller gøre anden aftalt særlig retsvirkning af undladelsen gældende, medmindre dette på grund af særlige omstæn-

digheder ved misligholdelsen må anses for påkrævet.

Opgørelse af fordringen

§ 38. Vil kreditgiveren i et køb med ejendomsforbehold tage det solgte tilbage, kan denne ved opgørelsen af sit tilgodehavende kun medregne

- 1) den ubetalte del af fordringen med fradrag efter § 28, stk. 2 og 3,
- 2) rente af forfaldne ydelser og
- 3) nødvendige omkostninger ved tilbagetagelsen, herunder inkassoomkostninger, medmindre § 24 er til hinder herfor.

Opgørelse af det solgtes værdi

§ 39. Tages det solgte tilbage, skal dets værdi ved tilbagetagelsen indgå i opgørelsen mellem parterne til fordel for forbrugeren.

Stk. 2. Ved det solgtes værdi forstås det beløb, som sælgeren kan opnå ved at sælge tingen på hensigtsmæssig måde, eventuelt efter en rimelig istandsættelse.

§ 40. Hvis det solgtes værdi overstiger det beløb, som kreditgiveren kan beregne sig efter § 38, kan kreditgiveren kun tage tingen tilbage, hvis det overskydende beløb samtidig betales til forbrugeren.

§ 41. Er det solgtes værdi mindre end kreditgiverens tilgodehavende efter § 38, har kreditgiveren kun krav på betaling af det overskydende beløb, i det omfang særlige omstændigheder taler derfor, navnlig hvis forbrugeren har udvist forsømmelighed ved brugen eller opbevaringen af det købte eller har lagt hindringer i vejen for tilbagetagelsesforretningen.

§ 42. Hvis § 36, stk. 3, hindrer tilbagetagelse af det solgte, kan kreditgiveren kun, hvis der foreligger særlige omstændigheder som nævnt i § 41, foretage udlæg for et beløb, der overstiger det solgtes værdi på tidspunktet for tilbagetagelsesforretningen.

Stk. 2. Hvis det solgte ikke findes hos forbrugeren under tilbagetagelsesforretningen, kan kreditgiveren foretage udlæg hos forbrugeren for sit tilgodehavende efter § 38, således som dette opgøres af fogedretten.

Forbrugerens indløsnings- og udtagesret

§ 43. Har kreditgiveren fået det solgte tilbage, kan forbrugeren i 14 dage derefter indløse det solgte mod at betale kreditgiverens tilgodehavende beregnet efter § 38. Forbrugeren kan under tilbagetagelsesforretningen give afkald på denne ret.

§ 44. Er flere ting solgt ved samme aftale, og fremsætter kreditgiveren krav om at tage dem tilbage, kan forbrugeren udtage en eller flere af tingene efter eget valg mod at betale det beløb, hvormed kreditgiverens tilgodehavende beregnet efter § 38 overstiger værdien af de øvrige ting. Er kreditgiverens tilgodehavende mindre end denne værdi, har forbrugeren krav på at få betalt det overskydende beløb samtidig med tilbagetagelsen.

Stk. 2. Hvis kreditgiveren har taget tingene tilbage, kan forbrugeren i 14 dage derefter indløse en eller flere af tingene efter eget valg mod at betale det beløb, hvormed kreditgiverens tilgodehavende beregnet efter § 38 overstiger værdien af de øvrige ting. Forbrugeren kan under tilbagetagelsesforretningen give afkald på denne ret.

Stk. 3. Forbrugeren kan dog ikke overtage en ting, der hører således sammen med

ting, som kreditgiveren tager tilbage, at fraskillelsen ville medføre væsentlig værdiforringelse af det tilbagetagene.

Fremgangsmåden ved tilbagetagelse

§ 45. Anmodning om tilbagetagelse af det solgte skal være skriftlig og være ledsaget af en opgørelse af kreditgiverens tilgodehavende samt købekontrakten i original eller genpart. Hvis købekontrakten ikke indeholder de oplysninger, der er nævnt i § 8, stk. 2, skal det i anmodningen oplyses, om rekvisitus er en forbruger. Det originale dokument skal fremlægges under fogedforretningen. Fogedretten kan om fornødent kræve, at det originale dokument skal foreligge, før fogedforretningen berammes. Hvis dokumentet er underskrevet digitalt, skal en skriftlig repræsentation af dokumentet fremlægges under fogedforretningen.

Stk. 2. Anmodningen skal fremsættes over for fogedretten, hvor forbrugeren har hjemting, jf. retsplejelovens §§ 235-236. Har forbrugeren ikke hjemting her i landet, finder retsplejelovens § 487, stk. 1, nr. 4, og stk. 2-4, tilsvarende anvendelse med de undtagelser, som følger af retsplejelovens § 247.

Stk. 3. Udebliver kreditgiveren fra forretningen, afviser fogedretten denne. Om forbrugerens pligt til efter tilsigelse at møde i fogedretten og give de nødvendige oplysninger gælder retsplejelovens § 494, stk. 1-3, jf. stk. 4, og § 497. Om fogedrettens vejledningspligt og adgang til beskikkelse af advokat for en part gælder retsplejelovens § 500.

§ 46. Er der anmodet om tilbagetagelse af det solgte på grund af forsinkelse med betalingen, kan fogedretten udsætte forretningen i indtil 4 måneder fra anmodningens modtagelse, hvis det må antages, at forbrugeren er kommet i forbigående økonomiske vanskeligheder. Udsættelse

bør ikke ske, hvis kreditgiverens sikkerhed bringes i fare. Fogedretten kan fastsætte vilkår for udsættelsen. Hvis forbrugers forhold giver anledning til det, kan fogedretten til enhver tid bestemme, at forretningen skal fremmes.

§ 47. Det solgtes værdi ansættes af fogedretten, eventuelt efter tilkaldelse af sagkyndig bistand.

Stk. 2. Enhver af parterne kan forlange, at fogedretten på grundlag af en vurdering, som foretages af en eller flere sagkyndige personer efter rettens nærmere bestemmelse, foretager en fornyet prøvelse af værdiansættelsen.

Stk. 3. Anmodning om fornyet prøvelse af værdiansættelsen skal fremsættes inden afslutningen af det retsmøde, hvor værdiansættelsen finder sted. Den, der fremsætter anmodningen, skal stille sikkerhed for omkostningerne ved tilvejebringelse af grundlaget for den fornyede prøvelse, medmindre fogedretten på grund af særlige omstændigheder fritager den pågældende derfor. Ved opgørelsen af parternes mellemværende afgør fogedretten, hvem af dem der skal bære omkostningerne. Såfremt hensynet til en part i særlig grad taler derfor på grund af den pågældendes økonomiske forhold, kan fogedretten bestemme, at omkostningerne helt eller delvis skal betales af staten.

Tilbagetagelse uden fogedrettens medvirken

§ 48. Har kreditgiveren uden fogedrettens medvirken taget det solgte tilbage fra forbrugeren uden dennes samtykke, skal fogedretten afvise en fogedforretning i anledning af købet eller tilbagetagelsen, medmindre der foreligger særlige omstændigheder eller kreditgiver efter tilbagetagelsen har erhvervet et særligt retsgrundlag.

Stk. 2. Har kreditgiveren og forbrugeren udenretligt aftalt, at kreditgiveren i anledning af forbrugers misligholdelse får det solgte tilbageleveret uden fogedrettens medvirken, kan kreditgiveren ikke påberåbe sig nogen aftale med forbrugeren, hvorefter der påhviler denne yderligere forpligtelser over for kreditgiveren i anledning af købet. Har kreditgiveren taget det solgte tilbage som nævnt i stk. 1, kan kreditgiveren heller ikke på andet grundlag gøre yderligere krav gældende mod forbrugeren i anledning af købet, medmindre der foreligger særlige omstændigheder.

Kapitel 11

Ikke-forbruger køb

§ 49. § 22 og §§ 25-29 finder tilsvarende anvendelse på kreditkøb, der ikke er forbruger køb.

§ 50. Kapitel 10 finder tilsvarende anvendelse på kreditkøb, der ikke er forbruger køb, og hvor der er aftalt ejendomsforbehold med hensyn til det solgte, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. § 34, stk. 1, nr. 4, § 35, §§ 41-42, § 45, stk. 2, og § 48, stk. 2, finder ikke anvendelse på de i stk. 1 nævnte køb.

§ 51. I køb med ejendomsforbehold som nævnt i § 50 kan kreditgiveren ikke gøre udlæg i det solgte, men kan søge sig fyldestgjort enten ved tilbagetagelse af det solgte, jf. dog § 36, stk. 3, eller ved foretagelse af udlæg i køberens øvrige aktiver.

Stk. 2. Hvis foretagelse af udlæg skønnes at ville medføre urimeligt tab eller væsentlige ulemper for køberen, kan fogedretten henvise kreditgiveren til så vidt muligt at søge sig fyldestgjort ved tilbagetagelse af det solgte.

Stk. 3. Er det solgtes værdi mindre end kreditgiverens tilgodehavende efter § 38,

har kreditgiveren krav på betaling af det overskydende beløb. For sit krav kan kreditgiveren foretage udlæg hos køberen på grundlag af fogedrettens opgørelse af kravet. Det samme gælder, hvis § 36, stk. 3, hindrer tilbagetagelse, eller hvis det solgte ikke findes hos køberen under tilbagetagelsesforretningen.

§ 52. Anmodning om tilbagetagelse af det solgte skal fremsættes over for fogedretten, enten hvor køberen har hjemting, jf. retsplejelovens §§ 235-236 og §§ 238-240, eller hvor køberen driver erhvervsmæssig virksomhed, jf. retsplejelovens § 237. Er der ikke værneting her i landet efter 1. pkt., finder retsplejelovens § 487, stk. 1, nr. 4, og stk. 2-4, tilsvarende anvendelse med de undtagelser, som følger af retsplejelovens § 247.

Kapitel 13

Straffebestemmelser

§ 56. Den, der overtræder § 31, straffes med bøde.

Stk. 2. Med bøde straffes endvidere den, der gør sig skyldig i grov eller oftere gentagen overtrædelse af §§ 7 a, 7 b, 8, 8 a, 8 b, 9, 10 eller 17.

Stk. 3. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

§ 57. Den, der driver virksomhed med kreditgivning, der er omfattet af loven, eller medvirker hertil, kan ved dom for strafbart forhold frakendes retten til fortsat at drive den pågældende virksomhed eller til at drive den under visse former eller til at medvirke hertil. Straffelovens § 79 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Påstand om frakendelse efter stk. 1 nedlægges af anklagemyndigheden efter anmodning fra forbrugerombudsmanden.

Købeloven - lov nr. 102 af 6/4 1906

Lovbekendtgørelse nr. 140 af 17/2 2014

Almindelige bestemmelser

§ 1. Denne lovs bestemmelser kommer kun til anvendelse, for så vidt ikke andet er udtrykkelig aftalt, eller må anses for indeholdt i aftalen eller følger af handelsbrug eller anden sædvane.

Stk. 2. I forbrugerkøb, jf. § 4 a, kan § 2, stk. 1, § 4 a, § 50, §§ 55-58, § 73, stk. 1 og 2, §§ 74 og 75, § 76, stk. 1, nr. 1-3, og stk. 2 og 3, §§ 77-79, § 80, stk. 1, og §§ 81-87 dog ikke fraviges til skade for køberen.

Stk. 3. Bestemmelsen i § 54, stk. 4, kan ikke fraviges til skade for en senere erhverver, som hovedsagelig handler uden for sit erhverv.

§ 1 a. Loven gælder for alle køb, bortset fra køb af fast ejendom.

Stk. 2. §§ 72-87 gælder dog kun i forbrugerkøb.

Stk. 3. § 5, §§ 10-13, § 17, stk. 2, § 21, stk. 2, § 42, § 43, stk. 1 og 2, § 44, §§ 47-49 og 52-54 gælder ikke i forbrugerkøb.

Stk. 4. Loven gælder ikke for køb, der er omfattet af den internationale købelov.

§ 2. Bestilling af genstande, som først skal fremstilles, anses i denne lov for køb. Uden for forbrugerkøb gælder dette dog kun, såfremt den overvejende del af de for fremstillingen nødvendige materialer skal ydes af den, der har påtaget sig fremstillingen.

Stk. 2. Loven gælder ikke for opførelse af bygning eller andet anlæg på fast ejendom.

Stk. 3. Hvad der i denne lov er bestemt om køb, finder tilsvarende anvendelse på bytte.

§ 3. Ved køb af genstande, bestemt efter art, forstås i denne lov ikke alene køb af en vis mængde af en angiven art genstande, men også køb af en vis mængde af et angivet parti.

§ 4. Ved handelskøb forstås i denne lov køb, som indgås mellem handlende i eller for deres bedrift.

Stk. 2. Som handlende anses herved enhver, der gør sig til bedrift at afhænde dertil indkøbte varer, at drive vekselerer- eller bankforretning, forsikringsvirksomhed, kommissionshandel, forlagsvirksomhed, apotek, beværtning, håndværk eller fabrik, at overtage udførelse af bygnings- eller anlægsarbejder eller at befordre personer, gods eller meddelelser. Dog anses ikke som handlende den, som uden anden medhjælp end sin ægtefælle, sine børn under 15 år og sit hustyende driver beværtning, håndværk, befordringsvirksomhed eller sådan ringe handel, hvortil ikke kræves særlig adkomst, eller hvortil borgerskab udstedes uden betaling.

§ 4 a. Ved forbrugerkøb forstås et køb, som en køber (forbruger) foretager hos en erhvervsdrivende, der handler som led i sit erhverv, når køberen hovedsagelig handler uden for sit erhverv. Sælgeren har bevisbyrden for, at købet ikke er et forbrugerkøb.

Stk. 2. Som forbrugerkøb anses under i øvrigt samme betingelser som nævnt i stk. 1 endvidere køb fra ikke-erhvervsdrivende, hvis aftalen om køb er indgået eller formidlet for sælgeren af en erhvervsdrivende.

Om bestemmelse af købesummen

§ 5. Er køb sluttet, men intet aftalt om købesummens størrelse, har køberen at betale, hvad sælgeren fordrer, for så vidt det ikke kan anses for ubilligt.

§ 6. Er i handelskøb regning (faktura eller nota) tilstillet køberen, og gør han ikke, såsnart ske kan, indsigelse mod den i regningen anførte pris, er han pligtig at betale denne, medmindre lavere pris oplyses at være aftalt, eller regningen er åbenbart urimelig.

§ 7. Skal købesummen beregnes efter tal, mål eller vægt, bliver mængden på det tidspunkt, da faren for salgsgenstandens hændelige undergang går over på køberen, at lægge til grund for beregningen.

§ 8. Skal købesummen beregnes efter varens vægt, antages indpakningens vægt (taravægten) at skulle fradrages.

Om stedet, hvor salgsgenstanden skal leveres (leveringsstedet)

§ 9. Sælgeren har at levere salgsgenstanden på det sted, hvor han ved køkets afslutning havde sin bolig. Drev han på dette tidspunkt forretning, og stod salget i forbindelse dermed, skal levering ske på forretningsstedet.

Stk. 2. Befandt genstanden sig ved køkets afslutning på et andet sted end ovenfor nævnt, og var parterne eller burde de være vidende derom, anses dette som leveringssted.

§ 10. Skal genstanden af sælgeren forsendes fra et sted til et andet for der at overgives i køberens besiddelse, anses levering for sket, når genstanden er overgivet til en fragtfører, som har påtaget sig forsendelsen fra vedkommende sted, eller den, hvis afsendelsen sker med skib, er bragt inden for skibssiden.

§ 11. Skal sælgeren besørge genstanden sendt til noget inden pladsens grænser beliggende sted, anses levering ikke at være sket, forinden genstanden er kommet i køberens besiddelse.

Om tiden for aftalens opfyldelse

§ 12. Er tid for købesummens betaling eller salgsgenstandens levering ikke bestemt, og fremgår det ikke af omstændighederne, at opfyldelse skal ske snarest muligt, skal den ske ved påkrav.

§ 13. Er et tidsrum fastsat for leveringen, har sælgeren ret til inden for dets grænser at vælge tidspunktet for leveringen, medmindre det fremgår af omstændighederne, at spillerummet er fastsat i køberens interesse.

Om retten til at kræve ydelse mod ydelse

§ 14. Er der ikke givet henstand fra nogen af siderne, er sælgeren ikke pligtig at levere salgsgenstanden, medmindre købesummen samtidig betales, og køberen ikke pligtig at betale købesummen, medmindre salgsgenstanden samtidig stilles til hans rådighed.

§ 15. Skal genstanden forsendes fra leveringsstedet, kan sælgeren dog ikke i medfør af bestemmelsen i foregående paragraf undlade at afsende den, men kan hindre, at den overgives i køberens besiddelse, så længe købesummen ikke er betalt.

§ 16. Benyttes i handelskøb ved genstandens forsendelse fra leveringsstedet til bestemmelsesstedet konnossement eller fragtbrev af sådan beskaffenhed, at sælgeren efter dets udlevering til køberen ikke kan råde over genstanden, skal købesummen betales mod udlevering af det pågældende dokument overensstemmende med reglerne i § 71.

Om faren (risikoen) for salgsgenstanden

§ 17. Sælgeren bærer faren for salgsgenstandens hændelige undergang eller forringelse, indtil levering har fundet sted.

Stk. 2. Angår købet en bestemt genstand, som skal hentes af køberen, og er tiden inde, da den ifølge aftalen kan hentes, samt genstanden holdes rede, bærer dog køberen faren og må således betale købesummen, selv om genstanden hændelig er gået til grunde eller forringet.

Om udbytte af salgsgenstanden

§ 18. Udbytte, som vindes af salgsgenstanden inden leveringstiden, tilkommer sælgeren, medmindre det med grund kunne påregnes først at ville falde senere.

Stk. 2. Udbytte, som vindes efter leveringstiden, tilfalder køberen, medmindre det med grund kunne påregnes allerede at ville falde forinden.

§ 19. Køb af aktie omfatter det udbytte, som ikke var forfalden på den tid, da købet sluttedes.

Stk. 2. Er eller bliver der til aktien knyttet ret til at tegne ny aktie, nyder køberen godt heraf.

§ 20. Køb af rentebærende skriftlig fordring omfatter de ved købet eller, hvis senere levering skal finde sted, de ved leveringstiden påløbne, men endnu ikke forfaldne renter. Fremgår det ikke af omstændighederne, at fordringen er solgt som usikker, bliver det til renterne svarende beløb at betale i tillæg til købesummen og samtidig med denne.

Om forsinkelse fra sælgerens side

§ 21. Leveres salgsgenstanden ikke i rette tid og skyldes dette ikke køberens forhold eller en hændelig begivenhed, for hvilken han bærer faren, har køberen valget mel-

lem at forlange genstanden leveret og at hæve købet.

Stk. 2. Var forsinkelsen eller måtte den af sælgeren forudsættes at være af uvæsentlig betydning for køberen, kan denne dog ikke hæve købet, medmindre han har betinget sig opfyldelse nøjagtig til bestemt tid.

Stk. 3. I handelskøb anses enhver forsinkelse for væsentlig, medmindre det alene er en ringe del af det solgte, som er forsinket.

§ 22. Skal sælgeren levere efterhånden, og finder forsinkelse sted med en enkelt levering, kan køberen i medfør af foregående paragraf alene hæve købet, for så vidt angår denne levering. Dog kan han også hæve købet for senere leveringers vedkommende, såfremt gentagelse af forsinkelsen må ventes, eller endog hæve købet i dets helhed, såfremt dette er begrundet i sammenhængen mellem leveringerne.

§ 23. Angår købet en bestemt genstand, og bliver denne ikke leveret i rette tid, har sælgeren at svare skadeserstatning, medmindre det oplyses, at forsinkelsen ikke kan tilregnes ham.

§ 24. Ved køb af genstande, bestemte efter art, er sælgeren, selv om forsinkelsen ikke kan tilregnes ham, pligtig til at svare skadeserstatning, medmindre han har forbeholdt sig fritagelse derfor, eller muligheden af at opfylde aftalen må anses for udelukket ved omstændigheder, der ikke er af sådan beskaffenhed, at sælgeren ved køkets afslutning burde have taget dem i betragtning, såsom ved hændelig undergang af alle genstande af den art eller det parti, købet angår, ved krig, indførselsforbud eller lignende.

§ 25. Hæves et køb, og skal erstatning svares i henhold til § 23 eller § 24, bliver denne i mangel af bevis for, at anden skade er lidt, at fastsætte til det beløb, hvormed prisen for genstande af samme art og

godhed som de solgte på leveringstiden overstiger købesummen. Foretager køberen dækningskøb på forsvarlig måde og inden for rimelig tid efter ophævelsen, lægges den ved købet opnåede pris til grund ved beregning af prisforskellen.

§ 26. Er leveringstiden forløbet, og har levering ikke fundet sted, må køberen, om han vil fastholde købet, på forespørgsel fra sælgerens side uden ugrundet ophold give meddelelse derom. Undlader han dette, taber han sin ret til at kræve levering. Det samme gælder, selv om han ikke har modtaget nogen forespørgsel, dersom han ikke inden rimelig tid meddeler, at han vil fastholde købet.

§ 27. Har levering fundet sted efter leveringstidens udløb, må køberen, når det ved genstandens fremkomst eller underretning fra sælgeren viser sig, at leveringen er sket for sent, i handelskøb straks og ellers uden ugrundet ophold meddele sælgeren, at han vil påberåbe sig forsinkelsen. Undlader han dette, kan han ikke senere påberåbe sig forsinkelsen. Vil køberen benytte sin ret til at hæve købet, må han under denne rets fortabelse uden ugrundet ophold meddele sælgeren dette.

Om forsinkelse fra køberens side

§ 28. Betales købesummen ikke i rette tid, eller træffer køberen ikke i rette tid foranstaltning, hvorpå købesummens betaling beror, har sælgeren valget imellem at fastholde og at hæve købet. Er forsinkelsen af uvæsentlig betydning, kan købet dog ikke hæves. I handelskøb anses enhver forsinkelse for væsentlig.

Stk. 2. Er den solgte genstand allerede overgivet til køberen, kan sælgeren ikke hæve købet, medmindre han enten må anses at have taget forbehold i så henseende, eller genstanden afvises af køberen.

§ 29. Skal sælgeren levere efterhånden, og skal betaling erlægges særskilt for hver levering, er sælgeren, når der med hensyn til betalingen for en enkelt levering indtræder sådan forsinkelse, som efter § 28, stk. 1, anses for væsentlig, berettiget til at hæve købet for de følgende leveringers vedkommende, medmindre der ikke er nogen grund til at befrygte gentagelse af forsinkelsen. Dette gælder, selv om sælgeren efter § 28, stk. 2, er afskåret fra at hæve købet med hensyn til den levering, for hvis vedkommende købesummens betaling er blevet forsinket.

§ 30. Hæver sælgeren i medfør af de to foregående paragraffer købet, har han krav på skadeserstatning efter de regler, som er givne i § 24. Erstatningen bliver i mangel af bevis for, at anden skade er lidt, at fastsætte til det beløb, hvormed købesummen overstiger prisen for genstande af samme art og godhed som de solgte på den tid, da forsinkelsen indtrådte.

Stk. 2. Foretages salg af genstanden på forsvarlig måde og inden for en rimelig tid efter ophævelsen, lægges den ved salget opnåede pris til grund ved beregning af prisforskellen.

§ 31. Er købesummen ikke betalt, uagtet betalingstiden er forløbet, eller har køberen undladt at træffe sådan foranstaltning, som i § 28 er nævnt, og er salgsgenstanden ikke overgivet til køberen, har sælgeren, når han vil fastholde købet, på forespørgsel fra køberens side uden ugrundet ophold at give meddelelse derom. Undlader han dette, taber han sin ret til at fastholde købet. Det samme gælder, selv om han ikke har modtaget nogen forespørgsel, dersom han ikke inden rimelig tid meddeler, at han vil fastholde købet.

§ 32. Betales købesummen for sent, eller træffer køberen for sent sådan foranstaltning, som i § 28 er nævnt, må sælgeren, hvis han på grund af forsinkelsen vil hæve købet, give køberen meddelelse derom,

i handelskøb straks og ellers uden ugrundet ophold. Undlader han dette, taber han sin ret til at hæve købet.

§ 33. Undlader køberen at afhente eller modtage salgsgenstanden i rette tid, eller har hans forhold i øvrigt bevirket, at den ikke i rette tid er blevet overgivet i hans besiddelse, har sælgeren for køberens regning at drage omsorg for genstanden, indtil forsinkelsen ophører, eller sælgeren benytter den ret til at hæve købet, som efter § 28 måtte tilkomme ham. Er genstanden forsendt og kommet til bestemmelsesstedet, gælder dette dog kun, når der her findes nogen, som på sælgerens vegne kan tage den i besiddelse, og sådant kan ske uden væsentlig omkostning eller ulempe.

§ 34. Kan sælgeren ikke uden væsentlig omkostning eller ulempe vedblive med at sørge for genstanden, eller råder køberen ikke over den inden rimelig tid, efter at han dertil er blevet opfordret, har sælgeren ret til at sælge den for køberens regning. Forinden salg finder sted, har sælgeren så vidt muligt at give køberen betimeligt varsel. Foretages salg af genstanden ved en forsvarligt bekendtgjort og afholdt auktion eller på anden forsvarlig måde, kan køberen ikke gøre indsigelse mod den opnåede pris. Kan salg ikke finde sted, eller er det åbenbart, at de med et salg forbundne omkostninger ikke ville kunne dækkes af salgssummen, er sælgeren berettiget til at skaffe genstanden bort.

§ 35. Er genstanden udsat for hurtig forråelse, eller vil dens bevaring medføre uforholdsmæssig store omkostninger, er sælgeren med den begrænsning, som følger af slutningsbestemmelsen i foregående paragraf, pligtig at sælge den. Kan salg på nogen af de i samme paragraf omhandlede måder ikke uden skade oppebies, skal genstanden sælges, som bedst ske kan.

§ 36. Har forsinkelse fra køberens side påført sælgeren udgifter til genstandens bevaring eller anden forøget omkostning, kan sælgeren fordre erstatning og til sikkerhed for denne holde genstanden tilbage.

§ 37. Bærer sælgeren faren for salgsgenstanden, men køberens forhold har bevirket, at den ikke bliver leveret i rette tid, overføres faren på køberen, ved køb af genstande, bestemte efter art, dog ikke forinden bestemte genstande er udskilte for ham.

§ 38. (Ophævet)

Om køberens manglende betalingsevne

§ 39. Kommer køberen efter køkets afslutning under konkurs eller rekonstruktionsbehandling, har sælgeren, skønt der er givet henstand med betalingen, ret til at holde salgsgenstanden tilbage eller, hvis den er forsendt fra leveringsstedet, at hindre dens overgivelse til boet, indtil betryggende sikkerhed stilles for købesummens betaling til forfaldstid. Er tiden for leveringen kommet, og boet ikke på sælgerens opfordring stiller sådan sikkerhed, kan han hæve købet.

Stk. 2. Disse bestemmelser kommer også til anvendelse, hvis efter køkets afslutning køberen ved eksekution er fundet at mangle midler til at betale sin gæld, eller han, om han er handlende, har standset sine betalinger, eller hans formueforhold i øvrigt viser sig at være sådanne, at han må antages at ville være ude af stand til at betale købesummen, når den forfalder.

§ 40. Er køberens bo taget under konkursbehandling, kan sælgeren, selv om tiden for leveringen ikke er kommet, forlange, at boet uden ugrundet ophold tager stilling til, om det vil indtræde i købet. Indtræder boet ikke, kan sælgeren hæve købet.

§ 41. Er salgsgenstanden efter konkursens begyndelse overgivet til konkursboet, og er købesummen ikke betalt, kan sælgeren kræve genstanden tilbage, medmindre boet erklærer at ville indtræde i købet og betaler købesummen eller på opfordring stiller sikkerhed for dens betaling til forfaldstid. Har boet afhændet genstanden eller i øvrigt for egen regning rådet således over den, at den ikke kan tilbageleveres i væsentlig uforandret stand, har sælgeren ret til at anse boet som indtrådt i købet.

Om mangler ved salgsgenstanden

§ 42. Angår købet en bestemt genstand, og lider denne af en mangel, kan køberen hæve købet eller kræve et forholdsmæssigt afslag i købesummen. Må manglen anses som uvæsentlig, er køberen dog ikke berettiget til at hæve købet, medmindre sælgeren har handlet svigagtigt.

Stk. 2. Savnede genstanden ved køkets afslutning egenskaber, som må anses tilsikrede, eller er manglen efter køkets indgåelse forårsaget ved sælgerens forsømmelse, eller har sælgeren handlet svigagtigt, kan køberen kræve skadeserstatning.

§ 43. Ved køb af genstande, bestemte efter art, kan køberen, såfremt den leverede genstand lider af en mangel, hæve købet eller kræve omlevering eller fordre et forholdsmæssigt afslag i købesummen.

Stk. 2. Må manglen anses som uvæsentlig, kan købet dog ikke hæves eller omlevering fordres, medmindre sælgeren har handlet svigagtigt eller har kendt manglen på et sådant tidspunkt, at han uden urimelig opofrelse havde kunnet skaffe mangelfri genstand.

Stk. 3. Sælgeren er, selv om han er uden skyld, pligtig at betale skadeserstatning dog således, at bestemmelserne i § 24 finder tilsvarende anvendelse.

§ 44. Ved afgørelsen af, om salgsgenstanden lider af en mangel, bliver, for så vidt

manglen ikke er hidført ved sælgerens forsømmelse, det tidspunkt at tage i betragtning, da faren gik over på køberen.

§ 45. Bestemmelserne i § 25 om skadeserstatningens beregning kommer også til anvendelse, når købet hæves på grund af mangel ved genstanden.

§ 46. Skal sælgeren levere efterhånden, og er en enkelt levering mangelfuld, kan køberen i medfør af §§ 42 og 43 alene hæve købet, for så vidt angår denne levering. Dog kan han også hæve købet for senere leveringers vedkommende, såfremt det må ventes, at også disse vil blive mangelfulde, eller endog hæve købet i dets helhed, såfremt dette er begrundet i sammenhængen mellem leveringerne.

§ 47. Har køberen før køkets afslutning undersøgt salgsgenstanden eller uden skellig grund undladt at efterkomme sælgerens opfordring til at undersøge den, eller er der før køkets afslutning givet ham lejlighed til at undersøge en prøve af salgsgenstanden, kan han ikke påberåbe sig mangler, der ved sådan undersøgelse burde være opdaget af ham, medmindre sælgeren har handlet svigagtigt.

§ 48. Sker salg ved auktion, kan køberen ikke påberåbe sig, at genstanden lider af nogen mangel, medmindre genstanden ikke svarer til den betegnelse, under hvilken den er solgt, eller sælgeren har handlet svigagtigt. Hvad her er foreskrevet, gælder dog ikke, når en handlende sælger sine varer ved auktion.

§ 49. Tilbyder sælgeren at afhjælpe en mangel eller at foretage omlevering, må køberen dermed lade sig nøje, hvis det kan ske inden udløbet af den tid, da han er pligtig at afvente levering (jf. § 21), og det åbenbart ikke kan medføre omkostning eller ulempe for ham.

Stk. 2. Køberens ret til erstatning berøres ikke af denne bestemmelse.

§ 50. Hvad i denne lov er bestemt om mangler ved salgsgenstanden finder tilsvarende anvendelse, hvor den leverede mængde er for ringe, såfremt køberen må gå ud fra, at det, som er leveret, er ment at skulle tjene som fuldstændig opfyldelse af aftalen. Køberen kan i dette tilfælde ikke i medfør af § 43 fordre omlevering, men kan i stedet herfor kræve efterleveret, hvad der mangler, hvad enten dette udgør en større eller mindre del af det, som skulle leveres.

§ 51. I handelskøb har køberen, når salgsgenstanden er leveret, eller en aftalt udfaldsprøve er kommet ham i hænde, at foretage sådan undersøgelse, som ordentlig forretningsbrug kræver. Skal genstanden forsendes fra et sted til et andet, er køberen dog ikke pligtig at undersøge den, før end den på bestemmelsesstedet er stillet således til hans rådighed, at han ifølge § 56 ville være pligtig at drage omsorg for den.

§ 52. Viser det sig, at den solgte genstand lider af en mangel, har køberen, såfremt han vil påberåbe sig manglen, at give sælgeren meddelelse derom i handelskøb straks og ellers uden ugrundet ophold. Afgiver han ikke sådan meddelelse, uagtet han har opdaget eller burde have opdaget manglen, kan han ikke senere gøre den gældende.

Stk. 2. Vil køberen hæve købet, eller vil han kræve efterlevering eller omlevering, skal han uden ugrundet ophold give sælgeren meddelelse derom, og har ellers tabt sin ret til at afvise genstanden eller kræve efterlevering.

§ 53. De i foregående paragraf givne bestemmelser om tab af køberens ret til at påberåbe sig mangler kommer ikke til anvendelse, når sælgeren har handlet svigagtigt, eller når han har gjort sig skyldig i grov uagtsomhed, og denne medfører betydelig skade for køberen.

§ 54. Har køberen ikke inden to år efter genstandens overgivelse til ham meddelt sælgeren, at han vil påberåbe sig en mangel, kan han ikke senere gøre den gældende, medmindre sælgeren har påtaget sig at indestå for genstanden i længere tid eller har handlet svigagtigt.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis salgsgenstanden i henhold til et påbud fra en offentlig myndighed skal tilbagekaldes eller destrueres, fordi den udgør en fare.

Stk. 3. Bestemmelsen i stk. 1 finder heller ikke anvendelse ved køb af byggematerialer.

Stk. 4. En aftale om en kortere frist for at påberåbe sig en mangel end efter stk. 1 eller en aftale om en frist for at påberåbe sig en mangel ved køb omfattet af stk. 2 eller 3 kan ikke gøres gældende over for en senere erhverver, som hovedsagelig handler uden for sit erhverv, i det omfang denne i øvrigt vil kunne kræve erstatning for mangler ved salgsgenstanden.

Bestemmelser vedrørende afvisning af leverede genstande og ophævelse af køb

§ 55. Er køberen kommet i besiddelse af genstanden, og vil han afvise den, er han pligtig at drage omsorg for den, og kan af sælgeren fordre erstatning for de ham derved påførte omkostninger. De i §§ 34 og 35 givne regler finder tilsvarende anvendelse.

§ 56. Er i tilfælde af genstandens forsendelse køberen sat i stand til på bestemmelsesstedet at komme i besiddelse af genstanden, og vil han afvise den, er han pligtig at tage den i sin besiddelse for sælgerens regning.

Stk. 2. Dette gælder dog ikke, hvis sælgeren selv er tilstede på bestemmelsesstedet, eller hvis ihændehaver af konnossement eller anden person, som på sælgerens vegne kan tage sig af genstanden, er tilstede der, eller hvis køberen ikke kan få

genstanden i sin besiddelse uden at betale købesummen eller at pådrage sig anden væsentlig omkostning eller ulempe.

Stk. 3. Når køberen har taget genstanden i sin besiddelse, kommer reglerne i foregående paragraf til anvendelse.

§ 57. Hæves købet, er sælgeren ikke berettiget til at få genstanden tilbage, medmindre han tilbagegiver, hvad han har modtaget i betaling, og køberen ikke berettiget til at få købesummen tilbage, medmindre han tilbageleverer det modtagne i væsentlig samme stand og mængde, hvori det var ved leveringen.

Stk. 2. Køberen har, når han hæver købet eller kræver omlevering, ret til at holde genstanden tilbage, indtil sælgeren svarer skyldig erstatning eller stiller betryggende sikkerhed for denne.

§ 58. Selv om genstanden er gået til grunde eller forandret, kan køberen, uanset bestemmelserne i foregående paragraf, hæve købet, såfremt undergangen eller forandringen skyldes en hændelig begivenhed eller genstandens egen beskaffenhed eller foranstaltninger, som udkrævedes til dens undersøgelse, eller som er trufne inden den mangel, der medfører ophævelse af købet, er opdaget eller burde være opdaget.

Om vanhjemmel

§ 59. Oplyses det, at salgsgenstanden ved køkets afslutning tilhørte en anden end sælgeren, kan køberen, selv om sælgeren var i en undskyldelig vildfarelse om sin adkomst, kræve skadeserstatning hos denne. Dette gælder dog ikke, hvis køberen ved køkets afslutning ikke var i god tro.

Om køb på prøve

§ 60. Er en genstand købt på prøve eller på besigtigelse, og er den leveret, bliver køberen bundet ved købet, såfremt han ikke inden aftalt tid eller, om ingen tid er aftalt, inden passende frist har meddelt sælgeren, at han ikke vil beholde genstanden.

Stk. 2. Så længe køberen har genstanden til prøve eller besigtigelse, bærer han faren for den.

Om meddelelser efter denne lov

§ 61. Er sådan meddelelse fra køberen, som omhandles i §§ 6, 26, 27, 52 og 54, indleveret til befordring med telegraf eller post, eller, hvor andet forsvarligt befordringsmiddel benyttes, afgivet til befordring dermed, medfører det ikke tab af ret for afsenderen, at meddelelsen forsinkes eller ikke kommer frem.

Stk. 2. Det samme gælder om de meddelelser fra sælgeren, som omhandles i §§ 31 og 32.

Om betydningen af visse salgsklausuler

§ 62. Er en vare solgt »frit ombord« (fob) på et angivet sted, har køberen at befragte skib eller betinge skibsrum til varens befordring fra dette sted.

Stk. 2. Sælgeren har at besørge og betale varens forsendelse til afskibningsstedet og at træffe de foranstaltninger med hensyn til dens indladning, som ifølge den gældende lov eller sædvane påhviler en aflader.

Stk. 3. Når varen er kommet inden for skibssiden, ophører sælgeren at bære faren for den.

Stk. 4. Om varen lider af mangler, bedømmes efter dens tilstand på samme tidspunkt, ligesom også dens mængde på dette tidspunkt bliver at lægge til grund, såfremt købesummen skal beregnes efter mål, vægt eller tal.

Stk. 5. Den omstændighed, at køberen har befragtet skib eller betinget skibsrum, medfører ikke pligt for køberen til at undersøge varen før dens fremkomst til bestemmelsesstedet og afskærer ikke heller sælgeren fra at udøve de i §§ 15, 28 og 39 omhandlede rettigheder.

Stk. 6. Køberen er, selv om der ikke er truffet særlig aftale derom, pligtig at betale mod konnossement overensstemmende med, hvad der er bestemt i § 71.

§ 63. Er en vare solgt »fragtfrit« (cost and freight, c & f, c f), har sælgeren at besørge og bekoste dens forsendelse til bestemmelsesstedet.

Stk. 2. Faren går over på køberen, så snart varen overensstemmende med de i § 10 givne regler er overgivet til en fragtføring eller bragt inden for skibssiden.

Stk. 3. Om varen lider af mangler, bedømmes efter dens tilstand på det tidspunkt, da faren for den går over på køberen, ligesom også dens mængde på dette tidspunkt bliver at lægge til grund, såfremt købesummen skal beregnes efter mål, vægt eller tal.

Stk. 4. Køberen er, selv om der ikke er truffet særlig aftale derom, pligtig at betale mod konnossement eller fragtbrev, overensstemmende med, hvad der er bestemt i § 71.

Stk. 5. Køberen har, selv om købesummen ikke er forfaldet til betaling ved varens fremkomst, at betale den fragt, som ikke er erlagt af sælgeren, mod fradrag i købesummen, men uden godtgørelse for rente.

§ 64. Er en vare solgt »cif« (cost, insurance freight) eller »caf« (coût, assurance, fret), gælder, hvad der i foregående paragraf er bestemt.

Stk. 2. Sælgeren har derhos for den del af forsendelsen, under hvilken han ikke bærer faren, for køberen at tegne sædvanemæssig forsikring. Undlader sælgeren at tegne sådan forsikring, uden at købet af

den grund hæves, kan køberen kræve erstatning for skade, som måtte følge af undladelsen, eller selv tegne forsikring og afdrage omkostningerne i købesummen.

§ 65. Er en vare solgt »leveret« eller »frit« (franco) på et angivet sted, anses levering ikke for sket, førend varen er kommet frem til dette sted. Sælgeren har således at besørge og bekoste dens forsendelse dertil og bærer under forsendelsen faren.

Stk. 2. Om varen lider af mangler, bedømmes efter dens tilstand ved fremkomsten, ligesom også dens mængde på dette tidspunkt bliver at lægge til grund, såfremt købesummen skal beregnes efter mål, vægt eller tal.

Stk. 3. I sammensætning med »fragtfrit«, »c & f«, »c f«, »cif« eller »caf« har benyttelsen af ordet »leveret« ingen betydning for forståelsen af de nævnte klausuler.

§ 66. Er en vare købt med sådan angivelse af dens mængde, at der for samme er åbnet et vist spillerum, såsom »cirka«, »fratil« eller lignende, tilkommer det sælgeren at træffe valget, medmindre det fremgår af omstændighederne, at spillerummet er indrømmet i køberens interesse.

Stk. 2. Er betegnelsen »cirka« benyttet, er spillerummet 10 pct. op eller ned for ladning og ellers 5 pct.

§ 67. Er der solgt »en ladning«, må sælgeren ikke sende andre varer med samme skib. Sker det, og kan det for køberen medføre ulempe, kan denne hæve købet; enten købet hæves eller ikke, har han ret til skadeserstatning.

§ 68. Er det aftalt, at varen skal leveres eller aftages »i begyndelsen« (»primo«), »i midten« (»medio«) eller »i slutningen« (»ultimo«) af en måned, forstås herved henholdsvis den første til tiende, den ellevte til tyvende og den enogtyvende til sidste dag i måneden.

Stk. 2. Ved køb af værdipapirer betyder »primo« den første søgnedag i måneden, der ikke er en lørdag, »medio« den femtende dag i måneden eller, hvis denne dag falder på en helligdag eller en lørdag, den følgende søgnedag og »ultimo« den sidste søgnedag i måneden, der ikke er en lørdag.

§ 69. Har sælgeren af en vare forpligtet sig til at foretage »afskibning« eller »afladning« inden en vis frist, skal afskibningen eller afladningen anses for at være tilendebragt i rette tid, når varen er indladet inden fristens udløb.

Stk. 2. Er konnossement udfærdiget, og fremgår det ikke af dettes udvisende, at indladningen er sket i rette tid, kan køberen afvise varen.

§ 70. Når »kontant betaling« er aftalt, er køberen pligtig at betale samtidig med, at salgsgenstanden stilles til hans rådighed (jf. §§ 14 og 15).

§ 71. Har køberen forpligtet sig til at betale mod konnossement (»kontant mod konnossement« eller lignende) eller til at acceptere veksler mod konnossement, kan han ikke nægte betaling eller accept, fordi den solgte vare ikke endnu er kommet frem, eller han ikke har haft adgang til at undersøge den.

Stk. 2. Når betaling eller accept kræves mod konnossement, må regning på varen være kommet køberen i hænde, hvorhos konnossementet, såfremt sælgeren har påtaget sig varens forsikring, må være ledsaget af forsikringspolice.

Stk. 3. Hvad foran er bestemt, finder tilsvarende anvendelse, når køberen har forpligtet sig til at betale mod sådant fragtbrev, som omhandles i § 16.

Forbruger køb

Købesummen

§ 72. Fremgår prisen eller dens fastsættelse ikke af aftalen eller forholdene i øvrigt, skal køberen betale, hvad der under hensyn til salgsgenstandens art og beskaffenhed, gængs pris ved aftalens indgåelse samt omstændighederne i øvrigt må anses for rimeligt.

Leveringsstedet

§ 73. Skal sælgeren sende salgsgenstanden, anses levering for sket, når genstanden er kommet i køberens besiddelse.

Stk. 2. Hvis salgsgenstanden er overdraget til en fragtfører, som køberen har indgået aftale med, og som ikke var blandt dem, der blev tilbudt af sælgeren, anses leveringen for sket, når genstanden er kommet i fragtførerens besiddelse.

Forsinkelse m.v.

§ 74. Medmindre andet er aftalt vedrørende leveringstidspunktet, skal sælgeren levere salgsgenstanden uden unødigt forsinkelse, dog senest 30 dage efter aftalens indgåelse. Leveres salgsgenstanden ikke i rette tid, jf. 1. pkt., og skyldes dette ikke køberen eller en omstændighed, som køberen bærer risikoen for, foreligger der forsinkelse.

Stk. 2. I tilfælde af forsinkelse kan køberen hæve købet, såfremt forsinkelsen er af væsentlig betydning for denne og sælgeren måtte forudsætte dette, eller såfremt sælgeren har nægtet levering. Det samme gælder, hvis sælgeren ikke efter påkrav fra køberen leverer salgsgenstanden inden udløbet af en rimelig frist.

Stk. 3. Ved ophævelse af aftalen skal sælgeren uden unødigt forsinkelse tilbagebetale alle beløb, der er betalt i henhold til aftalen.

§ 75. Har sælgeren på grundlag af et forbehold i aftalen udskudt leveringstiden, kan køberen hæve købet, hvis sælgeren

ikke efter påkrav leverer salgsgenstanden inden udløbet af en rimelig frist, som køberen har fastsat.

Salgsgenstandens overensstemmelse med aftalen (mangler)

§ 75 a. Salgsgenstanden skal med hensyn til art, mængde, kvalitet og andre egenskaber stemme overens med aftalen, og køberen skal i forbindelse med købet have de fornødne oplysninger med henblik på montering, anvendelse, opbevaring og vedligeholdelse af salgsgenstanden.

Stk. 2. Medmindre andet følger af parternes aftale, skal salgsgenstanden

- 1) have en sådan holdbarhed og øvrige egenskaber samt emballering, som køberen efter salgsgenstandens karakter og forholdene i øvrigt havde rimelig grund til at forvente,
- 2) være egnet til formål, som genstanden af den pågældende type sædvanligvis anvendes til,
- 3) være egnet til køberens særlige formål, hvis sælgeren har bestyrket køberens forventning herom, og
- 4) have samme egenskaber som en vareprøve eller model, som sælger har forelagt køberen ved køkets indgåelse.

§ 76. Der foreligger en mangel ved salgsgenstanden, hvis

- 1) genstanden ikke svarer til den betegnelse, hvorunder den er solgt, eller sælgeren i øvrigt ved køkets afslutning har givet urigtige eller vildledende oplysninger, medmindre disse ikke kan antages at have haft betydning for køberens bedømmelse af genstanden,
- 2) sælgeren eller et tidligere salgsled har givet oplysninger som nævnt i nr. 1 på varens indpakning, i annoncer eller i andre meddelelser, der er beregnet til at komme til almenhedens eller køberens kundskab,
- 3) sælgeren har forsømt at give køberen oplysning om forhold, der har haft

betydning for køberens bedømmelse af genstanden, og som sælgeren kendte eller burde kende, eller

4) genstanden i øvrigt er af anden eller ringere beskaffenhed eller brugbarhed, end den ifølge aftalen og de foreliggende omstændigheder skulle være, herunder hvis kravene i § 75 a ikke er opfyldt.

Stk. 2. Køberen kan ikke påberåbe sig en urigtig eller vildledende oplysning, der er rettet senest ved indgåelsen af aftalen.

Stk. 3. Forhold ved materialer fremkøbt af køberen kan ikke påberåbes som en mangel, medmindre sælgeren har tilsidesat sin vejledningspligt.

§ 77. Bestemmelser i aftalen om, at køberen ikke kan påberåbe sig mangler ved salgsgenstanden og andre almindelige forbehold, såsom at salgsgenstanden er solgt, som den er og forefindes, kan ikke gøres gældende over for køberen.

Stk. 2. Ved køb af brugte genstande på offentlig auktion, hvor køberen har mulighed for selv at være til stede, kan køberen kun påberåbe sig, at der foreligger en mangel, hvis dette følger af § 76, stk. 1, nr. 1-3, eller hvis genstanden er i væsentlig ringere stand, end køberen under hensyn til omstændighederne havde grund til at regne med.

§ 77 a. Afgørelsen af, om salgsgenstanden lider af en mangel, træffes ud fra dens beskaffenhed på tidspunktet for risikoens overgang. Forelå der på dette tidspunkt en mangel, hæfter sælgeren herfor, også selv om den først viser sig senere.

Stk. 2. Svarer salgsgenstanden ikke til, hvad der kan kræves efter §§ 75 a-77, og skyldes dette, at sælgeren ikke har opfyldt sine forpligtelser efter aftalen, foreligger der uanset stk. 1 altid en mangel.

Stk. 3. Viser salgsgenstandens manglende overensstemmelse med kravene i §§ 75 a og 76 sig inden seks måneder efter leveringen, formodes den manglende

overensstemmelse at have været til stede på det i stk. 1 nævnte tidspunkt, medmindre denne formodning er uforenelig med salgsgenstandens eller den manglende overensstemmelses art.

§ 77 b. Køberen kan ikke påberåbe sig en mangel, som køberen var eller måtte være bekendt med ved aftalens indgåelse, medmindre der er holdepunkt herfor i aftalen eller sælgeren har handlet i strid med almindelig hæderlighed.

Køberens mangelsbeføjelser

§ 78. Lider salgsgenstanden af en mangel, har køberen valget mellem

- 1) afhjælpning af mangelen,
- 2) levering af en anden genstand, der stemmer overens med aftalen (omlevering),
- 3) et passende afslag i købesummen eller
- 4) ophævelse af købet, hvis mangelen ikke er uvæsentlig.

Stk. 2. Køberen kan ikke kræve omlevering eller afhjælpning, hvis gennemførelse af den valgte beføjelse er umulig eller vil påføre sælgeren uforholdsmæssige omkostninger. Der skal herved tages hensyn til salgsgenstandens værdi uden mangler, manglens betydning, og om anden beføjelse kan gennemføres uden væsentlig ulempe for køberen.

Stk. 3. Tilbyder sælgeren afhjælpning eller omlevering, kan køberen ikke kræve et passende afslag i købesummen eller ophævelse af købet.

Stk. 4. Sælgeren skal opfylde krav eller tilbud om afhjælpning eller omlevering inden for rimelig tid, uden udgift og uden væsentlig ulempe for køberen, jf. § 79. Sker dette ikke, kan køberen kræve et passende afslag i købesummen, ophævelse af købet, omlevering eller, for så vidt dette kan ske uden uforholdsmæssige omkostninger, lade manglen afhjælpes for sælgerens regning.

§ 79. Ved afgørelsen af, om afhjælpning eller omlevering er sket inden for rimelig tid, jf. § 78, stk. 4, tages navnlig hensyn til genstandens art, manglens beskaffenhed og køberens behov for genstanden, herunder om sælgeren for egen regning har stillet en erstatningsgenstand til køberens rådighed.

Stk. 2. Køberen kan holde købesummen tilbage, indtil krav eller tilbud om afhjælpning eller omlevering er opfyldt. Må manglen anses for uvæsentlig, kan køberen dog ikke tilbageholde et beløb, som åbenbart overstiger, hvad det vil koste at afhjælpe manglen.

Erstatning for mangler

§ 80. Lider køberen tab som følge af en mangel, kan han kræve skadeserstatning, hvis:

- 1) sælgeren har handlet i strid med almindelig hæderlighed,
- 2) sælgeren har givet køberen vildledende oplysninger, som han ikke havde føje til at anse for korrekte,
- 3) sælgeren har forsømt at give køberen oplysning om en mangel, som han kendte eller burde kende,
- 4) genstanden savner egenskaber, som må anses tilsikrede, eller
- 5) manglen efter køkets indgåelse er forårsaget ved sælgerens forsømmelse.

Stk. 2. Ved køb af genstande bestemt efter art kan køberen endvidere kræve skadeserstatning efter § 43, stk. 3.

Reklamation over mangler

§ 81. Vil køberen påberåbe sig en mangel, skal køberen give sælgeren meddelelse herom inden for rimelig tid, efter at køberen har opdaget manglen. I modsat fald taber køberen retten til at påberåbe sig manglen. Meddelelse givet inden to måneder efter, at køberen opdagede manglen, er altid rettidig.

§ 82. § 81 gælder ikke, hvis sælgeren har handlet i strid med almindelig hæderlighed eller groft uagtsomt.

§ 83. Har køberen ikke inden to år efter salgsgenstandens overgivelse til ham meddelt sælgeren, at han vil påberåbe sig en mangel, kan han ikke senere gøre den gældende, medmindre sælgeren har påtaget sig at indestå for genstanden i længere tid eller har handlet i strid med almindelig hæderlighed.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis salgsgenstanden i henhold til et påbud fra en offentlig myndighed skal tilbagekaldes eller destrueres, fordi den udgør en fare. Stk. 1 finder heller ikke anvendelse ved køb af byggematerialer.

§ 84. Meddelelser efter §§ 81 og 83 kan også gives til en producent eller en anden erhvervsdrivende, der i forbindelse med købet har påtaget sig at afhjælpe eventuelle mangler ved salgsgenstanden. I de køb, der er nævnt i § 4 a, stk. 2, kan meddelelserne endvidere gives til den erhvervsdrivende, der har indgået eller formidlet aftalen om købet for sælgeren.

§ 85. Vil køberen påberåbe sig en mangel over for en producent eller en anden er-

hvervsdrivende, der i forbindelse med købet har påtaget sig at afhjælpe eventuelle mangler, skal køberen give sælgeren eller den anden erhvervsdrivende meddelelse herom inden for rimelig tid, efter at køberen har opdaget mangelen. I modsat fald taber køberen retten til at påberåbe sig mangelen. Meddelelse givet inden to måneder efter, at køberen opdagede mangelen, er altid rettidig.

§ 86. § 61, stk. 1, gælder også for de i §§ 81 og 83-85 nævnte meddelelser fra køberen.

Visse lovvalgsaftaler

§ 87. Er det i en aftale bestemt, at lovgivningen i et land uden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde skal finde anvendelse på aftalen, kan forbrugeren tillige påberåbe sig ufravigelige bestemmelser i lovgivningen om mangler i et land inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, hvis det uden lovvalgsaftalen ville være dette lands lovgivning, der gjaldt for aftalen.

Bekendtgørelse af lov om produktansvar

Lovbekendtgørelse nr. 261 af 20. marts 2007

Kapitel 1

Lovens anvendelsesområde

§ 1. Loven gælder for det ansvar, der påhviler en producent og en mellemhandler for skade forårsaget af en defekt ved et produkt, der er produceret eller leveret af denne (produktskade).

Kapitel 2

Definitioner

Skade

§ 2. Loven omfatter erstatning og godtgørelse for personskade og erstatning for tab af forsørger. Endvidere omfatter loven erstatning for skade på ting i de tilfælde, der er nævnt i stk. 2.

Stk. 2. Skade på ting er omfattet af loven, hvis den pågældende genstand efter sin art sædvanligvis er beregnet til ikke-erhvervsmæssig benyttelse og hovedsagelig er anvendt af skadelidte i overensstemmelse hermed. **Loven omfatter ikke skade på selve det defekte produkt.**

Produkt

§ 3. Ved et produkt forstås enhver løsøregenstand, hvad enten denne er forarbejdet eller er et naturprodukt, og uanset om genstanden er indføjet som en bestanddel af en anden løsøregenstand eller en fast ejendom. Reglerne om produkter omfatter også elektricitet.

Producent og mellemhandler

§ 4. Som producent anses den, der fremstiller et færdigt produkt, et delprodukt el

ler en råvare, den, der frembringer eller indsamler et naturprodukt, samt den, der

ved at anbringe sit navn, mærke eller andet kendetegn på produktet udgiver sig for at være dets producent.

Stk. 2. Som producent anses endvidere den, der som led i sin erhvervsvirksomhed indfører et produkt i EF med henblik på videresalg, udlejning, leasing eller anden form for omsætning.

Stk. 3. Som mellemhandler anses den, som erhvervsmæssigt bringer et produkt i omsætning uden at anses som producent.

Stk. 4. Kan skadelidte ved et produkt, der er produceret i EF, ikke konstatere, hvem der har produceret dette, eller kan skadelidte ved et produkt, der er produceret uden for EF, ikke konstatere, hvem der har indført dette i EF, anses enhver mellemhandler af produktet som producent.

Stk. 5. Bestemmelsen i stk. 4 gælder ikke, hvis mellemhandleren inden rimelig tid giver skadelidte oplysninger om producentens eller importørens navn og adresse eller navnet og adressen på den, der har leveret produktet til mellemhandleren. Mellemhandleren kan ikke henvise skadelidte til en ansvarlig, der har hjemting uden for EF.

Defekt

§ 5. Et produkt lider af en defekt, når det ikke frembyder den sikkerhed, som med rette kan forventes. Ved bedømmelsen heraf tages hensyn til alle omstændigheder, navnlig til:

- 1) produktets markedsføring,
- 2) den anvendelse af produktet, som med rimelighed kan forventes, og
- 3) tidspunktet, da produktet er bragt i omsætning.

Stk. 2. Et produkt anses ikke for at være defekt, alene fordi der senere er bragt et bedre produkt i omsætning.

Kapitel 3

Ansaret og erstatningen

Ansaret

§ 6. En producent skal erstatte skade, der er forårsaget af en defekt ved et produkt, som er produceret eller leveret af denne.

Stk. 2. Det påhviler skadelidte at føre bevis for skaden, defekten og årsagsforbindelsen mellem defekten og skaden.

Ansvarsfrihedsgrunde

§ 7. Producenten er ikke ansvarlig, hvis denne beviser:

- 1) at denne ikke har bragt produktet i omsætning,
- 2) at produktet af denne hverken er fremstillet, frembragt, indsamlet eller bragt i omsætning som led i erhvervsvirksomhed,
- 3) at defekten skyldes, at produktet skal være i overensstemmelse med ufravigelige forskrifter udstedt af offentlig myndighed, eller
- 4) at det på grundlag af den videnskabelige og tekniske viden på det tidspunkt, da produktet blev bragt i omsætning, ikke var muligt at opdage defekten.

Stk. 2. Producenten er endvidere ikke ansvarlig, hvis det må antages, at den defekt, der har forvoldt skaden, ikke var til stede på det tidspunkt, da denne bragte produktet i omsætning.

Stk. 3. Producenten af et delprodukt er ikke ansvarlig, hvis denne beviser, at defekten ved produktet skyldes udformningen af det produkt, i hvilket delproduktet indgår, eller anvisninger, som er givet af den, der har fremstillet det færdige produkt.

Tingsskade

§ 8. Ved fastsættelse af erstatning i henhold til **§ 6, stk. 1**, for skade på ting fradrages et beløb på 4.000 kr.

Stk. 2. Justitsministeren kan til gennemførelse af EF-direktiv herom ændre beløbsangivelsen i stk. 1.

Egen skyld

§ 9. Erstatningen kan nedsættes eller bortfalde, hvis skadelidte har medvirket til skaden ved forsæt eller uagtsomhed.

Stk. 2. Ved skade på ting skal nedsættelse som følge af egen skyld ske i det beløb,

der fremkommer efter fradrag af det i § 8 nævnte beløb.

Kapitel 4

Mellemhandleransvar

§ 10. En mellemhandler skal erstatte produktskader omfattet af § 2, medmindre mellemhandleren kan godtgøre, at skaden ikke skyldes dennes fejl eller forsømmelse.

§ 10 a. En mellemhandler hæfter umiddelbart over for skadelidte og senere mellemhandlere i omsætningskæden for ansvar for produktskader omfattet af § 2, i det omfang skaden skyldes fejl eller forsømmelse begået af producenten eller tidligere mellemhandlere i omsætningskæden.

Kapitel 5

Flere ansvarlige og regres

§ 11. Er to eller flere ansvarlige efter denne lov for samme skade, hæfter de solidarisk.

Stk. 2. Er flere ansvarlige som producenter i henhold til § 4, stk. 1, fordeles ansvaret mellem disse i mangel af aftale herom under hensyn til årsagen til defekten, den enkelte producents anledning til og mulighed for at føre kontrol med produktet, foreliggende ansvarsforsikringer og omstændighederne i øvrigt.

Stk. 3. Den, der som mellemhandler eller som producent i henhold til § 4, stk. 2 eller 4, har betalt erstatning til skadelidte eller en senere mellemhandler, indtræder i skadelidtes krav mod tidligere led i produktions- og omsætningskæden. Regreskravet kan bortfalde eller nedsættes, hvis den regressøgende forsætligt eller uagtsomt har medvirket til skadens indtræden eller forøget dens omfang.

Kapitel 6

Andre bestemmelser

Lovens ufravigelighed

§ 12. Loven kan ikke ved forudgående aftale fraviges til skade for skadelidte eller den, som indtræder i skadelidtes krav.

Forholdet til almindelige erstatningsregler

§ 13. Loven begrænser ikke skadelidtes adgang til erstatning efter almindelige regler om erstatning i eller uden for kontrakt eller i medfør af regler, som er fastsat i eller i henhold til anden lovgivning.

Forældelse

§ 14. Erstatningskrav for produktskade efter denne lov eller efter almindelige regler om erstatning i eller uden for kontrakt, jf. § 13, forældes efter reglerne i forældelsesloven, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Forældelse af krav mod producenten i henhold til § 6, stk. 1, indtræder senest 10 år efter den dag, da producenten bragte det skadevoldende produkt i omsætning.

Stk. 3. Forældelseslovens § 12, stk. 2, og kapitel 6 gælder kun for erstatningskrav for produktskade efter denne lov, i det omfang forældelse ikke forinden indtræder eller er indtrådt efter stk. 2.

Atomskader

§ 15. Loven gælder ikke for skader, der er omfattet af lov nr. 332 af 19. juni 1974 om erstatning for atomskader (nukleare skader).

§ 16. Justitsministeren kan fastsætte regler til gennemførelse af mellemfolkelige overenskomster om lovvalget i sager om produktansvar.

Kapitel 7

Ikrafttrædelsesbestemmelser m.v.

§ 17. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Stk. 2. Loven gælder ikke, såfremt det produkt, der har forvoldt skade, er bragt i

omsætning af producenten inden lovens ikrafttræden.

§ 18. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Renteloven. Lovbek. nr. 459 af 13. maj 2014

Lov om renter og andre forhold ved forsinket betaling

§ 1. Loven gælder for rente af pengekrav på formuerettens område, jf. dog §§ 8 og 8 a.

Stk. 2. § 9 a gælder for alle inddrivelsesomkostninger vedrørende fordringer på formuerettens område, mens § 9 b alene gælder for rykker- og inkassogebyrer vedrørende sådanne fordringer.

Stk. 3. Loven finder ikke anvendelse, hvis andet er bestemt ved eller i henhold til lov, eller hvis andet er aftalt, jf. dog §§ 7, 9 a og 9 b. Loven finder endvidere ikke anvendelse, hvis andet følger af handelsbrug eller anden sædvane, jf. dog §§ 9 a og 9 b. Er der tale om en fordring i henhold til en aftale som nævnt i § 7, stk. 1, gælder 2. pkt. ikke.

Stk. 4. Angår kravet vederlag i henhold til aftale om levering af varer eller tjenesteydelser, der er indgået mellem erhvervsdrivende som led i deres erhverv eller mellem en erhvervsdrivende som led i dennes erhverv og en offentlig myndighed, kan fordringshavers ret til at kræve rente efter forfaldsdagen, jf. §§ 3-4, ikke udelukkes ved aftale, handelsbrug eller anden sædvane. Endvidere kan fordringshavers ret til at kræve rente efter § 5 ikke udelukkes ved handelsbrug eller anden sædvane.

Stk. 5. Angår kravet vederlag i henhold til en aftale omfattet af stk. 4, og er skyldner en offentlig myndighed, kan betalingsfristen i § 3 b og renten i § 5, stk. 1, ikke ved aftale fraviges til skade for fordringshaver.

§ 2. Der skal ikke betales rente for det tidsrum, der ligger forud for forfaldsdagen.

§ 3. Rente skal betales fra forfaldsdagen, hvis denne er fastsat i forvejen.

Stk. 2. I andre tilfælde skal der betales rente, når der er gået 30 dage efter den dag, da fordringshaveren har afsendt eller fremsat anmodning om betaling. Skyldneren skal ikke betale rente for det tidsrum, der ligger forud for modtagelsen af anmodningen.

Stk. 3. Uanset stk. 1 og 2 skal der tidligst betales rente, når der er gået 30 dage efter den dag, hvor skyldneren var i stand til at indhente de oplysninger, som må anses for nødvendige for at bedømme kravets berettigelse og størrelse.

Stk. 4. Uanset stk. 2 og 3 skal der senest betales rente fra den dag, da fordringshaveren begyndte retsforfølgning til betaling af gælden.

Stk. 5. Hvor særlige forhold begrunder det, kan retten bestemme, at rente skal betales fra et tidligere eller senere tidspunkt. Ved fordringer i henhold til aftaler som nævnt i § 1, stk. 4, kan retten dog alene bestemme, at rente skal betales fra et tidligere tidspunkt.

§ 3 a. Angår kravet vederlag i henhold til en aftale omfattet af § 1, stk. 4, som er indgået mellem erhvervsdrivende, kan den aftalte betalingsfrist ikke være mere end 30 dage regnet fra det tidspunkt, da fordringshaver har afsendt eller fremsat anmodning om betaling. Dette gælder dog ikke, hvis fordringshaver udtrykkeligt har godkendt en længere betalingsfrist og betalingsfristen ikke er urimelig over for fordringshaver.

§ 3 b. Angår kravet vederlag i henhold til en aftale omfattet af § 1, stk. 4, og er skyldner en offentlig myndighed, kan den aftalte betalingsfrist ikke være mere end 30 dage regnet fra det tidspunkt, da fordringshaver har afsendt eller fremsat anmodning om betaling.

Stk. 2. Justitsministeren kan efter forhandling med erhvervs- og vækstministeren fastsætte regler om, at betalingsfristen i stk. 1 kan være op til 60 dage for offentlige myndigheder, der udfører økonomiske aktiviteter af industriel og kommerciel karakter ved at udbyde varer eller tjenesteydelser på markedet, når myndigheden som offentlig virksomhed er omfattet af definitionen i artikel 2, litra b, i direktiv 2006/111/EF om gennemskueligheden af de økonomiske forbindelser mellem medlemsstaterne og de offentlige virksomheder og om den finansielle gennemskuelighed i bestemte virksomheder.

§ 3 c. § 3 a og § 3 b, stk. 1, gælder ikke, hvis der er indgået aftale om ratevis betaling og den enkelte rates forfaldstid er fastsat i en betalingsplan, som er udtrykkeligt godkendt af fordringshaver.

Stk. 2. Hvis der er indgået aftale om ratevis betaling i henhold til en betalingsplan som nævnt i stk. 1, er hver rate eller afdrag omfattet af betalingsfristen i § 3 a eller § 3 b, stk. 1.

§ 3 d. Angår kravet vederlag i henhold til en aftale omfattet af § 1, stk. 4, og er der fastsat en godkendelses- eller kontrolprocedure, hvorved varens eller tjenesteydelsens overensstemmelse med aftalen skal konstateres, må varigheden af denne procedure ikke overskride 30 dage efter varens eller tjenesteydelsens modtagelse. Dette gælder dog ikke, hvis fordringshaver udtrykkeligt har godkendt en længere godkendelses- eller kontrolprocedure og en sådan procedure ikke er urimelig over for fordringshaver.

§ 4. Hvis fordringshaverens forhold hindrer betaling, skal der ikke betales rente, så længe hindringen varer. Dette gælder, uanset det er aftalt, at gælden forrentes forud for forfaldsdagen.

Stk. 2. Hvis rimelig hensyntagen til fordringshaveren efter hindringens særlige

beskaffenhed kræver, at skyldneren indsætter beløbet i bank eller sparekasse, skal han betale fordringshaveren, hvad der ville være indvundet herved.

§ 5. Renten efter forfaldsdagen fastsættes til en årlig rente, der svarer til den fastsatte referencesats med et tillæg på 8 pct. Som referencesats anses i denne lov den officielle udlånsrente, som Nationalbanken har fastsat henholdsvis pr. den 1. januar og den 1. juli det pågældende år.

Stk. 2. Justitsministeren kan hvert andet år efter forhandling med Danmarks Nationalbank og Økonomi- og Erhvervsministeriet ændre renten, dog således at det i stk. 1 nævnte tillæg ikke kan fastsættes til mindre end 8 pct.

Stk. 3. Hvor særlige forhold begrunder det, kan retten bestemme, at der skal betales en højere eller lavere rente. Ved fordringer i henhold til aftaler som nævnt i § 1, stk. 4, kan retten dog alene bestemme, at der skal betales en højere rente.

§ 6. Kunne fordringshaveren på andet grundlag kræve højere rente, bevarer han retten hertil.

§ 7. § 5 kan ikke fraviges til skade for en skyldner ved aftale, som en erhvervsdrivende indgår som led i sit erhverv, når skyldneren hovedsagelig handler uden for sit erhverv. Den erhvervsdrivende har bevisbyrden for, at en aftale, han har indgået, ikke er omfattet af 1. pkt.

Stk. 2. Vedtagelse i de aftaler, der er nævnt i stk. 1, om, at skyldneren efter forfaldsdagen i stedet for eller i tillæg til rente skal betale en løbende provision eller lignende, er ikke bindende for skyldneren i det omfang, summen af rente og provision overstiger renten efter § 5.

Stk. 3. Skal skyldneren for det tidsrum, der ligger forud for forfaldsdagen, betale en fast eller variabel rente, der, eventuelt med tillæg af en løbende provision eller lignende, er højere end den rente, der er fastsat efter § 5, stk. 1 og 2, bevarer for-

dringshaveren dog retten til den højere rente m.v. efter forfaldsdagen.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1-3 gælder ikke for aftaler, der indgås af et godkendt pengeinstitut, realkreditinstitut eller kreditinstitut.

§ 8. Hvis pengekrav uden for formuerettens område ikke betales i rette tid, skal rente som fastsat efter § 5, stk. 1 og 2, betales fra den dag, da fordringshaveren begyndte retsforfølgning til betaling af gælden.

Stk. 2. § 3, stk. 5, § 4, stk. 1, § 5, stk. 3, og § 6 gælder også for pengekrav uden for formuerettens område.

§ 8 a. Sagsomkostninger tilkendt ved dom eller anden retsafgørelse i en borgerlig sag forrentes fra fuldbyrdelsesfristens udløb med rente som fastsat efter § 5, stk. 1 og 2.

Stk. 2. I tilfælde af appel skal rente betales fra udløbet af fuldbyrdelsesfristen for afgørelsen i den foregående instans, i det omfang afgørelsen om sagsomkostninger stadfæstes. Dette gælder, selv om appel fandt sted inden fuldbyrdelsesfristens udløb eller appellen i øvrigt havde opsættende virkning.

§ 9. Fører lovbestemmelser om rente for særlige krav til en lavere rente end den, der er fastsat efter § 5, stk. 1 og 2, skal skyldneren dog betale den der nævnte rente fra den dag, da fordringshaveren begyndte retsforfølgning til betaling af gælden. § 5, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

§ 9 a. Fordringshaveren kan kræve, at skyldneren betaler fordringshaverens rimelige og relevante omkostninger ved udenretlig inddrivelse af fordringen, medmindre forsinkelsen med betalingen ikke beror på skyldnerens forhold.

Stk. 2. Stk. 1 kan ikke fraviges til skade for fordringshaveren ved aftale eller ved handelsbrug eller anden sædvane. Hvis

der er tale om en fordring i henhold til en aftale som nævnt i § 7, stk. 1, kan reglen i stk. 1 endvidere ikke fraviges til skade for skyldneren ved aftale.

Stk. 3. Angår kravet vederlag i henhold til en aftale omfattet af § 1, stk. 4, kan fordringshaver kræve, at skyldneren betaler fordringshaver et fast kompensationsbeløb til dækning af inddrivelsesomkostninger i tilfælde af forsinket betaling. Kompensationsbeløbet påvirker ikke fordringshavers eventuelle betalingskrav efter stk. 1. Fordringshavers ret til at kræve kompensationsbeløb efter 1. pkt. kan ikke udelukkes ved aftale eller ved handelsbrug eller anden sædvane.

Stk. 4. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler for, hvilke udgifter fordringshaveren kan kræve betalt efter stk. 1, med henblik på, at udgifterne skal være gennemsigtige og stå i passende forhold til fordringen, herunder regler om, at der ved fordringer inden for bestemte beløbsgrænser alene kan kræves betaling op til visse maksimumsbeløb. Endvidere fastsætter justitsministeren regler om størrelsen af kompensationsbeløbet i stk. 3, 1. pkt.

Stk. 5. For omkostninger ved retslig inddrivelse gælder retsplejelovens regler om sagsomkostninger.

§ 9 b. For rykkerskrivelser vedrørende fordringer kan fordringshaveren kræve et gebyr, jf. stk. 2, såfremt skrivelsen er fremsendt med rimelig grund (rykkergebyr). Fordringshaveren kan endvidere kræve et gebyr, jf. stk. 3, for at anmode en anden om at inddrive fordringen på fordringshaverens vegne, såfremt dette er sket med rimelig grund (inkassogebyr).

Stk. 2. Der kan kræves et rykkergebyr på højst 100 kr. for hver rykkerskrivelse, dog højst for 3 skrivelser vedrørende samme ydelse. Har skyldneren inden for en sammenhængende periode til stadighed været i restance vedrørende samme skyldforhold, kan der uanset 1. pkt. højst kræves

rykkergebyr for 3 skrivelser vedrørende restancerne i den pågældende periode. Der kan kun kræves gebyr for rykkerskrivelser, som er sendt med mindst 10 dages mellemrum.

Stk. 3. Der kan kræves et inkassogebyr på højst 100 kr.

Stk. 4. Reglerne i stk. 1-3 kan ikke fraviges til skade for skyldneren ved aftale, hvis der er tale om en fordring i henhold til en aftale som nævnt i § 7, stk. 1. I andre tilfælde kan reglerne i stk. 1-3 fraviges ved aftale eller handelsbrug eller anden sædvane i det omfang, som følger af § 9 a, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt.

§ 10. Loven finder anvendelse på pengekrav, som forfalder den 1. juli 1978 eller senere.

Stk. 2. § 7 finder også anvendelse på aftaler, der er indgået før den 1. juli 1978, hvis kravet forfalder den 1. juli 1978 eller senere.

Stk. 3. § 38 i lov nr. 102 af 6. april 1906 om køb, som ændret ved lov nr. 212 af 26. april 1973, og §§ 6 og 62 i lov nr. 146 af 13. april 1938 om gældsbreve, som ændret ved lov nr. 212 af 26. april 1973, ophæves.

§ 11. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Retsplejeloven i uddrag

Lovbekendtgørelse nr. 1284 af 14/11 2018 o.s.

Kapitel 1

Retterne

§ 1. De almindelige domstole er Højesteret, landsretterne og byretterne samt Sø- og Handelsretten og Tinglysningssretten

Stk. 2. Denne lovs regler finder alene anvendelse på rettens pleje ved de almindelige domstole, medmindre andet er bestemt i denne eller anden lov.

Kapitel 21

Saglig kompetence

§ 224. Borgerlige retssager behandles i 1. instans ved byret, medmindre andet er bestemt i denne eller anden lov.

§ 225. Ved Sø- og Handelsretten behandles sager om EF-varemærker, jf. varemærkelovens § 43 a, og sager om EF-design, jf. designlovens § 42.

Stk. 2. Medmindre parterne har aftalt andet, kan endvidere følgende sager anlægges ved Sø- og Handelsretten:

- 1) Internationale sager, hvor fagkundskab til internationale erhvervsforhold har væsentlig betydning,
- 2) sager, hvor Forbrugerombudsmanden er part og anvendelsen af lov om markedsføring eller lov om visse betalingsmidler har væsentlig betydning,
- 3) sager, hvor anvendelsen af varemærkeloven, fællesmærkeloven, designloven, patentloven, lov om brugsmønstre eller

lov om beskyttelse af halvlederprodukters udformning (topografi) har væsentlig betydning, og

4) sager, hvor anvendelsen af konkurrenceloven har væsentlig betydning.

Stk. 3. Anlægges en sag, der er omfattet af stk. 2, ved byretten, henviser retten efter anmodning fra en part sagen til Sø- og Handelsretten. § 226, stk. 3 og 4, finder tilsvarende anvendelse.

§ 225 a. Retssager, der er omfattet af aftale af 19. februar 2013 om en fælles patentdomstol, anlægges ved den fælles patentdomstol.

Stk. 2. Uanset stk. 1 kan retssager om krænkelse eller ugyldighed af et europæisk patent eller retssager om krænkelse eller ugyldighed af et supplerende beskyttelsescertifikat udstedt for et produkt, der er beskyttet af et europæisk patent, anlægges ved en dansk domstol efter reglerne i denne lov.

§ 226. Byretten kan efter anmodning fra en part henvise en sag til behandling ved landsret, hvis sagen er af principiel karakter.

Stk. 2. Hvis parterne har aftalt, at sagen skal behandles ved byretten, kan henvisning kun ske efter anmodning fra begge parter. Henvisning kan ikke ske i de i kapitel 42, 42 a, 43, 43 a, 43 b og 44 omhandlede sager.

Stk. 3. Anmodning om henvisning skal fremsættes senest i det forberedende møde, jf. § 353, eller, hvis et sådant møde ikke afholdes, senest 4 uger efter rettens meddelelse om, at der ikke skal holdes et forberedende møde. Retten kan dog i særlige tilfælde henvise sagen efter en an-

modning, der fremsættes senere, men inden forberedelsens slutning.

Stk. 4. Afgørelse af, om sagen skal henvises eller ikke, træffes ved kendelse. En kendelse, hvorved sagen henvises, kan ikke indbringes for højere ret.

§ 227. Byretten kan efter anmodning fra en part henvise en sag, hvor fagkundskab til erhvervsforhold er af væsentlig betydning, herunder vedrørende ansættelsesforhold mellem arbejdsgivere og deres ansatte, til behandling ved Sø- og Handelsretten, hvis sagen er af principiel karakter.

Stk. 2. Reglerne i § 226, stk. 2-4, finder tilsvarende anvendelse.

§ 232. Retten påser af egen drift, at den har saglig kompetence til at behandle sagen.

Stk. 2. Har retten ikke saglig kompetence til at behandle sagen eller et af de rejste krav, henviser den sagen eller kravet til afgørelse ved rette domstol, såfremt sagen eller kravet hører under en almindelig domstol eller boligret. Retten kan dog beslutte at færdigbehandle sagen, såfremt kompetencespørgsmålet først kommer til afgørelse under sagens gang.

Stk. 3. Afgørelse om henvisning træffes ved kendelse. Er retten ikke kompetent, og kan henvisning ikke ske, afviser retten sagen ved dom.

Kapitel 22

Stedlig kompetence

§ 235. Retssager anlægges ved sagsøgtes hjemting, medmindre andet er bestemt ved lov.

Stk. 2. Hjemtinget er i den retskreds, hvor sagsøgte har bopæl. Har sagsøgte bopæl i flere retskredse, er hjemtinget i enhver af dem.

Stk. 3. Har sagsøgte ingen bopæl, er hjemtinget i den retskreds, hvor han opholder sig.

Stk. 4. Har sagsøgte hverken bopæl eller kendt opholdssted, er hjemtinget i den retskreds, hvor han sidst har haft bopæl eller opholdssted.

§ 236. Danske statsborgere, der er bosat i udlandet uden tillige at have bopæl i Danmark, og som ikke er undergivet bopælslandets domsmyndighed, har hjemting i København.

§ 237. Sager mod personer, der driver erhvervsmæssig virksomhed, kan, når sagen vedrører virksomheden, anlægges ved retten på det sted, hvorfra virksomheden udøves.

§ 238. Selskaber, foreninger, private institutioner og andre sammenslutninger, der kan optræde som part i retssager, har hjemting i den retskreds, hvor hovedkontoret ligger, eller, hvis et sådant ikke kan oplyses, i den retskreds, hvor et af bestyrelsens eller direktionens medlemmer har bopæl.

Stk. 2. Sager mod de i stk. 1 nævnte sammenslutninger, der driver erhvervs- virksomhed uden for hjemtinget, kan, når sagen vedrører virksomheden, anlægges ved retten på det sted, hvorfra virksomheden udøves.

Stk. 3. Sager, der vedrører sammenslutningen, og som rejses af sammenslutningen mod de enkelte medlemmer eller opstår imellem disse, kan anlægges ved sammenslutningens hjemting.

Stk. 4. Sager om erstatning mod stiftere, bestyrelsesmedlemmer og direktører i de i stk. 1 nævnte sammenslutninger kan anlægges ved sammenslutningens hjemting.

§ 239. Regioner og kommuner har hjemting i den retskreds, hvor hovedkontoret ligger.

§ 240. Staten har hjemting i den retskreds, hvor den myndighed, som stævnes på statens vegne, har kontor.

Stk. 2. Sager om prøvelse af afgørelser truffet af en central statslig myndighed anlægges ved sagsøgerens hjemting, hvis sagsøgeren har hjemting i Danmark, jf. dog § 245.

§ 241. Sager vedrørende rettigheder over fast ejendom kan anlægges ved retten på det sted, hvor ejendommen ligger.

§ 242. Sager om kontraktsforhold kan anlægges ved retten på det sted, hvor den forpligtelse, der ligger til grund for sagen, er opfyldt eller skal opfyldes.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse på pengekrav, medmindre kravet er opstået under ophold i retskredsen under sådanne omstændigheder, at det skulle opfyldes, inden stedet forlades.

§ 243. Sager, hvorunder der påstås straf, erstatning eller oprejsning i anledning af retskrænkelser, kan anlægges ved retten på det sted, hvor retskrænkelsen er foregået.

§ 244. I sager om forbrugeraftaler, som ikke er indgået ved personlig henvendelse på den erhvervsdrivendes faste forretningssted, kan forbrugeren anlægge sag mod den erhvervsdrivende ved sit eget hjemting.

§ 245. Parterne kan aftale, ved hvilken af flere ligeartede retter sagen skal anlægges.

Stk. 2. I sager om forbrugeraftaler er en forudgående aftale om værneting ikke bindende for forbrugeren.

§ 246. Sager mod personer, selskaber, foreninger, private institutioner og andre sammenslutninger, der ikke har hjemting i Danmark, kan anlægges her i landet, for så vidt nogen ret efter bestemmelserne i §§ 237, 238, stk. 2, 241, 242, 243 og 245

kan anses som værneting i sagen. I sager om forbrugeraftaler kan forbrugeren anlægge sag mod de i 1. pkt. nævnte personer og sammenslutninger ved sit eget hjemting, såfremt fremsættelsen af særligt tilbud eller reklamering i Danmark er gået forud for aftalens indgåelse og forbrugeren her i landet har foretaget de dispositioner, der er nødvendige til indgåelse af aftalen.

Stk. 2. Kan ingen ret efter stk. 1 anses som værneting i sagen, kan sager vedrørende formueretsforhold mod de i stk. 1 nævnte personer anlægges ved retten på det sted, hvor de ved stævningens forkyndelse opholder sig.

Stk. 3. Sager vedrørende formueretsforhold mod de i stk. 1 nævnte personer og sammenslutninger kan endvidere, hvis der ikke er værneting efter reglen i stk. 1, anlægges ved retten på det sted, hvor den pågældende person eller sammenslutning på tidspunktet for sagens anlæg har gods, eller hvor det gods, kravet angår, befinder sig på tidspunktet for sagens anlæg. Afværges arrest i gods gennem sikkerhedsstilling, betragtes sikkerhedsstillingen som gods, der befinder sig på det sted, hvor arrestbegæringen er eller i givet fald skulle være indgivet.

§ 246 a. Sager om stadfæstelse af arrest i et skib og om den fordring, for hvilken arresten er gjort, kan anlægges ved retten på det sted, hvor arresten er foretaget eller ville være foretaget, hvis den ikke var afværget ved sikkerhedsstilling.

§ 247. I sager, der er omfattet af en international overenskomst, som er gennemført i dansk ret ved lov om EF-domskonventionen m.v. eller lov om Bruxelles I-forordningen m.v., herunder ved bekendtgørelse i medfør af de nævnte love, anvendes overenskomstens værnetingsregler. Dette gælder dog ikke sager, der anlægges ved det i § 246 a nævnte værneting, og som er omfattet af konven-

tionen af 10. maj 1952 om arrest i søgående skibe.

Stk. 2. Hvor der ikke efter dansk lovgivning i øvrigt er værneting for en sag, der efter en international overenskomst som nævnt i stk. 1, 1. pkt., skal eller kan anlægges her i landet, anlægges sagen ved sagsøgerens hjemting eller, såfremt sagsøgeren ikke har hjemting her i landet, i København.

§ 248. Retten påser af egen drift, om sagen er indbragt for rette værneting. Fremsetter sagsøgte ikke indsigelse mod retens kompetence i svarskriftet eller i det i § 352, stk. 3, omhandlede retsmøde, anses retten for rette værneting.

Stk. 2. Er sagen anlagt ved en ret, som ikke er rette værneting til at behandle sagen eller et af de rejste krav, henviser retten om muligt sagen eller kravet til afgørelse ved rette domstol. Afgørelse om henvisning træffes ved kendelse. Kan henvisning ikke ske, afviser retten sagen ved dom.

Kapitel 39

Behandling af sager om mindre krav

§ 400. Reglerne i dette kapitel anvendes på byretssager, herunder boligretssager, om følgende krav:

1) Krav, der ikke har økonomisk værdi, eller som har en økonomisk værdi af højst 50.000 kr.

2) Krav, hvor parterne, efter at tvisten er opstået, aftaler, at reglerne i dette kapitel skal finde anvendelse. I sager mellem erhvervsdrivende om forhold, der vedrører parternes erhverv, kan sådan aftale dog også indgås, før tvisten er opstået.

Stk. 2. Parterne kan, efter at tvisten er opstået, aftale, at en sag, der er omfattet af stk. 1, nr. 1, ikke skal behandles efter reglerne i dette kapitel.

Stk. 3. Reglerne i dette kapitel gælder ikke for de i kapitel 23 a, 42, 42 a, 43, 43 a, 43 b, 44 og 88 omhandlede sager.

§ 401. Sagens værdi som nævnt i § 400 bestemmes efter påstanden i stævningen. Omfatter påstanden flere krav mellem de samme to parter, er sagens værdi den samlede værdi af disse krav. Renter og omkostninger medregnes ikke.

Stk. 2. Angår påstanden en ydelse, der skal betales et ubestemt antal gange, beregnes værdien ved at gange ydelserne pr. år med 10, jf. dog stk. 3. Angår påstanden en ydelse, der skal betales et bestemt antal gange, beregnes værdien ved at gange ydelsen pr. gang med antallet af gange, ydelsen skal betales. Værdien kan dog ikke overstige ydelserne pr. år ganget med 10, jf. dog stk. 3. Er ydelserne ikke af samme størrelse, lægges ydelserne for det sidste år inden sagens anlæg til grund for beregningen.

Stk. 3. Værdien af sager i henhold til lejelovgivningen beregnes, når sagen omfattes af stk. 2, 1. pkt., ved at gange den årlige ydelse, påstanden angår, med 5. Omfattes sagen af stk. 2, 2. pkt., kan værdien ikke overstige ydelserne pr. år ganget med 5. For sager om opsigelse eller ophævelse af lejemål fastsættes sagens værdi dog til 1 års leje.

§ 402. Retten kan efter anmodning fra en part eller af egen drift bestemme, at sagens videre behandling ved retten skal ske uden anvendelse af reglerne i dette kapitel, hvis sagen

1) angår særlig komplicerede faktiske eller retlige spørgsmål eller

2) har særlig betydning for en part ud over påstanden.

Stk. 2. Retten kan endvidere efter anmodning fra en part bestemme, at sagens vide-

re behandling ved retten skal ske uden anvendelse af reglerne i dette kapitel, hvis påstanden udvides ud over beløbsgrænsen i § 400, stk. 1, nr. 1.

§ 403. Bevisførelse kræver rettens tilladelse. Tilladelse gives, når det må anses for sandsynligt, at bevisførelsen er af betydning for sagen.

§ 404. Efter anmodning fra en part kan sagkyndig oplysning af en sag tilvejebringes ved skriftlig besvarelse af spørgsmål stillet af retten til en sagkyndig person eller organisation. Når særlige grunde taler for det, kan retten bestemme, at en sagkyndig person eller en repræsentant for en sagkyndig organisation skal supplere den skriftlige besvarelse ved mundtlig forklaring.

Stk. 2. Parterne skal have mulighed for på forhånd at udtale sig om spørgsmålene og at få oplyst de forventede udgifter ved at tilvejebringe den sagkyndige oplysning.

Stk. 3. Domstolsstyrelsen fastsætter nærmere regler om den praktiske fremgangsmåde ved sagkyndig oplysning af en sag. Domstolsstyrelsen kan beskikke personer eller organisationer til at afgive sagkyndige vurderinger eller erklæringer.

Stk. 4. Reglerne i § 197, § 199, stk. 1, § 200, § 204, stk. 3, § 209 og § 211 finder tilsvarende anvendelse.

§ 405. Domstolsstyrelsen kan fastsætte regler om afholdelse af retsmøder uden for sædvanlig kontortid.

§ 406. Forberedelsen sker efter reglerne i kapitel 33 med de ændringer, der fremgår af stk. 2-6.

Stk. 2. Retten forbereder sagen. Under forberedelsen bringes parternes stilling til sagens faktiske og retlige omstændigheder på det rene, og det søges derunder klar-

gjort, hvilke omstændigheder der ikke bestrides, og hvilke der skal være genstand for bevisførelse. Det søges endvidere klargjort, hvilken bevisførelse der skal finde sted.

Stk. 3. Retten kan pålægge en part at svare på en henvendelse fra retten inden en nærmere angiven frist. Svarer parten ikke rettidigt på rettens henvendelse, finder reglerne i § 360 tilsvarende anvendelse, hvis retten i pålægget har angivet, at manglende efterkommelse af pålægget kan medføre udeblivelsesvirkning.

Stk. 4. Retten kan indkalde parterne til et retsmøde under forberedelsen. Reglerne i § 353, stk. 2 og 6, finder tilsvarende anvendelse. Indkaldelsen skal indeholde oplysning om retsvirkningerne af udeblivelse, jf. § 360.

Stk. 5. Retten udarbejder en fortegnelse over parternes påstande, anbringender og beviser og sender fortegnelsen til parterne. Forberedelsen slutes tidligst 14 dage herefter.

Stk. 6. Reglerne i §§ 353-355 og 357 finder ikke anvendelse, jf. dog stk. 4, 2. pkt.

§ 407. »Under hovedforhandlingen skal der ikke gives den fremstilling af sagen, der er nævnt i § 365, stk. 2, 1. pkt., 1. led.

Stk. 2. Det skal fremgå af dommen, at sagen har været behandlet efter dette kapitel.

§ 408. Sagsomkostningerne fastsættes efter reglerne i kapitel 30, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. I sager om krav, der har en økonomisk værdi af højst 5.000 kr., erstattes udgifter til advokatbistand eller bistand fra en person, der i medfør af § 260, stk. 5, erhvervsmæssigt eller i medfør af § 260, stk. 6, repræsenterer en part, med højst 1.500 kr. eksklusive moms. I sager

om krav, der har en økonomisk værdi over 5.000 kr., men ikke over 10.000 kr., erstattes udgifter til advokatbistand eller bistand fra en person, der i medfør af § 260, stk. 5, erhvervsmæssigt eller i medfør af § 260, stk. 6, repræsenterer en part, med højst 2.500 kr. eksklusive moms.

Stk. 3. Reglerne i stk. 2 kan ikke fraviges ved aftale, før tvisten er opstået.

§ 409. Såfremt parterne aftaler, at en sag ikke skal behandles efter reglerne i dette kapitel, jf. § 400, stk. 2, og der ikke ville have været grundlag for, at retten i medfør af § 402 bestemte, at sagen skulle behandles uden anvendelse af reglerne i dette kapitel, begrænses virkningen af fri proces til de omkostninger ved sagen, der ville have været forbundet med sagens behandling efter dette kapitel.

Stk. 2. Uanset § 334, stk. 5, kan der træffes aftale mellem parten og den beskikkede advokat om, at parten skal betale salær og godtgørelse, der i medfør af stk. 1 ikke dækkes af statskassen.

§ 410. Anke af domme til landsretten sker efter reglerne i kapitel 36 med de afvigelser, der følger af stk. 2-5.

Stk. 2. Anke sker ved indlevering af en ankestævning til byretten. Ankestævningen skal indeholde appellants påstand og om fornødent en angivelse af de grunde, hvorpå anken støttes. Med ankestævningen skal indleveres en kopi heraf samt af eventuelle bilag. Byretten sender ankestævningen, udskrift af den dom, der ankes, og bilag af betydning for ankesagen til landsretten.

Stk. 3. Ankestævningen forkyndes for indstævnte ved landsrettens foranstaltning, og appellanten underrettes herom. Indstævnte opfordres samtidig til at fremsætte sine bemærkninger til ankestævningen

inden en af landsretten fastsat frist. Landsretten kan bestemme, at yderligere processkrifter skal udveksles.

Stk. 4. Anken afgøres på skriftligt grundlag, medmindre landsretten efter sagens beskaffenhed finder, at der er grund til mundtlig behandling. Fremsætter begge parter anmodning om mundtlig forhandling, skal anmodningen i almindelighed imødekommes.

Stk. 5. Følgende regler om anke finder ikke anvendelse:

1) § 372, stk. 2, 1. pkt., om indlevering af ankestævning.

2) §§ 373-378 om ankestævning, svarskrift og yderligere forberedelse.

3) §§ 380 og 381 om angivelse af beviser.

4) § 382 om afskæring af påstande og anbringender, der er fremsat for sent.

5) § 385 om kopier til brug for hovedforhandlingen.

6) § 386 om udeblivelse, jf. dog stk. 6.

7) § 387 om afgørelse uden mundtlig hovedforhandling.

Stk. 6. § 386, stk. 1, 1., 4. og 7. pkt., stk. 2, 1. og 5. pkt., og stk. 3 og 5, finder anvendelse under en eventuel hovedforhandling.

Tredje afsnit.

Betalingspåkrav

Kapitel 44 a

§ 477 a. Reglerne i dette kapitel kan anvendes ved inddrivelse af forfaldne pengekrav på højst 100.000 kr., når fordringshaveren ikke forventer, at skyldneren har indsigelser mod kravet eller vil

gøre modkrav gældende. Renter og omkostninger medregnes ikke ved opgørelsen af kravets værdi.

Stk. 2. Er der angivet flere skyldnere i samme betalingspåkrav, anvendes reglerne i §§ 477 d- 477 f for hver skyldner for sig.

§ 477 b. Inddrivelsen indledes ved indlevering af betalingspåkrav til fogedretten i en retskreds, hvor der er værneting efter kapitel 22 og 23. Såfremt fordringshaveren anmoder om, at udlæg iværksættes uden fornyet anmodning, jf. stk. 4, nr. 2, skal betalingspåkravet dog indleveres til fogedretten i en retskreds, hvor der endvidere er værneting efter § 487, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt.

Stk. 2. Før betalingspåkravet indleveres til fogedretten, skal der til skyldneren være sendt en påkravsskrivelse, der opfylder betingelserne i § 10, stk. 2 og 3, i lov om inkassovirksomhed, og den frist, der er nævnt i § 10, stk. 3, i lov om inkassovirksomhed, skal være udløbet, jf. dog § 11 i lov om inkassovirksomhed.

Stk. 3. Betalingspåkravet skal indeholde
1) parternes navn og adresse, herunder angivelse af en postadresse i Danmark, hvortil meddelelser til fordringshaveren vedrørende sagen kan sendes, og hvor forkyndelse kan ske,

2) angivelse af den ret, ved hvilken inddrivelsen indledes,

3) fordringshaverens krav og

4) en kort fremstilling af de faktiske og retlige omstændigheder, hvorpå kravet støttes.

Stk. 4. Betalingspåkravet skal endvidere indeholde oplysning om,

1) hvorvidt fordringshaveren ønsker betalingspåkravet forkyndt for skyldneren, såfremt udlæg er udelukket efter § 490 eller konkurslovens §§ 16, 16 a, 31, 171 eller 207,

2) hvorvidt fordringshaveren ønsker, at udlæg iværksættes uden fornyet anmod-

ning fra fordringshaveren, såfremt skyldneren ikke fremsætter indsigelser, og

3) hvorvidt fordringshaveren ønsker, at retssagsbehandling indledes på grundlag af betalingspåkravet uden indlevering af stævning, såfremt skyldneren fremsætter indsigelser.

Stk. 5. Domstolsstyrelsen kan fastsætte nærmere regler om betalingspåkravets udformning, herunder om anvendelse af særlige blanketter og om indlevering af kopier af betalingspåkravet.

Stk. 6. Fogedretten vejleder om udfyldning af blanketter.

§ 477 c. Opfylder betalingspåkravet ikke kravene i §§ 477 a og 477 b, afvises sagen ved en beslutning, der meddeles fordringshaveren, jf. dog stk. 3. Det samme gælder, hvis fordringshaverens krav er uklart eller ikke findes begrundet i sagsfremstillingen eller sagsfremstillingen må antages i væsentlige henseender at være urigtig. Efter fordringshaverens anmodning træffes afgørelsen om afvisning ved kendelse.

Stk. 2. Fogedretten kan indrømme fordringshaveren en frist til at afhjælpe mangler som nævnt i stk. 1.

Stk. 3. Fremgår det af det foreliggende, hvilken fogedret der er kompetent, kan der i stedet for afvisning ske henvisning til denne fogedret.

Stk. 4. Fogedretten træffer afgørelse om betaling af sagsomkostninger og giver betalingspåkravet påtegning herom.

§ 477 d. Fogedretten lader betalingspåkravet vedhæftet den i stk. 3 nævnte vejledning forkynde for skyldneren på grundlag af de oplysninger, som betalingspåkravet indeholder, medmindre udlæg er udelukket efter § 490 eller konkurslovens §§ 16, 16 a, 31, 171 eller 207 og fordringshaveren har anmodet om, at forkyndelse i så fald undlades, jf. § 477 b, stk. 4, nr. 1.

Stk. 2. Fogedretten kan afvise sagen, hvis angivelsen af skyldnerens navn og adresse, jf. § 477 b, stk. 3, nr. 1, er unøjagtig, således at forkyndelse ikke kan foretages på grundlag af fordringshaverens oplysninger. § 477 c, stk. 1, 3. pkt., og stk. 2, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Domstolsstyrelsen udarbejder en vejledning til skyldneren om retsvirkningerne af betalingspåkravet og om, hvad skyldneren bør foretage sig til varetagelse af sine interesser.

§ 477 e. Hvis skyldneren har indsigelser mod kravet, skal skyldneren skriftligt give fogedretten meddelelse herom inden 14 dage fra forkyndelsen af betalingspåkravet. Såfremt forkyndelsen sker i udlandet, på Færøerne eller i Grønland, er fristen dog 4 uger.

Stk. 2. Fremkommer der ikke rettidigt indsigelser mod kravet, giver fogedretten betalingspåkravet påtegning herom og underretter parterne. Såfremt fordringshaveren har anmodet om foretagelse af udlæg uden fornyet anmodning, jf. § 477 b, stk. 4, nr. 2, iværksætter fogedretten tvangsfuldbyrdelse på grundlag af betalingspåkravet, der sidestilles med en anmodning om tvangsfuldbyrdelse. Såfremt fordringshaveren ikke har anmodet om foretagelse af udlæg uden fornyet anmodning, sender fogedretten udskrift af betalingspåkravet til fordringshaveren.

Stk. 3. Når betalingspåkravet har fået påtegning efter stk. 2, 1. pkt., har det samme bindende virkning som en dom.

Stk. 4. Inden 4 uger efter, at fogedretten har givet betalingspåkravet påtegning om, at der ikke rettidigt er fremkommet indsigelser, kan skyldneren ved skriftlig anmodning til fogedretten kræve sagen genoptaget. Fogedretten kan undtagelsesvis genoptage sagen, hvis anmodning indgives senere, men inden 1 år efter, at fogedretten har givet betalingspåkravet påtegning om, at der ikke rettidigt er fremkommet indsigelser. Fogedretten kan be-

tinge genoptagelse af, at skyldneren betaler de sagsomkostninger, der er pålagt skyldneren, eller stiller sikkerhed for betalingen.

Stk. 5. Genoptages sagen, annullerer fogedretten påtegningen efter stk. 2, 1. pkt., og går frem efter § 477 f.

§ 477 f. Fremkommer der rettidigt indsigelser mod kravet, jf. § 477 e, stk. 1, og har fordringshaveren anmodet om, at retssagsbehandling indledes uden indlevering af stævning, jf. § 477 b, stk. 4, nr. 3, iværksætter retten retssagsbehandling på grundlag af betalingspåkravet, der sidestilles med en stævning. Har fordringshaveren ikke anmodet om, at retssagsbehandling indledes uden indlevering af stævning, sendes betalingspåkravet til fordringshaveren, og skyldneren underrettes herom.

§ 477 g. Fogedrettens afgørelser kan kæres efter reglerne i kapitel 53.

Kapitel 45

Grundlaget for tvangsfuldbyrdelse

§ 478. Tvangsfuldbyrdelse kan ske på grundlag af

- 1) domme og kendelser afsagt af domstole eller af andre myndigheder, hvis afgørelser efter lovgivningen kan tvangsfuldbyrdes, betalingspåkrav med påtegning efter § 477 e, stk. 2, samt beslutninger om sagsomkostninger truffet af de nævnte myndigheder,
- 2) forlig indgået for de under nr. 1 nævnte myndigheder samt forlig indgået under vilkårsforhandling i henhold til lov om ægteskabs indgåelse og opløsning,
- 3) aftaler om forældremyndighed, der er anmeldt til eller godkendt af statsforvaltningen eller retten, afgørelser om forældremyndighed, barnets bopæl eller samvær, der er truffet af statsforvaltningen,

aftaler om barnets bopæl eller samvær, der er indgået over for statsforvaltningen, samt aftaler om barnets bopæl eller samvær, når det udtrykkeligt i aftalen er bestemt, at den kan tjene som grundlag for fuldbyrdelse,

4) udenretlige skriftlige forlig om forfalden gæld, når det udtrykkeligt er bestemt i forliget, at det kan tjene som grundlag for fuldbyrdelse,

5) gældsbreve, der ikke er omfattet af nr. 4, når det udtrykkeligt er bestemt i dokumentet, at det kan tjene som grundlag for fuldbyrdelse,

6) pantebreve; for så vidt angår ejerpantebreve og skadesløsbreve, dog kun når gældens størrelse og forfaldstidens indtræden er erkendt af skyldneren eller klart fremgår af omstændighederne,

7) veksler for så vidt angår vekselretlige krav og checks for så vidt angår regreskrav, og

8) afgørelser omfattet af forbrugerklagelovens § 34, som er truffet af Forbrugerklagenævnet eller godkendte private tvisteløsningsorganer.

Stk. 2. Udlæg kan endvidere ske for krav, som i lovgivningen er tillagt udpantningsret.

Stk. 3. Retten til tvangsfuldbyrdelse tilkommer også den, der har håndpant i en fordring.

Stk. 4. I de i stk. 1, nr. 4-7, nævnte tilfælde kan fuldbyrdelse foretages hos enhver, der ved sin underskrift på dokumentet har forpligtet sig som skyldner, selvskyldnerkautionist eller pantsætter. I de i stk. 1, nr. 6, nævnte tilfælde kan fuldbyrdelse endvidere foretages hos den, der som skyldner, selvskyldnerkautionist eller pantsætter har forpligtet sig ved et digitalt pantebrev, der er eller har været tinglyst eller registreret i skibsregisteret eller i Dansk Internationalt Skibsregister. I de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, nr. 4 og 5, kan underskriften være tilføjet digitalt.

§ 479. Justitsministeren kan fastsætte bestemmelser, hvorefter afgørelser af udenlandske domstole og myndigheder om borgerlige krav og vedtagelser om sådanne krav kan fuldbyrdes her i riget, såfremt de kan fuldbyrdes i den stat, hvor afgørelsen er truffet, eller efter hvis ret vedtagelsen skal bedømmes, og såfremt fuldbyrdelsen ikke vil være åbenbart uforenelig med landets retsorden.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte regler om fuldbyrdelse af de i stk. 1 nævnte afgørelser og vedtagelser, herunder om behandlingen af indsigelser.

§ 480. Domme kan fuldbyrdes, når fuldbyrdelsesfristen er udløbet, medmindre dommen forinden er anket. Fristen er 14 dage efter dagen for dommens afsigelse, medmindre andet er bestemt i dommen.

Stk. 2. Det kan i dommen bestemmes, at dommen skal kunne fuldbyrdes, selv om den ankes inden fuldbyrdelsesfristens udløb.

Stk. 3. Den ret, til hvilken dommen ankes efter fuldbyrdelsesfristens udløb, kan tillægge anken opsættende virkning.

Stk. 4. Bestemmelser i dommen om kortere fuldbyrdelsesfrist end 14 dage og bestemmelser i henhold til stk. 2 kan betinges af forudgående sikkerhedsstillelse.

Stk. 5. Reglerne i stk. 1-4 finder tilsvarende anvendelse på afgørelser om sagsomkostninger.

§ 481. Kendelser kan fuldbyrdes straks, medmindre andet er bestemt i kendelsen, jf. dog § 480, stk. 5.

Stk. 2. De i § 178 nævnte kendelser kan først fuldbyrdes, når fristen til at forlange kendelsen omgjort er udløbet, eller sådan anmodning er afslået af retten.

§ 481 a. Betalingspåkrav med påtegning efter § 477 e, stk. 2, kan fuldbyrdes straks.

§ 482. De i § 478, stk. 1, nr. 2, nævnte forlig kan fuldbyrdes, når kravet er forfal-

det, medmindre andet er bestemt i forliget.

§ 483. Aftaler og bestemmelser om forældremyndighed og samvær, jf. § 478, stk. 1, nr. 3, kan fuldbyrdes straks, medmindre andet er aftalt eller bestemt.

§ 484. Fristen for fuldbyrdelse på grundlag af de i § 478, stk. 1, nr. 4-7, nævnte dokumenter er 14 dage efter den dag, da ydelsen kunne kræves betalt, medmindre andet er bestemt i dokumentet. Kortere fuldbyrdesfrist end 4 søgnedage kan dog ikke aftales.

§ 485. For krav, som er tillagt udpantningsret, er fuldbyrdesfristen 7 dage efter dagen for meddelelse om forretningen, jf. § 493, stk. 3.

§ 486. Anmodning om tvangsfuldbyrdelse kan først indgives efter udløbet af de i §§ 480-484 nævnte frister. Forkyndelse af meddelelse efter § 493, stk. 3, kan tidligst ske dagen efter sidste rettidige betalingsdag.

Stk. 2. Fogedretten kan dog bestemme, at et krav skal kunne fuldbyrdes, selv om fristerne i §§ 480-485 endnu ikke er udløbet, eller selv om forkyndelse af meddelelse efter § 493, stk. 3, ikke er sket, hvis skyldneren samtykker, eller det må antages, at muligheden for at opnå dækning ellers vil blive væsentligt forringet. Det samme gælder, hvis en dom er anket inden fuldbyrdesfristens udløb. Fuldbyrdelsen kan betinges af forudgående sikkerhedsstillelse.

Kapitel 46

Fremgangsmåden ved udlæg og tvangsfuldbyrdelse af andre krav end pengekrav

§ 487. Anmodning om tvangsfuldbyrdelse kan fremsættes over for fogedretten i en af følgende retskredse:

- 1) hvor skyldneren har hjemting, jf. §§ 235, 236, 238, 239 og 240,
- 2) hvorfra skyldneren driver erhvervsmæssig virksomhed,
- 3) hvor der findes pant for den fordring, for hvilken udlæg søges,
- 4) hvor genstanden for fuldbyrdelse af andre krav end pengekrav findes.

Stk. 2. Er ingen fogedret kompetent efter stk. 1, eller er det under en tidligere forretning ikke lykkedes at opnå dækning af hele kravet, kan anmodning om fuldbyrdelse fremsættes over for fogedretten i en retskreds, hvor skyldneren opholder sig eller træffes eller har aktiver. Skal der i anledning af anmodning om tvangsfuldbyrdelse foretages foranstaltninger ved en anden fogedret end den, hvortil anmodning er indgivet, fremsættes ny anmodning over for vedkommende fogedret.

Stk. 3. Anmodning kan fremsættes over for andre fogedretter end angivet i stk. 1 og 2, hvis muligheden for fuldbyrdelse ellers vil blive væsentligt forringet.

Stk. 4. Den fogedret, hvortil anmodning er indgivet i overensstemmelse med stk. 1-3, kan henvise anmodningen til en anden fogedret, hvis det findes væsentligt mere hensigtsmæssigt, at forretningen foretages ved denne fogedret.

§ 488. Ved indgivelsen af anmodning om tvangsfuldbyrdelse gives de oplysninger, som er nødvendige til sagens behandling. Anmodningen skal være skriftlig, hvis fogedretten bestemmer det.

Stk. 2. Ved fremsættelse af anmodning i henhold til § 478, stk. 1, nr. 1-3, skal udskrift af afgørelsen, betalingspåkravet med påtegning, forliget, bevillingen, statsforvaltningens afgørelse, den anmeldte eller godkendte forældremyndighedsaftale eller aftalen om barnets bopæl eller samvær indleveres til fogedretten. Ved fremsættelse af anmodning i henhold til et af

de i § 478, stk. 1, nr. 4-7, nævnte dokumenter skal det originale dokument indleveres, medmindre fogedretten anser det for unødvendigt. Ved udenretlige skriftlige forlig og gældsbreve, der er underskrevet digitalt, skal en skriftlig repræsentation af dokumentet indleveres til fogedretten. Ved digitale pantebreve, der er eller har været tinglyst eller registreret i skibsregisteret eller i Dansk Internationalt Skibsregister, skal anmodningen i stedet indeholde en præcis henvisning til dokumentet i tingbogen, bilbogen, andelsboglobbogen, personbogen, skibsregisteret eller Dansk Internationalt Skibsregister.

Stk. 3. Fogedretten kan indrømme en frist til at tilvejebringe de i stk. 1 og 2 nævnte oplysninger og dokumenter.

§ 489. Er fogedretten ikke kompetent efter reglerne i § 487, eller foreligger der ikke tilstrækkeligt grundlag for tvangsfuldbyrdelse, eller mangler de i § 488 nævnte oplysninger og dokumenter, afviser fogedretten anmodningen om tvangsfuldbyrdelse og giver meddelelse herom til den, der har fremsat den.

Stk. 2. Fremgår det af det foreliggende, hvilken fogedret der er kompetent, kan der i stedet for afvisning ske henvisning til denne fogedret.

§ 490. En fordringshaver, der ikke har fået tilstrækkeligt udlæg til at dække sin fordring, kan først, når der er forløbet 6 måneder siden sidste forretning, på ny begære afholdt forretning til foretagelse af udlæg. Fogedretten kan også i øvrigt afvise at foretage udlægsforretning hos en skyldner, såfremt fogedretten er bekendt med, at der inden for de sidste 6 måneder har været afholdt en forretning, hvor det ikke har været muligt at opnå dækning.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 gælder ikke, hvis der er rimelig grund til at antage, at skyldneren ejer aktiver, hvori udlæg kan foretages, eller der i øvrigt foreligger sær-

lige omstændigheder, som gør det rimeligt at afholde udlægsforretning.

Stk. 3. Er udlægsforretning afskåret efter reglen i stk. 1, men har fordringshaveren anmodet om, at forretningen alligevel gennemføres med henblik på afbrydelse af forældelse, giver fogedretten skyldneren skriftlig meddelelse om det af fogedretten opgjorte krav inklusive renter og omkostninger og om formålet med kravets fremsættelse. Fremkommer skyldneren ikke med skriftlige indsigelser inden for en af fogedretten fastsat frist, har fogedrettens meddelelse samme virkning med hensyn til afbrydelse af forældelse som afholdelse af udlægsforretning. Fremkommer skyldneren med skriftlige indsigelser inden for den fastsatte frist, afholdes udlægsforretning efter de almindelige regler.

§ 491. Fogedretten fastsætter tid og sted for forretningen og giver meddelelse herom til den, der har fremsat anmodningen om fuldbyrdelse. Har den pågældende ikke pligt til at give møde, jf. § 492, stk. 2, gives sådan meddelelse dog kun, hvis han har anmodet herom.

Stk. 2. Domstolsstyrelsen kan fastsætte regler om afholdelse af fogedforretninger uden for sædvanlig kontortid.

Stk. 3. Fogedretten kan foretage forretninger uden for retskredsen, hvis særlige grunde taler derfor.

Stk. 4. Fogedretten kan lade et vidne overvære forretningen og bistå fogedretten med en eventuel vurdering. Vederlag til vidnet afholdes af statskassen efter regler, der fastsættes af Domstolsstyrelsen.

§ 492. Udebliver den, der har fremsat anmodningen om tvangsfuldbyrdelse, fra forretningen, afviser fogedretten forretningen.

Stk. 2. Den, der har fremsat anmodning om tvangsfuldbyrdelse af et pengekrav, behøver dog ikke give møde, hvis kravet ikke overstiger 2.500 kr. bortset fra renter og omkostninger, der påløber efter frem-

sættelsen af anmodningen, eller hvis kravet er omfattet af § 478, stk. 2.

Stk. 3. Finder fogedretten det i de i stk. 2 nævnte tilfælde nødvendigt, at fordringshaveren er til stede under forretningen, kan den enten indkalde ham til mødet eller udsætte forretningen til et senere møde og indkalde ham hertil. Udebliver han fra et møde, hvortil han er indkaldt, afviser fogedretten forretningen. Indkaldelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse.

§ 493. Fogedretten underretter så vidt muligt skyldneren om tid og sted for forretningen. Skal forretningen foretages uden for rettens kontor, angives tid og sted så bestemt som foreneligt med tilrettelæggelsen af rettens arbejde. Underretningen kan ske ved tilsigelse til forretningen, jf. § 494.

Stk. 2. Underretning kan undlades, hvis fogedretten finder det ubetænkeligt at foretage forretningen uden forudgående meddelelse til skyldneren, eller hvis det må antages, at muligheden for at opnå dækning ellers vil blive væsentligt forringet. Fogedretten kan i sidstnævnte tilfælde betinge fuldbyrdelsen af forudgående sikkerhedsstillelse.

Stk. 3. Forlanges fuldbyrdelse på grundlag af udpantningsret, skal meddelelse om forretningen forkyndes for skyldneren, medmindre andet er bestemt i lovgivningen. Meddelelsen skal indeholde oplysninger om kravets grundlag og størrelse og sidste rettidige betalingsdag. Ved senere forretninger for samme krav gives alene meddelelse efter reglerne i stk. 1 og 2.

§ 494. Fogedretten kan med et af denne fastsat varsel tilsige skyldneren til forretningen, såfremt denne foretages i den retskreds, hvor skyldneren har bopæl eller opholdssted, eller hvorfra han driver erhvervsmæssig virksomhed, eller i en tilstødende retskreds. Foretages forretningen ved Københavns Byret, retten på Frede-

riksberg, retten i Glostrup eller retten i Lyngby, kan skyldneren tilsiges, såfremt denne har sådan tilknytning til en af disse retskredse. Det kan i tilsigelsen pålægges skyldneren at møde personligt. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om varslet og om virkningerne af udeblivelse.

Stk. 2. Udebliver skyldneren, uanset at lovlig tilsigelse er forkyndt for ham, uden anmeldt lovligt forfald, kan fogedretten ved kendelse bestemme, at han skal tages i forvaring af politiet, indtil han kan fremstilles i fogedretten. Det samme gælder, hvor skyldneren ikke giver personligt møde, uagtet dette er pålagt ham. Bestemmelserne i § 178, stk. 3-10, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Anser fogedretten det for overvejende sandsynligt, at der ikke under forretningen kan opnås hel eller delvis dækning af kravet, bør den i almindelighed ikke træffe bestemmelse om fremstilling ved politiet. Det samme gælder, hvis fremstilling ved politiets foranstaltning ikke vil stå i rimeligt forhold til gældens størrelse.

Stk. 4. Er skyldneren en forening, et selskab eller lignende, kan foreningens eller selskabets direktør eller forretningsfører eller i fornødent fald et medlem af bestyrelsen tilsiges efter foranstående regler, hvis vedkommende har bopæl eller opholdssted i retskredsen eller en tilstødende retskreds, eller foreningen eller selskabet har hjemting i eller driver erhvervsmæssig virksomhed fra en af disse retskredse. Reglen i stk. 1, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

§ 495. Forretningen kan foretages, selv om skyldneren ikke giver møde eller træffes. På rettens kontor kan der dog, hvis skyldneren ikke er mødt, ikke foretages udlæg i andet end fast ejendom eller andele i andelsboligforeninger eller aktier eller anpartar i boligaktieselskaber eller bolig-anpartsselskaber omfattet af kapitel III i lov om andelsboligforeninger og andre

boligfællesskaber i henhold til pantebrev, jf. § 478, stk. 1, nr. 6.

Stk. 2. Foretages forretningen, uden at skyldneren giver møde eller træffes, opfordrer fogedretten hans ægtefælle eller andre personer over 18 år, som er til stede, og som må antages at have kendskab til skyldnerens forhold, til at varetage hans interesser under forretningen.

Stk. 3. Finder fogedretten det ønskeligt, at skyldneren er til stede, kan forretningen udsættes.

§ 496. Inden tvangsfuldbyrdelsen gennemføres, opfordrer fogedretten skyldneren eller den, der varetager hans interesser, jf. § 495, stk. 2, til frivilligt at opfylde kravet.

Stk. 2. Fordringshaveren kan ikke afvise afdrag på fordringen.

§ 497. Skyldneren skal give de oplysninger, som fogedretten finder nødvendige til gennemførelse af tvangsfuldbyrdelsen. Ved fuldbyrdelse af pengekrav skal han således give oplysning om sine og sin husstands økonomiske forhold. Fogedretten skal pålægge skyldneren at tale sandhed og gøre ham bekendt med strafansvar for afgivelse af urigtig erklæring.

Stk. 2. Undlader skyldneren at give de krævede oplysninger, kan fogedretten ved kendelse bestemme, at skyldneren ved politiets foranstaltning skal tages i forvaring, indtil han indvilliger i at opfylde sin pligt. Skyldneren kan dog ikke holdes i forvaring i samme sag ud over 6 måneder, uafbrudt eller sammenlagt.

Stk. 3. Bestemmelserne i § 178, stk. 3-10, finder tilsvarende anvendelse for personer, der tages i forvaring efter stk. 2.

§ 498. Fogedretten kan undersøge skyldnerens husrum og gemmer samt hans person, hvis sådan undersøgelse er nødvendig for gennemførelse af tvangsfuldbyrdelsen.

Stk. 2. Fogedretten kan anvende den for fuldbyrdelsen nødvendige magt. Politiet

yder efter anmodning fogedretten bistand hertil.

§ 499. Tredjemand kan indtræde som part under forretningen, for så vidt angår spørgsmålet, om forretningens foretagelse vil stride imod hans ret. Indtrædelsen sker ved en erklæring herom til fogedretten.

§ 500. Fogedretten vejleder i fornødent omfang den, der ikke møder med advokat, om hans retsstilling.

Stk. 2. Retten kan give en person, der opfylder de økonomiske betingelser efter § 325, fri proces, hvis den pågældende har behov for advokatbistand for fogedretten.

§ 501. Fremsættes der indsigelser mod grundlaget for fuldbyrdelsen, og findes det efter den bevisførelse, der kan ske ved fogedretten, jf. stk. 2-4, betænkeligt at fremme forretningen, nægter fogedretten at efterkomme fordringshaverens anmodning.

Stk. 2. Indsigelser mod rigtigheden af domme og kendelser samt betalingspåkrav med påtegning efter § 477 e, stk. 2, og indsigelser mod indenretlige forlig, som angår rettens virksomhed, jf. § 270, stk. 2, kan ikke gøres gældende under tvangsfuldbyrdelsen.

Stk. 3. Indsigelser mod veksler og checks kan kun gøres gældende, såfremt

- 1) den, der har fremsat anmodning om tvangsfuldbyrdelse, er enig heri,
- 2) indsigelsen angår selve vekslens eller checkens indretning og indhold eller andre betingelser i veksler- eller checkloven for at kunne gøre henholdsvis veksler- eller checkretten gældende,
- 3) indsigelsen går ud på, at skyldneren ved underskrivelsen var umyndig eller på grund af sindssygdom, herunder svær demens, eller hæmmet psykisk udvikling, forbigående sindsforvirring eller en lignende tilstand manglede evnen til at handle fornuftmæssigt, at underskriften er falsk, at vekslens eller checkens indhold

er forfalsket efter underskrivelsen, eller at vekslen eller checken er underskrevet på skyldnerens vegne uden fornøden fuldmagt, eller

4) indsigelsen fremsættes af en forbruger og angår en veksel, der er benyttet i forbindelse med en forbrugeraftale, jf. § 2 i lov om forbrugeraftaler, eller en check, der er benyttet til opnåelse af kredit i forbindelse med en forbrugeraftale.

Stk. 4. Fogedretten kan nægte en bevisførelse, som på grund af dens omfang eller beskaffenhed eller af andre særlige grunde bør ske under almindelig rettergang.

Stk. 5. Fogedrettens afgørelse træffes efter anmodning ved kendelse.

§ 502. Fogedretten kan udsætte forretningen, hvis

1) den dom, som søges fuldbyrdet, er anket efter fuldbyrdesfristens udløb,

2) et retsforhold, hvis fastsættelse vil få indflydelse på forretningens udfald, er under behandling ved en ret eller en administrativ myndighed, eller

3) der foreligger andre særlige grunde.

Stk. 2. Findes det af hensyn til fordringshaverens fyldestgørelse betænkeligt at udsætte forretningen, kan fogedretten i stedet betinge udlæg af, at fordringshaveren stiller sikkerhed, eller bestemme, at der ikke skal kunne iværksættes tvangsauktion over udlagte aktiver, før en bestemt afgørelse er truffet, eller en frist er udløbet. Sådan frist kan eventuelt forlænges.

§ 503. Fogedretten træffer bestemmelse om betaling af omkostninger ved gennemførelsen af kravet. Aftaler mellem parterne om omkostninger og disses størrelse er ikke bindende for fogedretten. Det kan kun pålægges skyldneren at betale omkostninger i forbindelse med fordringshaverens møde under forretningen, hvis det efter reglerne i § 492 har været nødvendigt for fordringshaveren at give møde, eller fogedretten i øvrigt finder det rimeligt, at fordringshaveren har givet møde. Om-

kostninger ved behandlingen af tvister for fogedretten erstattes kun, hvis dette efter tvistens art og arbejdets omfang findes rimeligt.

§ 504. Forretningen kan genoptages, når parterne er enige derom, eller når fogedretten finder det påkrævet, navnlig fordi

1) skyldneren eller tredjemand anmoder om, at et udlæg må blive ophævet med den begrundelse, at det strider mod tredjemands ret,

2) udlægshaveren anmoder om, at der må blive truffet ny bestemmelse om udlevering, opbevaring eller administration af det udlagte, jf. §§ 520, 523 og 525,

3) udlægshaveren kræver foretaget en udførlig registrering af de i § 518, stk. 2 og 3, nævnte aktiver eller en vurdering af det udlagte,

4) skyldneren ikke har været til stede under forretningen og han nu anmoder om adgang til at benytte sine rettigheder efter §§ 509-516, eller

5) skyldneren ønsker fastslået, at et udlæg er bortfaldet som følge af omstændigheder, der er indtruffet efter udlæggets foretagelse, eller fordi grundlaget for tvangsfuldbyrdelsen ved dom er ophævet eller erklæret ugyldigt.

§ 505. Den, som har anmodet om tvangsfuldbyrdelse af en fordring eller et krav, som viser sig ikke at bestå, skal betale skyldneren erstatning for tab og godtgørelse for tort samt, hvis frihedsberøvelse er sket, for lidelse. Sådant ansvar påhviler ligeledes fordringshaveren, hvis der i øvrigt ved fogedretten er truffet foranstaltninger til tvangsfuldbyrdelse, uden at betingelserne herfor har været til stede, og dette kan lægges fordringshaveren til last.

Stk. 2. Har fogedretten truffet bestemmelse om fremstilling eller tilbageholdelse af skyldneren, uden at betingelserne herfor har været til stede, eller er forretning ved en fejltagelse foretaget hos en anden end skyldneren, har skyldneren eller den, hos

hvem forretningen er foretaget, krav på erstatning og godtgørelse i samme omfang som efter stk. 1, 1. pkt. Beløbet betales af staten og skal godtgøres statskassen af den, som har anmodet om forretningen, hvis han er ansvarlig efter reglerne i stk. 1.

Stk. 3. Krav efter stk. 1 og 2 må fremsættes over for fogedretten eller de almindelige domstole senest tre måneder efter det tidspunkt, da vedkommende blev i stand til at gøre kravet gældende. Fogedrettens afgørelse træffes ved kendelse. Fogedretten kan henskyde kravet til søgsmål ved de almindelige domstole.

Stk. 4. Afgørelser efter stk. 3, jf. stk. 2, kan kæres både af parterne og af Domstolsstyrelsen.

§ 506. Retten kan tillade, at en part eller rettergangsfuldmægtig deltager ved anvendelse af telekommunikation i et retsmøde, hvor der ikke skal være mundtlig forhandling om et omtvistet spørgsmål, medmindre sådan deltagelse er uensigtsmæssig.

Stk. 2. Retten kan tillade, at en part, der er repræsenteret i retten, deltager ved anvendelse af telekommunikation i et retsmøde, hvor der skal være mundtlig forhandling om et omtvistet spørgsmål, medmindre sådan deltagelse er uensigtsmæssig.

Stk. 3. Retten kan tillade, at en part, der ikke er repræsenteret i retten, eller en rettergangsfuldmægtig deltager ved anvendelse af telekommunikation i et retsmøde, hvor der skal være mundtlig forhandling om et omtvistet spørgsmål, hvis sådan deltagelse af særlige grunde er hensigtsmæssig.

Stk. 4. I det i § 497 omhandlede tilfælde kan skyldneren uanset stk. 1-3 ikke deltage i retsmødet ved anvendelse af telekommunikation uden billede, og § 192 finder tilsvarende anvendelse.

Kapitel 47

Udlæggets genstand og retsvirkninger

§ 507. Pengekrav fuldbyrdes ved udlæg i en så stor del af skyldnerens formue, som efter fogedrettens skøn er nødvendig til dækning af kravet samt af omkostninger ved forretningen og det udlagtes opbevaring indtil auktionen.

Stk. 2. Anmodning om fuldbyrdelse kan begrænses til en del af fordringen, medmindre fogedretten finder, at opdeling af fordringen strider mod skyldnerens interesser.

Stk. 3. Fogedretten vurderer det udlagte, hvis en af parterne forlanger det, eller fogedretten finder vurdering påkrævet.

Stk. 4. Kræves til vurderingen særlig sagkyndig bistand, som ikke kan ydes af et vidne, jf. § 491, stk. 4, bestemmer fogedretten, hvem af parterne der foreløbigt eller endeligt skal betale omkostningerne ved vurderingen. Foretagelse af vurdering kan gøres afhængig af, at der forinden stilles sikkerhed for omkostningerne.

§ 508. Udlæg kan foretages i rede penge samt i fast ejendom, løsøre, fordringer og andre aktiver, hvis identitet kan fastslås, men ikke i fremtidige erhvervelser. Udlæg kan foretages, selv om aktiverne i forvejen er behæftet.

§ 509. Udlæg kan ikke foretages i aktiver, bortset fra fast ejendom, der er nødvendige til opretholdelse af et beskedent hjem og en beskeden levelfod for skyldneren og hans husstand, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. En andel i en andelsboligforening eller en aktie eller anpart i et boligaktieselskab eller et boliganpartsselskab omfattet af kapitel III i lov om andelsboligforeninger og andre boligfællesskaber, der er forbundet med brugsret til en bolig, kan kun undtages fra udlæg i medfør af stk. 1, hvis boligen efter sin størrelse og indretning alene opfylder de sædvanlige krav til en beskeden bolig, der under hensyn til

skyldneren og hans husstand med rimelighed kan stilles, og aktivet ved tvangsfuldbyrdelse må antages ikke at indbringe et beløb, der klart overstiger udgiften ved overtagelse af en passende almen bolig eller leje- eller andelsbolig.

Stk. 3. Udlæg kan ikke foretages i aktiver af indtil 3.000 kroners værdi, som er nødvendige til skyldnerens eller hans husstands erhverv eller uddannelse.

Stk. 4. Skyldneren kan ikke gyldigt give samtykke til udlæg i de i stk. 1 og 3 nævnte aktiver.

§ 510. Særskilt udlæg kan kun foretages i tilbehør til fast ejendom, skib eller luftfartøj, som omfattes af tinglysningslovens § 37 eller § 38, sølovens § 47, stk. 1-3, eller lov om registrering af rettigheder over luftfartøjer § 22, med samtykke fra skyldneren og andre, som har rettigheder over tilbehøret. Skyldnerens samtykke kan tilbagekaldes, indtil udlæg er foretaget. Reglen gælder, uanset om tilbehøret er pantsat.

Stk. 2. En pantnaver, som har særskilt pant i tilbehøret, kan dog foretage udlæg i dette, hvis ingen bedre stillede rettigheder er til hinder herfor.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse på særskilt udlæg i forbedringer i andelslejligheder eller aktie- og anpartslejligheder i et selskab omfattet af kapitel III i lov om andelsboligforeninger og andre boligfællesskaber samt inventar, der er særligt tilpasset eller installeret i sådanne lejligheder, jf. tinglysningslovens § 42 j, stk. 4.

Stk. 4. Stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse på en fiskerirettighed, der efter sølovens § 47, stk. 4, omfattes af en rettighed over et registreret skib.

§ 511. Udlæg kan ikke foretages i endnu ikke udbetalt løn eller andet vederlag for personligt arbejde, medmindre der er forløbet mere end 7 dage efter slutningen af

den periode, i hvilken lønnen er indtjent, eller efter at vederlaget er fortjent.

Stk. 2. Særskilt udlæg i krav på leje af fast ejendom kan ikke foretages, før kravet er forfaldet.

Stk. 3. Skyldnerens medkontrahent ifølge en gensidigt bebyrdende kontrakt kan uanset udlæg i skyldnerens ret betale til skyldneren og træffe aftale med denne om ændring i kontraktforholdet, hvis dette er nødvendigt for at undgå nærliggende fare for tab eller væsentlig ulempe. Medkontrahenten kan i disse tilfælde modsætte sig udlægget helt eller delvis, hvis han har rimelig interesse deri.

§ 512. Udlæg kan ikke foretages i retten til ydelser, der ikke kan kræves betalt til andre end den berettigede personligt.

Stk. 2. Udlæg kan ikke foretages i krav på underholdsbidrag i henhold til lovgivningen om ægteskab og om børns retsstilling.

Stk. 3. Udlæg kan ikke foretages i krav på pension eller i krav på understøttelse eller anden hjælp fra det offentlige eller fra stiftelser eller andre velgørende institutioner, medmindre der er forløbet tre måneder fra den dag, beløbet kunne fordres udbetalt. Reglerne om fritagelse for retsfølgning i lov om tilsyn med pensionskasser samt i lov om forsikringsaftaler og lov om visse civile retlige forhold m.v. ved pensionsopsparing i pengeinstitutter berøres ikke heraf.

§ 513. Udlæg kan ikke foretages i erstatning for invaliditet eller tab af forsørger eller i godtgørelse i forbindelse hermed, hvis beløbet tilkommer skadelidte eller den, som har mistet en forsørger. Er beløbet udbetalt, kan udlæg dog ske, medmindre summen ved indsættelse på særskilt konto i bank eller sparekasse eller på anden måde er holdt klart adskilt fra skyldnerens øvrige formue. Tilsvarende gælder om renter og udbytte af kapitalen.

Stk. 2. I krav på godtgørelse for ikke-økonomisk skade, som ikke falder ind un-

der stk. 1, kan udlæg først foretages, når beløbet er udbetalt.

Stk. 3. Udlæg kan ikke foretages i krav på erstatning for tab af arbejdsfortjeneste, medmindre der er forløbet 7 dage fra den dag, beløbet kunne fordres udbetalt.

Stk. 4. Udlæg kan dog foretages i de i stk. 1 og 2 nævnte beløb og krav, efter at kravet og dets størrelse er anerkendt eller fastslået af domstolene, hvis skyldneren under forretningen giver samtykke hertil, eller hvis skyldneren har stillet aktivet som pant for vedkommende fordring.

§ 514. Udlæg kan ikke foretages i gaver, hvis giveren, da gaven blev givet, har bestemt, at udlæg ikke kan foretages. Udlæg kan heller ikke foretages i uhævede renter eller udbytte af en sådan gave indtil 6 måneder efter forfaldsdagen.

Stk. 2. Udlæg kan ikke foretages i aktiver, som skyldneren i øvrigt har erhvervet på vilkår som nævnt i stk. 1, hvis erhvervelsen og vilkåret er led i en tilsvarende ordning for en flerhed af personer og hensynet til ordningens formål taler afgørende imod at tillade udlæg.

Stk. 3. Udlæg kan dog foretages i de i stk. 1 og 2 nævnte aktiver, hvis skyldneren har fri rådighed over dem, eller hvis der ikke er truffet rimelige foranstaltninger til at hindre skyldnerens råden.

Stk. 4. Vilkår om, at modtageren af en gave ikke kan råde over denne, antages at omfatte udelukkelse af udlæg, medmindre andet fremgår af omstændighederne.

§ 515. Udlæg kan ikke foretages i genstande, som har en særlig personlig betydning for skyldneren eller medlemmer af hans husstand, medmindre genstandene har en sådan værdi, at det ikke findes rimeligt at holde dem uden for fuldbyrdelsen af fordringshaverens krav.

Stk. 2. Udlæg kan ikke foretages i hjælpemidler, som er nødvendige på grund af legemlige mangler eller sygdom.

§ 516. Udlæg kan ikke foretages i beløb, som forud er udbetalt personer, der udfører offentlige hverv, vidner eller syns- og skønsmænd som godtgørelse for udgifter og ulempe ved udførelsen af hvervet.

§ 517. Skyldneren eller den, der varetager hans interesser, jf. § 495, stk. 2, har ret til at påvise de aktiver, i hvilke udlæg skal foretages.

Stk. 2. Udlæg kan dog altid foretages i rene penge. Udlæg for krav, der er sikret ved pant, kan altid foretages i pantet.

Stk. 3. Skyldneren kan ikke forlange, at udlæg skal foretages i fast ejendom, beheftede aktiver, aktiver, hvis værdi er usikker, eller aktiver, hvis opbevaring eller afhændelse er særlig vanskelig, hvis han ejer andre aktiver, hvori udlæg kan ske.

Stk. 4. I øvrigt bestemmer fogedretten, hvilke aktiver der skal foretages udlæg i, og påser herunder, at udlægget så vidt muligt sker i de aktiver, skyldneren og hans husstand bedst kan undvære.

§ 518. Fogedretten optegner de aktiver, hvori udlæg er foretaget. Foretages vurdering, angives vurderingssummen.

Stk. 2. Udlæg i fast ejendom omfatter, medmindre andet fremgår af fogedrettens optegnelser, tillige det i tinglysningslovens §§ 37 og 38 nævnte tilbehør. Optegnelse af de enkelte tilbehørsgenstande er kun nødvendig, hvis fordringshaveren anmoder om det. Omfatter udlægget tilbehøret, indgår også aktiver af denne beskaffenhed, som senere tilføres ejendommen, under udlægget.

Stk. 3. Bestemmelsen i stk. 2 finder tilsvarende anvendelse, hvor der i forbindelse med udlæg i et skib eller luftfartøj foretages udlæg i det i sølovens § 47 eller § 22 i lov om registrering af rettigheder over luftfartøjer nævnte tilbehør eller i de i sidstnævnte lovs § 24 nævnte reservedele.

Stk. 4. Udlæg i en andel i en andelsboligforening eller i en aktie eller anpart i et

boligaktieselskab eller et boliganpartsselskab omfattet af kapitel III i lov om andelsboligforeninger og andre boligfællesskaber omfatter, medmindre andet fremgår af fogedrettens optegnelser, tillige forbedringer i lejligheden samt inventar, der er særligt tilpasset eller installeret i lejligheden, jf. tinglysningslovens § 42 j, stk. 4. Optegnelse af de enkelte genstande er kun nødvendig, hvis fordringshaveren anmoder om det. Udlægget er ikke til hinder for, at forbedringer eller inventar som nævnt i 1. pkt. udskilles ifølge regelmæssig drift. Omfatter udlægget forbedringer og inventar, indgår også aktiver af denne beskaffenhed, som senere tilføres lejligheden, under udlægget.

§ 519. Skyldneren er uberettiget til at råde over de udlagte aktiver på en måde, som kan være til skade for udlægshaveren.

Stk. 2. Fogedretten gør skyldneren bekendt med udlæggets retsvirkninger, herunder at overtrædelse af bestemmelsen i stk. 1 kan medføre strafansvar. Er skyldneren ikke til stede, kan dette ske enten ved en skriftlig meddelelse eller ved tilkendegivelse til den, der varetager hans interesser, jf. § 495, stk. 2.

§ 520. Et udlæg i fast ejendom, der tillige omfatter det i tinglysningslovens § 37 nævnte tilbehør til ejendommen, er ikke til hinder for, at skyldneren udskiller de nævnte aktiver ifølge en regelmæssig drift af ejendommen. Er anmodning om tvangsauktion indgivet, eller erklærer udlægshaveren at ville indgive sådan anmodning inden 14 dage, kan fogedretten dog efter udlægshaverens anmodning fratage skyldneren denne ret, hvis det skønnes nødvendigt af hensyn til udlægshaverens fyldestgørelse. Er indkaldelse sket til et møde som nævnt i § 563, stk. 1 eller 2, eller til tvangsauktion, kan fogedretten træffe sådan bestemmelse også efter anmodning af andre rettighedshavere.

Stk. 2. Fogedretten kan om fornødent træffe bestemmelse om administration af udlagt fast ejendom, registreret skib eller luftfartøj eller af en bolig- eller erhvervsenhed omfattet af brugsretten i henhold til en udlagt andel i en andelsboligforening eller en udlagt aktie eller anpart i et boligaktieselskab eller et boliganpartsselskab omfattet af kapitel III i lov om andelsboligforeninger og andre boligfællesskaber.

§ 521. Ved udlæg i rede penge overgives beløbet straks til fordringshaveren eller sendes til ham, hvis han ikke er mødt, jf. § 492, stk. 2. Fogedretten kan dog tage beløbet i forvaring, indtil fristen for kære af udlægget er udløbet, eller udlægget er stadfæstet.

§ 523. Fogedretten kan bestemme, at løsøre, hvori udlæg er foretaget, skal fratages skyldneren, medmindre der er truffet bestemmelse efter § 525, stk. 1, eller tredjemands ret er til hinder herfor. Udleveres det udlagte til fordringshaveren til opbevaring, kan fogedretten gøre udleveringen afhængig af, at fordringshaveren stiller sikkerhed.

Stk. 2. Ved udlæg i værdipapirer og i fordringer, for hvilke skriftligt bevis er udstedt, tager fogedretten dokumentet i forvaring.

Stk. 3. Fogedretten kan pålægge skyldneren at udlevere det udlagte. Undlader skyldneren at efterkomme dette pålæg, finder bestemmelsen i § 497, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Er det aktiv, hvori udlæg er gjort, i tredjemands besiddelse, kan fogedretten give denne meddelelse om, at aktivet ikke må udleveres til skyldneren.

§ 524. Er udlæg foretaget i en fordring, frigøres skyldneren ifølge fordringen ved betaling til den, hos hvem udlæg er gjort, under samme betingelser som ved betaling efter overdragelse af fordringen.

§ 525. Ved udlæg i løsøre kan fogedretten bestemme, at det udlagte ikke må fratages skyldneren, så længe denne overholder en afdragsordning, der er fastsat af fogedretten og tiltrådt af skyldneren. Har fordringshaveren givet møde under forretningen, skal han have lejlighed til at udtale sig, forinden afdragsordningen fastsættes. Afdragsordningens varighed kan ikke overstige 10 måneder, medmindre fordringshaveren samtykker.

Stk. 2. Fogedretten kan bestemme, at udlæg i fast ejendom, der tjener til bolig for skyldneren eller hans husstand, ikke giver ret til at sætte ejendommen til auktion, så længe skyldneren overholder en afdragsordning, der er fastsat af fogedretten og tiltrådt af skyldneren.

Stk. 3. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 gælder ikke ved udlæg på grundlag af pantebrev med pant i det udlagte.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 2 og 3 finder tilsvarende anvendelse med hensyn til salg og auktion på grundlag af udlæg i en andel i en andelsboligforening eller i en aktie eller anpart i et boligaktieselskab eller et boliganpartsselskab omfattet af kapitel III i lov om andelsboligforeninger og andre boligfællesskaber, jf. § 559 a.

§ 526. Rækkefølgen mellem flere udlæg i samme aktiv afgøres af tidspunktet for indgivelsen af anmodning om udlæg. Anmodninger, der indkommer samme dag, stilles dog lige. Fortrinsret på grundlag af en ældre anmodning fortabes, hvis fordringshaveren forsømmer at søge forretningen fremmet.

Stk. 2. Udlæggets plads i rækkefølgen regnes dog efter tidspunktet for udlæggets foretagelse, hvis udlægget er foretaget af en anden myndighed end fogedretten.

Stk. 3. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse ved udlæg i fast ejendom, registrerede skibe eller luftfartøjer samt fondsaktiver, jf. § 59, stk. 2, i lov om værdipapirhandel m.v.

Stk. 4. Udlæg i løsøre bortset fra registrede skibe og luftfartøjer bortfalder et år efter foretagelsen, medmindre udlægshaveren forinden har forlangt tvangsauktion afholdt eller har været hindret heri ved anke, kære eller tredjemands ret. Udlægget bortfalder i så fald 8 uger efter hindringens ophør. Det samme gælder udlæg i fondsaktiver, jf. § 59, stk. 2, i lov om værdipapirhandel m.v., og i fordringer, hvis der for fordringen er udstedt omsætningsgældsbrief eller andet dokument, hvis særlige beskaffenhed medfører, at skyldneren ifølge fordringen ikke frigøres ved at betale til andre end ihændeoverhaveren.

Stk. 5. Reglerne i stk. 1-4 gælder ikke for udlæg i biler m.v., som skal tinglyses efter reglerne i tinglysningslovens kapitel 6 a, eller for udlæg i andele i andelsboligforeninger m.v., der skal tinglyses efter reglerne i tinglysningslovens kapitel 6 b.

Tinglysningsloven i uddrag

Lovbekendtgørelse nr. 1075 af 30/9 2014 o.s.

givningen har gyldighed efter § 1 uden ting

I. Tinglysning vedrørende fast ejendom.

Kapitel 1.

Rettigheder, der skal tinglyses.

§ 1. Rettigheder over fast ejendom skal tinglyses for at få gyldighed mod aftaler om ejendommen og mod retsforfølgning.

Stk. 2. Den aftale eller retsforfølgning, der skal kunne fortrænge en utinglyst ret, skal selv være tinglyst og erhververen ifølge aftalen være i god tro.

§ 1 a. Underpant i ejerpantebreve skal tinglyses for at opnå beskyttelse mod aftaler, der indgås om pantebrevet, og mod aftaler om eller retsforfølgning mod ejendommen.

Stk. 2. Underpant efter stk. 1 og aftale eller retsforfølgning efter § 1, stk. 1, der skal kunne fortrænge en utinglyst ret i et ejerpantebrev eller inden for et ejerpantebrevs ramme, skal selv være tinglyst, og erhververen ifølge aftalen være i god tro.

Stk. 3. En panthaver med tinglyst underpant i et ejerpantebrev kan i god tro med sikkerhed i ejerpantebrevet og med prioritet forud for senere tinglyste panterettigheder i eller inden for rammen af ejerpantebrevet og retsforfølgning udvide det sikrede gældsforhold indtil det tidspunkt, hvor meddelelse om de efterstående rettigheder er kommet frem til panthaveren.

Stk. 4. Overdragelse eller anden overførsel af rettigheder som nævnt i stk. 1 skal tinglyses for at opnå beskyttelse mod aftaler, der indgås om pantebrevet, og mod retsforfølgning.

§ 2. Justitsministeren kan fastsætte regler om, at rettigheder, der i henhold til lov-

lysning, og som fremgår af et almindeligt tilgængeligt offentligt register, ikke kan tinglyses.

Stk. 2. Justitsministeren kan endvidere fastsætte regler om udslettelse af tinglyste rettigheder, der er omfattet af regler udstedt i medfør af stk. 1.

§ 3. Brugsrettigheder, der ikke er stiftet på længere tidsvilkår end de sædvanlige, er gyldige mod enhver uden tinglysning. Ved brugsrettigheder over landejendomme er en opsigelse St. Hansdag til at træde næstfølgende 1. maj sædvanligt vilkår. Ved andre ejendomme er en opsigelse med et halvt års varsel eller derunder sædvanligt vilkår.

Stk. 2. Når en brugskontrakt er tinglyst, skal forudbetaling af leje for mere end et halvt år og nedsættelse af lejen tinglyses ifølge denne lovs § 1, dersom denne forudbetaling eller nedsættelse ikke har hjemmel i den tinglyste kontrakt.

§ 4. De på fast ejendom hvilende skatter og afgifter til stat og kommune samt forsikringsbidrag til de af staten anerkendte brandforsikringsselskaber har gyldighed mod enhver uden tinglysning.

Stk. 2. Gyldige uden tinglysning er endvidere ydelser hidrørende fra foranstaltninger, der tjener til at sikre ejendommens forsyning med vand, lys, varme o.lign., dens forbindelse med omverdenen, afledning eller fjernelse fra ejendommen af vand eller andet, under forudsætning af, at nævnte foranstaltninger foretages af det offentlige selv eller efter en af det offentlige givet bemyndigelse. Anlægsbidrag til de nævnte foranstaltninger skal dog altid tinglyses.

Stk. 3. De i stk. 2 nævnte rettigheder, der er gyldige uden tinglysning, står tilbage for offentlige skatter og afgifter, bankhæftelsen og nævnte brandforskringsbidrag, men går i øvrigt forud for alle såvel tidligere som senere stiftede rettigheder.

Stk. 4. Hvor der i lovgivningen er eller senere måtte blive hjemlet kommuner fortrinsret for afgifter til de i stk. 2 nævnte foranstaltninger som for offentlige skatter, kræves der ikke tinglysning hverken for anlægsbidrag eller årlige bidrag.

§ 5. Ved god tro forstås i denne lov, at erhververen ikke kender den utinglyste ret og ej heller ved grov uagtsomhed er skyld i sit ukendskab til den. God tro må være til stede på det tidspunkt, da aftalen anmeldes til tinglysning.

§ 6. Ved et skøde forstås ethvert dokument, der overdrager ejendomsretten til en bestemt fast ejendom eller en del af en sådan, være sig ubetinget eller betinget af købesummens betaling eller andet.

Kapitel 2.

Tinglysningens midler.

§ 7. Tinglysning sker i tingbogen.

Stk. 2. Ved dokumenter og påtegninger forstås i denne lov digitale dokumenter og digitale påtegninger.

Stk. 3. Tinglysning kan alene ske på grundlag af dokumenter og påtegninger forsynet med digital signatur.

Stk. 4. Justitsministeren kan efter forhandling med ministeren for videnskab, teknologi og udvikling fastsætte nærmere regler om de tekniske krav til dokumenter og digitale signaturer.

Stk. 5. Justitsministeren kan fastsætte regler om, at personer, der ikke kan få en digital signatur, kan anmelde rettigheder på grundlag af papirdokumenter, om fremgangsmåden herved og om retsvirkningerne heraf.«

§ 8. Alle dokumenter vedrørende fast ejendom, der anmeldes til tinglysning, indføres i tingbogen efter nedenstående regler.

Stk. 2. Opstår der mistanke om, at et dokument, som er anmeldt til tinglysning, helt eller delvis er ugyldigt, og kan der, efter at tinglysningsdommeren har søgt forholdet oplyst ved henvendelse til parterne og anmelderen, ikke på det foreliggende grundlag træffes afgørelse herom, fastsætter dommeren en frist til godtgørelse af dokumentets gyldighed.

Stk. 3. Justitsministeren kan fastsætte nærmere bestemmelser om underretning til andre myndigheder om dokumenter, der afvises som ugyldige eller tinglyses med frist efter stk. 2 .

Kapitel 3.

Grundlaget for tinglysning

§ 10. Et privat dokument skal for at kunne tinglyses efter sit indhold gå ud på at fastslå, stifte, forandre eller ophæve en ret over en bestemt fast ejendom eller i et ejerpantebrev med pant i en bestemt fast ejendom og skal fremtræde som udstedt af den, der ifølge tingbogen er beføjet til at råde over den pågældende ret, eller som udstedt med hans samtykke.

Kapitel 4.

Tinglysningsmåden.

§ 14. Dokumenter, der anmeldes til tinglysning, indføres ved modtagelsen i tingbogen. Dokumenterne anses for modtaget på det tidspunkt, hvor de er kommet frem til retten, og retsvirkningerne regnes fra dette tidspunkt. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse, hvis dokumenterne ikke opfylder de i henhold til denne lov fastsatte tekniske specifikationer. Dokumenter, der modtages samtidig, ligestilles.

Stk. 2. Tidspunktet for modtagelsen meddeles anmelderen og anses for korrekt,

medmindre der føres fuldt bevis for det modsatte.

Stk. 3. Indeholder dokumentet ikke de i § 9, stk. 1, anførte oplysninger, afvises det. Det samme gælder, hvis dokumentet ikke er forsynet med digital signatur. Justitsministeren kan bestemme, at andre fejl og mangler skal have samme virkning.

Stk. 4. Kan dokumentet ikke tinglyses med det samme, gives der anmelderen meddelelse herom samt om årsagen og det forventede tinglysningstidspunkt.

§ 15. Efter modtagelse undersøger dommeren, hvorvidt der efter tingbogen er noget til hinder for tinglysning af det pågældende dokument.

Stk. 2. Viser det sig, at dokumentet efter sin natur overhovedet ikke kan tinglyses, eller tinglysningen er åbenbart overflødig til rettens beskyttelse, eller dokumentets udsteder - eller den, en offentlig handling angår - ikke er berettiget til at råde over ejendommen i den angivne retning, afvises dokumentet og indføres ikke i tingbogen.

Stk. 3. Angiver udstederen af dokumentet sig berettiget til at råde over ejendommen, men har undladt at anmelde fornødent bevis herfor, sætter dommeren anmelderen en frist til at fremskaffe fornøden bevislighed, jf. dog § 49b, stk. 4. Dommeren kan efter anmelderens begæring forlænge fristen.

Stk. 4. Har dokumentet undladt at angive den berettigedes prioritetsstilling eller angivet den på en mod tingbogen stridende måde, giver dommeren fornøden anmærkning herom ved en påtegning på dokumentet umiddelbart efter påtegningen om dets tinglysning. Samme regel kommer til anvendelse på mindre væsentlige afvigelser i dokumentet fra tingbogens oplysninger. Retsanmærkning kan ikke frafaldes.

Stk. 5. Dokumentet behøver til oplysning om rettens prioritetsstilling alene at hen-

vise til de i forvejen på ejendommens blad i tingbogen indførte rettigheder, uden at det er nødvendigt at opregne disse, jf. dog stk. 6.

Stk. 6. Et dokument vedrørende panteret, bortset fra retspant, lovbestemt pant og underpant i et ejerpantebrev, skal altid angive de enkelte foranstående hæftelser i ejendommen samt disses beløb. Et dokument vedrørende panteret inden for et ejerpantebrevs ramme skal desuden angive de enkelte foranstående rettigheder i ejerpantebrevet og inden for ejerpantebrevets ramme. Et dokument vedrørende underpant i et ejerpantebrev skal alene angive de enkelte foranstående rettigheder i ejerpantebrevet og inden for ejerpantebrevets ramme.

Kapitel 5.

Tinglysningens retsvirkninger.

§ 25. Et dokument anses for tinglyst, når det er indført i tingbogen og der er afsendt meddelelse om, at dokumentet er tinglyst.

§ 26. Dersom en hævde ikke er tinglyst og derfor ville bortfalde over for en senere erhverver i medfør af § 1, skal denne dog gøre sin ret gældende inden 2 år efter, at hans ret er tinglyst. I modsat fald får hævden også gyldighed mod ham.

Stk. 2. Dersom hævdstiden ikke er udløbet på det tidspunkt, da erhververens ret tinglyses, skal han gøre sin ret gældende inden nævnte frist, hvis hævdstiden udløber forinden.

Stk. 3. Ved den vundne hævde bortfalder alle i ejendommen værende rettigheder, der ville være i strid med den ved hævde vundne brug eller udnyttelse af ejendommen.

§ 27. Når et dokument er tinglyst, kan godtroende erhververe af rettigheder over ejendommen ifølge tinglyst aftale ikke

mødes med nogen indsigelse mod nævnte dokumentets gyldighed. Den indsigelse, at et dokument er falsk eller forfalsket, eller at dets udstedelse retsstridig er fremkaldt ved personlig vold eller ved trussel om øjeblikkelig anvendelse af sådan, eller at udstederen var umyndig ved udstedelsen, bevares dog også overfor den godtroende erhverver. Ved overdragelse af et tinglyst negotiabelt pantebrev til eje eller pant gælder endvidere reglerne i §§ 27 a og 27 b.

Stk. 2. Et tinglyst pantebrev, bortset fra et skadesløsbrev, der giver pant i fast ejendom, er negotiabelt, medmindre der i pantebrevet er indføjet ordene »ikke til ordre« eller tilsvarende forbehold.

§ 27 a. Når et tinglyst negotiabelt pantebrev er overdraget til eje eller pant af den ifølge tingbogen berettigede og erhververen i god tro har fået tinglyst overdragelsen, kan erhververen ikke mødes med nogen af de af gældslovens § 15, stk. 1, omfattede indsigelser fra skyldneren.

Stk. 2. Skyldneren bevarer selv over for en godtroende erhverver sine indsigelser efter gældslovens § 16. Det samme gælder for skyldnerens indsigelser efter gældslovens § 17.

§ 27 b. Når et tinglyst negotiabelt pantebrev er overdraget til eje eller pant af den ifølge tingbogen berettigede og erhververen i god tro har fået tinglyst sin ret, hindrer det ikke erhververens ret, at den ifølge tingbogen berettigede var umyndig eller manglede ret til at råde over pantebrevet.

§ 27 c. Over for den, som har fået tinglyst en overdragelse af et negotiabelt pantebrev til eje eller pant, kan skyldneren kun kræve modregning med fordringer på overdrageren, hvis erhververen vidste, at skyldneren havde en fordring, der kunne benyttes til modregning, og at skyldneren

ville lide tab ved overdragelsen, hvis den afskar modregning.

Stk. 2. Adgangen til at modregne fordringer, der udspringer af samme retsforhold som pantebrevsfordringen, bevares dog trods overdragelsen, medmindre andet følger af reglerne om indsigelser fra dette forhold.

§ 31. Den godtroende erhverver, der som følge af reglen i § 27, 2. pkt., ikke erhverver ret over ejendommen, har ret til erstatning for det herved opståede tab. Det samme gælder den godtroende erhverver, der som følge af reglen i § 27 a, stk. 2, 2. pkt., skal respektere en indsigelse vedrørende pantebrevet.

Kapitel 6.

Tinglyst pant i fast ejendom.

§ 37. Hvor en fast ejendom varigt er indrettet med en særlig erhvervsvirksomhed for øje, omfatter tinglyst pantebrev i ejendommen, når intet andet er aftalt, også det dertil hørende driftsinventar og driftsmateriel - derunder maskiner og tekniske anlæg af enhver art - og ved landejendomme tillige den til ejendommen hørende besætning, gødning, afgrøder og andre frembringelser, for så vidt de ikke udskilles ifølge en regelmæssig drift af den pågældende ejendom.

Stk. 2. Er en ejendom forsikret, omfatter tinglyst panteret i ejendommen, når intet andet er aftalt, tillige det pantsattes forsikringssummer. Samme regel gælder det i stk. 1 nævnte tilbehør.

Stk. 3. Reglerne i stk. 1 og 2 gælder ikke for de i § 42 c nævnte køretøjer.

§ 38. Når en bygning er opført, helt eller delvis, og når ledninger, varmeanlæg, husholdningsmaskiner eller lignende er blevet indlagt i bygningen på ejerens bekostning til brug for bygningen, kan særskilt ret over bygningens materialer og over nævnte tilbehør ikke forbeholdes,

være sig som ejendomsret eller på anden måde. Tinglyst pantebrev i en ejendom omfatter uden særlig vedtagelse også dette tilbehør.

§ 39. Overtager en erhverver af fast ejendom pantegælden i denne efter aftale med overdrageren, og bestemmer pantebrevet, at gælden ikke kan forlanges udbetalt i tilfælde af ejerskifte, er erhververen, når hans adkomst er tinglyst som ubetinget, indtrådt i og overdrageren frigjort for sin forpligtelse over for panthaveren. Dog er denne berettiget til at kræve den tidligere ejer for alle ydelser efter pantebrevet, så længe han ikke har modtaget meddelelse om overtagelsen og den nye ejers tinglysning med fornødent bevis herfor. Overdrageren kan forlange, at der gives pantebrevet en påtegning om gældsovertagelsen.

Stk. 2. I andre tilfælde får gældsovertagelsen først virkning for panthaveren ved en af ham og den nye ejer indgået aftale. Aftalen kan ske ved en påtegning på pantebrevet.

Stk. 3. Gældsovertagelsen behøver ingen tinglysning.

§ 40. Ophører en tinglyst panteret i fast ejendom, være sig helt eller delvis, eller viser den sig ikke at være gyldigt stiftet, har ejeren, uanset modsat aftale med en efterstående panthaver eller andre, ret til at besætte - enten straks eller senere - den således ledige plads med en ny panteret, medmindre han ved ophøret eller senere giver afkald på denne ret. Aflyses pantretten, uden at ejeren samtidig benytter sig af sin ret til at besætte den ledige plads med en ny panteret, skal det på begæring noteres i tingbogen, at den tidligere panteret nu tilkommer ejeren. Er notering ikke foretaget, rykker de efterstående berettigede op i den ledige plads. Ved tvangsauktion tilfalder en ledig plads de øvrige i ejendommen berettigede. Det samme gælder, såfremt ejendommen på anden måde

end ved tvangsauktion bortsælges af et konkurs- eller gældsfragtelsesbo.

Stk. 2. Tilsvarende regler gælder en af ejeren forbeholdt plads til senere stiftelse af en panteret.

Stk. 3. Det skal dog gyldig kunne vedtages i et efterstående pantebrev, at panteretten ifølge dette rykker op, efterhånden som en foranstående panteret afdrages, eller når denne panteret til et forud angivet bestemt tidspunkt helt indfries. I disse tilfælde kan der ikke vedtages en nedsættelse af afdragets størrelse eller anden standsning i lånets afvikling uden efterpanthaverens samtykke. En henstand med afdrags erlæggelse fra forpanthaverens side kan ikke bevirke, at efterpanthaverens kapital er forfalden, hvorimod efterpanthaveren i så fald kan forlange det forfaldne beløb udbetalt til ham selv som afdrag på skylden til ham. Hvis flere efterpanthavere kan gøre nævnte ret gældende, tilfalder afdraget den bedst berettigede.

Stk. 4. En panthaver kan ikke, når han giver skyldneren henstand med renter eller lignende ydelser, bevare sin panteret for disse forud for de efterfølgende eller sideordnede panthavere udover et år fra forfaldsdagen. Hvis en panthaver har krav på forhøjet rente eller anden særlig ydelse i anledning af forsinkelse med betaling, står sådanne krav ligeledes ved fyldestgørelse af pantet tilbage for andre panthaveres ret. Disse regler kommer dog ikke til anvendelse på skadesløsbreve.

Stk. 5. En panthaver kan ikke uden samtykke af de efter ham eller sideordnet med ham berettigede i ejendommen træffe aftale med skyldneren om længere uopsigelighed fra dennes side, end der var aftalt, da den efterstående eller sideordnede ret blev stiftet. Ej heller kan han træffe aftale med skyldneren om højere rente, end der gjaldt på dette tidspunkt, uden nævnte berettigedes samtykke, dersom den årlige rente derved ville overstige 5 pct.

Stk. 6. Indeholder et tinglyst pantebrev bestemmelse om, at det bliver indestående

i ejendommen uanset tvangsauktion, kan bestemmelsen ikke ophæves eller ændres uden de efterstående eller sideordnede panthaveres samtykke.

Stk. 7. Andre ændringer i en panterets vilkår eller virken behøver ikke nævnte berettigedes samtykke. Vedtagelser i modsat retning er ugyldige.

§ 42 a. Indbetaling efter et pantebrev i fast ejendom til et pengeinstitut her i riget, bortset fra Grønland, til befordring til betalingsstedet er rettidig, når den sker inden for den betalingsfrist, der gælder efter pantebrevet.

Stk. 2. Betales renter eller afdrag efter et pantebrev i fast ejendom ikke rettidigt, kan kreditor kun forlange kapitalen indfriet, såfremt debitor ikke har betalt renter og afdrag senest 7 dage efter, at skriftligt påkrav herom er afsendt eller fremsat. Kreditors påkrav skal være afgivet efter sidste rettidige betalingsdag og skal udtrykkelig angive, at kapitalen kan forlanges indfriet, hvis renter og afdrag ikke betales inden fristens udløb, jfr. herved stk. 1.

Stk. 3. Reglerne i stk. 1 og 2 kan ikke ved aftale fraviges til ugunst for debitor.

§ 42 b. Uanset modstående bestemmelse i et pantebrev kan kreditor ikke forlange kapitalen indfriet som følge af, at

- 1) forfaldne skatter og afgifter eller forfaldne ydelser til andre panthavere er ubetalte,
- 2) der foretages udlæg i ejendommen,
- 3) ejendommen tages til brugeligt pant,
- 4) der afholdes møde i anledning af en anmodning om tvangsauktion,
- 5) skyldnerens bo tages under konkursbehandling, eller
- 6) skyldnerens bo tages under behandling ved bobestyrer.

II. Tinglysning vedrørende løsøre og formue i almindelighed.

Kapitel 6 a.

Tinglysning i bilbogen.

§ 42 c. Reglerne i dette kapitel gælder for motorkøretøjer, påhængs- og sættevogne til biler samt campingvogne.

§ 42 d. Ejendomsforbehold og underpant i de i § 42 c nævnte køretøjer skal tinglyses for at opnå beskyttelse mod aftaler, der i god tro indgås om køretøjet, og mod retsforfølgning. Det samme gælder retsforfølgning i sådanne køretøjer, for så vidt skyldneren ikke er berøvet rådigheden over køretøjet.

Stk. 2. Uanset bestemmelsen i stk. 1 skal ejendomsforbehold i de i § 42 c nævnte køretøjer ikke tinglyses for at opnå beskyttelse mod retsforfølgning, hvis køretøjet hverken er eller tidligere har været registreret i Centralregisteret for Motorkøretøjer. Det gælder dog ikke, hvis køretøjet fritages for registrering.

Stk. 3. Underpant i ejerpantebreve, der giver pant i motorkøretøjer som nævnt i § 42 c, skal tinglyses for at opnå beskyttelse mod aftaler, der i god tro indgås om pantebrevet, og mod aftaler om eller retsforfølgning mod motorkøretøjet.

Stk. 4. Underpant og retsforfølgning efter stk. 1 og underpant efter stk. 3, som skal fortrænge en utinglyst ret i et ejerpantebrev, der giver pant i motorkøretøjer som nævnt i § 42 c, eller inden for ejerpantebrevets ramme, skal selv være tinglyst, og erhververen ifølge aftalen være i god tro.

Stk. 5. Bestemmelsen i § 1 a, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse for en panthaver med tinglyst underpant i et ejerpantebrev, der giver pant i motorkøretøjer som nævnt i § 42 c.

Stk. 6. Bestemmelserne i § 15, stk. 6, finder tilsvarende anvendelse ved tinglysning af rettigheder i et ejerpantebrev, der giver pant i motorkøretøjer som nævnt i

§ 42 c, eller inden for ejerpantebrevets ramme.

Stk. 7. Overdragelse eller anden overførsel af de i stk. 1 og 3 nævnte rettigheder skal tinglyses for at opnå beskyttelse mod aftaler, der i god tro indgås om den pågældende rettighed, og mod retsforfølgning mod rettigheden.

§ 42 e. Tinglysning af de i § 42 d nævnte rettigheder sker i bilbogen.

Stk. 2. Som grundlag for tinglysningen kræves et dokument, der anmeldes til tinglysning. Dokumentet skal efter sit indhold gå ud på at fastslå, stifte, forandre eller ophæve en ret over et bestemt køretøj eller i et ejerpantebrev med pant i et bestemt køretøj. § 7, stk. 3, § 9 stk. 1, 2. pkt og stk. 2 og 3, § 10, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Ved pantebreve finder § 11, stk. 2, tilsvarende anvendelse. Ved tinglysning af retsforfølgning finder § 13 tilsvarende anvendelse.

§ 42 f. Ved modtagelsen indføres dokumentet i bilbogen. § 8, stk. 2 og 3, § 14, stk. 1, 2.-4. pkt., og stk. 2-4, samt § 15, stk. 1-3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Dokumenter om ejendomsforbehold og pantebreve skal angive de enkelte foranstående hæftelser og disses beløb. § 15, stk. 4, og stk. 5, 1. og 5 pkt., finder tilsvarende anvendelse. Er køretøjet ikke registreret i Centralregisteret for Motor-køretøjer, er den registrerede ejer en anden end den på dokumentet angivne, eller er det til stelnummeret svarende registreringsnummer et andet end det på dokumentet angivne, skal der gives anmærkning herom. Afviger dokumentets indhold i øvrigt væsentligt fra det nævnte registers oplysninger, kan der gives anmærkning herom.

Stk. 3. Foreligger der ingen hindring for tinglysningen, eller kan dokumentet tinglyses med anmærkning, forsynes det med oplysning, at det er tinglyst, om modta-

gelsestidspunkt og om løbenummer. En eventuel anmærkning indføres kort i bilbogen. § 16, stk. 1, 3. pkt., og stk. 3 og 4, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om tinglysningsmåden.

§ 42 g. Et dokument anses for tinglyst, når det er indført i bilbogen, og der er afsendt meddelelse om, at dokumentet er tinglyst.

Stk. 2. Tinglyste rettigheder udslettes af bilbogen, når der er forløbet 10 år efter dokumentets tinglysning og der ikke inden udløbet af denne frist er anmeldt fornyet tinglysning.

Stk. 3. Ved overdragelse til eje eller pant af tinglyste negotiable pantebreve, der giver pant i motorkøretøjer som nævnt i § 42 c, finder §§ 27 a-31 tilsvarende anvendelse. Et tinglyst pantebrev, herunder et ejerpantebrev, der giver pant i motorkøretøjer som nævnt i § 42 c, er ikke negotiablet, medmindre dette klart fremgår af pantebrevet. Skadesløsbreve er ikke negotiable pantebreve.

Stk. 4. §§ 34 og 35 finder tilsvarende anvendelse.

§ 42 h. Bestemmelserne i § 42 a finder tilsvarende anvendelse på pantebreve i de køretøjer, der er nævnt i § 42 c.

Kapitel 7.

Tinglysning i personbogen.

§ 43. Dokumenter, der hverken skal tinglyses efter reglerne i kapitel 6 a eller 6 b, og som enten angår en persons rådighed over løsøre eller over en persons formue i almindelighed, skal tinglyses i de tilfælde, der er nævnt nedenfor, samt hvor det i øvrigt er bestemt i lovgivningen.

Stk. 2. Dokumenter, der tinglyses efter stk. 1, kan gå ud på, at en person forpligter sig til ikke at underpante sine aktiver i medfør af § 47, § 47 b, stk. 2, § 47 c, stk. 3, nr. 1-8, eller § 47 d uden sam-

tykke fra den eller de påtaleberettigede. Dokumentet skal angive, hvem der er påtaleberettiget.

§ 43 a. Tinglysning af de i § 43 nævnte dokumenter og registrering af testamenter oprettet for notar sker i personbogen.

Stk. 2. Personbogen kan deles i særskilte afdelinger for de forskellige arter af dokumenter.

§ 43 b. Dokumenter, der anmeldes til tinglysning, skal angå en bestemt person, forening, selskab, selvejende institution el. lign.

Stk. 2. § 7, stk. 3, § 9 stk. 1, 2. pkt., og stk. 2 og 3, § 10, stk. 1 og 2, finder tilsvarende anvendelse ved tinglysning af de her nævnte dokumenter.

§ 44. Ved modtagelsen indføres dokumentet i personbogen. § 8, stk. 2 og 3, § 14, stk. 1, 2.-4. pkt., og stk. 2-4, samt § 15, stk. 1-3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Pantebreve skal angive de enkelte foranstående hæftelser og disses beløb. § 15, stk. 4 og 5, finder tilsvarende anvendelse.

§ 45. Foreligger der ingen hindring for tinglysningen, eller kan dokumentet tinglyses med anmærkning, forsynes det med oplysning om, at det er tinglyst, om modtagelsestidspunkt og om løbenummer. En eventuel anmærkning indføres kort i personbogen. § 16, stk. 1, 3. pkt., stk. 2, 2. pkt., og stk. 3 og 4, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om tinglysningsmåden.

§ 46. Et dokument anses for tinglyst, når det er indført i personbogen og der er afsendt meddelelse om, at dokumentet er tinglyst.

§ 47. Underpant i løsøre, som ikke er nævnt i § 42 c, skal tinglyses for at opnå

beskyttelse mod aftaler, der i god tro indgås med pantets ejer, og mod retsforfølgning.

Stk. 2. Underpant i ejerpantebreve, der giver pant i løsøre, skal tinglyses for at opnå beskyttelse mod aftaler, der i god tro indgås om pantebrevet, og mod aftaler om eller retsforfølgning mod løsøret.

Stk. 3. Underpant efter stk. 1 og underpant i ejerpantebreve efter stk. 2, der skal fortrænge en utinglyst underpanteret i et ejerpantebrev eller inden for ejerpantebrevets ramme, skal selv være tinglyst, og erhververen ifølge aftalen være i god tro.

Stk. 4. Bestemmelsen i § 1 a, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse for en panthaver med tinglyst underpant i et ejerpantebrev, der giver pant i løsøre.

Stk. 5. Bestemmelserne i § 15, stk. 6, finder tilsvarende anvendelse ved tinglysning af rettigheder i et ejerpantebrev, der giver pant i løsøre, eller inden for ejerpantebrevets ramme.

Stk. 6. Overdragelse eller anden overførsel af rettigheder som nævnt i stk. 1 og 2 skal tinglyses for at opnå beskyttelse mod aftaler, der i god tro indgås om den pågældende rettighed, og mod retsforfølgning mod rettigheden.

Stk. 7. Ved overdragelse til eje eller pant af tinglyste negotiable pantebreve, der giver pant i løsøre, finder §§ 27 a-31 tilsvarende anvendelse. Et tinglyst pantebrev, herunder et ejerpantebrev, der giver pant i løsøre, er ikke negotiabelt, medmindre dette klart fremgår af pantebrevet. Skadesløsbreve er ikke negotiable pantebreve.

Stk. 8. Reglerne i § 42 a anvendes også på pantebreve, der giver underpant i løsøre.

Stk. 9. Reglen i § 42 g, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse med hensyn til pantebreve som nævnt i stk. 1.

Stk. 10. Omsætningspapirer, simple gældsbreve og andre fordringer kan ikke pantsættes ved tinglysning af pantebrev efter de i stk. 1 og 8 givne regler. Reglen i 1. pkt. finder ikke anvendelse på pante-

breve, der kan tinglyses efter reglerne i denne lov.

§ 47 a. Ingen kan give pant i alt, hvad han ejer eller fremtidig erhverver.

§ 47 b. Underpant i løsøre kan ikke gives i samlinger af ensartede eller til et fælles brug bestemte ting, der betegnes ved almindelige benævnelser, medmindre andet følger af andre lovbestemmelser.

Stk. 2. Når en erhvervsvirksomhed drives fra lejet ejendom, kan indehaveren uanset bestemmelsen i stk. 1 pantsætte det til virksomheden hørende driftsinventar og driftsmateriel - derunder maskiner og tekniske anlæg af enhver art - og ved landejendomme tillige den til ejendommen hørende besætning, gødning, afgrøder og andre frembringelser. Pantsætningen er ikke til hinder for, at de nævnte genstande udskilles ifølge en regelmæssig drift af virksomheden. Reglerne i 1. og 2. pkt. gælder ikke for de i § 42 c nævnte køretøjer.

§ 47 c. Indehaveren af en erhvervsvirksomhed kan ved anvendelse af skadesløsbrev eller ejerpantebrev underpant sætte, hvad virksomheden ejer og fremtidig erhverver (virksomhedspant), jf. stk. 3 og 4. Pantsætning er ikke til hinder for, at aktiver, bortset fra fordringer, udskilles ifølge regelmæssig drift af virksomheden.

Stk. 2. Virksomhedspant skal tinglyses for at opnå beskyttelse mod aftaler, der i god tro indgås med pantets ejer, og mod retsforfølgning. Skadesløsbreve som nævnt i stk. 1 kan ikke overdrages.

Stk. 3. Virksomhedspant kan omfatte

- 1) simple fordringer hidrørende fra salg af varer og tjenesteydelser,
- 2) lagre af råvarer, halvfabrikata og færdigvarer,
- 3) de i § 42 c nævnte køretøjer, som ikke er og aldrig har været registreret i Centralregisteret for Motorkøretøjer

eller i et tilsvarende udenlandsk register,

- 4) driftsinventar og driftsmateriel,
- 5) drivmidler og andre hjælpstoffer,
- 6) besætning
- 7) goodwill, domænenavne og rettigheder i henhold til patentloven, varemærkeloven, designloven, brugsmodelloven, mønsterloven, ophavsretsloven og lov om halvlederprodukters udformning (topografi)., og
- 8) de i § 42 c nævnte køretøjer, som er eller har været registreret i Køretøjsregisteret eller i et tilsvarende udenlandsk register, såfremt pantsætteren driver erhvervsvirksomhed med køb og salg af køretøjer.

Stk. 4. Uanset stk. 3 omfatter virksomhedspant ikke

- 1) aktiver omfattet af en tinglyst panteret i medfør af § 37, uanset hvornår panteretten i den faste ejendom er tinglyst,
- 2) aktiver, der kan omfattes af en panteret i en andel i en andelsboligforening i medfør af § 42 j, stk. 8,
- 3) inventar og varelager omfattet af § 71, stk. 3, i lov om apotekervirksomhed
- 4) de i § 42 c nævnte køretøjer, der er fritaget for registrering,
- 5) skibe med en bruttotonnage på 5 eller derover og aktiver, der kan omfattes af en panteret i skibe i medfør af sølovens § 28 og § 47, og
- 6) luftfartøjer og aktiver, der kan omfattes af en panteret i luftfartøjer i medfør af §§ 1, 22 og 24 i lov om registrering af rettigheder over luftfartøjer og flygenstande omfattet af lov om internationale sikkerhedsrettigheder i flymateriel.

Stk. 5. Tinglyst virksomhedspant skal respektere senere udlæg, hvis udlægshaveren senest 3 hverdage efter udlæggets foretagelse har givet meddelelse til virksomhedspanthaver om udlægget.

Stk. 6. Tinglyst virksomhedspant skal respektere underpant i løsøre efter § 47, der

er aftalt og tinglyst senest samtidig med overgivelsen. Tinglyst virksomhedspant skal ligeledes respektere ejendomsforbehold i løsøre, der er aftalt senest samtidig med overgivelsen.

Stk. 7. Tinglyst virksomhedspant skal respektere ejendomsforbehold og underpant i køretøjer efter § 42 d, der er aftalt og tinglyst senest samtidig med overgivelsen.

§ 47 d. Indehaveren af en erhvervsvirksomhed kan ved anvendelse af skadesløsbrev underpantsette virksomhedens udestående og fremtidige simple fordringer hidrørende fra salg af varer og tjenesteydelser (fordringspant).

Stk. 2. Fordringspant skal tinglyses for at opnå beskyttelse mod aftaler, der i god tro indgås med pantets ejer, og mod retsforfølgning. Skadesløsbreve som nævnt i stk. 1 kan ikke overdrages.

§ 47 e. Virksomhedspant, jf. § 47 c, eller fordringspant, jf. § 47 d, der stilles til fordel for den, der er skyldnerens eller pantsætterens nærstående, jf. konkurslovens § 2, er uden retsvirkning. Bliver pantstager nærstående til skyldneren eller pantsætteren, kan pantet ikke tjene til sikkerhed for gæld, der stiftes efter dette tidspunkt, og ikke omfatte aktiver, der erhverves efter dette tidspunkt. 2. pkt. finder tilsvarende anvendelse, hvis en nærstående til skyldneren eller pantsætteren indtræder i panteretten.

Stk. 2. Der kan på intet tidspunkt være tinglyst både virksomhedspant, jf. § 47 c, og fordringspant, jf. § 47 d, på pantsætterens blad i personbogen.

Stk. 3. Tinglysningstidspunktet er afgørende for fastlæggelse af prioritetsstillingen imellem en panteret efter § 47 b, stk. 2, og virksomhedspant, jf. § 47 c, uanset hvornår det enkelte aktiv må anses for at være blevet omfattet af panteret-tighederne.

Stk. 4. § 42 g, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse med hensyn til skadesløsbreve

og ejerpantebreve som nævnt i § 47 c, stk. 1, og skadesløsbreve som nævnt i § 47 d, stk. 1.

§ 47 f. Virksomhedspant, jf. § 47 c, eller fordringspant, jf. § 47 d, der er stiftet inden afsigelsen af konkursdekret over pantsætteren, omfatter ikke aktiver erhvervet efter afsigelsen.

Stk. 2. Virksomhedspant, jf. § 47 c, eller fordringspant, jf. § 47 d, der er stiftet inden skifterettens beslutning om indledning af rekonstruktionsforhandling, omfatter ikke aktiver erhvervet efter beslutningen.

Dette gælder ikke, hvis der ved indledningen af rekonstruktionsbehandling er indledt gældssaneringssag.

Stk. 3. Virksomhedspant, jf. § 47 c, eller fordringspant, jf. § 47 d, der er stiftet inden skifterettens beslutning om indledning af gældssaneringssag, omfatter ikke aktiver erhvervet efter beslutningen. Dette gælder ikke, hvis pantsætterens bo ved indledningen er under konkursbehandling, eller hvis der er indledt rekonstruktionsbehandling.

§ 47 g. Underpant i ejerpantebreve, der giver virksomhedspant, skal tinglyses for at opnå beskyttelse mod aftaler, der i god tro indgås om pantebrevet, og mod aftaler om eller retsforfølgning mod det pantsatte.

Stk. 2. Underpant i ejerpantebreve efter § 47 c, stk. 1, der skal fortrænge en utinglyst underpanteret i et ejerpantebrev eller inden for ejerpantebrevets ramme, skal selv være tinglyst, og erhververen ifølge aftalen være i god tro.

Stk. 3. § 1 a, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse for en pantstager med tinglyst underpant i et ejerpantebrev, der giver virksomhedspant.

Stk. 4. § 15, stk. 6, finder tilsvarende anvendelse ved tinglysning af rettigheder i

et ejerpantebrev, der giver virksomhedspant, eller inden for ejerpantebrevets ramme.

Stk. 5. Overdragelse eller anden overførsel af rettigheder som nævnt i stk. 1 skal tinglyses for at opnå beskyttelse mod aftaler, der i god tro indgås om den pågældende rettighed, og mod retsforfølgning mod rettigheden.

Stk. 6. Ved overdragelse til eje eller pant af tinglyste negotiable ejerpantebreve, der giver virksomhedspant, finder §§ 27 a-31 anvendelse. Et tinglyst ejerpantebrev, der

giver virksomhedspant, er ikke negotiable, medmindre dette klart fremgår af pantebrevet. Skadesløsbreve er ikke negotiable pantebreve.

Stk. 7. Efterstillede panthaveres tiltræden af et virksomhedspant skal ske med respekt af foranstående panthavere.

Lovbekendtgørelse nr. 1015 af 20.08. 2007 o.s. af

Værgemålsloven i uddrag

Kapitel 1

Værgemål for børn og unge

Umyndige under 18 år

§ 1. Børn og unge under 18 år, der ikke har indgået ægteskab, er mindreårige og dermed umyndige. Unge under 18 år, der har indgået ægteskab, er dog mindreårige og dermed umyndige, hvis statsforvaltningen ved tilladelsen til ægteskabet har fastsat vilkår herom.

Stk. 2. Mindreårige kan ikke selv forpligte sig ved retshandler eller råde over deres formue, medmindre andet er bestemt.

Stk. 3. For så vidt ikke andet særlig er bestemt, handler værgerne på den mindreåriges vegne i økonomiske anliggender.

Værger

§ 2. For mindreårige er indehaveren af forældremyndigheden værge. Er der fælles forældremyndighed, er indehaverne begge værger.

Stk. 2. Under ganske særlige omstændigheder kan indehaveren af forældremyndigheden fritages for værgemålet.

Stk. 3. Er der fælles forældremyndighed, og er den ene af indehaverne under værgemål, jf. lovens kapitel 2, eller fritaget for værgemålet eller frataget dette, er den anden værge alene.

Stk. 4. Indtræder en af de i stk. 2 eller 3 nævnte omstændigheder for den, der har forældremyndigheden alene, eller for begge indehavere, beskikkes en værge.

§ 3. Er der to værger for en mindreårig, handler de i forening på dennes vegne.

Stk. 2. Den ene værge kan give den anden fuldmagt til at varetage værgemålet alene. Fuldmagten kan begrænses i tid eller til at angå bestemte anliggender. Den kan når som helst tilbagekaldes.

Stk. 3. Den ene værge kan med virkning i forhold til tredjemand modtage og kvittere for beløb, som en værge lovligt kan modtage, medmindre den anden værge har meddelt tredjemand, at dette ikke kan ske.

Stk. 4. Er den ene værge midlertidigt forhindret, kan den anden træffe beslutninger, som ikke uden ulempe kan udsættes.

Stk. 5. Er værgerne uenige, træffes afgørelse af statsforvaltningen.

§ 4. Om fratagelse og bortfald af værgens beføjelser finder § 12 tilsvarende anvendelse. Ved behandlingen af værgesager efter dette kapitel finder § 14, 1. pkt., § 16, stk. 2, § 18, stk. 1 og 4, § 20, stk. 1 og 3, og § 23, stk. 1, tilsvarende anvendelse. Endvidere gælder reglerne i § 24, § 25, § 26, stk. 1, og §§ 27-32, §§ 34-40 og §§ 42-46.

Stk. 2. Inden der beskikkes en værge for en mindreårig, der er fyldt 12 år, skal der finde en samtale sted herom med denne. Samtalen kan dog undlades, hvis den må antages at være til skade for den mindreårige, eller hvis denne ikke med nytte kan udtale sig.

Kapitel 2

Værgemål for voksne

Værgemålsformer

§ 5. Der kan iværksættes værgemål for den, der på grund af sindssygdom, herunder svær demens, eller hæmmet psykisk udvikling eller anden form for alvorligt svækket helbred er ude af stand til at va-

retage sine anliggender, hvis der er behov for det.

Stk. 2. Der kan iværksættes værgemål for den, der på grund af sygdom eller stærkt svækket tilstand er uegnet til at varetage sine økonomiske anliggender, og som selv anmoder herom, hvis der er behov for det i stedet for samværgemål efter § 7.

Stk. 3. Værgemålet kan begrænses til at angå økonomiske forhold, herunder bestemte aktiver eller anliggender. Det kan også begrænses til at angå personlige forhold, herunder bestemte personlige anliggender.

Stk. 4. For så vidt ikke andet særlig er bestemt, handler værgen på den pågældendes vegne i anliggender, der er omfattet af værgemålet.

Stk. 5. Personer, der er under værgemål efter denne bestemmelse, er myndige, medmindre de tillige er frataget handleevnen efter § 6.

§ 6. I forbindelse med værgemål efter § 5, der omfatter økonomiske forhold, kan den retlige handleevne fratages, hvis dette er nødvendigt for at hindre, at den pågældende udsætter sin formue, indkomst eller andre økonomiske interesser for fare for at forringes væsentligt, eller for at hindre økonomisk udnyttelse. Fratagelsen af den retlige handleevne kan ikke begrænses til at angå bestemte aktiver eller anliggender.

Stk. 2. Den, der er frataget handleevnen, er umyndig og kan ikke selv forpligte sig ved retshandler eller råde over sin formue, medmindre andet er bestemt.

Stk. 3. Afgørelser om fratagelse af handleevne tinglyses, jf. tinglysningslovens § 48.

§ 7. Der kan iværksættes samværgemål for den, der på grund af uerfarenhed, svækket helbred eller anden lignende tilstand har behov for hjælp til at administrere sin formue eller varetage andre

økonomiske anliggender, og som selv anmoder herom.

Stk. 2. Samværgemålet kan begrænses til at angå bestemte aktiver eller anliggender.

Stk. 3. Samværgen og den pågældende handler i forening i anliggender, der er omfattet af værgemålet.

Stk. 4. Personer, der er under værgemål efter denne bestemmelse, er myndige.

Stk. 5. Reglerne i § 25, stk. 2, 2. og 3. pkt., §§ 26-30, § 32, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, og §§ 33-45 gælder ikke ved samværgemål.

Forbud mod kaution

§ 27. Værgen kan ikke forpligte den, der er under værgemål, ved kaution eller anden sikkerhedsstillelse for tredjemands gæld.

Kapitel 6

Umyndiges selvstændige rådighed og næring

§ 42. Umyndige råder selv over,

- 1) hvad de har erhvervet ved eget arbejde, efter at de er fyldt 15 år, eller efter at de er fratrædet den retlige handleevne,
- 2) hvad de har fået til fri rådighed som gave eller som friarv ved testamente, og
- 3) hvad værgen har overladt dem efter § 25, stk. 3.

Stk. 2. Rådigheden omfatter også indtægter af det erhvervede, og hvad der træder i stedet herfor. Den medfører ikke adgang til at påtage sig gældsforpligtelser.

Stk. 3. Værgen kan med statsforvaltningens godkendelse fratage den umyndige rådigheden, hvis det er nødvendigt af hensyn til dennes velfærd.

§ 43. Værgen for en umyndig, der er fyldt 15 år, kan med statsforvaltningens god-

kendelse tillade, at denne på egen hånd udøver næring eller anden virksomhed.

Stk. 2. En umyndig, der har tilladelse til at udøve næring eller virksomhed, kan på egen hånd indgå de retshandler, som falder inden for virksomhedens område.

Stk. 3. Værgen kan med statsforvaltningens godkendelse tilbagekalde tilladelsen. Tilbagekaldelsen får kun virkning for tredjemand, hvis denne kendte eller burde kende den.

Kapitel 7

Ugyldige aftaler

§ 44. Har en umyndig indgået en aftale på egen hånd uden at være berettiget dertil, kan den anden part træde tilbage fra aftalen, medmindre den forinden er godkendt eller bindende opfyldt. Tilbagetrædelse kan meddeles til den umyndige.

Stk. 2. Vidste den anden part, at aftalen blev indgået med en umyndig, og havde den anden part ikke grund til at tro, at denne havde hjemmel til at indgå aftalen, kan parten dog først træde tilbage efter udløbet af den frist, som ved aftalens indgåelse blev fastsat til at indhente godkendelse, eller som med rimelighed måtte forudsættes at medgå hertil.

Stk. 3. Så længe den umyndige opfylder en aftale om personligt arbejde, kan den anden part ikke træde tilbage fra aftalen.

§ 45. Bliver en aftale ugyldig efter § 44, fordi den ene part er umyndig, skal parterne tilbagelevere, hvad de har modtaget, eller, hvis dette ikke er muligt, erstatte dets værdi. Den umyndige skal dog kun yde erstatning i det omfang, det modtagne skønnes at være kommet denne til nytte.

Stk. 2. Har den umyndige givet urigtige oplysninger om sin berettigelse til at indgå en aftale og derved forledt den anden part til at indgå aftalen, kan det, uanset

om nogen opfyldelse af aftalen har fundet sted, i det omfang det findes rimeligt, pålægges den umyndige at erstatte det tab, som aftalen har medført.

Stk. 3. Har den umyndige ved aftalens indgåelse gjort sig skyldig i strafbart forhold, gælder de almindelige erstatningsregler.

§ 46. En aftale er ikke bindende, hvis det må antages, at den er indgået af en person, der på grund af sindssygdom, herunder svær demens, hæmmet psykisk udvikling, forbigående sindsforvirring eller en lignende tilstand manglede evnen til at handle fornuftmæssigt.

Stk. 2. Ved opgøret mellem parterne gælder § 45, stk. 1.

Stk. 3. Var den anden part i god tro, kan der, uanset om nogen opfyldelse af aftalen har fundet sted, i det omfang det findes rimeligt, tillægges parten erstatning for det tab, som aftalen har medført.

Lovbekendtgørelse nr. 532 29/4 2015 o.s. om

Værdipapirhandel i uddrag

Kapitel 22

Retsvirkninger af registrering m.v.

§ 66. Rettigheder over fondsaktiver skal registreres i en værdipapircentral for at opnå beskyttelse mod retsforfølgning og aftaleerhververe.

Stk. 2. Den aftale eller retsforfølgning, der skal kunne fortrænge en ikke registreret ret, skal selv være registreret, og en erhverver ifølge aftale skal være i god tro ved anmeldelsen til det kontoførende institut.

Stk. 3. Registreringens retsvirkninger regnes fra tidspunktet for den endelige prøvelse i værdipapircentralen.

Stk. 4. Et kontoførende institut har pligt til uden ophold at indrapportere modtagne anmeldelser til registrering i en værdipapircentral.

§ 67. Såfremt det kontoførende institut er i tvivl med hensyn til faktiske eller retlige forhold af betydning for registreringen eller nogen over for dette gør gældende, at den påtænkte registrering vil krænke den pågældendes rettigheder, skal instituttet foretage indrapportering til foreløbig registrering. Den pågældende værdipapircentral træffer herefter beslutning om, hvorledes den endelige registrering kan ske.

§ 68. Der gives meddelelse om registreringen til den eller de efter registeret berettigede og til anmelderen. Der gives meddelelse om eventuelle hindringer for registreringen. Ved udtrækning, ændring eller udslettelse gives så vidt muligt meddelelse til den efter registeret berettigede.

Stk. 2. Meddelelse gives af værdipapircentralen eller på dennes vegne af det kontoførende institut efter aftale med værdipapircentralen.

Stk. 3. De efter registeret berettigede og anmeldere kan i overensstemmelse med værdipapircentralens regler, der skal godkendes af Finanstilsynet, vælge, at meddelelser om udtrækning eller ændring skal gives periodisk, og kan ligeledes fravælge meddelelser herom helt eller delvis. Det samme gælder meddelelser om udslettelse, medmindre udslettelsen er en følge af konkurs, likvidation, fusion, spaltning eller lignende på investeringstidspunktet uforudsete begivenheder. Valg og fravalg registreres på den enkelte konto.

Stk. 4. En værdipapircentral kan efter anmodning fra det kontoførende institut beslutte, at der ikke skal udsendes meddelelser om ændringer i det registrerede, når oplysningerne forinden er tilgået rettighedshaver.

Stk. 5. Afgivelse af meddelelse efter stk. 1-4 skal ske i overensstemmelse med en værdipapircentralens regler herom. Disse regler skal godkendes af Finanstilsynet.

§ 69. Når registreringen af en aftale om rettigheder over fondsaktiver er endeligt gennemført i en værdipapircentral, kan en godtroende erhverver ifølge registreret aftale ikke mødes med nogen indsigelse mod gyldigheden af aftalen. Dog bevares den indsigelse, at aftalen er ugyldig som følge af falsk eller voldelig tvang.

§ 70. §§ 15-18 i lov om gældsbreve finder tilsvarende anvendelse over for skyldneren ifølge fondsaktiver, som svarer til omsætningsgældsbreve, således at endelig

registrering i en værdipapircentral træder i stedet for ihændehavelse af gælds brevet.

§ 71. En værdipapircentral skal fastsætte regler om udbetaling.

Stk. 2. Betaler en værdipapircentral på udsteders vegne i god tro til den, som ifølge registeret er berettiget til at modtage betalingen, frigøres værdipapircentralen, selv om den pågældende manglede ret til at modtage betalingen eller var umyndig. Dette gælder dog ikke, såfremt den efter registeret berettigede støtter sin ret på en aftale, som er ugyldig som følge af falsk eller voldelig tvang.

§ 72. Adkomsten til et fondsaktiv kan af sælgeren, når denne er et kontoførende institut, gøres betinget af købesummens betaling inden en nærmere af Finanstilsynet fastsat frist. Betalingsforbeholdet bortfalder uden udsendelse af meddelelse efter § 68, såfremt overdrageren ikke gør sit forbehold gældende inden udløbet af den i 1. pkt. nævnte frist.

Stk. 2. Hvis kontohaver fører kontoen på vegne af en eller flere ejere, skal dette registreres på kontoen.

§ 73. Krav på betaling i henhold til fondsaktiver forældes efter lovgivningens almindelige regler.

§ 74. Såfremt det kontoførende institut bliver opmærksom på fejl i det registrerede, anmoder det den pågældende værdipapircentral om at ændre registreringen. Forinden ændringen foretages, skal den eller de efter registeret berettigede have lejlighed til at udtale sig.

§ 75. En værdipapircentral kan udslette rettigheder, der åbenbart er ophørt.

Stk. 2. Såfremt der på en konto i en værdipapircentral er registreret rettigheder, der må antages at have mistet deres betydning, eller rettigheder, som er over 20 år gamle, og som sandsynligvis er op-

hørt, eller hvortil der efter al sandsynlighed ikke findes nogen berettiget, kan den pågældende værdipapircentral ved bekendtgørelse i Statstidende med et varsel af tre måneder indkalde mulige indehavere af de pågældende rettigheder. Endvidere skal den eller de, der i registeret er angivet som berettiget, særskilt underrettes ved anbefalet brev. Melder der sig ingen inden fristens udløb, skal værdipapircentralen udslette rettigheden.

Stk. 3. Finanstilsynet kan fastsætte regler til gennemførelse af stk. 2.

Lov nr. 548 af 30 maj 2017 o.s.
om ægtefællers økonomiske forhold

Afsnit I

Almindelige bestemmelser om ægtefællers økonomiske forhold

Kapitel 1

Råderet, aftaler mellem ægtefæller, hæftelse for gæld, forsørgelsespligt og formuedeling

Råderet

§ 1. Under ægteskabet råder hver ægtefælle over sin formue, uanset om formuen er erhvervet før eller efter indgåelsen af ægteskabet, dog med de begrænsninger, som følger af stk. 2, § 2 og kapitel 2 og 3.

Stk. 2. En ægtefælle skal råde over sin formue på en sådan måde, at den ikke utilbørligt forringes til skade for den anden ægtefælle.

Stk. 3. Er en ægtefælle under samlivet forhindret i at varetage sine interesser på grund af fravær eller sygdom, kan den anden ægtefælle foretage dispositioner, der ikke uden ulempe kan udsættes, herunder afhændelse og pantsætning, når dette af hensyn til familiens underhold er uomgængeligt nødvendigt. Fast ejendom kan dog ikke afhændes eller pantsættes uden tilladelse. 1. pkt. gælder ikke, hvis en anden er bemyndiget til at foretage dispositionen.

Aftaler mellem ægtefæller

§ 2. Under ægteskabet kan ægtefæller indgå aftaler med hinanden, give hinanden gaver og pådrage sig forpligtelser over for hinanden, jf. dog stk. 2 og 3 og konkurslovens § 64.

Stk. 2. Ægtefæller kan ikke ved aftale fravige reglerne i denne lov, medmindre det følger af kapitel 4 og 5, § 25, stk. 2, og § 32.

Stk. 3. Ægtefæller kan ikke gyldigt aftale, at det, som den ene ægtefælle fremtidigt erhverver, uden vederlag skal tilfalde den anden ægtefælle.

Hæftelse for gæld

§ 3. Under ægteskabet hæfter hver ægtefælle med sin formue for sine forpligtelser, uanset om forpligtelserne er opstået før eller under ægteskabet.

Forsørgelsespligt

§ 4. Under ægteskabet har ægtefæller pligt til at forsørge hinanden.

Stk. 2. Hvad en ægtefælle modtager fra den anden ægtefælle som forsørgelse efter stk. 1, tilhører modtageren.

Stk. 3. Der kan efter bestemmelserne i kapitel 16 pålægges en ægtefælle, der ikke opfylder sin forsørgelsespligt efter stk. 1, at betale bidrag til den anden ægtefælle.

Formuedeling

§ 5. Ved separation eller skilsmisse deler ægtefællerne deres formuer lige, medmindre de har indgået en aftale om delingen efter § 32 eller andet følger af § 26. Ved en ægtefælles død og ved skifte af et uskiftet bo deles ægtefællernes formue lige mellem den længstlevende ægtefælle eller dennes dødsbo og den førstafdøde ægtefælles dødsbo, medmindre andet følger af § 51.

Stk. 2. En ægtefælles formue, der efter stk. 1 ligedeles, betegnes delingsformue. Ægtefællernes delingsformue udgør et formuefællesskab mellem ægtefællerne.

Kapitel 2

Dispositioner over familiens helårsbolig

§ 6. En ægtefælle må ikke uden den anden ægtefælles samtykke indgå aftale om at overdrage, pantsætte, udleje eller bortforpagte familiens helårsbolig eller en bolig, der er bestemt til familiens helårsbolig, når boligen helt eller delvis indgår i lighedelingen efter § 5, stk. 1, 1. pkt.

Stk. 2. Samtykke efter stk. 1 kræves, selv om ægtefællerne har ophævet samlivet.

Stk. 3. Samtykke efter stk. 1 kræves også efter separation eller skilsmisse, indtil der er indgået aftale eller truffet endelig afgørelse om boligen efter § 48.

§ 7. Nægter den anden ægtefælle at give samtykke efter § 6, eller kan samtykke ikke indhentes inden rimelig tid, kan dispositionen efter anmodning fra den ægtefælle, der ejer boligen, eller fra den anden part i aftalen tillades, hvis der ikke er rimelig grund til at nægte at gennemføre aftalen.

Stk. 2. Behandler skifteretten en anmodning om bistand til at dele ægtefællernes formue eller en enkeltvist om boligen efter lov om ægtefælleskifte m.v., træffes afgørelse efter stk. 1 af skifteretten.

§ 8. Har en ægtefælle indgået en aftale, der er omfattet af § 6, uden samtykke fra den anden ægtefælle og uden tilladelse efter § 7, kan aftalen efter anmodning fra den anden ægtefælle omstødes ved dom. Dette gælder dog ikke, hvis den anden part i aftalen godtgør, at parten ikke vidste eller burde have vidst, at den ægtefælle, der ejer boligen, ikke var berettiget til at indgå aftalen.

Stk. 2. Retssag om omstødelse efter stk. 1 skal anlægges, inden 3 måneder efter at den anden ægtefælle fik kendskab til aftalen, dog senest 1 år efter at aftalen blev gennemført. Blev aftalen tinglyst inden

overtagelsesdagen, regnes fristen fra tinglysningen.

§ 9. §§ 6-8 finder kun anvendelse på boliger i Danmark.

Kapitel 3

Gaver til og aftaler med tredjemand

Tilbagegivelse af gave givet til tredjemand

§ 10. Har en ægtefælle givet tredjemand en gave, der medfører nærliggende risiko for, at den anden ægtefælle ikke vil kunne få dækket sine krav ved en formuedeling efter afsnit III eller IV, og vidste tredjemand dette, eller burde tredjemand vide dette, kan denne ægtefælle kræve, at tredjemand giver gaven tilbage.

Stk. 2. Retssag om krav efter stk. 1 skal anlægges, inden 1 år efter at den anden ægtefælle har fået kendskab til gaven, og inden 3 år efter det tidspunkt, hvor gaven blev givet. Er tinglysning eller anden sikringsakt nødvendig for, at tredjemand opnår beskyttelse mod retsforfølgning fra gavegivers kreditorer, anses gaven for givet på det tidspunkt, hvor sikringsakten blev foretaget.

Aftaler med tredjemand om erhvervsløsøre

§ 11. Har en ægtefælle overladt løsøre til brug i den anden ægtefælles erhvervsvirksomhed, bliver den ægtefælle, der ejer løsøret, bundet af aftaler om løsøret, som den anden ægtefælle har indgået med tredjemand. Dette gælder dog ikke, hvis tredjemand vidste eller burde vide, at ægtefællen ikke var berettiget til at indgå aftalen.

Afsnit II

Særeje og forhåndsftaler om formue- delingen

Kapitel 4

Aftaler om særeje

§ 12. Ægtefæller kan ved ægtepagt indgå følgende aftaler om særeje:

1) At en ægtefælle ved formuedeling ved separation eller skilsmisse beholder sin formue, men at formuen deles ved en ægtefælles død. Særeje efter denne bestemmelse betegnes skilsmis-sesæreje.

2) At en ægtefælle ved formuedeling ved separation eller skilsmisse beholder sin formue, og at ægtefællens formue ved formuedeling i forbindelse med dødsboskifte tilkommer den på-gældende ægtefælle eller dennes ar-vinger. Særeje efter denne bestemmel-se betegnes fuldstændigt særeje.

3) At en aftale om fuldstændigt særeje kun skal gælde, hvis en bestemt af æg-tefællerne dør først, eller kun skal gælde førstafdøde ægtefælles eller længstlevende ægtefælles skilsmisse-særeje. Særeje efter denne bestemmel-se betegnes kombinationssæreje.

Stk. 2. En aftale efter stk. 1 kan be-grænses til at angå følgende:

1) Et eller flere aktiver. Særeje efter denne bestemmelse betegnes gen-standssæreje.

2) En del af en ægtefælles formue, af-hængigt af hvordan eller hvornår æg-tefællen har erhvervet den pågældende formue. Særeje efter denne bestem-melse betegnes erhvervelsessæreje.

3) En brøkdelt eller procentdel af en ægtefælles formue eller af et eller flere aktiver. Særeje efter denne bestemmel-se betegnes brøkdeltssæreje.

4) Et bestemt beløb eller et bestemt be-løb af værdien af et eller flere aktiver.

Særeje efter denne bestemmelse beteg-nes sumsæreje.

5) Hele en ægtefælles formue med undtagelse af et bestemt beløb eller med undtagelse af et bestemt beløb af værdien af et eller flere aktiver. Det beløb, der efter denne bestemmelse ik-ke er særeje, betegnes sumdeling.

Stk. 3. Ægtefæller kan aftale, at beløb, der er sumsæreje og sumdeling, skal pris-talsreguleres efter nettoprisindekset, jf. lov om beregning af et nettoprisindeks.

Stk. 4. Ægtefæller kan endvidere aftale, at beløb, der er sumdeling, skal forhøjes med et årligt beløb eller en årlig procent-sats eller skal optrappes over en fastlagt periode.

Stk. 5. Særeje efter stk. 1-4 kan tidsbe-grænses eller aftrappes over en bestemt periode. Det skal fremgå af aftalen, hvil-ket tidspunkt tidsbegrænsningen og af-trapningen skal regnes fra.

§ 13. Ægtefæller kan ved ægtepagt af-tale, at en pensionsrettighed skal være særeje, jf. § 12. En sådan aftale kan også omfatte fremtidige indbetalinger på pen-sionsrettigheden.

§ 14. Ægtefæller kan ved ægtepagt af-tale, at særeje bestemt af tredjemand helt eller delvis skal være en anden form for særeje, jf. § 12, eller skal være delings-formue.

Stk. 2. En aftale efter stk. 1 er kun gyl-dig, hvis den er i overensstemmelse med tredjemands bestemmelser om særeje, jf. § 23.

Kapitel 5

Forhåndsftaler om formuedelingen

Alders-, kapital- og ratepensioner

§ 15. Ægtefæller kan ved ægtepagt af-tale, at værdien af en alders-, kapital- el-

ler ratepension skal indgå i formuedelingen ved separation eller skilsmisse.

Personlige erstatninger

§ 16. Ægtefæller kan ved ægtepagt aftale, at en personlig erstatning, godtgørelse eller forsikringsudbetaling, jf. § 36, stk. 1 og 2, helt eller delvis skal indgå i formuedelingen. Aftalen kan begrænses til at gælde formuedelingen ved en ægtefælles død, herunder hvis en bestemt ægtefælle dør først, eller til at omfatte førstafdødes eller længstlevendes rettigheder.

Uoverdragelige og personlige rettigheder

§ 17. Ægtefæller kan ved ægtepagt aftale, at værdien af en rettighed omfattet af § 37 helt eller delvis skal indgå i formuedelingen. Aftalen kan begrænses til at gælde formuedelingen ved en ægtefælles død, herunder hvis en bestemt ægtefælle dør først, eller til at omfatte førstafdøde eller længstlevende ægtefælles rettigheder.

Gæld

§ 18. Ægtefæller kan ved ægtepagt aftale, i hvilket omfang gæld skal fradrages i delingsformuen ved formuedeling ved separation, skilsmisse og død, jf. dog stk. 2-4 og § 30.

Stk. 2. Ægtefæller kan ikke aftale, at gæld, som ikke er stiftet ved aftalens indgåelse eller stiftes i forbindelse med aftalen, og som efter § 29, stk. 2, ville skulle fradrages i formue, der ikke indgår i delingen, skal fradrages i delingsformuen.

Stk. 3. Ægtefæller kan endvidere ikke aftale, at gæld skal fradrages i delingsformuen ved en ægtefælles død, men ikke ved separation eller skilsmisse.

Stk. 4. En aftale efter stk. 1 kan ikke tidsbegrænses.

Kapitel 6

Ægtepagter

§ 19. Ægtefæller og kommende ægtefæller kan oprette en ægtepagt.

§ 20. En ægtepagt er kun gyldig, når den er underskrevet af begge ægtefæller og tinglyst i personbogen efter reglerne herom i lov om tinglysning. Skal en ægtefælles værge efter værgemålsloven give samtykke til ægtepagten, er ægtepagten kun gyldig, hvis også værgen har underskrevet den.

§ 21. En ægtepagt kan kun ændres eller ophæves ved ægtepagt, jf. § 20.

§ 22. Enhver af ægtefællerne kan anmode om, at en ægtepagt tinglyses, jf. §§ 20 og 21.

Kapitel 7

Arveladers og gavegivers bestemmelser om særeje

§ 23. Arvelader og gavegiver kan træffe samme bestemmelser om særeje, som ægtefæller kan aftale efter § 12, dog ikke om sumsæreje eller sumdeling efter § 12, stk. 2, nr. 4 og 5.

Stk. 2. Arvelader og gavegiver kan bestemme, at modtageren og dennes ægtefælle skal kunne ændre en bestemmelse om særeje efter stk. 1, og kan fastsætte betingelser herfor.

Stk. 3. Bestemmelse efter stk. 1 og 2 vedrørende arv skal træffes ved testamente.

Kapitel 8

Almindelige bestemmelser for særeje

§ 24. Erhverves et aktiv for både særeje og delingsformue, er aktivet brøkdels-

eje, jf. § 12, stk. 2, nr. 3. Brøken fastsættes efter forholdet mellem de midler, der er anvendt ved erhvervelsen.

Stk. 2. Erhverves et aktiv for særeje og ved gældsøvertagelse eller lånoptagelse, er aktivet særeje af samme art som det anvendte særeje.

§ 25. Det, der træder i stedet for særeje, og indtægter af særeje er særeje.

Stk. 2. Ægtefæller kan ved ægtepagt aftale, at det, der træder i stedet for særeje, skal være delingsformue, og at indtægter af særeje skal være delingsformue. En aftale efter 1. pkt. kan ikke tidsbegrænses.

Afsnit III

Formuedeling ved separation og skilsmisse

Kapitel 9

Formuedelingen

Gennemførelse af formuedelingen

§ 26. Følgende aktiver og krav indgår ikke i ligedelingen af ægtefællernes delingsformue ved separation eller skilsmisse efter § 5, stk. 1, 1. pkt.:

- 1) Særeje.
- 2) Personlige genstande omfattet af § 31.
- 3) Pensionsrettigheder omfattet af §§ 34 og 35.
- 4) Personlige erstatninger omfattet af § 36.
- 5) Uoverdragelige og personlige rettigheder omfattet af § 37.
- 6) Regulerings- og misbrugskrav efter kapitel 11.
- 7) Kompensationskrav efter kapitel 12 og 13.
- 8) En ægtefælles krav på underholdsbidrag fra den anden ægtefælle efter

denne lov eller efter lov om ægteskabs indgåelse og opløsning.

Stk. 2. Inden ligedeling efter stk. 1 fradrages gæld efter § 29, jf. dog § 30.

Stk. 3. En ægtefælles delingsformue indgår ikke i ligedelingen, hvis ægtefællens gæld efter § 29, jf. dog § 30, overstiger ægtefællens delingsformue.

Stk. 4. Ligedeling efter stk. 1-3 fraviges, i det omfang det følger af en aftale efter § 32 eller en bestemmelse efter § 33.

Stk. 5. Hvis en af ægtefællerne dør inden separation eller skilsmisse, finder reglerne i afsnit IV anvendelse.

Ophørsdagen

§ 27. Ved formuedelingen indgår de aktiver og passiver, som hver ægtefælle havde ved udgangen af det døgn, hvor Familieretshuset modtog anmodning om separation eller skilsmisse, jf. dog stk. 2 og 3. Denne dag betegnes ophørsdagen.

Stk. 2. Efter indstilling fra bobehandleren kan skifteretten bestemme en anden ophørsdag end den dag, der følger af stk. 1, hvis ganske særlige forhold gør sig gældende.

Stk. 3. Ægtefæller kan i forbindelse med separation eller skilsmisse aftale en anden ophørsdag.

Stk. 4. Er en anmodning om skilsmisse bortfaldet, fordi betingelserne for skilsmissen i § 42 a, stk. 2, i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning ikke er opfyldt, opretholdes ophørsdagen efter stk. 1, hvis en ægtefælle inden 4 uger efter modtagelse af meddelelse om, at ansøgningen er bortfaldet, indgiver anmodning om separation eller skilsmisse.

Tidspunktet for værdiansættelsen

§ 28. Ægtefællernes aktiver og passiver indgår i formuedelingen med værdien på

udlægstidspunktet eller ved skiftets afslutning, hvis de ikke er udlagt forinden.

Gæld

§ 29. Ved opgørelsen af delingsformuen fradrages gæld, der har sikkerhed i aktiver, der er delingsformue. Endvidere fradrages usikret gæld, der er stiftet til brug for anskaffelse, forbedring eller vedligeholdelse af aktiver, der er delingsformue, eller i øvrigt kan henføres til sådanne aktiver.

Stk. 2. Gæld, der har sikkerhed i aktiver, der ikke indgår i formuedelingen, og usikret gæld, der er stiftet til brug for anskaffelse, forbedring eller vedligeholdelse af aktiver, der ikke indgår i delingen, eller i øvrigt kan henføres til sådanne aktiver, fradrages ikke i delingsformuen. Gælden fradrages dog i delingsformuen, i det omfang gælden overstiger den del af ægtefællens formue, der ikke indgår i delingen.

Stk. 3. Gæld, der ikke er omfattet af stk. 1 eller 2, fradrages skønsmæssigt i en ægtefælles delingsformue efter forholdet mellem værdien af ægtefællens delingsformue og formue, der ikke indgår i delingen.

Stk. 4. Det er uden betydning for fradrag af gæld efter stk. 1-3, at der efter stiftelsen af gælden stilles sikkerhed for gælden, eller at en sikkerhedsstillelse ændres.

§ 30. Uanset § 29 og en eventuel aftale efter § 18 har en ægtefælle ikke pligt til ved formuedelingen at betale så meget til den anden ægtefælle, at ægtefællen ikke beholder tilstrækkelige midler til at dække sine forpligtelser.

Personlige genstande

§ 31. En ægtefælle kan inden formuedelingen udtage aktiver, som udelukkende

tjener til ægtefællens personlige brug, i det omfang aktivernes værdi ikke står i misforhold til ægtefællernes økonomiske forhold. Dette gælder også aktiver, som tilhører den anden ægtefælles delingsformue.

Aftaler om formuedelingen

§ 32. Ægtefæller kan i forbindelse med separation eller skilsmisse indgå aftale om delingen af deres formue.

Fravigelse af ligedelingen

§ 33. Tilhørte den væsentligste del af ægtefællernes delingsformue den ene ægtefælle ved indgåelsen af ægteskabet, eller har den ene ægtefælle under ægteskabet erhvervet den væsentligste del af delingsformuen ved arv eller gave, og vil ligedeling af formuen efter § 5, stk. 1, 1. pkt., være åbenbart urimelig, navnlig fordi ægteskabet har været kortvarigt og uden økonomisk fællesskab af betydning, kan det ved formuedeling bestemmes, at denne ægtefælle helt eller delvis kan beholde værdien af egen formue.

Kapitel 10

Aktiver, der ikke indgår i formuedelingen

Pensioner

§ 34. En ægtefælles rimelige pensionsrettigheder indgår ikke i formuedelingen.

Stk. 2. Beløb fra rimelig alders- og kapitalpension, supplerende engangssum og supplerende engangsydelse, der er udbetalt, indgår ikke i formuedelingen, i det omfang beløbene ikke må anses for at være forbrugt. Tilsvarende gælder indtægter af beløbene og det, der træder i stedet for beløbene.

Stk. 3. Stk. 2 finder ikke anvendelse på beløb, der ved udbetalingen har mistet deres karakter af pensionsopsparing.

Stk. 4. Værdien af øvrige pensionsrettigheder indgår i formuedelingen.

§ 35. Har ægteskabet været af kortere varighed, indgår ingen pensionsrettigheder i formuedelingen.

Stk. 2. Beløb fra alders- og kapitalpension, supplerende engangssum og supplerende engangsydelse, der er udbetalt, indgår ikke i formuedelingen, i det omfang beløbene ikke må anses for at være forbrugt. Tilsvarende gælder indtægter af beløbene og det, der træder i stedet for beløbene.

Stk. 3. Stk. 2 finder ikke anvendelse på beløb, der ved udbetalingen har mistet deres karakter af pensionsopsparing.

Personlige erstatninger

§ 36. Værdien af en ægtefælles erstatninger, godtgørelser og forsikringsudbetalinger m.v., der skyldes erhvervsevnetab, varigt men, svie og smerte, kritisk sygdom og tort m.v. som følge af personskade, indgår ikke i formuedelingen, i det omfang det modtagne er i behold. Det modtagne anses også for at være i behold, hvis det er anvendt til betaling af gæld, der bestod på tidspunktet for modtagelsen, og som ville kunne fratrækkes i delingsformuen, jf. § 29, stk. 1.

Stk. 2. Stk. 1 gælder også for værdien af erstatning til en ægtefælle, der har mistet en forsørger, for en ægtefælles godtgørelser efter §§ 26 og 26 a i lov om erstatningsansvar og for godtgørelser for overtrædelse af lov om etnisk ligebehandling og lov om ligestilling af kvinder og mænd.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse på erstatninger for tabt arbejdsfortjeneste, godtgørelser for uberettiget afskedigelse og lignende godtgørelser, der

udbetales i tilknytning til et ansættelsesforhold.

Uoverdragelige og personlige rettigheder

§ 37. Rettigheder, som ikke kan overdrages eller i øvrigt har personlig karakter, indgår kun i formuedelingen, i det omfang det er foreneligt med de regler, der gælder for disse rettigheder.

Kapitel 11

Regulerings- og misbrugskrav

Reguleringskrav ved overførsel af delingsformue til særeje m.v.

§ 38. Har en ægtefælle overført sin delingsformue til egne aktiver, der ikke indgår i formuedelingen, eller har ægtefællen anvendt sin delingsformue til betaling af egen gæld, der ikke kan fradrages i delingsformuen, har den anden ægtefælle et reguleringskrav. Størrelsen af reguleringskravet fastsættes ud fra den reduktion af delingsformuen, der er sket ved overførslen eller betalingen af gælden. Der lægges ved afgørelsen herom vægt på tidspunktet for overførslen eller betalingen af gælden, stigning og fald i værdien af de omhandlede aktiver og passiver, ægtefællernes formueforhold og omstændighederne i øvrigt.

Stk. 2. Betaling af gæld omfattet af § 29, stk. 3, og overførsel af midler til pensionsrettigheder, der er omfattet af § 34, stk. 1, og § 35, stk. 1, medfører ikke reguleringskrav efter stk. 1.

Stk. 3. Reguleringskravet kan kun gøres gældende ved formuedelingen.

Stk. 4. Overstiger reguleringskravet delingsformuen, udtages halvdelen af den manglende del af kravet af særeje eller alders- og kapitalpension, supplerende engangssum og supplerende engangsydelse, jf. § 34, stk. 2, og § 35, stk. 2, der tilhører

den ægtefælle, der har foretaget overførslen, jf. stk. 1.

Stk. 5. Reguleringskrav, der ikke er blevet dækket ved formuedelingen, kan ikke senere gøres gældende.

Reguleringskrav ved overførsel af særeje m.v. til delingsformue

§ 39. En ægtefælle, der har overført midler, der ikke indgår i formuedelingen, til sin delingsformue, eller som har anvendt midler, der ikke indgår i formuedelingen, til betaling af egen gæld, der kan fradrages i ægtefællens delingsformue, har et reguleringskrav. Størrelsen af reguleringskravet fastsættes ud fra den forøgelse af delingsformuen, der er sket ved overførslen. Der lægges ved afgørelsen herom vægt på tidspunktet for overførslen, stigning og fald i værdien af de aktiver, som midlerne er overført til, ægtefællernes formueforhold og omstændighederne i øvrigt.

Stk. 2. Betaling af gæld omfattet af § 29, stk. 3, medfører ikke reguleringskrav efter stk. 1.

Stk. 3. Reguleringskravet kan kun gøres gældende ved formuedelingen.

Stk. 4. Reguleringskravet kan kun søges dækket af den delingsformue, der tilhører den ægtefælle, der har foretaget overførslen, jf. stk. 1.

Stk. 5. Reguleringskrav, der ikke er blevet dækket ved formuedelingen, kan ikke senere gøres gældende.

Misbrugskrav

§ 40. Har en ægtefælle ved misbrug af rådigheden over sin formue eller på anden uforsvarlig måde væsentligt reduceret delingsformuen, har den anden ægtefælle krav på at blive stillet, som om formindskelsen ikke havde fundet sted. Sådanne krav betegnes misbrugskrav.

Stk. 2. Misbrugskravet kan kun gøres gældende ved formuedelingen.

Stk. 3. Overstiger misbrugskravet delingsformuen, udtages halvdelen af den manglende del af kravet af særeje eller alders- og kapitalpension, supplerende engangssum og supplerende engangsydelse, jf. § 34, stk. 2, og § 35, stk. 2, der tilhører den ægtefælle, der har foretaget misbruket, jf. stk. 1.

Stk. 4. Misbrugskrav, der ikke er blevet dækket ved formuedelingen, kan senere gøres gældende mod den anden ægtefælle for halvdelen af den del af kravet, der ikke er blevet dækket.

Kapitel 12

Kompensationskrav i særlige situationer

En ægtefælle har medvirket til at bevare eller forøge den anden ægtefælles formue

§ 41. En ægtefælle, der har medvirket til at bevare eller forøge den anden ægtefælles formue, som ikke indgår i delingen, herunder gennem arbejde i hjemmet, varetagelse af omsorgen for børnene, fordeling af familiens udgifter eller på anden lignende måde, kan få tilkendt en kompensation.

En ægtefælle er stillet urimeligt økonomisk

§ 42. Har en ægtefælle formue, der ikke indgår i formuedelingen, kan den anden ægtefælle ved formuedelingen få tilkendt en kompensation for at sikre, at denne ægtefælle ikke bliver stillet urimeligt økonomisk. Ved vurderingen lægges vægt på ægteskabets varighed, et eventuelt forudgående samliv, ægtefællernes indtægts-, formue- og pensionsforhold og omstændighederne i øvrigt.

Tidsfrister for sagsanlæg

§ 43. Sag om krav efter §§ 41 og 42 kan tidligst anlægges, når der er indgivet anmodning til Familieretshuset om separation eller skilsmisse.

Stk. 2. Krav efter §§ 41 og 42 kan ikke gøres gældende, efter at skifte af ægtefællernes delingsformue eller sameje om flere særejeaktiver er afsluttet med en stadfæstet boopgørelse, jf. dog § 78 i lov om ægtefælleskifte m.v.

Kapitel 13

Pensionskompensation

Fællesskabskompensation

§ 44. Der kan ved formuedelingen tilkendes en ægtefælle en kompensation, hvis

- 1) ægtefællen under ægteskabet har foretaget en mindre pensionsopsparing, end hvad der svarer til en rimelig pensionsordning for den pågældende, og
- 2) dette skyldes, at ægtefællen af hensyn til familien eller den anden ægtefælle helt eller delvis har været uden for arbejdsmarkedet, haft orlov eller arbejdet på nedsat tid.

Stk. 2. Kompensationen kan højst udgøre halvdelen af forskellen mellem værdien af den pensionsopsparing, hver af ægtefællerne har foretaget under ægteskabet af delingsformue.

Rimelighedskompensation

§ 45. Der kan ved formuedelingen tilkendes en ægtefælle en kompensation for at sikre, at denne ikke stilles urimeligt i pensionsmæssig henseende, hvis

- 1) ægteskabet har været af længere varighed og

- 2) der er stor forskel i værdierne af ægtefællernes pensionsrettigheder.

Stk. 2. Ved afgørelsen skal der tages hensyn til ægteskabets varighed, ægtefællernes formueforhold og omstændighederne i øvrigt.

Kompensationsbetaling

§ 46. Kompensationsbeløb, som en ægtefælle efter §§ 44 og 45 skal betale til den anden ægtefælle, betales kontant.

Stk. 2. Kan en ægtefælle ikke betale beløbet kontant uden at sælge fast ejendom eller løsøre, der er nødvendigt for at opretholde den pågældende ægtefælles erhverv, eller uden at blive afskåret fra at bevare eller erhverve en passende bolig, kan skifteretten, hvis forholdene taler for det, bestemme,

- 1) at beløbet skal afdrages over en kort årrække mod passende sikkerhedsstillelse og forrentning, eller, hvis dette ikke er muligt,
- 2) at ægtefællen i stedet skal give den anden ægtefælle en andel af sin alders-, kapital- eller ratepension, eller, hvis dette ikke er muligt,
- 3) at beløbet skal afdrages over en kort årrække, når en pension med løbende livsbetingede ydelser kommer til udbetaling.

Stk. 3. Skal en ægtefælle give den anden ægtefælle en andel af sin alders-, kapital- eller ratepension, gives andelen først af ægtefællens alders- og kapitalpension. Andelen gives ved en deling af pensionsrettigheden.

§ 47. Beløb, der skal afdrages efter § 46, stk. 2, nr. 3, registreres og udbetales af pensionsinstituttet. Beløbet reguleres med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent, indtil pensionen kommer til udbetaling.

Stk. 2. § 46, stk. 2 og 3, kan fraviges ved aftale mellem ægtefællerne og pensionsinstituttet.

Stk. 3. Aftaler ægtefæller ved formue-
delingen, at en af dem skal give den an-
den ægtefælle en andel af sin pensionsret-
tighed, kan pensionsinstituttet kræve, at
ægtefællerne erklærer, at betingelserne for
at yde kompensation efter §§ 44 og 45 og
for valg af delingsmetode efter § 46, stk. 2
og 3, er opfyldt.

Stk. 4. Pensionsinstituttet kan kræve, at
administrationsomkostningerne ved, at en
ægtefælle skal give den anden ægtefælle
en andel af en pensionsrettighed, og ved
at registrere, opføre og udbetale beløb ef-
ter stk. 1 afholdes af ægtefællerne.

Kapitel 14

Udtagelse af aktiver

§ 48. Hver ægtefælle kan efter vurde-
ring udtage aktiver, der helt eller delvis
indgår i ligedelingen efter § 5, stk. 1, 1.
pkt. Dette gælder også aktiver, der tilhø-
rer den anden ægtefælle.

Stk. 2. Anmoder begge ægtefæller om
at udtage samme aktiv, udtages aktivet af
den ægtefælle, der ejer aktivet, jf. dog stk.
3.

Stk. 3. Uanset stk. 2 udtager den anden
ægtefælle et aktiv, hvis aktivet for denne
har den væsentligste betydning for opret-
tholdelsen af hjemmet eller fortsættelse af
erhverv eller i øvrigt. Retten til at udtage
et aktiv efter 1. pkt. omfatter følgende ak-
tiver:

- 1) Bolig, der udelukkende eller hoved-
sagelig er bestemt til familiens helårs-
bolig.
- 2) Fast ejendom med to beboelseslej-
ligheder, hvoraf den ene udelukkende
eller hovedsagelig er bestemt til fami-
liens helårsbolig.
- 3) Fast ejendom, der er bestemt til fa-
miliens fritidsbolig.
- 4) Indbo i fælles hjem og fritidsbolig.
- 5) Løsøre, der særlig har tjent den på-
gældende ægtefælles behov.

6) Erhvervsvirksomhed og erhvervs-
løsøre.

7) Transportmidler.

Stk. 4. Stk. 3 gælder også ved udtagelse
af aktiver, som ægtefællerne ejer i sameje.

§ 49. En ægtefælle kan udtage aktiver,
selv om værdien overstiger det beløb, der
tilfalder denne ægtefælle efter § 26. Det
manglende beløb skal betales kontant.

Stk. 2. Skifteretten kan i særlige tilfæl-
de bestemme, at beløbet kan betales over
en kortere periode, og skifteretten kan
fastsætte vilkårene herfor.

§ 50. I det omfang pensionsrettigheder
indgår i formuedelingen, skal hver ægte-
fælle udtage sine egne pensionsrettighe-
der, medmindre rettighederne kan ophæ-
ves. § 46, stk. 2 og 3, og § 47 gælder også
ved udtagelse af disse pensionsrettigheder.

Afsnit IV

Formuedeling ved en ægtefælles død

Kapitel 15

Formuedelingen

Gennemførelse af formuedelingen

§ 51. Ved en ægtefælles død og ved
skifte af uskiftet bo i den længstlevende
ægtefælles levende live indgår i ligedelin-
gen af ægtefællernes delingsformue efter
§ 5, stk. 1, 2. pkt., de aktiver og passiver,
som hver ægtefælle havde ved dødsfaldet,
bortset fra følgende aktiver og krav:

- 1) Hver ægtefælles fuldstændige sær-
eje.
- 2) Hver ægtefælles uoverdragelige og
personlige rettigheder omfattet af § 37.
- 3) Den længstlevende ægtefælles per-
sonlige erstatninger omfattet af § 36,
stk. 1 og 2.

- 4) Den længstlevende ægtefælles pensionsrettigheder efter § 52.
- 5) Den førstafdøde ægtefælles pensions- og forsikringsrettigheder, der tilfalder en begunstiget.
- 6) Regulerings-, misbrugs- og kompensationskrav efter § 53.
- 7) En ægtefælles krav på underholdsbidrag fra den anden ægtefælle efter denne lov eller efter lov om ægteskabs indgåelse og opløsning.

Den længstlevende ægtefælles pensionsrettigheder

§ 52. Den længstlevende ægtefælles pensionsrettigheder og lignende rettigheder indgår ikke i formuedelingen efter § 51.

Stk. 2. Den længstlevende ægtefælles beløb fra alders- og kapitalpension, supplerende engangssum og supplerende engangsydelse, der er udbetalt, indgår ikke i formuedelingen, i det omfang beløbene ikke må anses for at være forbrugt. Tilsvarende gælder indtægter af beløbene og det, der træder i stedet for beløbene.

Stk. 3. Stk. 2 gælder ikke beløb, der ved udbetalingen har mistet deres karakter af pensionsopsparing.

Regulerings-, misbrugs- og kompensationskrav

§ 53. Ved formuedelingen efter § 51 kan den længstlevende ægtefælle og den førstafdøde ægtefælles dødsbo fremsætte kompensationskrav efter § 41, og med de ændringer, der følger af stk. 2-5, kan de også fremsætte regulerings- og misbrugskrav efter kapitel 11.

Stk. 2. § 38 om reguleringskrav ved overførsel af delingsformue til egne aktiver, som ikke indgår i formuedelingen, gælder også ved overførsel af skilsmisssæreje til fuldstændigt særeje.

Stk. 3. § 38 om reguleringskrav ved overførsel af delingsformue til egne aktiver, som ikke indgår i formuedelingen, gælder ikke, når overførslen er sket til den længstlevende ægtefælles pensionsrettigheder, der er omfattet af § 52, stk. 1.

Stk. 4. § 39 om reguleringskrav ved overførsel af midler, der ikke indgår i formuedelingen, til delingsformue gælder også ved overførsel af fuldstændigt særeje til skilsmisssæreje.

Stk. 5. Er delingsformuen ikke tilstrækkelig til at dække et misbrugskrav efter § 40 fra den førstafdøde ægtefælles dødsbo, kan halvdelen af det manglende beløb udtages af særeje eller alders- og kapitalpension, supplerende engangssum og supplerende engangsydelse, jf. § 52, stk. 2, der tilhører den længstlevende ægtefælle.

Regulerings- og misbrugskrav ved den længstlevende ægtefælles overtagelse af delingsformuen til uskiftet bo

§ 54. Overtager den længstlevende ægtefælle helt eller delvis delingsformuen til uskiftet bo, og efterlod førstafdøde sig formue, som ikke indgår i formuedelingen, gælder følgende om regulerings- og misbrugskrav:

- 1) Har den længstlevende ægtefælle krav på et reguleringsbeløb efter § 38, kan ægtefællen kræve beløbet overført fra den del af den førstafdøde ægtefælles formue, der ikke indgår i delingen, til det uskiftede bo.
- 2) Havde den førstafdøde ægtefælle krav på et reguleringsbeløb efter § 39, kan dødsboet kræve beløbet overført fra det uskiftede bo til den del af den førstafdøde ægtefælles formue, der ikke indgår i formuedelingen. Beløbet kan dog ikke overstige den førstafdøde ægtefælles delingsformue, der indgår i det uskiftede bo.
- 3) En længstlevende ægtefælle, der har krav efter § 40, kan kræve det be-

løb, hvormed den formue, der indgår i det uskiftede bo, er formindsket, overført fra den del af den førstafdøde ægtefælles formue, der ikke indgår i delingen, til det uskiftede bo.

Formuedeling ved skifte af uskiftet bo

§ 55. Regulerings- og misbrugskrav efter §§ 38-40, jf. § 53, der ikke er blevet dækket, kan gøres gældende ved skifte af uskiftet bo.

Stk. 4. En digital ansøgning anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for Statsforvaltningen.

Kapitel 20 *Overgangsregler*

Dispositioner over familiens helårsbolig

§ 73. Loven finder ikke anvendelse på dispositioner over familiens helårsbolig, der er foretaget før lovens ikrafttræden. For sådanne dispositioner finder de hidtil gældende regler i lov om ægteskabets retsvirkninger anvendelse.

Dispositioner over fast ejendom og løsøre

§ 74. De hidtil gældende regler i lov om ægteskabets retsvirkninger om dispositioner over fast ejendom og løsøre finder anvendelse på dispositioner, der er foretaget før lovens ikrafttræden, jf. dog § 73 om fast ejendom, der anvendes til familiens helårsbolig.

Gaver til tredjemand

§ 75. § 10 finder ikke anvendelse for gaver, der er givet til tredjemand før lovens ikrafttræden.

Aktiver erhvervet for særeje og delingsformue eller for særeje og ved gældsovertagelse eller lånoptagelse og aktiver erhvervet ved arv og gave med bestemmelse om særeje

§ 76. Ved vurderingen af, i hvilket omfang aktiver, der er erhvervet før lovens ikrafttræden for både særeje og delingsformue eller for særeje og ved gældsovertagelse eller lånoptagelse, er særeje, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 2. Ved vurderingen af, i hvilket omfang aktiver, som en ægtefælle har modtaget i gave før lovens ikrafttræden med bestemmelse om særeje, eller som en ægtefælle med bestemmelse om særeje har arvet fra en arvelader, der er afgået ved døden før lovens ikrafttræden, er særeje, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Formuedeling ved separation og skilsmisse og ved en ægtefælles død

§ 77. Loven finder ikke anvendelse på formuedeling ved separation og skilsmisse, hvis Statsforvaltningen før lovens ikrafttræden har modtaget anmodning om separation eller skilsmisse. Loven finder heller ikke anvendelse på formuedeling ved en ægtefælles død, herunder ved skifte af uskiftet bo, hvis ægtefællen er afgået ved døden før lovens ikrafttræden. Ved formuedeling i sådanne situationer finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Retshandler til fyldestgørelse af den daglige husholdning m.v.

§ 80. Har en ægtefælle før lovens ikrafttræden indgået en retshandel, der er omfattet af den hidtil gældende § 11 i lov om ægteskabets retsvirkninger, finder denne regel efter lovens ikrafttræden an-

vendelse på ægtefællernes hæftelse over for tredjemand.

Gaver mellem ægtefæller givet uden ægtepagt

§ 81. Har en ægtefælle før lovens ikrafttræden givet sin ægtefælle en gave, uden at kravet i det hidtil gældende § 30, stk. 1, i lov om ægteskabets retsvirkninger var opfyldt, anses gaven som gyldigt givet ved lovens ikrafttræden. Bestemmelsen finder dog anvendelse, hvis den ægtefælle, der har givet gaven, eller denne ægtefælles kreditorer eller arvinger før lovens ikrafttræden har anlagt retssag med påstand om, at gaven skal tilbagegives.

Tilbagesøgningskrav ved gaver mellem ægtefæller

§ 82. Den hidtil gældende § 33 i lov om ægteskabets retsvirkninger finder anvendelse på gaver, som den ene ægtefælle har givet den anden ægtefælle før lovens ikrafttræden.

Bosondring

§ 83. Har en ægtefælle før lovens ikrafttræden over for skifteretten fremsat anmodning om bosondring, behandles anmodningen efter de hidtil gældende regler i kapitel 5 i lov om ægteskabets retsvirkninger.

Stk. 2. Ved formuedeling efter lovens ikrafttræden på grundlag af bosondring finder de hidtil gældende regler anvendelse.